The Malayala Manorama

ANNUAL

1935

EDITED

BY

K. C. MAMMEN MAPPILLAI, B. A.

PUBLISHED

BY

THE MALAYALA MANORAMA CO., LTD.,

KOTTAYAM.

PRINTED

AT

THE MALAYALA MANORAMA PRESS,

KOTTAYAM.

OBTAINABLE FROM ALL BOOK STALLS AND FROM OUR AGENTS.

വിഷയവിവരം.

1.	പ്രായോപവേശം—(കവിത)	കവിതിലകൻ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ എം. ഏ., ബി. എൽ.
2.	മേണ്ഠകവിയുടെ കാലം.	ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ., ബി. എൽ.
3.	അങ്കവും കളരിയും.	സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എം. ആർ. ഏ. എസ്.
4.	തീയ്യസമുദായം	മൂക്കോത്തു കുമാരൻ.
5.	ദൈർബല്യബോധം.	മിസ്സസ് അന്നാ ചാണ്ടി എം. ഏ., ബി. എൽ.
6.	ശിശുക്രീഡ—(കവിത)	മഹാകവി കെ. വി. സൈമൺ.
7.	ഭാരതീയരുടെ സംസ്കാരം.	ഡാക്ടർ ഏ. ആർ. പൊതുവാൾ ബി. ഏ., എം. ഡി.
8.	തർക്കശാസ്ത്രം.	ശാസ്ത്രീമഹോപാദ്ധ്യായ കെ. എസ്. നീലകണ്ഠൻ ഉണ്ണി.
9.	സംബന്ധമായയും പരമായയും.	റവ. കെ. ജോസഫ് ബി. ഏ., എൽ. റവ.
10.	സാഹിത്യനിരൂപണശാസ്ത്രം.	വ്യാകരണസാഹിത്യശിരോമണി പി. കൃഷ്ണൻനായർ.
11.	ഗുരുനാനക്ക്.	സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി എം. ഏ.
12.	ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനായ ദക്ഷൻ.	റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ ബി. ഏ., എൽ. റവ.
13.	ആനന്ദദർപ്പണം—(കവിത)	വിദ്വാൻ വെണ്ണിക്കുളം സി. എൻ. ഗോപാലക്കുറുപ്പ്.
14.	കുറവാലത്തുവെച്ചു് (ചെറുകഥ)	ഇ. എം. കോവൂർ ബി. ഏ., ബി. എൽ.
15.	സമുദായമത്സരം.	എം. ആർ. മാധവവാര്യർ ബി. എ., എൽ. എൽ. ബി.
16.	നമ്മുടെ സാമ്പത്തികപുരോഗമനം.	ഡാക്ടർ പി. ജെ. തോമ്മസ്.
17.	മതവും മനുഷ്യഗതിയും.	പി. എസ്സ്. മുഹമ്മദ്.
18.	ബ്രിട്ടന്റെ മൂന്നു മഹൽസ്ഥാപനങ്ങൾ.	കെ. സി. മാത്യു ബി. ഏ., ബി. എൽ.
19.	ദുരന്തകാവ്യങ്ങളും ജീവിതവിമർശവും.	ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി എം. ഏ.
20.	തിരുവിതാംകൂറിലെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ.	ചങ്ങനാശേരി കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ള.
21.	കേരള ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരും ക്രിസ്ത്യാനികളും.	ഐ. സി. ചാക്കോ ബി. ഏ., ബി. എസ്സ്സി.
22.	കവിതയും പ്രകൃതിയും.	ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി എം. ഏ.
23.	നിമിഷം—(കവിത)	വിദ്വാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.
24.	ട്രെയിനിലെ തിരുശീല.	എം. എം. സാമുവൽ ബി. ഏ, എൽ. റവ.
25.	ഒമ്പതു്.	പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ ബി. ഏ., ബി. എൽ.
26.	ജീവിതയാത്ര—(കവിത)	പുത്തൻകാവു കെ. എം. മാത്തൻതരകൻ.
27.	പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ "മാഗ്ഡംകളി."	വി. സി. ജോർജ്ജ് ബി. ഏ., എൽ. റവ.
28.	സാഹിത്യസഭ	കേരളവർമ്മ അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ ബി. ഏ., ബി. എൽ.
29.	വിധിവിലാസം—(കവിത)	വിദ്വാൻ ആർ. വാസുദേവൻകർത്താ.
30.	സമുദായോൽകൃഷ്ടം.	കെ. കെ. കുരുവിള എം. ഏ., ബി. ഡി.
31.	സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ ചില വിശിഷ്ടതകൾ.	വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ.
32.	സമുദായപ്രതിനിധ്യവാദം.	കെ. അയ്യപ്പൻ ബി. എ.
33.	കേരളത്തിലെ നാടകലാപ്രചാരം.	കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി.
34.	അച്ഛനും മകളും—(കവിത)	കവിസാർവ്വഭൗമൻ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ.

K. JACOB THOMAS MEMORIAL SAHRUDAYA PUBLIC LIBRARY
MANNARGHAT
R-100

His Highness Sir Sri Rama Varma, G. C. I. E.,
Maha Raja of Travancore.

H. H. The Maha Raja of Cochin.

പ്രായോപവേശം.

(ഉള്ളൂർ)

i

പോരിലന്നു പരിഭ്രമനായ്ത്തീർന്ന
ചേരനാഥ"നിരുമ്പൊറ"മന്നവൻ;
മാലയിട്ട ജയലക്ഷ്മിയന്ധയായ്–
ച്ചോളഭ്രധ്വനായ "ചെങ്കണ്ണ"നെ.
ഖണ്ഡനത്തിലുംപെട്ടുപോയ് കേരള–
ഗന്ധയൂഥപനുപടവേട്ടയിൽ.
യുദ്ധമായിട്ടും ദ്യൂതത്തിലങ്ങിങ്ങു
ശക്തർ തോൽക്കുന്നു; വെല്ലുന്നു ദുർബ്ബലർ.
നൽക്കുസുമമിറുക്കുവാൻ നീട്ടിയ
കൈക്കു കേറിക്കടിച്ചു കാകോദരം;

Rao Sahib Ullur S. Parameswara Aiyar.

സിന്ധുചാടിക്കടക്കുന്ന വിക്രാന്ത–
നന്ധുവിൻകുളളിൽ വീണുപോയ് പങ്ഗുവായ്.
ഹാ! വിധേ! ഭവാന്നെന്നുതാൻ രമ്യമ–
ല്ലീവിധത്തിങ്കലുള്ള വിനോദനം!
ഏതുകൈകൊണ്ടുവിട്ടു നഞ്ഞിനെ–
സ്വാദുവാം സുധയ്ക്കിട്ടനായ്ത്തീർത്തുവോ;
പുഷ്പശോഭമാം വീലിക്കു കേകിതൻ
പുച്ഛഭാഗത്തിലാസനം നൽകിയോ;
ആകരംകൊണ്ട കുത്തിക്കുറിക്കുന്ന
യോഗ്യർതൻ നെറ്റിമേലും ദുരക്ഷരം.
ആകരത്തിലമിഴ്ത്തുക വൈരത്തെ;
നാകലോകത്തിലേറുക പഞ്ഞിയെ;
ഏതുതാനൊന്നസംഭാവ്യമൌചിതീ–
ബോധഹീനരാം ലോകേശർ വാഴുകിൽ!

ii

അമ്മഹീശനെക്കൈവിട്ടു പൊയ്പോയി
പൊന്മകുടവും ശ്വേതാതപത്രവും;
നിഷ്പ്രതാപപ്രഥക്കെന്തുതാൻ ഫല–
മപ്പരിച്ഛദം രണ്ടുമിരിക്കിലും?
മാറിടം പൊന്ത! മൈക്തികമാലക–
ളൂരിയെല്ലാമെടുത്തു പകരമായ്
ശത്രു, പതികൊണ്ടർപ്പിച്ച രക്തമാം
വിദ്രുമസരപങ്ക്തിയണിയുന്നു.
ഘോരസത്രം തുടർന്ന വാളാജിയിൽ
ദൂരെയെങ്ങോ തെറിക്കുകാരണം
ദൈന്യമേന്തും വലത്തുകൈ തുങ്ങുന്ന
ശൂന്യമാമതിൻ കോശത്തൊടൊപ്പമായ്.
ഒട്ടടുക്കുന്ന ബന്ധിയെശ്ശാത്രവർ;
വിട്ടുമാറുന്ന വിക്രാന്തിയോക്കവേ;
ഭങ്ഗദം താൻ തമസ്സിൻനിരയ്ക്കുന്ന
മങ്ങിമങ്ങിയെരിയുന്ന ദീപവും.
കൊണ്ടുപോകയാണബ്ഭവനെബ്ഭടർ
വന്തുറുങ്കിന്നകത്തിട്ടടയ്പ്പവാൻ:—
രുദ്രഭവിലെശ്ശർത്തോദരത്തിൽ നൽ–
ക്ഷത്രവീര്യം കുഴിച്ചുമൂടീടുവാൻ.
ഏതുമട്ടിലിട്ടുസ്ഥനായർത്തിടും
ഹാ തുലോം ലജ്ജയാന്ന തന്മസ്കം?
ദണ്ഡമില്ലയോ നോക്കുവാൻ മാനത്തു
കണ്ണുനീർ തുകിനിൽക്കുന്ന പൂർവരെ?
ഏതുമട്ടതശ്ശൂരൻ കുനിച്ചിടും
സ്ഫീതഗർവരാം ശത്രുക്കൾ ചുഴവേ?
ഖിന്നമല്ലയോ കാണുവാൻ തട്ടുഷ്ടി–
യന്യദീയയായ്ത്തീന്നോരു ഭൂമിയെ?
വേത്രികൾ നൽകുമാജ്ഞയ്ക്കുധീനനായ്–
ശാത്രവക്കുമനുകമ്പനീയനായ്
സ്വപ്നചാരിയെപ്പോലേ നടക്കുന്ന
ദുർഭഗൻ നഷ്ടചേതനനപ്പമാൻ.
പഞ്ജരത്തിന്നകത്തായി തങ്ങളാൽ–
ക്കുഞ്ജരാരിയെന്നോർത്തുരരാതികൾ;
ആത്തുകൂടൻ തിന്ന നരസിംഹ–
മൂർത്തിവാഴുന്ന പാവനക്ഷേത്രമായ്.
മുറ്റുമങ്ങിങ്ങു കാണുന്ന ലോകത്തിൽ
വെറ്റിയെക്കാൾ വിരുതുള്ള തോൽവി നാം,
ഹീരകത്തിലും മെച്ചപ്പെട്ടന്നോരു
ചാരുമാഹേന്ദ്രനീലം കണക്കിനെ.

iii

ബന്ധിശാലയ്ക്കകത്തു ശരീരവും
ചിന്തയാം ചിത്തത്തീക്കുള്ളിലുള്ളവും
ചെന്നുവീഴ്കയായ് ദേവന്നു; വായ്വുവാ–

നൊന്നുമില്ലതിന്മേലൊരഭ്യാഹിതം.
ചോളരാജന്റെ മുന്നിലട്ടഹാസൻ
മൌലിയൊന്നു കുനിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി;
ആയുധങ്ങൾ വന്നിളകൊള്ളുമക്ഷണം
സ്വീയമാകും കിരീടവിഭൂഷണം.
ആനയിക്കുവാൻ പക്ഷേ പരാങ്മുഖ-
മാനരേന്ദ്രന്റെയത്യുഗ്രമസ്തകം;
വിശ്വനായകൻ തന്മുന്നിലല്ലാതെ-
യശ്ശിരസ്സു നതമല്ലതേവരെ.
നിർണയിച്ച തൻ ജീവിതരേഖയ്ക്കു
മന്നനപ്പാൽ വിരാമമിട്ടീടുവാൻ;
ആജ്ഞനൽകി കൃതാന്തനു തന്മുന്നി-
ലാശു കിങ്കരന്മാരെയയയ്ക്കുവാൻ.
അന്നപാനാദിസർവവും സന്ത്യജി-
ച്ചന്നിമേഷം മുതൽക്കട്ടുഡവ്രതൻ
ഉത്തരദിക്കുനോക്കി നിവസിച്ചു*
മൃത്യുഭീതിക്കുഴിഞ്ഞിട്ട മെയ്യുമായ്.
നാലുനാളുകൾ രാവും പകലുമ-
ബ്ഭൂലലാമമതിന്മട്ടു പോക്കവേ
ഹന്ത! സാദം വളന്ന കടശ്ശിയിൽ-
ക്കണ്ണുലഗ്നമായ്ത്തീന്നു തജ്ജീവനം.
ഘോരമാകുമുപവാസദീക്ഷയിൽ-
പ്പാരമന്ധ്യവൻ വ്യാപൃതനെങ്കിലും
തൊള്ളയിങ്കൽനിന്നോക്കാതെ പെട്ടെന്നു
'വെള്ളം' എന്നൊരു ശബ്ദമുതിന്നുപോയ്.
'വേണ്ടവേണ്ടെ'ന്നവൻ ചൊന്ന വാക്കുകൾ
'മീണ്ടു'കേൾക്കാതെ മുന്നിലരാതികൾ
പച്ചവെള്ളമൊരു രൂപ്യപാത്രത്തിൽ
വച്ചു കൈകൂപ്പി വാങ്ങിനാർ ദൂരവേ.
വാരിപൂർണ്ണമാമബ്ഭാജനം നോക്കി-
യേറിയേറിവളരുന്നൊരാധിയിൽ
ദീനനായേവമോതിനാനോരോന്നു
മാനശാലിയാമമ്മഹീശാഗ്രണി.

iv

"എന്തു ചാപലമാണിന്നു കാണിച്ച-
തെന്റെ നാവേ! വകതിരിവറ്റ നീ?
ഞാനശേഷവിഭവവും കൈവിട്ടു
മാനമാത്രധനനായ് വസിക്കവേ
ന്യൂനമായതു ചോരണം ചെയ്യുവാൻ
പ്രേരണം നീയുമൊന്നിച്ചുചേർന്നുവോ?
എന്തുരച്ചു നീ? വെള്ളം! അ,ക്കെന്തിന്നു?
ഹന്ത! നിൻ നാഥനായുസ്സുനീളുവാൻ!
എന്നു രാജകുലാങ്ഗാരമാമവൻ
തന്നരികളാൽ ബദ്ധനായ്ത്തീന്നുവോ
അന്നതൊട്ടു മൃതരിൽ മൃതനെന്നു
മന്ദബുദ്ധി നീയോർപ്പീല തെല്ലുമേ.
ഹായി! ഹായി! മഹിയിലൊരുവസ്തു
നീയിരന്നതില്ലിന്നേദിനംവരെ;
അതെ നീയെന്നുമുച്ചരിക്കുന്ന വാ-
'ക്കേകവ'മെന്നുമാത്രമൊന്നല്ലയോ?
രിക്തഖഡ്ഗമാണെൻ പാണിയല്ലെങ്കി-
ലിത്തരമഭിദ്രോഹിയാം നിന്നെ ഞാൻ
ഉണ്മയിൽച്ചെറുഖണ്ഡങ്ങളായു-
ത്തെണ്മണിയാക്കിമാറ്റുവനൊഴിയിൽ.
ലോകനാഥ! തുനിയാത്തതെന്തുനീ
മൂകരായിച്ചമയ്പ്പാൻ മർത്ത്യരെ?
ഹാ ജഗത്തിൽനിന്നന്നേ മറഞ്ഞിടേ
യാചനാർത്ഥങ്ങളായുള്ള വാക്കുകൾ.
എന്നിരുന്നൊരെ! നാണമില്ലേ നിന-
ക്കിന്നിമേലും ദ്വിപാത്തായ് ശ്വസിക്കുവാൻ?
പശ്ചിമം നിംൻറ രാജ്യമിന്നോളവും;
പശ്ചിമനിന്ന നീയും സുപാലരിൽ.
നീയസൂയപ്പെട്ടുന്നീലയോ യശഃ-
കായകാരുക്കളാം നിന്നാഗരെ;-
വെൽകിടായ്കിലുമാജിഭൂദേവിയാൾ
പുൽകിടുന്നോരു പൂരുഷശ്രേഷ്ഠരെ?
അത്തരത്തിൽ നിനക്കും പരിണാമ-
മെത്തിയാലെത്ര നന്നായിരുന്നിട്ടും?
ശാത്രവരാൽ ഗ്രഹീതനായ്ത്തീന്നോരു
പാർത്ഥിവന്നെന്തു മേലേക്കൊരുൽഗതി?
ആ ഗ്രഹണത്തിനെന്നുണ്ടു മോചന,-
മാകളങ്കത്തിനെങ്ങുണ്ടു മാർജ്ജനം?
ഭൂതിമാനാമരാതി നിൻ വാസത്തി-
നാതിഥേയനായല്ലോ! മതി; മതി!
ആയവൻ തരും പാനീയമാശ്രയി-
ച്ചായതായുസ്സു കാംക്ഷിച്ചിടേണ്ട നീ.
പാരതന്ത്ര്യമരക്ഷണമെങ്കിലും
ചേരുവോനെന്നു പിന്നെ സ്വതന്ത്രനാം?
ദുഷ്ടമല്ലീ സകുന്നിപാരംകൊണ്ടു
മൂടുടഞ്ഞ മഹാർഹമാം വാജിയും?
എത്ര ലോകങ്ങൾ കാൽക്കീഴിലാക്കിലു-
മെത്ര വെൺപുകൾമേടകൾ തീർക്കിലും
മേലിലാളുകൾ നിന്നെക്കഥിപ്പതു
ചോളരാജന്റെ ബന്ദിയെന്നല്ലയോ?
അങ്ങുചെന്നാലറിയില്ല നിന്നെയ-
മ്മങ്ഗലാങ്ഗിയാം നിൻ സഹധർമ്മിണി;
തോലിപറഞ്ഞിരിപ്പുപോരുന്നോനെ
മാലയിട്ടവളല്ലമ്മനസ്വിനി.
അസ്തമിച്ചു നിന്നൈശ്വര്യഭാസ്കര-
നിത്തമിസ്രവും സന്ധ്യയിൽ വന്നുപോയ്;
തീർത്തിടാം നിന,ക്കെങ്കിലും മേലിലും
കീർത്തിലേശപ്രതിപദ്ധിധ്രുവനെ.
രണ്ടുസാധനമുണ്ടതി,ന്നിന്നോളം
തെണ്ടിടാൻ തലതാഴ്ത്താത്ത ജീവിതം;
ദ്വിഷ്ടർതൻ കണമുപ്പാൽ പറഞ്ഞിടാത്ത
പൃഷ്ടഭാഗം ലസിക്കുന്ന വിഗ്രഹം.
ആയതിലൊന്നു മുക്കി നീ കൊന്നിടൊ-
ല്ലീയരിദ്രത്തമായിട്ടും വാരിയിൽ;
ചേണെഴും നിൻ കുലാഭിമാനത്തിനു
നീനിവാപമിന്നീർകൊണ്ടു നൽകൊലാ;
വെള്ളമേ! കൊട്ടംനഞ്ഞായിരുന്നെങ്കിൽ
നല്ല പീയൂഷമായിരുന്ന നീ:
വാരി¶യിങ്കൽപ്രതിച്ചോരു ഹസ്തിക്കു
വാരി വീണ്ടും പുനരുക്തമല്ലയോ?
അമ്പിലഭ്യാഗതൻ നീ പൊറുക്കണ-
മെൻ പിഴച്ചൊരിനാവിൻ നിമന്ത്രണം.
അന്യബന്ധികളുണ്ടിന്നഗരിയിൽ-
ക്കണ്ണുനീരിനാൽത്തൊണ്ണനനയ്ക്കുവോർ.
ആയവരിലൊരുത്തനു ശുശ്രൂഷ-
യായുമട്ടു മനുഷ്ഠിച്ചുകൊൾക നീ."

* * * * * *

ഗിരിതോതിജ്ജലത്തിങ്കൽനിന്നു തൻ
ധീരമാം ദൃഷ്ടി പിൻവലിച്ചപ്പുറം
രിപ്പുകൊണ്ടു ലഭിക്കാത്ത സൽകീർത്തി
പട്ടിണികൊണ്ടു നേടിനാൻ പാർത്ഥിവൻ.

---

* പ്രായോപവേശനത്തിനു പഴയ ദ്രാവിഡഭാഷയിൽ 'വടക്കിരിക്കൽ' എന്നാണ് പയ്യായം. മരണംവരെ ഒരേ ഇരിപ്പിൽ വടക്കോട്ടുനോക്കിയിരുന്നു ശുദ്ധോപവാസം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണ് അതിന്റെ ലക്ഷണം.

¶ വാരി–ആനക്കുഴി.

മേണ്ഠകവിയുടെ കാലം.

(ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ബി. ഏ., ബി. എൽ.)

"ഹയഗ്രീവവധ"ത്തിന്റെ കർത്താവായ മേണ്ഠൻ, അഥവാ ഭർത്തൃമേണ്ഠൻ കാശ്മീരരാജാവായ മാതൃഗുപ്തന്റെ കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു കവിയാണെന്നു് കാശ്മീര വംശാവലിയായ രാജതരംഗിണിയിൽ കൽഹണൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ മാതൃഗുപ്തനെ കൽഹണൻ നൽകിയിട്ടുള്ള കാലം — അതായതു് എ. ഡി. 111-നു അല്പം മുമ്പു — തീരേ സ്വീകാര്യമല്ല. മാതൃഗുപ്തന്റെ കാലം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനു പ്രാരംഭമായി അദ്ദേഹവും മേണ്ഠനും ഏതു ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കാം.

"ശ്രീകണ്ഠചരിത"ത്തിന്റേയും "മംഖകോശത്തി"ന്റേയും കർത്താവായ മംഖൻ, സുബന്ധു, ഭാരവി, ബാണൻ എന്നിവരെപ്പറ്റി പറയുന്ന ക്രമത്തിൽ മേണ്ഠനേയും പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മംഖൻ തന്റെ "ശ്രീകണ്ഠചരിതം" എ. ഡി. 1135-നും 1145-നും ഇടയ്ക്കു രചിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ കാരണങ്ങളുണ്ടെന്നാണ് ഡാക്ടർ ബ്യൂളർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. തന്റെ "ബാലരാമായണ"ത്തിൽ രാജശേഖരൻ മേണ്ഠനെപ്പറ്റി ചുവടെ ചേർക്കുന്ന പ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"ബഭൂവ വാത്മീകിഭവഃ പുരാകവിഃ
തതഃ പ്രപേദേഽവിഭർത്തൃമേണ്ഠതാം
സ്ഥിതഃ പുനർയ്യ ഭവഭൂതിരേഖയാ
സവർത്തതേ സമ്പ്രതിരാജശേഖരഃ"

ഇവയിൽനിന്നു് മേണ്ഠൻ ഭവഭൂതിക്കുമുമ്പു് ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്. ഭവഭൂതി എ. ഡി. എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യ അർദ്ധത്തിൽ കന്യാകുബ്ജത്തെ ഭരിച്ചിരുന്ന യശോവർമ്മന്റെ കാലത്താണു ജീവിച്ചിരുന്നതു്. അതിനാൽ എ. ഡി. 700-നു മുമ്പു് മേണ്ഠൻ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. മൂഷകടികയിലെ "ലിമ്പതീവ തമോ ƒംഗാനി" എന്നു തുടങ്ങുന്ന പ്രസിദ്ധശ്ലോകം സുഭാഷിതാവലിയിൽ വിക്രമാദിത്യന്റെതായും ശാർങ്ഗധരപദ്ധതിയിൽ വിക്രമാദിത്യന്റേയും മേണ്ഠന്റേയും യോജിച്ചുള്ള കൃതിയായും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നും,

"അതസീപുഷ്പസങ്കാശം
ഖം വീക്ഷ്യജലദാഗമേ
യേ വിയോഗേന ജീവന്തി
നതേഷാം വിദ്യതേ ഭയം."

എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ കർത്താവു് വിക്രമാദിത്യനാണെന്നു് സുഭാഷിതാവലിയും ഭർത്തൃമേണ്ഠനാണെന്നു് ശാർങ്ഗധരപദ്ധതിയും പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും വിക്രമാദിത്യനും മേണ്ഠനുംകൂടി യോജിച്ചു് ഒരു കൃതി രചിച്ചിരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കാമെന്നു് സുഭാഷിതാവലിയുടെ മുഖവുരക്കാരൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പ്രവരസേനൻ രണ്ടാമനും ഹിരണ്യനും ശേഷവും കാശ്മീരത്തെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയ അരാജകത്വവേളയിൽ ആ രാജ്യത്തെ ഭരിക്കുവാൻ മാളവരാജാവായ വിക്രമാദിത്യഹർഷൻ അയച്ചിരുന്ന രാജാവാണു മാതൃഗുപ്തനെന്നും കൂടി കൽഹണൻ പറയുന്നുണ്ടു്. വിക്രമാദിത്യന്റേയും മേണ്ഠന്റേയും മേൽപറഞ്ഞ സംയുക്തസാഹിത്യപരിശ്രമവും ഒട്ടുകം പറഞ്ഞ സംഗതിയും കൂടി ഒന്നിച്ചുവച്ചു നോക്കിയാൽ മാതൃഗുപ്തനും മേണ്ഠനും വിക്രമാദിത്യനും സമകാലീനന്മാരെന്നു തെളിയുന്നതാണു്. അന്യരായ ഒരു രാജ്യത്തെ ഭരിക്കുവാനായി ഒരു സാമന്തനെ നിയോഗിക്കുന്ന ഒരു രാജാവു് ഒരു ചക്രവർത്തിയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതും പ്രത്യക്ഷമാണല്ലൊ.

ബാണകവിയുടെ സമകാലീനനും ക്രിസ്താബ്ദം ഏഴാംശതകത്തിൽ ഉത്തരഭാരതത്തിലെ ചക്രവർത്തിയായി നാടുവാണതുമായ സ്ഥാനേശ്വരത്തിലെ ഹർഷവർദ്ധനൻ (എ. ഡി. 606—647) അല്ല കൽഹണൻ പ്രസ്താവിക്കുന്ന വിക്രമാദിത്യഹർഷൻ. രാജതരംഗിണി അനുസരിച്ചു് ഹർഷവർദ്ധനന്റെ സമകാലീനനായ കാശ്മീരരാജാവു് അവിടത്തെ കാർക്കോടരാജവംശസ്ഥാപകനായ ദുർല്ലഭവർദ്ധനൻ (എ. ഡി. 601—637) ആകുന്നു. കാർക്കോടവംശത്തിന്റെ സ്ഥാപനകാലംമുതൽക്കു രാജതരംഗിണിയിലെ വിവരങ്ങൾ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളാണെന്നു സ്റ്റെയിൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദുർല്ലഭവർദ്ധനൻ ഒരു ശക്തിയേറിയ രാജാവായിരുന്നു. ഹിമാലയത്തിന്റെ മലയിടുക്കുകളിൽവച്ചു് ഹർഷവർദ്ധനൻ കാശ്മീരരാജാവിനെ തോല്പിച്ച കപ്പം വാങ്ങിയെന്നു ബാണൻ തന്റെ ഹർഷചരിതത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഹർഷവർദ്ധനന്റെ കാലത്തു് കാശ്മീരത്തിൽ അരാജകത്വം ഉണ്ടായതായോ, അവിടെ നാടുവാഴാൻ ഹർഷവർദ്ധനൻ ആളയച്ചതായോ ബാണനും കൽഹണനും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതിനാൽ മേണ്ഠന്റെ സമകാലീനനായ വിക്രമാദിത്യഹർഷൻ ഹർഷവർദ്ധന ചക്രവർത്തിയല്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ഇതുകൊണ്ടു മറ്റുള്ള വിക്രമാദിത്യന്മാരിൽനിന്നു നമുക്കു മേണ്ഠന്റെ സമകാലീനനെ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതായിവരുന്നു.

എ. ഡി. 700-നു മുമ്പു് വിക്രമാദിത്യൻ എന്ന ബിരുദത്തോടുകൂടി ഉത്തരഭാരതത്തിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം രണ്ടു ചക്രവർത്തിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഭാരതീയർ

വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ വിക്രമാദിത്യൻ ബി. സി. 57-ൽ തുടങ്ങിയ വിക്രമകാലം സ്ഥാപിക്കുകയും വിദേശികളായ ശകന്മാരെ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്ത ചക്രവർത്തിയും, രണ്ടാമത്തെ വിക്രമാദിത്യൻ എ. ഡി. 380 മുതൽക്കു് 412-വരെ നാടുവാണിരുന്ന ഗുപ്തസാമ്രാജ്യചക്രവർത്തിയായ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ രണ്ടാമനും ആകുന്നു. ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ വിക്രമാദിത്യൻ ആന്ധ്ര രാജ്യത്തിലെ ശാതവാഹനരാജവംശത്തിലെ അംഗമായ ഗൌതമീപുത്രശാതകർണ്ണിയാണെന്നു മി. കെ. പി. ജയസ്വാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ക്രിസ്താബ്ദം 5-ാംശതകത്തിനു മുമ്പുള്ള പ്രാചീന ശിലാലേഖനങ്ങളിൽ മിക്കവയിലും വിക്രമകാലമെന്നു പിന്നീടു വിളിച്ചുവന്നതും ബി. സി. 57-ൽ തുടങ്ങുന്നതുമായ കാലത്തിനു "കൃത" കാലം അഥവാ "കൃത" വർഷമെന്ന സംജ്ഞ നൽകിയിരിക്കുന്നതിനാൽ, വിക്രമാദിത്യൻ എന്നൊരു ചക്രവർത്തി ഇതു സ്ഥാപിച്ചു എന്നുള്ള പിൽക്കാലത്തെ ഐതിഹ്യത്തെ മി. ഡി. ആർ. ഭണ്ഡാരകർ മുതലായ പല പണ്ഡിതന്മാരും വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ബി. സി. 57-ൽ വിക്രമാദിത്യനെന്ന ഒരു ചക്രവർത്തി ഉണ്ടായിരുന്നതുതന്നെ സംശയകരമായതിനാലും ഇതു പ്രാചീനമായ ഒരു കാലത്തു്, അതായതു് അശ്വഘോഷനു മുമ്പുള്ള ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ, മേണ്ടൻ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായങ്ങളില്ലാത്തതിനാലും, രണ്ടാമത്തെ വിക്രമാദിത്യൻ—അതായതു്, ഗുപ്തചക്രവർത്തിയായ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ രണ്ടാമൻ മാത്രമേ നമുക്കു ശേഷിക്കുന്നുള്ളു. പക്ഷേ, മേണ്ടന്റെ പ്രോത്സാഹകനായ മാതൃഗുപ്തൻ ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നതായും ചന്ദ്രഗുപ്തൻ അയാളെ കാശ്മീരം ഭരിക്കാൻ പറഞ്ഞയച്ചതായും കാണിക്കുന്ന യാതൊരു ലക്ഷ്യങ്ങളും ഇതുവരെ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാൽ ഈ വിക്രമാദിത്യനേയും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു.

വിക്രമാദിത്യഹർഷൻ കാശ്മീര ഭരണാധികാരിയായി അയച്ച മാതൃഗുപ്തന്റെ പക്കൽ നിന്നാണു പ്രവരസേനൻ രണ്ടാമൻ ആ രാജ്യത്തെ ഭരണം കൈയ്യേറെടുത്തതെന്നും, വിക്രമാദിത്യന്റെ നിര്യാണാനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ പ്രതാപശീലനെ, അഥവാ, ശീലാദിത്യനെ തന്റെ നഷ്ടമായ രാജ്യം കരസ്ഥമാക്കുവാൻ പ്രവരസേനൻ സഹായിച്ചുവെന്നും കൽഹണൻ പറയുന്നുണ്ടു്. ഈ വിക്രമാദിത്യൻ ശകന്മാരെ തോൽപ്പിച്ചു് വിക്രമകാലം സ്ഥാപിച്ച വിക്രമാദിത്യനാണെന്നും ഇദ്ദേഹം 168-വർഷം നാടുവാണു എന്നും കൽഹണൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതായി രാജതരംഗിണി പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ അസംഭവ്യമായ 168 വർഷത്തെ ഭരണം കൊണ്ടുതന്നെ ഇതു വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ. കൽഹണന്നു് ഈ അബദ്ധം പറ്റിയതു വിക്രമകാലസ്ഥാപകനായി വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നവനും ശകാരിയുമായ വിക്രമാദിത്യനും വിദേശികളോടു പടവെട്ടുകയും അവർ നിമിത്തം കാശ്മീരത്തിലുണ്ടായ കുഴപ്പം ശമിപ്പിക്കുവാനായി മാതൃഗുപ്തനെ അവിടേക്കയച്ച വിക്രമാദിത്യനും ഒന്നാണെന്നു് അദ്ദേഹം തെറ്റിദ്ധരിച്ചതു കൊണ്ടാണു്. മാതൃഗുപ്തന്റെ അടുത്ത പിൻഗാമിയായി കാശ്മീരം ഭരിച്ച പ്രവരസേനൻ രണ്ടാമനാണു് ആ രാജ്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ തലസ്ഥാനമായ ശ്രീനഗരത്തെ പ്രവരപുരമെന്ന പേരിൽ ആദ്യമായി സ്ഥാപിച്ചതു്. പ്രസിദ്ധ ചീനസഞ്ചാരിയായ യുവാൻ ച്വാങ് 631-ൽ കാശ്മീരം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ആ നഗരത്തിനു നൂറു കൊല്ലത്തെ പഴക്കം പോലുമില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ പ്രവരപുരം സ്ഥാപിച്ചതു് എ. ഡി. ആറാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായിരിക്കണമെന്നു നമുക്കു് അനുമാനിക്കാം. അതുകൊണ്ടു പ്രവരപുരത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായ പ്രവരസേനനും ആറാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. മേണ്ടന്റേയും വിക്രമാദിത്യഹർഷന്റേയും സമകാലീനനായ മാതൃഗുപ്തന്റെ പക്കൽനിന്നു പ്രവരസേനൻ രാജ്യഭാരം ഏറ്റതിനാൽ മേണ്ടനും വിക്രമാദിത്യനും മാതൃഗുപ്തനും ആറാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അർദ്ധത്തിന്റെ അന്ത്യമടുപ്പിച്ചു് ജീവിച്ചിരുന്നിരിക്കണമെന്നു വരുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ആറാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യ അർദ്ധത്തിൽ ഭാരതത്തിൽ പടവെട്ടി രാജ്യങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന ശക്തരായ വിദേശവഴ്ക്കാരെ തോല്പിച്ചു ചക്രവർത്തിപദം കരസ്ഥമാക്കിയിരുന്ന ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹമതു മേണ്ടന്റെ സമകാലീനൻ. വാസ്തവത്തിൽ, അക്കാലത്തു് ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാരതചക്രവർത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളെ തവിടുപൊടിയാക്കിയവരും അതിശക്തരും ക്രൂരരുമായ ഹൂണവഴ്ക്കാരുടെ ഒരു വിഭാഗത്തെയും അവരുടെ പ്രസിദ്ധരാജാവായ മിഹിരകുലനേയും വടക്കു പടിഞ്ഞാറെ ഇൻഡ്യയിൽ വച്ചു് എ. ഡി. 528-നു സമീപിച്ചു തോൽപ്പിച്ചു ലൌഹിത്യനദി (ബ്രഹ്മപുത്ര) മുതൽ മദ്രാസ് പ്രസിഡൻസിയുടെ വടക്കു കിഴക്കുള്ള മഹേന്ദ്രപർവ്വതം വരെയും ഗംഗാനദി മുതൽ പശ്ചിമസമുദ്രംവരെയും നീണ്ടുകിടന്നിരുന്ന ഒരു സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ച യശോവർമ്മൻ വിഷ്ണുവർദ്ധനൻ എന്ന പശ്ചിമമാലവാ രാജാവാണു് ഇദ്ദേഹം. ഈ മഹാവിജയാനന്തരം മാലവാ രാജ്യത്തുള്ള ദശപുരത്തു (ഇന്നത്തെ മാൻഡ്സോറിൽ) സ്ഥാപിച്ച വിജയസ്തംഭത്തിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ വിജയത്തെയും സാമ്രാജ്യവിസ്തീർണ്ണതയേയും പറഞ്ഞു മുവടെ ചേർക്കുന്ന പ്രകാരം കൊത്തിയിരിക്കുന്നു:—

"യേനേക്കാ ഹൂണാധിപേന സകല വസുധാ
ക്രാന്തിദുഷ്പ്രതാപൈ—
ന്നാജ്ഞാഹൂണാധിപാനാം ക്ഷിതിപതി
മുകുടാദ്ധ്യാസിനീയാൻ പ്രവിഷ്ടാ
ദേശാംസ്താൻ ധന്യശൈലദ്രുമഗഹനസരി
ദ്വീരബാഹ്വഭ്രഗുഢാൻ
വീര്യ്യാവസ്കന്നരാജ്ഞഃ സഹൃഹപരിസരാ
വജ്ഞയായോ ഭുനക്തി.

ആലൌഹിത്യോപകണ്ഠാത്തലവനഗഹ
നോപാത്യകാദാമഹേന്ദ്രാ–
ദാഗംഗ്ശ്ലിഷ്ടസാനോസ്തുഹിന ശിഖരിണ:
പശ്ചിമാദാപയോധേ:
സാമന്തൈർയസ്യബാഹുദ്വവിണഹൃത
മദൈ:പാദയോരാനമബ്ധി–
ശ്ചൂഡാരത്നാംശുരാജിവ്യതികരശബലാ
ഭൂമിഭാഗാ: ക്രിയന്തെ.
സ്ഥാണോരന്യത്രയെന പ്രണതികൃപണ
താം പ്രാപിതം നോത്തമംഗം
യസ്യാശ്ലിഷ്ടോളജാഭ്യാം വഹതിഹിമഗിരി
ർഭൂശബ്ദാഭിമാനം
നിശ്ചേതുനാപിയസ്യപ്രണതിഭുജബലാ
വർജ്ജിനക്ലിഷ്ടമൂർദ്ധ്നാ
ചൂഡാപുഷ്പോപഹാരൈർമ്മിഹിരകുല
ന്യവേണാർച്ചിതം പാദയുഗ്മം".

ഇദ്ദേഹമാണ മേണ്ടന്റെയും മാതൃഗുപ്തന്റെയും സമകാലീനനായ വിക്രമാദിത്യചക്രവർത്തി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ ഹൂണരാജാവായ മിഹിരകുലന്റെ ആക്രമണം നിമിത്തം കാശ്മീരത്തിൽ അരാജകത്വം ഉണ്ടായതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇതുവരെ കണ്ടു പിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൂന്നു ശിലാലേഖനങ്ങളിൽ ഒന്നിൽപോലും വിക്രമാദിത്യനെന്ന ബിരുദം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമത്തോടു ചേർത്തു കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇതു പ്രതാപവാനായ ഒരു ചക്രവർത്തിയെ ഭാരതീയർ പിൽക്കാലങ്ങളിൽ സ്മരിച്ചു വന്ന നാമമാണ് വിക്രമാദിത്യനെന്നു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാം. ഈ രാജാവിനെ കൽഹണൻ ശകാരിയായ വിക്രമാദിത്യൻ എന്നു വിളിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ രാജാവിനു് അറുനൂറു വർഷത്തിനു ശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന കൽഹണന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിദേശികളായ ശകന്മാർക്കും ഹൂണന്മാർക്കും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലാതെ വന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. പിന്നെയും, ഹർഷ, പ്രതാപശീല, ശീലാദിത്യ എന്ന പേരുകൾ കൊത്തിയിട്ടുള്ള നാണയങ്ങൾ ആറാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലും അന്ത്യത്തിലും കന്യാകുബ്ജം ഭരിച്ചിരുന്ന മൌഖരിവംശ രാജാക്കന്മാരായ ഈശാനവർമ്മന്റെയും ഗ്രഹവർമ്മന്റെയും നാണയങ്ങളോടുകൂടി ഫൈസബാദ് ഡിസ്ട്രിക്ടിലുള്ള ഭിതൌര എന്ന സ്ഥലത്തു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ നാണയങ്ങളിലെ ഹർഷൻ സ്ഥാനേശ്വരത്തിലെ ഹർഷവർദ്ധനനല്ലെന്നും, ഈ ഹർഷനും പ്രതാപശീലനും, അഥവാ, ശീലാദിത്യനും യഥാക്രമം യശോവർമ്മൻ വിഷ്ണുവർദ്ധനനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനും ആണെന്നും ഡാക്ടർ ഹോർണൽ (Hoernle) പ്രത്യയജനകങ്ങളായ കാരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. മേണ്ടന്റെയും കുമാരഗുപ്തന്റെയും സമകാലീനനായ ചക്രവർത്തിയെ വിക്രമാദിത്യഹർഷനെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനെ പ്രതാപശീലൻ, അഥവാ, ശീലാദിത്യൻ എന്നും കൽഹണൻ നാമകരണം ചെയ്തിന്നു എന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അതിനാൽ മേണ്ടനും കുമാരഗുപ്തനും എ. ഡി. 530-നു സമീപിച്ചു് ഉത്തരഭാരത ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന യശോവർമ്മൻ വിഷ്ണുവർദ്ധനന്റെ സദസ്സിനെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു എന്നു നിസ്സംശയം വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. കിരാതാർജ്ജുനീയത്തിനു് ഒരു വ്യാഖ്യാനം രചിച്ച മൈസൂറിലെ പ്രാചീനഗംഗരാജാവായ ദുർവിനീതന്റെ കാലത്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്സിലുമാണ് കിരാതാർജ്ജുനീയ കർത്താവായ ഭാരവി ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു ദണ്ഡിയുടെ പ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നു നമുക്കു് അറിയാം. ഈ ദുർവിനീതൻ ആറാംശതകത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ കാരണങ്ങളുണ്ട്. അതിനാൽ ഭാരവിയും ഏറെക്കുറെ മേണ്ടന്റെ സമകാലീനനായിരുന്നു എന്നും വിശ്വസിക്കാം.

മാതൃഗുപ്തനും ഒരു കവിയായിരുന്നു എന്നു കൽഹണൻ പറയുന്നുണ്ട്. തന്റെ യജമാനനായ വിക്രമാദിത്യഹർഷന്റെ മരണാനന്തരം മാതൃഗുപ്തൻ കാശ്മീരരാജ്യത്തെ പ്രവരസേനനു തിരിച്ചു കൊടുത്തുവെന്നും അനന്തരം അദ്ദേഹം കാശിയിൽ ചെന്നു സന്യസിച്ചു എന്നും കൂടി കൽഹണൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. മാതൃഗുപ്തൻ എന്നൊരു കവി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ക്ഷേമേന്ദ്രന്റെ "ഔചിത്യവിചാരചർച്ച"യിൽ നിന്നു നമുക്കറിയാം. എന്തെന്നാൽ മാതൃഗുപ്തന്റെ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ക്ഷേമേന്ദ്രൻ പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ ഒന്നിനെ മൂവടെ ചേർക്കുന്നു:—

"നായംനിശാമുഖസതോരുഹരാജഹംസ:
കീരികപോലതലകാന്തനഃ ശശാങ്ക:
ആഭാതിനാഥതദിദം ദിവിവിഭ്രദസിന്ധു
ഡിണ്ഡീരപിണ്ഡപരിപാണ്ഡുയശസ്പദീയം."

ഇപ്രകാരം താൻ തന്നെ ഒരു കവിയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളവനും കവികളെ വിളിച്ചു സാമന്തരാജ്യങ്ങളെ ഭരിക്കുവാൻ നിയോഗിക്കുന്നവനും മേണ്ടപ്രഭൃതികളെപോലെയുള്ള നല്ല സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നവനും ആയ യശോവർമ്മൻ വിഷ്ണുവർദ്ധനചക്രവർത്തിയാണു, പ്രത്യേകസാഹിത്യവാസനയോ, അനിതരസാധാരണമായ സാഹിത്യകാരവാത്സല്യമോ പ്രദർശിപ്പിച്ചതായി യാതൊരു ലക്ഷ്യങ്ങളുമില്ലാത്ത ഗുപ്തചക്രവർത്തി ചന്ദ്രഗുപ്തൻ രണ്ടാമനല്ല,

"ധനപന്തരിക്ഷപണകാമരസിംഹശങ്കു
വേതാളഭട്ടഘടകർപ്പരകാളിദാസാ:
ഖ്യാതാവരാഹമിഹിരോനൃപതേസ്സഭായാം
രത്നാനിവൈവരുചിർനവവിക്രമസ്യ."

എന്ന പ്രസിദ്ധ ശ്ലോകത്തിൽ (അതിൽ വല്ല വാസ്തവവുമുണ്ടെങ്കിൽ) പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള വിക്രമാദിത്യൻ എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. പരേതനായ ഭണ്ഡാരിജി എന്ന പണ്ഡിതൻ കുറെ മുമ്പു മാതൃഗുപ്തനും കാളിദാസനും ഒരാളാണെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ

ശ്രമിച്ചതു് ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്. കാളിദാസനെ പലരും ഗുപ്തചക്രവർത്തിയായ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ രണ്ടാമനോടും (എ. ഡി. 380—412) പ്രൊഫസർ പഥക്കു്, ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ പൌത്രനായ സ്കന്ദഗുപ്തനോടും (എ. ഡി. 455—467), ഡാക്ടർ ഹോർണൽ (Hoernle) മെ: ഡി. ആർ. ഭണ്ഡാരകർ, ഹരിപ്രസാദശാസ്ത്രി എന്നിവർ യശോവർമ്മൻ വിഷ്ണുവർദ്ധനന്റെ കാലമായ ആറാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തോടും ആണു് ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഹോർണൽ പ്രഭൃതികളുടെ അഭിപ്രായമാണു സ്വീകാര്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

"വിനീതാധ്വശ്രമാസ്പദ്യ
വങ്ക്ഷുതീരവിചേഷ്ടനൈ:
ദ്രുവൂർവ്വാജിന:സ്കന്ധാം
ലഗ്നകുങ്കുമകേസരാൻ.
തത്രഹൂണാവരോധാനാം
ഭർത്തൃഷ്വവ്യക്തവിക്രമം
കപോലപാടലാദേശി
ബഭൂവ രഘുചേഷ്ടിതം."

എന്നുള്ള രഘുവിന്റെ ദിഗ്വിജയങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്ന രഘുവംശശ്ലോകങ്ങളിൽ കാളിദാസൻ ഹൂണന്മാരെ ഭാരതത്തിൽ കടക്കാതെ വങ്ക്ഷുനദി (The Oxus) തീരങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നവരായി വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നാണു മുഖ്യമായി പ്രൊഫസർ പഥക്കു് കാളിദാസനെ സ്കന്ദഗുപ്തന്റെ സമകാലികനായി സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. പ്രാചീനനായ ഒരു കഥാനായകനെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ കവി തന്റെ കാലത്തെ സ്ഥിതി തന്നെ വർണ്ണിക്കണമെന്നില്ല. അതിനു് അല്പം മുമ്പുള്ള കാലത്തെ സ്ഥിതി വർണ്ണിക്കുന്നതാണു ക്രുത്രിമ സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതും. സ്കന്ദഗുപ്തപ്രഭൃതികളായ ഗുപ്തരാജാക്കന്മാർക്കു ഹൂണന്മാരെ ശാശ്വതമായി സംഹരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ ഭാരതീയർക്കു ഹൂണന്മാരെപ്പറ്റി അതിയായ ഭയം തോന്നിയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. അതിനാൽ അവരെ അടക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടു്. യശോവർമ്മൻ വിഷ്ണുവർദ്ധനനു് ഇതു് അപ്രതീക്ഷിതമായി സാധിച്ചു. അതിനാൽ യശോവർമ്മന്റെ ഈ അത്ഭുതകരമായ വിജയമായിരിക്കാം തന്റെ കഥാനായകനായ രഘുവിലും ഹൂണന്മാരുടെ മേലുള്ള വിജയം ആരോപിക്കുന്നതിനു കാളിദാസനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്.

പിന്നെയും പ്രസ്തുത നവരത്നങ്ങളിൽ ഒരാളായ വരാഹമിഹിരൻ എ. ഡി. 587-ൽ ആണു മരിച്ചതു്. കുറഞ്ഞപക്ഷം എ. ഡി. 534 വരെയെങ്കിലും ജീവിച്ചിരുന്ന എന്നു നമുക്കു ലക്ഷ്യം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള യശോവർമ്മൻ വിഷ്ണുവർദ്ധനന്റെ സദസ്സിനെ 587-ൽ മരിച്ച വരാഹമിഹിരനു് അലങ്കരിക്കുവാൻ പാടില്ലാതില്ല. ഈ നവരത്നങ്ങളിൽ ധന്വന്തരി എന്ന ദേഹം പ്രസിദ്ധവൈദ്യപുംഗവനായ ധന്വന്തരിയാണോ എന്നുള്ളതു സംശയമാണു്. മദ്ധ്യഏഷ്യയിൽ നിന്നു കുറെ വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു കണ്ടെടുത്തിട്ടുള്ള ബൌവർ കൈയ്യെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ "നവനീതകം" എന്നൊരു പ്രാചീന വൈദ്യഗ്രന്ഥവും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുണ്ടു്. ഇതു രചിച്ചതു എ. ഡി. 300-നു സമീപിച്ചാകുന്നു. ഇതു രചിക്കുന്നതിനു് ഉപയോഗിച്ച പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങൾ, കാങ്കായനൻ, നിമി, സുശ്രുത, ഉശനസ്, വാഡ്ഢലി, ബൃഹസ്പതി, അഗസ്ത്യൻ, ധന്വന്തരി, ജീവകൻ, കാശ്യപൻ എന്നിവരുടെ കൃതികളായിരുന്നു. ധന്വന്തരിയെപ്പറ്റി ഇതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ വിക്രമാദിത്യസദസ്സിലെ ധന്വന്തരി മറ്റൊരു ധന്വന്തരിയാണെന്നു വിചാരിക്കാം. പ്രസ്തുത ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള നവരത്നങ്ങളുടെ നാമങ്ങളിൽ ചിലതു—ഉദാഹരണമായി ക്ഷപണകൻ, ഘടകർപ്പരൻ എന്നിവയെ എടുക്കാം—അവരുടെ യഥാർത്ഥനാമങ്ങളല്ലെന്നും ഇരട്ടപ്പേരുകളാണെന്നും സുവ്യക്തമാണു്. മേണ്ഠൻ എന്നുള്ള പേരും ആ കവിയുടെ യഥാർത്ഥനാമമല്ല. മേണ്ഠൻ എന്നുള്ള പദത്തിനു് ആനക്കാരൻ എന്നാണല്ലൊ അർത്ഥം. ഹസ്തിപകനെന്ന പേരും മേണ്ഠനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി വല്ലഭദേവന്റെ സുഭാഷിതാവലിയിൽനിന്നറിയാം. യശോവർമ്മന്റെ വിജയസ്തംഭപ്രശസ്തിയിൽനിന്നു മൂകരിൽ ഉദ്ധരിച്ച ശ്ലോകങ്ങൾ രചിച്ചതു കക്കന്റെ (അതായതു കൃഷ്ണന്റെ) മകനായ വാസുലനാണെന്നു് ആ സ്തംഭത്തിലെ ലേഖനത്തിൽ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഘടകർപ്പരൻ എന്ന നാമം കപാലികസന്ന്യാസിയായിത്തീർന്ന ഒരു സാഹിത്യകാരനെ സൂചിപ്പിച്ചേക്കാം. യശോവർമ്മന്റെ സാമന്തനും കവിയുമായ മാതൃഗുപ്തൻ സന്ന്യസിച്ചു എന്നു കൽഹണൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും ഇവിടെ സ്മരണീയമാണു്. പ്രസ്തുത നവരത്നങ്ങളിൽ പലരും യശോവർമ്മന്റെ ശിലാലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും രാജതരംഗിണിയിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള യഥാർത്ഥനാമങ്ങൾ ധരിച്ചിരുന്നു എന്നു വന്നേക്കാവുന്നതാണു്.

അങ്കവും കളരിയും.

(സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എം. ആർ. ഏ. എസ്.)

കേരളത്തിനു പ്രത്യേകമായുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഒന്നാണു പണ്ടത്തെ കളരി. അതു് അന്നത്തെ ആളുകളുടെ പ്രഭാവത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നു. തടി, വിടി, പയറു് മുതലായ പോർച്ചടങ്ങുകളും കായശക്തിവർദ്ധകങ്ങളായ അഭ്യാസമുറകളും ഇവിടെയാണു പരിശീലിച്ചിരുന്നതു്. ആരാധനസ്ഥാനംകൂടിയായിരുന്ന ഇതെന്നു പറയുന്നതു് അബദ്ധമല്ല. ഓരോ ദേശത്തിനും കുറഞ്ഞപക്ഷം ഓരോ കളരിയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കയെന്നതു നിർബന്ധിതമായിരുന്നു. ആ ദേശത്തെ ചെറുപ്പക്കാർക്കു കളരിയെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിരുന്ന അവകാശവും തുല്യമാണു്. ഇക്കാലത്തു കളരിക്കായ്മ നാട്ടിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞുപോയി. പഴയകാലത്തെ വാസനയെ പരിപാലിക്കാൻ ചിലെടങ്ങളിൽ ചില ദുർബലശ്രമങ്ങൾ നടന്നുപോരുന്നില്ലെന്നുമില്ല. കേരളത്തിലെ പഴയ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയെല്ലാം കർത്തൃത്വം പരശുരാമനിലാണല്ലൊ സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ കളരിയുടെയും സൃഷ്ടികാരൻ ആ രാമനാണത്രേ. അദ്ദേഹം കണ്ണകോടാലി പ്രയോഗിച്ചു കടലളന്നെടുത്ത കഥ പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ.

C. P Govinda Pillai, M. R. A. S.

കളരിയെപ്പറ്റി ആരും അധികമൊന്നും എഴുതിക്കണ്ടിട്ടില്ല. മി. പദ്മനാഭമേനോന്റെ കേരളചരിത്രത്തിൽ ഒരു ചെറിയ വിവരണമുണ്ട്. മലയാളക്കരകണ്ടിട്ടുള്ള ചില വിദേശസഞ്ചാരികളുടെ വേണ്ടെടത്തോളമില്ലാത്ത ചില സൂചനകളും ഇല്ലാതില്ല. എന്നാൽ ഇവരിൽ ആരുംതന്നെ വിശദമായ ഒരു വിവരണത്തിനൊരുങ്ങാഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ടായാലും അതു നമുക്കിപ്പോഴൊരു കുറവായിത്തന്നെ വന്നിരിക്കുന്നു. ഗവൺമെൻറു മ്യൂസിയം ബുള്ളറ്റിൻ മൂന്നാംവാല്യം മൂന്നാം നമ്പരായി മിസ്റ്റർ ഥാസറു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച "മലയാളത്തിലെ നായന്മാർ" എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ കളരിയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ, മുഖ്യ ആയുധങ്ങൾ എന്നിവയുടെ ഒരു വിവരണം ഉണ്ടു്.

പണ്ടത്തെ കളരികളെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം. "അഭ്യാസക്കളരി" അല്ലെങ്കിൽ "പോക്കളരി" എന്നൊന്നു്. ദേഹംകൊണ്ടുള്ള അഭ്യാസമുറകളിൽ മികച്ചവക്കാണിതു്. യുദ്ധമുറകളും ആയുധപ്രയോഗങ്ങളും ഇതിൽ ചേരും. "കോൽക്കളരി" അല്ലെങ്കിൽ "പരിചക്കളരി" എന്നു മറ്റൊന്നു്. വാളും വടിയും പരിചയും മറ്റും കൊണ്ടുള്ള കളികളാണു് ഇവിടെ പരിശീലിക്കുന്നതു്. വടക്കെ മലയാളത്തിലെ മാപ്പിളമാരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ അഭ്യാസശാലകൾ ഈതരത്തിൽ ചേരും. പോക്കളരിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരമാണു് ഇക്കാലത്തു മങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു്.

നാലുവശവും നാലു സമകോണും ഉള്ള ഒരു പുര. നിലനിരപ്പിൽനിന്നു് ആറടി താഴ്ച; നാല്പത്തിരണ്ടടിനീളം; പതിനഞ്ചടി വീതി; ഈ കണക്കിൽ കളരിത്താ. ഇതാണു "നാല്പത്തിരടി" സ്ഥാനം. വേണ്ടവിധത്തിൽ ഓലകെട്ടി മേഞ്ഞു്, നാലുഭാഗവും കുത്തിമറച്ചു്, വലത്തുവശത്തു വാതലും ഇട്ടു കിഴക്കു് അഭിമുഖമായി തയാറാക്കിയ സാമാന്യം ഒരു ഉയർന്ന കെട്ടിടം. അകത്തു കടക്കുമ്പോൾ ദേവാലയങ്ങളിലെന്നപോലെ ആദ്യം വലത്തുകാൽതന്നെ വയ്ക്കണം. തറ അടിച്ചൊതുക്കി ഉറപ്പിച്ചു നിരപ്പാക്കി ചാണകം മെഴുകിയതു്. നിലനിരപ്പിൽനിന്നു കളരിത്തറയിലേയ്ക്കിറങ്ങാൻ പടികൾ. ഇരുമുമായാൽ കെട്ടിടപ്പണി തികഞ്ഞു. തെക്കുപടിഞ്ഞാറെ കോണിലാണു കളരിദേവതയായ ഭഗവതിയുടെ സ്ഥാനം. ഇതാണു പൂത്താ. തുളസി, തുമ്പ മുതലായ പൂക്കളിട്ടു പൂജിക്കുന്ന ഈ തറ പൂത്തറയായി. മുകളിലോട്ടു ക്രമേണ ഇടുങ്ങിയ അർദ്ധപ്രതിമാകൃതിയിലുള്ള പടികൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ആരാധന കഴിഞ്ഞാണു് അഭ്യാസം തുടങ്ങുക. കളരിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൻ ആദ്യമായി നിർവഹിക്കേണ്ട ദേവതാപൂജ വലിയ ആഘോഷങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കും. ഇതിന്റെ ചടങ്ങുകൾ കുറിച്ചുവച്ചിട്ടുള്ള ചെപ്പേടുകൾ കളരിയാരുമുണ്ടു്. പൂത്തറയ്ക്കു തെക്കു മാറിയാണു ഗുരുത്താ. ശിഷ്യന്മാരുടെ അഭ്യാസവേളയിൽ ആശാൻ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥാനമാണതു്. ആശാനു പ്രത്യേകമായി ഒരു ഉപാസനാമൂർത്തി ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇതു കളരിദേവതതന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നില്ല. അതുമൊന്നുമില്ല.

അഭ്യാസം തുടങ്ങുമ്പോൾതന്നെ ആശാനും ശിഷ്യനും ദേഹം മുഴുവൻ എണ്ണയിടും. കൈ രണ്ടും മേല്പോട്ടുയർത്തി ആ ഉയരത്തിൽ കാൽമുവട്ട് എത്തുക; തല നിലത്തുതൊടത്തക്കവിധം ശരീരം പിറകോട്ടു വളയുക; ഇതു രണ്ടുമാണ് ആദ്യത്തെ അഭ്യാസം. ഇതു വശമായശേഷം ശിഷ്യനെ നിറുത്തി ചില ഉഴിച്ചിലുകൾ നടത്തുകയായി. പിന്നിട് നിലത്തു നിവന്നു മലന്ന് കൈകാൽ നീട്ടിക്കിടക്കുന്ന ശിഷ്യനെ ആശാൻ ചവിട്ടിത്തിരുമ്മും. മേൽപുരയിൽ കെട്ടിയിരിക്കുന്ന കയറിൽ ആശാൻ കൈരണ്ടും ഉറപ്പിച്ചു പിടിച്ചുംകൊണ്ട് അടിമുതൽ മുടിവരെ മൃദുവായി ചവിട്ടിത്തേച്ചു മയപ്പെടുത്തുകയാണിതു്. ഹൃദയം, ശ്വാസകോശം, സന്ധികൾ ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി ചവിട്ടിത്തിരുമ്മി വിടുന്നതിനു് എത്ര കരുതലും മിടുക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് ഊഹിച്ചുകൊള്ളുകയല്ലെ ഭേദം? മലർത്തിത്തിരുമ്മലോടുകൂടിത്തന്നെ കമിഴ്ത്തിക്കിടത്തിത്തിരുമ്മലും വേണ്ടതാണു്. ഇതു കഴിഞ്ഞാൽ എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കാം. ഈ നിലയിൽ കൈകൊണ്ടു ചില തിരുമ്മുകളുണ്ടു്. ഈ ആദ്യചടങ്ങിനു് "മെയ്യുഴക്കുപയറ്റു്" എന്നാണു് പേരു്. ശരീരത്തിൽ ഏതു ഭാഗവും എങ്ങോട്ടും വളയ്ക്കത്തക്കവിധം വഴക്കവും മൃദുത്വവും ഇതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു. ഉയർന്തരം പയറ്റുമുറകളിൽ സിദ്ധിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം ഇതിനെയാണാശ്രയിക്കുന്നതു്. "മുച്ചാൺ" കൊണ്ടുള്ള അഭ്യാസമാണു പിന്നിട്. ഇതിനു "ചെറുവടി" എന്നും "കുറുവടി" എന്നും പേരുകളുണ്ടു്. മൂന്നുചാൺ നീളവും, ഒന്നരയംഗുലം കനവുമുള്ള ഒരു വടിയാണിതു്. മുച്ചാൺ പ്രയോഗിച്ചു പന്ത്രണ്ടടവുകൾ പഠിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ശരീരവടി കൈയിലെടുക്കാം. ഇതിനു് ആറടി നീളമുണ്ടായിരിക്കും. ഇതിന്റെ നടുക്കു പിടിച്ചു് ഇടത്തും വലത്തും വീശി അടിക്കുകയും തടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഒറ്റക്കൈയിലും, ഒറ്റക്കയ്യും കൈരണ്ടും ചേർത്തും, ഒറ്റക്കൈയിലും, പിടിച്ചു് പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്. മിസ്റ്റർ ഫ്രാസറ് 1895-ൽ കണ്ട ഒരു പയറ്റുമുറയെ ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു. "എതിരാളികൾ മുഖത്തോടുമുഖംനോക്കി നിലകൊണ്ടു. ഏകദേശം മുപ്പതടി ഇടയകലംവരും. രണ്ടാൾക്കും ഉത്സേഷം തുല്യമായിരുന്നു. രണ്ടാളും ഓരോ കാൽ മേല്പോട്ടുയർത്തി പല തവണ ട്രൻപോട്ടുചാടി കൈകൾ നീട്ടിപ്പൊക്കി വടിരണ്ടും ഒരേ നിരപ്പിൽ പിടിച്ചു് സാവധാനത്തിൽ കുനിഞ്ഞു കീഴിൽ കുത്തിനിറുത്തിയ മുച്ചാണിന്റെ അറ്റത്തു് നെറ്റികൊണ്ടുതൊട്ടു. പെട്ടെന്നു ചാടി നിലകൊണ്ടു. ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ചില തിരിവും ചക്രം മുറ്റലും കഴിച്ചു മാന്തും കടിയുമായി."

വടികൊണ്ടുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾക്കു ശേഷമാണു് ആയുധമെടുക്കുന്നതു്. വാൾ, പരിച, ചുരിക എന്നിവയായിരിക്കും സാമാന്യമായ ആയുധങ്ങൾ. പരിചയും ഉറുമി (ഗദ) യുമാണു വണ്ണു് ആത്മരക്ഷയ്ക്കു കൊണ്ടുനടന്നിരുന്നതു്. പയറ്റിൽ പരിപൂർണ്ണത നേടിയവരുടെ ആയുധം കഠാരി ആയിരുന്നു. രണ്ടടി മാത്രമേ അതിനു നീളമുള്ളു. നടുവുവളഞ്ഞു് അറ്റം കൂർത്തിരിക്കും. ഉറപ്പുള്ള തടിയൊ കലമാൻകൊമ്പൊ ദന്തമൊ കൊണ്ടാണു് ഇതുണ്ടാക്കുന്നതു്. കുത്താനും അടിക്കാനും തടുക്കാനും ഇതുപയോഗപ്പെടും. മെയ്യൊതുക്കവും മെയ്വഴക്കവുമാണു് ഇതിലാവശ്യം. ഈ പ്രയോഗത്തിനിടയിൽ എതിരാളികൾ മുറിവേറ്റും തിരിഞ്ഞും മാറിയും മറഞ്ഞും കുനിഞ്ഞും നിവന്നും മുൻപും പിൻപും മാറിയും കണ്ടുനിൽക്കുന്നവർക്കു് അത്ഭുതം ജനിപ്പിക്കുന്നു. കായികാഭ്യാസവും യുദ്ധമുറകളും പരിശീലിക്കുന്നകാലത്തു് ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ചില നിഷ്കർഷകളുണ്ടു്. സൂചിപ്പിക്കുമാത്രമേയുള്ളു. അധികം നടന്നുകൂടാ. തണുപ്പുൽക്കാൻ പാടില്ല. നിയമമനുസരിച്ചുള്ള അഭ്യാസം തുടങ്ങുംമുൻപു് പോഷകശക്തിയുള്ള എന്തെങ്കിലും ആഹാരം കഴിച്ചുകൊള്ളണം. ദ്രവരൂപമായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യം. അഭ്യാസാനന്തരം ചൂടുള്ള കുരുമുളകുവെള്ളത്തിൽ വെണ്ണചേർത്തു കുടിക്കണം. പ്രഭാതത്തിനു മുൻപുണ്ണുന്നതു നൽകണം. പകൽ ഉറക്കമരുതു്. വെയിലും തീയും ഏൽക്കരുതു്.

അഭ്യാസം തുടങ്ങുന്ന ദിവസവും അവസാനിപ്പിക്കുന്ന ദിവസവും ഗുരുദക്ഷിണ വേണം. പണവും, മുണ്ടും ആകാം. ആണ്ടിലൊരുമുള്ള മണ്ഡലപൂജയും ആ പൂജാവസരത്തിലെ പയറ്റുമുറകളും മറ്റും വിഷയമാക്കി പല പഴയ പാട്ടുകളും മലയാളത്തിലുണ്ടു്. നാല്പത്തുദിവസത്തോളം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ഈ പൂജ വൃശ്ചികം ധനുമാസങ്ങളിലാണു് പണ്ടുപണ്ടേ നടപ്പു്. ഈ കാലം ഗുരുക്കന്മാർക്കു വിശേഷിച്ചും കൊയ്ത്തുകാലമാണു്. പഴയ ശിഷ്യന്മാർ പലരും ഗുരുദക്ഷിണയ്ക്കു വന്നുചേരും. പുതിയ ശിഷ്യന്മാരുടെ അടവുകളും പോരാട്ടങ്ങളും കണ്ടാനന്ദിക്കാൻ വരുന്ന നാട്ടുവഴികളും ദേശവാഴികളും ഉദാരസംഭാവനകൾ കൊണ്ടു കളരിത്തലവന്മാരെ ആദരിക്കുന്നതും ഈയവസരത്തിലാണു്. പണക്കാരായ പഴയ കാരണവന്മാർ ഇന്നും ആണ്ടിലൊരുമുള്ള 'പിഴിച്ചിൽ' പണ്ടത്തെ കളരിപ്പണിയിൽ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നോർക്കുമ്പോൾ അന്നിതു മലയാളികളെ എത്രമാത്രം വഴിപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നു നമുക്കു വിശ്വസിക്കുവാതെ കാണാൻ കഴിയും.

കളരിയിൽ നിന്നു കയറിയാലാണു് അങ്കം. കളരിപ്പയറ്റിന്റെ പരമാവധി മരണം വരുത്തത്തക്ക ആയുധം ധരിച്ചു് ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റ നിന്നു ബലപരീക്ഷ ചെയ്യുകയാണല്ലൊ. ഇതിനെ അങ്കം വെട്ടുക. ചുരിക അല്ലെങ്കിൽ ചെറിയതരം വാളാണു് ഇതിൽ പ്രധാനം.

പണ്ടു കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള വിദ്വേഷവും അങ്കം വെട്ടി പരിഹരിച്ചിരുന്നു. രണ്ടു രാജ്യക്കാർ പരസ്പരം എതിരിട്ടു പടക്കളത്തിലിറങ്ങി ഇരുഭാഗത്തും അളവറ്റ നാശം വരുത്തുന്നതു് അനൗചിത്യമായി അവരറിഞ്ഞു. രണ്ടുഭാഗത്തെയും പ്രതിനിധികളായി ചിലർ പോക്കളത്തിൽ കടന്നു ചെയ്യുന്ന പയറ്റുകളിൽ പറ്റുന്ന ജയവും തോൽ

വിയും രാജ്യത്തിനു പൊതുവെയുള്ളവനായി അവർ അംഗീകരിച്ചു. ഈ കാഴ്ചകളെല്ലാം ഇപ്പോൾ പഴയ സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമാണ് ശേഷിക്കുന്നതു്. കുടുംബക്കാർ തമ്മിലുള്ള പിണക്കവും അങ്കത്തിൽ അന്നു കാണിച്ചിരുന്നു. ഒരുദാഹരണം നോക്കുക. കുരുങ്ങാട്ട് ഇടത്തിലെ മൂത്ത കയ്മൾ രോഗശയ്യയെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം അനന്തരവർ രണ്ടാളെയും വിളിച്ചു് ഉള്ളതുകൊണ്ടു ക്ലേശവും കുറിയും ക്ലേശാതെ കുലച്ചതിയും കുടിപ്പകയും വിട്ടു കഴിഞ്ഞു കൂടണമെന്നുപദേശിച്ചു. കാരണവരുടെ മരണശേഷം മൂത്ത അനന്തരവൻ ഉണിക്കോരൻ മൂത്ത കയ്മളായി. ഇതു് അനിയൻ ഉണിച്ചന്തിരനു സമ്മതമായില്ല. രണ്ടാളും വിപരീതനിലയിൽ കാലുകുത്തി. പല കഴ്ചകളും ചില നഷ്ടങ്ങളും നേരിട്ടു. രണ്ടാളും വകവച്ചില്ല. പിണക്കം മൂത്തു വാൾപിടിയിൽ കൈവച്ചു. അപ്പോൾ വിവരം നാടുവാഴിയറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവരെ ഇണക്കാൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടു. വഴിപ്പെട്ടില്ല. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെയാണ് കല്പിക്കുന്നതു്.

"പടവെട്ടു തമ്മിൽ തുടങ്ങിയാലൊ
ഏറിയ ജനങ്ങൾ നശിച്ചു പോകും
നല്ലങ്ങച്ചേകോരെ തേടിക്കൊള്ളിൻ
അങ്കം പിടിച്ചു ജയിക്കുന്നോക്കു
അങ്ങത്തെ മൂപ്പായി വാണിരിക്കാം".

ഈ ഭാഗം കൊണ്ടു് അങ്കത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം അനാവശ്യമായ ചോരച്ചൊരിച്ചിൽ കൂടാതെ കഴിക്കയാണെന്നു കാണുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു കഴ്ചയും നഷ്ടവും നാട്ടിൽ നിന്നകറ്റാൻ അങ്കത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം വ്യക്തമാണല്ലൊ. കേരളത്തിന്റെ അന്നത്തെ നിലകൂടി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യം ശതഗുണീഭവിക്കുന്നു. ഒരു കാലത്തു പെരുമാക്കന്മാരുടെ വെൺകൊറ്റക്കുടയിൻകീഴിൽ വിളങ്ങിയിരുന്ന ഈ ഭൂനാകം ചിന്നിച്ചിതറി തകടം മറിഞ്ഞുതാറുമാറായി. പല നാടുകളും നാടുവാഴികളും പ്രഭുക്കന്മാരും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും കർത്താക്കളും കയ്മൾമാരും ഉത്ഭവിച്ചു. അവർ തമ്മിൽ തല്ലും പിടിയും വെല്ലുവെടിയും എന്ന മട്ടായി. കൈയ്ക്കുള്ളവൻ കാഴ്ചും നേടി. സമാധാനം നാട്ടിൽ നിന്നു മറഞ്ഞു. ഏതു പൊട്ടക്കയ്മയായാലും വാള വലിച്ചുരിയാണ സാധിക്കേണ്ടതെന്നും വന്നു കൂടി. ഈ പരമാത്തിലാണ് അങ്കത്തിന്റെ അജ്ഞാശക്തിയാൽ അളവറ്റ അലങ്കോലങ്ങൾ അകന്നൊഴിയാനിടയായതു്. എതിരാളികളായ നാടുവാഴികൾ പടയിൽ പട്ടുകളായ ചിലരെ അവരുടെ പ്രതിപുരുഷന്മാരായി നിശ്ചയിച്ചു പോരിനൊരുക്കി. അങ്ങനെ ജയാപജയങ്ങൾ വരിച്ചു. ഈ ഏർപ്പാടു് വീരന്മാരും വിക്രാന്തന്മാരുമായ പല യോദ്ധാക്കളെയും അരങ്ങത്തിറക്കിവിട്ടു. അവർ പ്രതിഫലം പറ്റിക്കൊണ്ടു പടവെട്ടി. കുടുംബഭരം പ്രാപിച്ച കുടുംബം പലതും കേരളത്തിലുണ്ടായി. പ്രതിപുരുഷരായി പ്രമാദനത്തിനിറങ്ങുന്നവർ മരണം സ്വയമേവ വരിപ്പോരാണല്ലൊ. അവരാണ "ചാകുവോർ". ചാകുവോരായ ചേവകന്മാരും ചാവർ വഴ്ത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു. കടത്തനാട്ടു പുത്തൂരം തറവാട്ടിലെ കാരണവർ അഭ്യസിപ്പടക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ അനിയനെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണ്.

"നമ്മുടെ വണ്ടത്തെ കാരണോന്മാർ
അങ്കച്ചമയം ചമഞ്ഞു പോന്ന
ചേകവന്മാരായ് പിറന്നാൽ പിന്നെ
വാൾ വായിൽ ചോറല്ലൊ ചേകോന്മാക്ക്
അങ്കത്തിനാരാനും വന്നേറെങ്കിൽ
പോകാതെ കണ്ടിട്ടിരുന്ന കൂട.

അങ്കത്തിന്റെ ആമുഖമായി പല ക്രിയകളും നടത്താനുണ്ടു്. വിജയത്തിനു വിശേഷിച്ചും ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഈശ്വരാനുഗ്രഹപരങ്ങളായ ചടങ്ങുകളാണധികം. ഗണപതിഹോമവും ഭഗവതിസേവയും ഇതിൽ പ്രധാനമാകുന്നു. ഇതിന്റെ അവസാനത്തിൽ തെക്കുവശത്തുള്ള ഇലങ്കത്തിന്റെ പൂമുഖത്തു വിളക്കും നിറനാഴിയും വച്ചൊരുക്കിയിരിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തു് ആയിരത്തൊന്നു സ്വർണ്ണനാണയം കിഴികെട്ടി വയ്ക്കുന്നു. ഇതാണ് അങ്കപ്പണം. അങ്കത്തിനൊരുങ്ങിയ പടയാളിക്കു പ്രതിഫലമായുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള ഈ സംഖ്യ എട്ടുത്തു പൂട്ടറയിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാൻ അയാൾ ബന്ധുക്കളോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. അങ്കത്തിനു് അർഹരായുള്ള അനേകം പടയാളികളോടുകൂടിയ പഴയ തറവാട്ടുകൾ സ്വത്തിൽ മികച്ചു നിൽക്കുന്നതിനു കാരണം ഇതാണ്. അങ്കപ്പണം പറ്റിക്കഴിഞ്ഞാൽ അങ്കത്തിയരി വരെയുള്ള സമയം മിക്കവാറും ഭരദേവതാഭജനത്തിനായിത്തന്നെ വ്യയം ചെയ്യുകയാണ പതിവു്. തടിമിടുക്കും പയറ്റിൽ വഴക്കവും എത്ര ഉണ്ടായാലും വിജയത്തിനാവശ്യം ഈശ്വരാനുഗ്രഹമാണല്ലൊ. ബലവർദ്ധകമായ ആഹാരക്രമം, അഭ്യാസവിധി എന്നിവയും വിട്ടുകളയുന്നില്ല. ഈ കാലം അത്രയും തറവാട്ടിലെ മാറംഗങ്ങൾ കണ്ണീരിൽ കുളിക്കയാണെന്നു പറയാനില്ലല്ലൊ. തറവാട്ടുകാഴ്ചകൾ ശരിയാക്കുക, സ്വന്തസമ്പാദ്യം കൈമാറം ചെയ്ക എന്നിവകയും ഈ കാലത്താണ നിർവഹിക്കുന്നതു്.

അങ്കദിവസം ഉദയത്തിനു മുൻപുതന്നെ കുളി മുതലായ ദിനചര്യകൾ കഴിഞ്ഞു യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങുന്നു. ഘോഷയാത്ര കോലാഹലമയമായിരിക്കും. മഹാജനമദ്ധ്യ പടയാളികളായ പരിവാരങ്ങളോടൊന്നിച്ചു പെരുമ്പറയടിച്ചു കുഴൽ വിളിച്ചു് ആപ്പു, വായ്ക്കുരവ, നടമാറു, ചങ്ങലവിളക്കു മുതലായ ആഘോഷങ്ങളോടും സ്ഥാനമാനങ്ങളോടും കൂടി അങ്കക്കളത്തിൽ ചെന്നു ചേരുന്നു. അനന്തരം ഭരദേവതയെ തൊഴുതു, നാടുവാഴിയെ വന്ദിച്ചു, മഹാജനത്തെ വണങ്ങി, ഇളംവെയിലേറ്റു മിന്നുന്ന വാള ചുഴറ്റി, പരിശ വീശി, അങ്കത്തട്ടിൽ വലത്തുകാൽ കുത്തിക്കയറുന്നു. അങ്കത്തിനു പറ്റിയ സ്ഥലം നോക്കി മരത്താൽ നിർമ്മിച്ച തട്ടാണതു്. ഇതിൽ ഏർപ്പെട്ടന്ന ആശാരിമാർ വിധിപ്രകാരമുള്ള പൂജകൾക്കു ശേഷമാണ പണി തുടങ്ങു

ന്നതു'. പടികൾക്കു വീട്ടിയും തട്ടിനു പുളിയും മദ്ധ്യത്തിനു തേക്കും ഈ പണിക്കുപയോഗിക്കുന്നു.

അങ്കം തുടങ്ങുംമുൻപുതന്നെ അതിന്റെ കാരണം മുതലായ വിവരങ്ങൾ ഒരു പ്രമാണി വിളിച്ചുപറയുന്നു. ഒടുവിൽ നാടുവഴിയുടെ കല്പനയും വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. ഉടനെ അങ്കം തുടങ്ങുകയായി. രണ്ടാളുടെയും ബലാബലങ്ങൾക്കു ചേർന്ന വിധം "കോറിക്കൊട്ടുത്തും, മാറിത്തട്ടുത്തും, പഴുതുനോക്കിയും, തൊഴുതു കുത്തിയും, എഴുന്നുനിന്നു കുത്തുവാളിട്ടു പിറകോട്ടു മാറി ഇരുത്തി, മുട്ടുകുത്തി ചൊരിക്കു കുത്തി, മുമ്പോട്ടു കെട്ടിച്ചവിട്ടി, ഇടത്തുകാലേൽ തൂങ്ങി താണുനിന്നു നാലു തട്ടുത്തു് ഒത്തിക്കെട്ടി എഴുന്നു് ഓരോരുത്തിനോരോരം മാറി കടകത്തിനു കടകം നാലു തട്ടുത്തു് ഓരോരം വെട്ടി ഓരോരം തടവച്ചു മൂന്നു മുവട്ടു മുമ്പോട്ടു നടന്നു് തൂങ്ങി വലത്തുകാലെടുത്തു ചേർത്തു പിറകോട്ടൊത്തി മാറി വലത്തുകാലൊതുക്കി പിറകിൽ കുത്തി വലത്തുതുക്കി മുമ്പിൽ ചവിട്ടിപ്പൊക്കി പരിശ കുട്ടി വളയം കൊണ്ടു പൊന്തിപ്പരിശ വലത്തു കുട്ടി താഴെ തട്ടത്തിരുത്തി ഇടത്തുകാൽ നീട്ടി മുമ്പോട്ടു ചാടി മൂന്നു മുവട്ടുകൊണ്ടു പിറകോട്ടു മാറി ഓരോരം തട്ടുത്തു് അരുതി മാറി കടകം വെട്ടിവാങ്ങി" കണ്ടുനിൽക്കുന്നവർ അമ്പരക്കുംവിധം അടവുകൾ ഓരോന്നായി പ്രയോഗിച്ചു് എതിരാളിയെ വെട്ടി വീഴ്ത്തുമ്പോൾ അങ്കവും അരുതിവന്നു. അനന്തരം വിജയത്തിൽ ആഹ്ലാദിച്ചു വാദ്യരവമിട്ട ചോരയിൽ കുളിച്ചു നിൽക്കുന്ന പോരാളിക്കു കങ്കണം ചാർത്തുന്നു.

ജോനാതൻ ഡങ്കന്റെ ഒരു വിവരണം ഇങ്ങനെയാണു്. "ഒരാൾ മറ്റൊരാളിന്റെ നേർക്കു മരണകരമായ ഒരു കുറ്റം നടത്തിയാൽ അവർ തമ്മിൽ ഒരു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിനു നാടുവാഴിയുടെ മുൻപാകെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു. നാടുവാഴി തന്നെ മദ്ധ്യസ്ഥനുമായിരിക്കും. (അങ്കച്ചുങ്കം) ഒരു വലിയ സംഖ്യ ഇതിനു കെട്ടിവയ്ക്കുകയുണ്ടു്. നാടുവാഴിയുടെ മുതലെടുപ്പിൽ ഒരു വകയാണിതു്. അങ്കത്തിനു തയാറാകാൻ പ്രത്യേകം കൊല്ലത്തെ പരിശീലനം തന്നെ ചിലപ്പോൾ വേണ്ടിവരാറുണ്ടു്. വിരോധമുള്ള കക്ഷികൾ തമ്മിൽ തന്നെ പോരു നടത്തണമെന്നില്ല. അവരുടെ പക്ഷത്തിലുള്ള യോദ്ധാക്കളായാലും മതി. പോരാളികളിലൊരുവൻ മരണമടയുന്നതു തീർച്ചയാകയാൽ പോരിനു മുൻപു രണ്ടാളും അവരുടെ കൈകണക്കുകളെല്ലാം തീർത്തുവയ്ക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്." മിക്കവാറും ഇതേകാലത്തുതന്നെ യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളിലും ഈ മാതിരി ദ്വന്ദ്വയുദ്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ഇവിടത്തെപ്പോലെ ആൾമുഴുപ്പുള്ള സമ്പ്രദായം ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നൊരു ഭേദമുണ്ടു്.

പഴയ കാലത്തു കേരളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന യുദ്ധസമ്പ്രദായം ഇപ്പോൾ മാഞ്ഞുപോയല്ലൊ എന്നു ചിന്തിച്ചു ദുഃഖിക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. ആ കൂട്ടുകാരുടെ സമാധാനത്തിനായി ആ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രയോഗികവശമെ ഇല്ലാതായിട്ടുള്ളുവെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബോധനമുറകളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇന്നും അപൂർവ്വമായി അങ്ങുമിങ്ങുമുണ്ടു്. കടത്തനാട്ടും അടുത്ത ദേശങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള പയറ്റുമുറ ശുദ്ധമായ യുദ്ധക്രമമല്ല. വെറും ആയുധം കൊണ്ടുള്ള അഭ്യാസം മാത്രമാണു്. ഈ ഉപന്യാസം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുൻപു കളരിവിദ്യയെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു കുറെ ഭാഗം മാതൃകയ്ക്കായി ഇവിടെ പകർത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

"മുതലിലെ അടവു പയിറ്റെണ്ടും പ്രകാരം"

ഉദിക്കുന്നതിനു മുമ്പെ കച്ചകെട്ടി മെയ്യിളക്കി മെഴുക്കിട്ടു കുമ്പിട്ടു കെട്ടിണക്കി കൈവീശി അടവെടുക്കുക. പിന്നെ കൈവീശി കാലടവുകൾ ഒക്കെയും എടുക്കുക. പിന്നെ പൊന്തി കുത്തി മെയ് വലിഞ്ഞു നടക്കുക.

പിന്നെ പൊന്തി പരിശ എടുത്തു കുമ്പിടേണ്ടും പ്രകാരം പൊന്തി പരിശമേൽ വലിക്കുന്ന സ്വരൂപത്തെ വിചാരിച്ചു് പൊന്തി പരിശ എടുത്തു നിരൂതി രാശി നേരേ വലത്തുകാലു പിറകിലും ഇടത്തുകാലു മുമ്പിലും പൊന്തി പരിശ വിളമ്പുത്തു ചേർത്തു പ്പിടിച്ചുനിന്നു വലത്തുകാലു് ഇളക്കിക്കുത്തി ഇടത്തുകാലു ഇടത്തോട്ടുവച്ചു് ഇടത്തുകുത്തി കെട്ടിതാണെ പരിശക്കടിച്ചു നിവൻസ വലത്തുകാലു് അകലെ തൂക്കിവെച്ചു നിരൃതിയിൽ ഗണപതി എന്നു മനസ്സിൽ നിരൂപിച്ചു തൊഴുതു വന്ദിച്ചു പൊന്തി പരിശ മുഴിച്ചു പിറകോട്ടു് എഴുന്നു മാറി നിറുത്തി വലത്തുകാലു മുമ്പോട്ടു് ഇളക്കിവച്ചു പൊന്തി നിലത്തടിച്ചു കാലുകുട്ടി തുടയ്ക്കുത്തു മെയ്താണെ കച്ചയ്ക്കുത്തു പാറി നീട്ടിത്തട്ടുത്തു കുമ്പിട്ടു.

* * * * * * *

ഒരു അടവിന്റെ സമ്പ്രദായം—പരിശ കുട്ടി തൊഴുതു കുത്തുവാളിട്ടു് എഴുന്നു പിറകോട്ടു മാറി മുൻപോട്ടു നടന്നൊതുങ്ങി എടത്തുകാലൊതുക്കി പിറകിൽ കുത്തി വലത്തുകാലു മുമ്പിൽ ചവുട്ടി വളയംകൊണ്ടു വലത്തു നീട്ടി തട്ടത്തിരുത്തി മുട്ടുകുത്തി ചൊരിക്കു നീട്ടി ഇടത്തുകാലേൽ താണുനിന്നു കുത്തുവാളിട്ടു് എഴുന്നു പിറകോട്ടുമാറി എടത്തോട്ടുമാറി വലത്തിരുത്തി മുട്ടുകുത്തി ചൊരിക്കു നീട്ടി കുത്തുവാളിട്ടു ചവിട്ടിക്കെട്ടിവന്നു് ഇടത്തുകാലൊതുങ്ങിനിന്നു മൂന്നുമുവട്ടു പിറകോട്ടു മാറിനിന്നു മാറി ഓരോരത്തിനോരോരം മാറി ഓരോരത്തിനു കടകം മാറിക്കടകം പിന്നെയും മൂന്നു മുവട്ടു മുമ്പോട്ടൊതുക്കിവച്ചു വന്നു ഓരോരത്തിനോരോരം വന്നോരോരത്തിനു കടകം വന്നു കടകം ഇതിന്റെ അരുതിമാറിക്കടകം പിന്നെയും കടകം കടകം എഴുന്നു വീണു കടകത്തിനു കടകം വാങ്ങി കടകം പുക്കു കടകം കുത്തുവാളിട്ടു് എഴുന്നു പിറകോട്ടുമാറി അകത്തു കെട്ടി പരിശ കൈക്കുടിക്കുക. ഇങ്ങനെ ഇരുന്നടവു പന്ത്രണ്ടു് എടുത്തുകൊള്ളണം. ഓരോ അടവിനും പൊന്തിയും മുവട്ടു ഏറി വരുന്നതു പിഴയാതെ പയിറ്റിക്കൊള്ളണം. ഇതിലുപദേശം വലുതെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളണം.

* * * * * *

കളരിയിൽ നിലക്കമ്പു നിറുത്തേണ്ടം പ്രകാരം— ഉദയരാശിയിലും അസ്തമയരാശിയിലും രണ്ടുകമ്പു വേണ്ടുന്നതു്. കമ്പത്തിനു നീളം ഇടത്തുപുറത്തെ കമ്പത്തിനു മേൽ കോലാൽ പന്ത്രണ്ടുവിരൽ. വലത്തുപുറത്തു പന്ത്രണ്ടുവിരലും ഇരുപതുവിരലും കൊള്ളാം. കീഴ്പോട്ടുള്ള നീളം ഒന്നരയും രണ്ടേകാലും കൊള്ളാം. കമ്പത്തിന്റെ മുവട്ടിൽ തുളച്ചു് ആണി വേധിച്ചു കൊള്ളുകയും വേണം. കമ്പം നാട്ടി ചീന്മാതെ ഒപ്പിച്ചുകൊൾവൂ. പിന്നെ നിലക്കമ്പത്തേൽ ഇടത്തുകാലേൽ തൂങ്ങിത്താണുനിന്നു മേത്താരനീട്ടുക. താഴെ ചേർത്തുകെട്ടുക. മദ്ധ്യത്തുങ്കൽ കൂട്ടി അടയ്ക്കുക. ഇങ്ങനെ ഉയർച്ചയുള്ളവറോൽ; പിന്നെ കുറഞ്ഞവറോൽ. ഇങ്ങനെ സാധിച്ചു് ഉറയ്ക്കണം. മാറാന്റെ നിലയൊപ്പിച്ചു നിൽക്കേണ്ടതു്. ശേഷം മറ്റൊരുഭാഗത്തു നോക്കിയാൽ വിദ്വാന്മാർ കാണും ചില ഉപദേശം. ഇതു മുനയിലെ കൈകളെന്നറിക. പൊന്തി പരിശകൊണ്ടെങ്കിലും കട്ടത്തിലകൊണ്ടെങ്കിലും ക്രൂരനായിട്ടെങ്കിലും മാറാനായിട്ടെങ്കിലും തമ്മിലെതിർക്കുമ്പോൾ ശത്രുവെന്നു കരുതി ഉറപ്പുവരുത്തിക്കൊള്ളണം. പിന്നെ തന്റെ ഗുരുവിനെ വഴിപോലെ ഭക്തിയുറപ്പിച്ചു മനസ്സിൽ നിരൂപിക്കണം. ഇതു ഗുരുവചനം. പിന്നെ മാറാനായിട്ടെതിർക്കുമ്പോൾ നിലയൊപ്പിച്ചു നിൽക്കണം. ഏതു നാഴികയെങ്കിലും ഏതുദിവസമെങ്കിലും കൂടെ നിൽക്കയും വേണം. കേറിത്തുടങ്ങിയാൽ പഴുതുകാൺകയില്ല. ഗുരുവിനാണെ പിന്നെ കെട്ടിക്കേറി പ്രയോഗിപ്പാൻ കൈയും മുവട്ടം മനസ്സും വയ്ക്കുക. ഗുരുവിന്റെ കടാക്ഷവും വരുത്തിക്കൊണ്ടാൽ സാധിപ്പാനൊട്ടും സംശയമില്ല. പിന്നെ അങ്ങോട്ടു കേറേണ്ടംപ്രകാരം. മാറാന്റെ കൈയും നിലയും താൻ നിരൂപിച്ചു കണ്ടാൽ വേഗത്തിൽ തന്റെ കണ്ണും കൈയും മുവട്ടം മനസ്സും വായുവും ഒന്നായി മാറുകയും മാറികെട്ടുകയുമാം. പിന്നെ ഒരു പ്രയോഗം മേത്താരനീട്ടുമ്പോൾ മുനയൊഴിച്ചു പിടിക്കയുമാം. നെഞ്ചത്തു ചവിട്ടുകയുമാം. കീഴ്മുന നീട്ടി മുറിക്കയുമാം. ഇതിന്റെ പ്രയോഗം മേത്താരനീട്ടുമ്പോൾ വലത്തു മുവട്ടുവച്ചു രണ്ടുമൂന്നു പ്രകാരത്തിൽ പിടിക്കുക. പരിശകൊത്തിത്തട്ടത്തു മലർത്തി കൈ രണ്ടും അടക്കി പിടിക്കയുമാം. എടത്തൊഴിച്ചു വലങ്കാൽകൊണ്ടു മാറിലടിച്ചു മലത്തി ഇടുക. എഴുനേൽക്കയില്ല. മാറ് അടിച്ചു് എഴുന്നേല്പിക്കുക. ഇതിന്റെ മർമ്മം നോക്കിക്കൊണ്ടു.”

തീയ്യസമുദായം.

ആ വമ്പിച്ച സമുദായത്തിന്റെ ദുർബ്ബലത.

(മൂർക്കോത്തു കുമാരൻ)

പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലാകട്ടെ, അപരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങളിലാകട്ടെ, നരഭോജികളായ കാട്ടാളന്മാർ നിവസിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലാകട്ടെ, നടപ്പില്ലാത്തതും നടപ്പുണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്തതും ആയ ആചാരങ്ങളാൽ മനുഷ്യരുടെ യോഗ്യതായോഗ്യതകളെ അഗണ്യമാക്കി അസമത്വം സ്ഥാപിച്ചു, നിലനിറുത്തിപ്പോരുവാൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു് അത്യത്ഭുത ഭ്രഖണ്ഡമാണു് ഇൻഡ്യാ രാജ്യം. ആ ആചാരമാണു ജാതി വ്യത്യാസം. പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ അവിടങ്ങളിലുള്ളവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും വിവേകത്തിന്റെയും സ്വാഭിമാനത്തിന്റെയും പ്രകാശത്തിൽ മനുഷ്യർ തമ്മിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള അസമത്വത്തിനു കേവലം സ്ഥാനമില്ല. അപരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലാകട്ടെ, അവിടങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു ജന്മസിദ്ധമായ മനഃസ്ഥിതി ഇങ്ങനെയുള്ള അസമത്വത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിപ്പാൻ പോലും കാരണമുണ്ടാക്കുന്നില്ല. നരഭോജികളുടെ ഇടയിൽ

Moorkoth Kumaran.

പോലും, ആ നിഷ്ഠുരകൃത്യത്തിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിൽ ജാതി വ്യത്യാസം കാണിച്ചിരുന്നതായി അറിയുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പരിഷ്കൃതജാതിക്കാരുടെ ചിന്തയ്ക്കുപോലും വിഷയമാകാൻ പാടില്ലാത്ത വിധം ജുഗുപ്സാവഹമായതും അപരിഷ്കൃതജാതികളുടെ ചിന്തയ്ക്കു വിഷയമാകാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രകൃതിവിരുദ്ധമായതും ആയി, ജന്മം കൊണ്ടു മാത്രം നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതായ ജാതിവ്യത്യാസം ഇൻഡ്യയിൽ മാത്രമേ നടപ്പുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇൻഡ്യക്കാരോ? ഒരു കാലത്തു ലോകോത്തരമായ പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ചവരായിരുന്നുവെന്നും, ഇക്കാലത്തെ പരിഷ്കൃതജാതിക്കാർ ഇലകൾ ഉടുത്തു നടക്കുന്ന കാലത്തു തങ്ങൾ സർവ്വശാസ്ത്രവിശാരദന്മാരായിരുന്നുവെന്നും അഹിംസയെ, അതിന്റെ പരിശുദ്ധ നിലയിൽ അനുസരിക്കുവാൻ ശാസിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ അടങ്ങിയ മതത്തെ അനുസരിക്കുന്നവരാണെന്നും അഭിമാനിക്കുന്നവരാകുന്നു. ഇക്കാലത്തും, ശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനം കൊണ്ടും കലാനൈപുണ്യം കൊണ്ടും ഭാഷാഭിവൃദ്ധികൊണ്ടും ലോകത്തിലെ ഏതു രാജ്യക്കാരോടും കിട പിടിക്കത്തക്കയോഗ്യതയുള്ളവർ, ഈ രാജ്യത്തു് അനാവധി ഉണ്ടെന്നാണു്. എന്നല്ല, ഇങ്ങിനെ അന്യായമായും അക്രമമായും ഉള്ള അസമത്വം കേവലം മനുഷ്യാചിതമല്ലെന്നു, ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടും നിർദ്ദേശംകൊണ്ടും കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്ന അനവധി ക്രിസ്ത്യാനികളും മുസ്ലീങ്ങളും വളരെ ശതവർഷങ്ങളായി നിത്യം ഇടപഴകി രാജ്യത്തു ജീവിച്ചു വരുന്നു. എന്നിട്ടും ഇൻഡ്യയിലെ ഹിന്തുക്കളുടെ ഈ മനഃസ്ഥിതിക്കു യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ല. ഹിന്തുക്കളായ മാതാപിതാക്കളുടെ സന്താനങ്ങളായി ജനിക്കുന്നതുതന്നെ പരിത്യക്തകാരണമാണെന്നു പറയുമെങ്കിൽ അതു പ്രകൃതിവിരുദ്ധമാണെന്നു്, അവരിൽ നിന്നു മതപരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടവരെ ദൃഷ്ടാന്തമാക്കി ക്രിസ്ത്യാനികളും മുസ്ലീങ്ങളും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. മുസ്ലീങ്ങളാകട്ടെ, രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു്, അടിമകളായിരുന്നവർക്കു രാജാക്കന്മാരാവാം എന്നുകൂടി, തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തി. ഇവയ്ക്കെല്ലാറ്റിനും പുറമെ, ലോകത്തു ബലഹീനരായ മനുഷ്യരെ, വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി, അടിമകളാക്കി അസ്വതന്ത്രരാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം, അക്രമവും നിഷ്ഠുരവും മഹാപാപവും ആണെന്നു വെച്ചു്, അതിനെ കേവലം നിറുത്തൽ ചെയ്വാൻ അനവധി ധനം ചെലവഴിച്ചു്, അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു, വളരെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ച ഇംഗ്ലീഷുകാരാണു, സർവ്വാധിപത്യം വഹിച്ചു്, ഇൻഡ്യയുടെ ഭരണാധികാരം നടത്തുന്നതു്. മനുശാസ്ത്രമനുസരിച്ചു പറയുന്നതായാൽ, അടിമവ്യാപാരത്തെക്കാൾ ആയിരം മടങ്ങു് അധികം അക്രമവും അന്യായവും അധർമ്മവും ആയ "അയിത്തം" എന്ന ദുരാചാരത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്വാൻ, ആ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു് ഈ ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ പോലും സാധിച്ചില്ല.

അമേരിക്കയിൽ നടപ്പായിരുന്ന കാലം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ "ദയാദൃഷ്ടി"യെ ആകർഷിച്ചിരുന്നതും, ഇന്നു് അബിസീനിയയിൽ നടക്കുമ്പോൾ ഇറ്റലിക്കാരുടെ "മായാദൃഷ്ടി"യെ ആകർഷിക്കുന്നതും, ആയ അടിമവ്യാപാരം നിമിത്തം നിരക്ഷരകുക്ഷികളും കേവലം മൃഗപ്രായന്മാരും ആയ കാടന്മാർക്കു ദേഹോപദ്രവമാണു് അനുഭവമായതും അനുഭവമാക്കുന്നതും. വിദ്യാസമ്പന്നരായി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായി പരമയോഗ്യന്മാരാണെന്നു സമ്മതിക്കപ്പെട്ടവർക്കു, രാജപാതയിൽ വെച്ചു വഴിമാ

റിക്കൊടുക്കേണ്ടുന്ന കഠിനമായ മനഃശ്ശല്യമാണ് ഇവിടെ അനുഭവമാകുന്നത്. ചക്രവർത്തി മഹാരാജാവ് അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അടുത്തിരുത്തി കുശലം പറയുവാൻ മടിക്കാത്ത പൂജ്യനെയാണ്, കടയിൽ ഇരുന്നു ജവളിക്കച്ചവടംചെയ്തു നിത്യവൃത്തി കഴിക്കുന്ന പൂണൂൽക്കാരനു തീണ്ടുവാൻപോലും പാടില്ലാത്തത്. രാജ്യമീമാംസയിൽ പ്രവീണനായി, നയജ്ഞനായി, വാഗ്മിയായി, ലോകസമ്മതനായ ഒരാൾ പോലും മന്ത്രിപദത്തിനു ചില നാട്ടരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ നിയമിക്കപ്പെടുവാൻ അപേക്ഷിച്ചെങ്കിൽ, അയാളെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണം, അയാളുടെ യോഗ്യതയെന്താണെന്നല്ല, അയാളെ പ്രസവിച്ചതു് ആരാണെന്നാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ യഥാർത്ഥമതങ്ങളൊന്നും ശാസിക്കാത്തതും യഥാർത്ഥശാസ്ത്രങ്ങളൊന്നും വിധിക്കാത്തതും, യഥാർത്ഥ പണ്ഡിതന്മാരാരും സമ്മതിക്കാത്തതുമായ ഈ ദുരാചാരം, ജനങ്ങളുടെ സദാചാരത്തെ മലിനപ്പെടുത്തുന്നതും, രാജ്യാഭിവൃദ്ധിയെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നതും, തങ്ങളുടെ കായ്ം തങ്ങളിൽത്തന്നെ വന്നടിച്ചു രാജ്യമൊട്ടുക്കും പ്രതിഫലിച്ചു ജനങ്ങൾ വിദേശീയരുടെ കീഴിൽ അടിമത്തം അനുഭവിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുന്നതും, ആയ ഈ ദുരാചാരം, ലോകത്തിലെ അത്ഭുതങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ടു തന്നെ ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. അനുഭവിപ്പിക്കുന്നവർക്കു വിടുവാൻ സാധിക്കാത്തതും, അനുഭവിക്കുന്നവർക്കു വിട്ടൊഴിവാൻ സാധിക്കാത്തതും, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തിയുള്ള ഗവർമ്മെണ്ടിനു നശിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതും, അതേ സമയത്തു് ഇവരെല്ലാവരും അനർത്ഥകരമാണെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ആയ ഈ ദുരാചാരമല്ല വിശ്വത്തിലേ ഏറ്റവും വലിയ അത്ഭുതമെങ്കിൽ, മറ്റെന്താണ്?

ഈ അത്യത്ഭുതം ഇൻഡ്യാരാജ്യത്തു് ഏറ്റവും വ്യക്തമായും ശക്തിയാർജ്ജിയും നിലനിൽക്കുന്നതു കേരളത്തിലാകുന്നു. ഇവിടെ അതു നശിച്ചാൽ ഇൻഡ്യയിൽ അതു നശിച്ചു. ഇവിടെ അതിനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ പോരുന്ന ഏകസമുദായം തീയ്യസമുദായമാകുന്നു. കേരളത്തിലെ അവശസമുദായങ്ങളിൽ ജനസംഖ്യ കൊണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസം കൊണ്ടും പരിഷ്ക്കാരം കൊണ്ടും മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്ന ഈ വമ്പിച്ച സമുദായം "ജാതിച്ചോദ്യം" നിമിത്തം അനുഭവിച്ചുവരുന്ന അഭിമാനക്ഷയവു്, ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പരിഷ്ക്കാരസൂര്യപ്രകാശത്തിൽ വെളിപ്പെടുകാണുമ്പോൾ. അവരുടെ ഇടയിൽ സ്വാഭിമാനമുള്ള വ്യക്തികൾ തലയുയർത്തി നടക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തവരായി കാലം കഴിക്കേണ്ടി വരുമെന്നുള്ള ദയനീയവും ലജ്ജാകരവും ആയ സ്ഥിതി എല്ലാവരും യോജിച്ചു മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ലെന്നോ? അല്ല, ഈ വമ്പിച്ച സമുദായത്തിനു് അതിന്റെ ദുർബ്ബലത നിമിത്തം ആ പരിതാപകരമായ നിലയിൽനിന്നു വിട്ടൊഴിയുവാൻ സാധിക്കാതിരിക്കയാണ്. "സമുദായത്തിൽ നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരുടെ ശക്തിക്കും പൌരുഷത്തിനും അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ അതിനായി (സമുദായാഭ്യുദ്ധിക്കായി) എന്തു ശ്രമം ചെയ്യുവെന്നു നമ്മളോടു തന്നെ ചോദിച്ചാൽ നമ്മൾ ലജ്ജിക്കേണ്ടിവരും" എന്നു മഹാകവി കുമാരനാശാൻ ഒരു ദശാബ്ദക്കാലം മുമ്പു പറഞ്ഞിരുന്നു. ഇന്നു സമുദായനേതാക്കൾ ലജ്ജിക്കുക മാത്രമല്ല, വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്തുണ്ടിവരുന്നു. സ്വാർത്ഥവും അവിവേകവും ഭീരുത്വവും ഇല്ലാത്ത നേതാക്കൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ, അവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സമുദായം മുഴുവൻ സംഘടിച്ചു് ഈ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു വിട്ടൊഴിവാനും തുടർച്ചയായി എല്ലാ അവർണ്ണസമുദായങ്ങളെയും സംഘടിപ്പിക്കാനും, അതു വഴിയായി ജാതിവ്യത്യാസം നശിപ്പിക്കുവാനും, സാധിക്കുന്നതായിരുന്നു. നേതാക്കളിൽ നിസ്വാർത്ഥികളായവർ ഭീരുക്കളായും, ധീരന്മാർ അവിവേകികളായും കാണപ്പെട്ടതു സമുദായം വഴിതെറ്റി, ഭിന്നിച്ചു, ദുർബ്ബലമായിത്തീരുന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. സമുദായത്തിന്റെ അഭ്യന്തരനഭോമണ്ഡലത്തിൽ അവിടുന്നും ഇവിടുന്നും ഉണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളാകുന്ന ശീതോഷ്ണങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഭേദത്താൽ പൊങ്ങി പുറപ്പെടുന്ന ചുഴലിക്കാറ്റുകളിൽപ്പെട്ടു നട്ടംതിരിഞ്ഞു തീയ്യർ ഭിന്നിച്ചുകിടക്കുകയാണ്.

തീയ്യർ ഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രസമുദായമാകുന്നു; അവർ എന്നും സ്വതന്ത്രരായിരുന്നു. ഹിന്തുസമുദായത്തിൽപ്പെട്ട വിവിധജാതിക്കാരെ അസ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതു മതനിബന്ധനകളും വൈദികന്മാരുമാകുന്നു. മതനിബന്ധനകൾ തീയ്യർക്കു ബാധകമല്ല; വൈദികന്മാർ അവർക്കുവേണ്ടി യാതൊരു മണ്ണാങ്കട്ടയും ചെയ്വാനില്ല. ബ്രാഹ്മണൻ ചെയ്യേണ്ടതോ, ബ്രാഹ്മണന്റെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതോ ആയ കായ്ങ്ങളൊന്നും തീയ്യർക്കില്ല. പാരമ്പര്യമായി അനുഭവിച്ചുപോന്നിരുന്ന ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് അല്പം ശൈഥില്യം വന്നിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. എങ്ങനെയാണതു്? തീയ്യർ സവർണ്ണരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളെ കണ്ടു ഭ്രമിച്ചു്, അവയിൽ ചെന്നു തൊഴാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അവിടെ അടുത്തു ചെല്ലുവാനുള്ള അനുവാദമില്ലായ്കയിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്ന നിന്ദ്യതയെ അശേഷം മനസ്സിലാക്കാതെ, അവിടെ പോയി "തീണ്ടിപ്പാടു്" ദൂരത്തുനിന്നു, വഴിപാടു കൊടുത്തു, തങ്ങളുടെ ധനം അനാവശ്യമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു്, അടിമത്വം സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തു, ലജ്ജയില്ലാത്തവരായി മടങ്ങിവരുന്നു. അറിവും അഭിമാനവും ഇല്ലാത്ത പ്രാകൃതരായ ഇത്തരം ജനക്കൂട്ടത്തെ ഈ സ്വയംകൃതാനർത്ഥത്തിൽനിന്നു വിണ്ടെടുക്കുകയായിരുന്നു ക്ഷേത്രസ്ഥാപനംകൊണ്ടു നാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ പ്രഥമമായ ഉദ്ദേശം. ജനങ്ങൾ അതു് ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിപ്പാൻ പലർക്കും മനസ്സില്ല.

നിരക്ഷരകുക്ഷികളായ, അപരിഷ്ക്കാരികളായ ജനതതിയെ സംഘടിപ്പിച്ചു് അവർക്കു വിദ്യാഭ്യാസവും പൊതുവിൽ മൂലധനവും ഉണ്ടാക്കാൻ പര്യാപ്തമായതും, തുടർച്ചയായി നിശ്ചിതമായ വ്യവസ്ഥയോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചാൽ, ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽ നയിച്ചു, ശക്തിയേറിയ ഒരു ഉത്തമസമുദായമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നതും ആണു നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ ക്ഷേത്രസ്ഥാപനം എന്നു കായ്ങ്ങളിൽ എടുക്കു

അശേഷം സംശയമില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ വല്ല സംശയവും ജനിക്കത്തക്ക എതിർവാദം ഞാൻ ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടുമില്ല.

സ്വാമികൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയോ, ക്ഷേത്രോപാസനകളിൽ നിന്നു ജനങ്ങളെ വിരമിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അധിക ജനങ്ങളും അവരുടെ കാവുകളിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുകയും പിശാചുക്കളെ കെട്ടിയാടുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ള ഒരു അനർത്ഥമുണ്ടെന്ന് ആരും ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. "ലോകത്തു മരണമെന്നൊരു കാര്യവും ജനങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ഭയമെന്നൊരു കാര്യവും ഉള്ള കാലത്തോളം മതം ലോകത്തു് ഇല്ലാതാകയില്ല" എന്നു വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പറഞ്ഞതു കൊണ്ടു മാത്രമല്ല, അനുഭവത്തോടു തട്ടിച്ചു് ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോഴും അതു പരമാർത്ഥമാണെന്നു കാണുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളെന്താണെ, പരിണാമവാദമെന്താണെ, വിശ്വത്തിനു് ഒരു സൃഷ്ടികർത്താവു് ഇല്ലെന്നുവന്നാൽ ഇവയൊക്കെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും നടക്കുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് എങ്ങിനെയാണു്, എന്നൊന്നും ചിന്തിക്കാനോ മനസ്സിലാക്കാനോ അശേഷം സാധിക്കാത്ത പാവങ്ങളോടു് അവർ അതുവരെ അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന നിന്ദ്യമായ ആരാധനക്രമം ഉപേക്ഷിച്ചു, ഗണ്യമായ ഗുണമുള്ള മറ്റൊരു ക്രമത്തിൽ നയത്തോടും ദിർഘദർശിത്വത്തോടും പിടിച്ചു നിർത്തിയ നിലയിൽ നിന്നു വിട്ടുപോകാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അവർക്കു ശരിയായും വ്യക്തമായും മനസ്സിലാകുന്ന മറ്റൊരു സ്ഥാനം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അവർ മടങ്ങി പഴയ സ്ഥാനത്തേക്കു പോകുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല.

ഒരു കോഴി തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണം അന്വേഷിച്ചു കുറേ പുല്ലു ചികയുമ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ ഒരു രത്നക്കല്ലു തിളങ്ങുന്നതു കണ്ടു; കോഴി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—"ഹോ! നിന്നെ വിലമതിക്കാൻ കഴിയുന്നവർക്കു നീ എത്രയും നല്ല സാധനംതന്നെ. പക്ഷേ എനിക്കാകട്ടെ, ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ രത്നത്തേക്കാളും വിലയേറിയതു്, കുറേ അരിമണികളാണു്."

പ്രാകൃതരായ, നിരക്ഷരകുക്ഷികളായ, അനേകായിരം തീയർ ഇന്നത്തെ പുതിയ ശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാതാക്കളോടും മതപരിവർത്തന സംരംഭകരോടും മൌനഭാഷയിൽ പറയുന്നതു, "ഞങ്ങൾക്കു ദഹിക്കുന്നതു തരുവിൻ" എന്നാകുന്നു.

ദഹിക്കാത്ത പലവിധസാധനങ്ങൾ പലരും പല വഴിയായി വിളമ്പിക്കൊടുത്തു പാവങ്ങളായ തീയ്യരെ അജീർണ്ണവും അരോചകവും പിടിച്ചവരാക്കി, ദുർബലരാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതുനിമിത്തം അവർ ഭിന്നിച്ചു കിടക്കുന്നു. ഈ വമ്പിച്ച സമുദായത്തിന്റെ ഈ ദുർബലതയേയാണു് ഇന്നു നമ്മൾ കാണുന്നതു്. ഈ പരിതാപകരമായ സ്ഥിതിയിൽനിന്നു് അവരെ രക്ഷിക്കാൻ, നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ നിർദ്ദേശിച്ച മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി പ്രവർത്തിക്കാൻ കെൽപ്പുള്ള നിസ്വാർത്ഥിയും വിവേകിയും ധീരനും ആയ ഒരു നേതാവു് എന്നു ജനിക്കുന്നുവോ, അന്നുമാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ദൗർബല്യബോധം.

(മിസ്സസ് അന്നാ ചാണ്ടി എം. എ., ബി. എൽ.)

സ്ത്രീജനോന്നമനസംരംഭങ്ങൾക്കു സാരമായ പ്രതിബന്ധം ചെയ്യുന്നതു സ്ത്രീജനങ്ങളുടെ ദൗർബല്യ ബോധംതന്നെയാണ്. ശതവർഷങ്ങളായി നീണ്ടുനിന്ന "നസ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി" എന്ന സ്മൃതിവിധികൊണ്ടായിരിക്കാം ഈ അധസ്ഥിതമനസ്ഥിതി സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കു ജന്മസിദ്ധമായി കാണുന്നതു്. ന്യൂനപന്ഥാക്കളിലൂടെ ചരിക്കാനാരംഭിക്കുന്ന സ്ത്രീകളെയാണ് ഈ അപകർഷചിന്താശല്യം അധികം ഉപദ്രവിക്കുന്നതു്. സ്ത്രീകളിൽനിന്ന് ആദ്യമായി വിമാനയാത്രയ്ക്കും, കുത്തിത്താനുദ്യോഗത്തിനും പുറപ്പെട്ട സ്ത്രീകളുടെ കഷ്ടപ്പാടു് എന്തായിരിക്കും? അഭിഭാഷകവൃത്തിക്കായി ആരംഭിച്ച കാലത്തു് ഇജ്ജനം അനുഭവിച്ച ദുരിതങ്ങൾ

Mrs. Anna Chandy M. A. B. L.

അനിർവാച്യമാണ്. "ഇവളെന്തിനു വക്കീൽവേലയ്ക്കു പോയി? പുരുഷസദസ്സിൽ സാക്ഷിവിസ്താരിക്കാനും കേസ്സുകൾ വാദിക്കാനും പെണ്ണുങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൊള്ളാമോ" എന്നു പുലമ്പിയ എത്ര ദീർഘദർശിനികളെ എനിക്കറിയാം. ഇതുപോലുള്ള അനുഭവങ്ങൾകൊണ്ടു് ഈ ദൗർബല്യബോധം അസ്ഥാനത്തിലായിപ്പോയി എന്നു് ആ കൂട്ടർക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു. സെൻസ്കോളജിൽ ആദ്യമായി രണ്ടു് അദ്ധ്യാപികമാരെ നിയമിച്ചപ്പോഴും, അപകർഷബോധവിഷം തീണ്ടിയ എത്രമതിശാലിനികളാണ് അവരെ അപഹസിച്ചതും വന്ധ്യാരാജ്യം അറേബ്യൻകടലിൽ താഴുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടതും. ആദ്യമായി നിയമിച്ച സ്ത്രീകളുടെ സാമർത്ഥ്യത്തികവും, കൃത്യനിർവ്വഹണനിപുണതയും മനസ്സിലാക്കി, ഇപ്പോഴും രണ്ടു സ്ത്രീകളെ ആൺകുട്ടികൾക്കായിട്ടുള്ള കോളജുകളിൽ അദ്ധ്യാപികമാരായി നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറു നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുകണ്ടു കൊച്ചീസർക്കാരും മിസ്സ് തങ്കമ്മ എന്നൊരു മാന്യമഹതിയെ മഹാരാജാസ് കോളജിൽ അദ്ധ്യാപികയായി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ സ്വാപകർഷബോധവിഷം കുഞ്ഞുങ്ങളിൽ കലർത്തുന്നതു മാതാപിതാക്കന്മാർ തന്നെയാണ്. അസമത്വചിന്തയൊന്നും ഏശാതെ കുടുംബങ്ങളിൽ സന്തുഷ്ടരായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന പെൺകുട്ടികളെ അമ്മമാരാണു ശകാരിച്ചു ദൌർബല്യബോധം അവരുടെ ഉള്ളിൽ കടത്തിവിടുന്നതു്. വ്യായാമങ്ങൾ, ചിരി, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നുവേണ്ട ഭക്ഷണത്തിൽപോലും പെൺകുട്ടികൾക്കു വേറെ സ്ഥാനങ്ങളാണ് അമ്മമാർ സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ, "പെണ്ണുങ്ങളെക്കൊണ്ടു് എന്തിനെങ്കിലും കൊള്ളാമോ?" എന്നുള്ള അപകർഷചിന്ത, സ്ത്രീജനങ്ങൾ വലിയ ബിരുദങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചാലും വമ്പിച്ച ഉദ്യോഗങ്ങൾ നേടിയാലും അവരെ അനുനിമിഷംപോലും വെടിയുകയില്ലതന്നെ.

തിരുവിതാംകൂറിലെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഈയിടെ നടന്ന ഒരു വാദപ്രതിവാദത്തിൽ സന്താനനിയന്ത്രണത്തിന്റെ ആവശ്യം ലോകത്തിൽ ഇല്ലെന്നും, യുദ്ധം, ഭൂകമ്പം, മഹാമാരി ഇവകൾകൊണ്ടു പ്രകൃതി ജനസംഖ്യപ്പെരുപ്പത്തെ ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുമെന്നും, ചില ബിരുദധാരിണികളായ ഉദ്യോഗസ്ഥകൾ പ്രസംഗിച്ചു കേട്ടപ്പോഴാണ് ഈ ദൗർബല്യബോധത്തെപ്പറ്റി എനിക്കു പൂർണ്ണബോധ്യം വന്നതു്. സന്താനബാഹുല്യംകൊണ്ടു ദാരിദ്ര്യം, രോഗം, മുതലായ നിത്യദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന സഹോദരികളിൽ ലേശംപോലും കരുണയില്ലാതെ, പവിത്രചരിതനായ മഹാത്മജിപോലും സന്താനനിയന്ത്രണത്തെ അനുകൂലിച്ചിരുന്നിട്ടും, അഭ്യസ്തവിദ്യരായ സഹോദരികൾ ഇതു യാഥാസ്ഥിതികപ്രധാനവും സങ്കുചിതവുമായ ആശയവിതരണം ചെയ്തു ധീരമായ അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിൽ പുരുഷലോകം ക്രുദ്ധിക്കുമെന്ന ഭയത്തിട്ടല്ലെങ്കിൽ പിന്നെയെന്തുകൊണ്ടാണ്? കൃത്രിമോപായങ്ങൾകൊണ്ടു സന്താനനിയന്ത്രണം സാധിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ എതിർത്താൽ അതു ക്ഷന്തവ്യമാണ്. എന്നാൽ പുണ്യാത്മാക്കൾപോലും സംവദിക്കുന്ന ആത്മസംയമനംകൊണ്ടുള്ള സന്താനനിയന്ത്രണവും അനാവശ്യമെന്നും എല്ലാം ഭൂകമ്പവും യുദ്ധവും ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുമെന്നും ശഠിക്കുന്നതാണ് അപ

ശിശുക്രീഡ.

(ഒരു തർജ്മ)

(കെ. വി. സൈമൺ)

വിവിധകായ്വപ്വുകുലനായ ഒരു പ്രൌഢവയസ്ക്കൻ തന്റെ ശിശുവിന്റെ ഉഷഃകാലലീലയെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ആത്മഗതം ചെയ്യുന്നതു്:—

1. കുഞ്ഞേ! മൃദാ മണ്ണിലിരുന്നു മുളളി–
ക്കുമ്പിന്റെ തുണ്ടൊന്നു കരത്തിലേന്തി
പ്രഭാതകാലം മുഴുവൻ കളിക്കും
നീയെത്ര ഭാഗ്യാംബുധി പാരിടത്തിൽ!

2. അയ്യാ!! മുറിക്കുമ്പു പിടിച്ചുകൊണ്ടു
കളിച്ചിടും നിൻ കളി കണ്ടിടുമ്പോൾ
ചിരിച്ചുപോകുന്നിവനോ, പണത്തിൻ
കണക്കുകൂട്ടും ബഹളത്തിലത്രെ.

3. പക്ഷേ ശിശോ! നീയിവനെ സഹാസം
നോക്കീട്ടു ഞാൻ നിൻ നവമായ കാല്യം
മൌഢ്യക്കളിക്കായ് കളയുന്നുവെന്നു
വിചിന്തനം ചെയ്കയായിരിക്കാം.

4. കുഞ്ഞേ! മുറിക്കുമ്പുകൾ കൊണ്ടു മണ്ണിൽ
മണ്ണിൻ പൊരിക്കെട്ടുകൾ കൊണ്ടു മീ ഞാൻ
കളിച്ചു മേളിച്ച വിധങ്ങളെല്ലാം
മറന്നുപോയിപ്പൊഴതെത്രഭേദം!

5. വിലപ്പെരുപ്പം കലരും കളിക്കോ–
പ്പുതേയിവൻ തോറ്റവനെന്റെ കുഞ്ഞേ!
പൊൻ വെള്ളിതൻ കട്ടകൾ ശേഖരിപ്പാ–
നത്യാശയാണിപ്പൊഴുളളതെന്നിൽ.

6. കണ്ണിൽപ്പെടും സാധനമെതിനാലും
രചിച്ചിടും നീ കളിവസ്തുജാലം
ഞാനോ, ലഭിപ്പാൻ കഴിയാത്തതിനായ്
പോകുന്നു നാളും ബത! ശക്തിയും ഹാ!

കഷ്ടചിന്താസന്താനമായ അഭിപ്രായധീരതയില്ലായ്മ. കേരളീയസഹോദരിമാരിൽ പലർക്കും സ്വന്തവകാശമുണ്ടു്. സമ്മതിദാനാവകാശമുണ്ടു്. ഉദ്യോഗമുണ്ടു്. സ്ഥാനമാനങ്ങളുണ്ടു്. സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടു്. എന്നാൽ എത്രപേർക്കു സ്വന്തം ശരീരത്തിന്മേലുള്ള അധികാരമുണ്ടു്? സ്ത്രീശരീരം പുരുഷസുഖത്തിനുള്ള ഒരു ഉപകരണം മാത്രമാണെന്നുള്ള മൂഢവിശ്വാസം എത്ര സ്ത്രീകളെയാണു് അപകൃഷ്ടഗർത്തത്തിൽ അപതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഗർഭധാരണം മൃതികാരണമെന്ന വൈദ്യന്മാരിൽനിന്നു വിധി എഴുതിവാങ്ങിയിട്ടുള്ള എത്ര സ്ത്രീകളാണു പുരുഷസുഖത്തിനുള്ള പൂർണ്ണാവകാശത്തെ നിരസിക്കാൻ ഭയന്നു രോഗിണികളായി അകാലമൃത്യുവിനെ സ്വയം വരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ക്രൂരമായ ഗർഭധാരണം കൊണ്ടു ജീവിതാരാമത്തിലെ "ഓമൽ പിച്ചിപ്പൂടികളായി" വിലസേണ്ട എത്ര എത്ര മഹിളാജനങ്ങളാണു് അസ്ഥിമാത്രശരീരിണികളായി, പല്ലുന്തി, കവിളൊട്ടി, ക്ഷയരോഗിണികളായി നിർഗന്ധശുഷ്കസുമങ്ങളായി ജീവിതം തള്ളിക്കഴിക്കുന്നതു്. സന്താനനിയന്ത്രണ പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചാൽ ഗർഭധാരണവിഷയത്തിൽ സ്ത്രീയ്ക്കു് ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നില്ലേ? ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വേണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്നവർ ഉദ്യോഗസമത്വത്തിനും വിവാഹസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ശഠിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ ശരിയാകും? ആണ്ടിലൊരും ഗർഭക്ലേശം അനുഭവിക്കേണ്ട സ്ത്രീയ്ക്കു് ഏതുദ്യോഗമാണു ഭാരികരമായി വഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതു്? വിവാഹിതകളെ ഉദ്യോഗലോകത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കണമെന്നുള്ള ശാഠ്യം, ക്രൂരക്രൂരമായുള്ള പ്രസവാവധികൊണ്ടാണെന്നു നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടും വിവാഹിതകളായ ഉദ്യോഗസ്ഥകൾതന്നെ ആണ്ടിലൊരും പ്രസവാവധിയെടുത്താലത്തെ സ്ഥിതി എന്താണു്? ഗർഭധാരണവിഷയത്തിൽ ആത്മസംയമനമെങ്കിലും പ്രയോഗിക്കാൻ മനസ്സില്ലാത്തവർ, സന്താനനിയന്ത്രണപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു് ഫീസ്സൊട്ടുത്തുമെങ്കിൽ അതിനെ എന്തിനു തടസ്സപ്പെടുത്തണം. വിവാഹിതകളുടെ കായ്ക്ഷമതയെ നിഹനിക്കുന്നതു് ഈ ഗർഭധാരണനിയന്ത്രണമില്ലായ്മയാണു്. ഈ സംഗതിയിൽ അല്പം തന്റേടവും പരിശീലനവും സ്ത്രീയ്ക്കുണ്ടായാൽ സ്ത്രീയുടെ അബലാത്വം അന്നു് അസ്തമിക്കും. വീണ്ടുവിചാരമില്ലാതെ മൃഗീയസുഖത്തിനായി ബലികഴിക്കേണ്ടതല്ല ഈ സ്ത്രീശരീരമെന്നുള്ള ബോധം ഗർഭധാരണനിയന്ത്രണപരിശീലനംകൊണ്ടു സ്ത്രീയ്ക്കു ലഭ്യമാകുമെങ്കിൽ മാത്രമേ, നാം സ്വപ്നം കാണുന്ന സ്ത്രീജനോന്നമനം സാധിതപ്രായമാകൂ. മുരുക്കത്തിൽ, സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയേ സ്വാപകർഷബോധച്ചായയിൽ തട്ടിയുടക്കാതെ ഏതു സ്ത്രീ ജീവിതംനയിക്കുന്നുവോ അവൾക്കു മാത്രമേ ജീവിതവിജയം കരസ്ഥമാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

A Romance In Indian Insurance.

THE GUARDIAN OF INDIA INSURANCE CO., LTD., was as friends are aware, started in October 1934. Although the Company is only a baby in point of age, it has already—thanks to the cordial support which it has received from all hands—come to occupy a high place among the first-rate Insurance Companies. The Company to-day, in point of CAPITAL, is the **BIGGEST** of all Life Insurance Companies Incorporated in South India and the **SECOND BIGGEST** Company in point of NEW BUSINESS COMPLETED.

The total business secured by the Company within these few months is nearly RUPEES FORTY SIX LAKHS and the total amount of Completed Business as on this date is nearly RUPEES THIRTY FOUR LAKHS. This volume of business is the highest ever secured by any Company within such a short time in the history of Life Iusurance Companies in South India and it is also believed to be a very rare record in the whole of India.

The Company has special Agency Offices in the following places, equipped to render satisfactory Insurance Service to its Policyholders and the Insuring public. Premiums and other sums can be paid at par at all these Offices:—

Alleppey.	Dindigul.	Nagercoil.	Tinnevelly Town.
Alwaye.	Ernakulam.	Ootacamund.	Tinneyelly Jn.
Bangalore City.	Erode.	Palghat.	Tenkasi.
Bangalore Cantt.	Jaffna (Ceylon).	Parur.	Trichinopoly.
Bombay.	Karaikudi.	Perumpavoor.	Trichur.
Calicut.	Kayamkulam.	Pollachi.	Tripunittura.
Changanacherry.	Kottayam.	Pudukottah.	Udumalpet.
Chirayinkil.	Kumbakonam.	Quilon.	Vellore.
Cochin.	Madura.	Salem.	Virudhunagar.
Coimbatore.	Mangalore,	Secunderabad.	
Colombo.	Marthandam.	Srirangam.	
Coonoor.	Mysore.	Tiruppur.	
Devicolam.	Munnar.	Tiruvalla.	

The Company issues Policies under all plans of Life Insurance which experience has shown to be safe and sound. The Company has also introduced several ATTRACTIVE PLANS OF LIFE ASSURANCE SPECIALLY SUITED TO THE NEEDS OF OUR COUNTRY. Its premiums are moderate and Policy conditions liberal.

The Company is in a position to offer exceptional opportunities in its wide scheme of organization for a large number of young and energetic men who are willing to take to Life Insurance work for their career.

Full particulars regarding Agency terms, and conditions relating to assurances can be had on application to the Company's Head Office.

The Guardian of India Insurance Co., Ltd.,

Head Office: 11, Mount Road,

Post Box 361. **MADRAS.**

THE TRAVANCORE NATIONAL BANK, LIMITED.

(INCORPORATED IN TRAVANCORE 1912)

Authorised Capital	**Rs.**	**50,00,000.**
Issued & Subscribed	**Rs.**	**20,00,000.**
Paid up Capital & Reserve	**Rs.**	**10,00,000.**
Deposits (31-12-1935)	**Rs.**	**1,28,25,000.**
Total Working Funds	**Rs.**	**1,54,75,000.**

Head Office: ALLEPPEY, S. India.

BRANCHES:

Alleppey
Alwaye
Bangalore
Bombay
Calicut
Changanacherry
Cochin
Coimbatore
Colombo
Coonoor R. S.
Devicolam
Dindigal
Ernakulam
Karaikudi
Kottayam
Kumbakonam
Madras (Broadway)
Do. (Mount Road)
Do. (Mylapore)
Do. (Vepery)
Madura
Martandam
Mangalore
Munnar
Ootacamund
Palghat
Parur
Perumpavoor
Pollachi
Pudukottah
Quilon
Salem
Srirangam
Tiruvalla
Tirupur
Tinnevelly
Trichinopoly
Trichur
Trippunitura
Trivandrum

Udumalpet and Virudhunagar.

AGENCIES:

Agra
Ahmedabad
Aminabad (Lucknow)
Amritsar
Aurangabad
Bara Bazar (Calcutta)
Calcutta
Cawnpore
Dacca
Delhi
Gorakhpore
Hapur
Hyderabad (Deccan)
Hyderabad (Sind)
Jalna
Jamnagar
Karachi
Lahore
Lahore City
Latur
Lucknow
Lyallpur
New Market (Calcutta)
Raichur
Rangoon
Sailu
Sambhar Lake
Sargodha
Secunderabad
Sham Bazar (Calcutta)
Surat
Warangal

MEMBER:

RESERVE BANK OF INDIA and CLEARING HOUSES AT BOMBAY & MADRAS.

LONDON AGENTS:

THE MIDLAND BANK LIMITED

Overseas Branch, 122, Old Broad Street,

LONDON, E. C. 2.

DEPOSITS RECEIVED ON FAVOURABLE TERMS.

EXCHANGE.

Drafts issued on London Agents and forwarded to payees direct, if so desired. Cable remittances also arranged at best rates of exchange.

All kinds of banking business undertaken.

Alleppey, 30-1-1936.

K. C. EAPEN, B. A.,
Managing Director.

ഭാരതീയരുടെ സംസ്കാരം.

(ഡാക്ടർ എ. ആർ. പൊതുവാൾ ബി. എ., എം. ഡി.)

പ്രാചീനഭാരതത്തിന്റെ തേജസ്സും നവീന ഭാരതത്തിന്റെ അത്യാസന്നമായ സംഭവവും രണ്ടുംകൂടി താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഈ അധോഗതിക്ക് എന്താണ് കാരണമെന്ന ജന്മഭൂമിയോട് സ്നേഹമുള്ള സ്വരാജ്യക്കാർക്ക് ആലോചിക്കുവാൻ തോന്നാതെയിരിക്കുകയില്ല. നീട്ടിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ക്രിസ്താബ്ദം ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തോടുകൂടി, ഭാരതഭൂമിയുടെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതി, മുക്കാലും അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലും, തത്വവിഷയത്തിലും, സാഹിത്യത്തിലും, ലളിതകലകളിലും, തുടരെത്തുടരെ വർദ്ധിച്ചുവന്നിരുന്ന ചൈതന്യശക്തി സംഭവിച്ചതായും, ക്രമേണ ക്ഷയിച്ചുവന്നതായും, ചരിത്രത്തിൽനിന്നും അനുഭവംകൊണ്ടും നമുക്കറിയാം. ആര്യന്മാരുടെ അന്നത്തെ സകല വിഷയങ്ങളിലുമുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഒരു സ്മരണമാത്രമെ ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ അഭിമാനത്തിനു് ആസ്പദമായിട്ടുള്ളു. ലൌകികമായും ആദ്ധ്യാത്മികമായും ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലം വളരെ പ്രശംസനീയമായിരുന്നുവെങ്കിലും, അന്യങ്ങളായ ചില കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട്, അവരുടെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിക്കു ചില വിഘ്നങ്ങൾ വന്നിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ഇന്നത്തെ അവരുടെ നില എന്തായിരുന്നിരിക്കും? മനഃസംസ്കാരം വരുത്തുവാനുള്ള സകല ചടങ്ങുകളും അവർ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു; ഇനി ചെയ്വാൻ ഒന്നുംതന്നെയില്ലാ; എന്നുള്ള കൃതാർത്ഥതയാണ്ടുകൂടി അവർ ഒന്നും ചെയ്യാതെ ഇരിക്കുമോ എന്നാണ് ആലോചിപ്പാനുള്ളതു്. പ്രാചീനാര്യന്മാരുടെ മനോഭാവത്തെപ്പറ്റി അല്പമെങ്കിലും വകതിരിവുള്ളവർക്ക് അങ്ങനെ വിചാരിപ്പാൻ തരമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവരുടെ യാതൊരു പ്രവൃത്തിയും പരിപൂർണ്ണമാണെന്നൊരു വിശ്വാസം അവർക്കുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരെപ്പറ്റി അങ്ങനെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്ന ഭാരതീയരെക്കുറിച്ച്, അന്നത്തെ ഒരു ദൃഷ്ടി ഇക്കാലത്തു നമ്മുടെ ഇടയിൽ പെട്ടെന്നു വന്നുവെങ്കിൽ അതിശയം എന്താണു വിചാരിക്കുക എന്നും കൂടി ആലോചിക്കണം. നാം കേവലം മൂഢന്മാർ എന്നേ വിചാരിക്കുള്ളു. "അഗസ്ത്യമഹർഷി ഇന്നു ലണ്ടൻപട്ടണത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തിൽ പെട്ടെന്നു വന്നു നിന്നു നാലുപുറവും നോക്കിക്കണ്ടാൽ 'ഇവരാണു ഞങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ പിൻതുടർച്ചക്കാർ, ഇന്നത്തെ ഭാരതീയരല്ലാ' എന്നു തീർച്ചയായും ശഠിക്കും" എന്നൊരു മഹാൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്.

ഏറെക്കാലമായി തിരെ സംഭവിച്ചുപോയ ആര്യന്മാരുടെ മഹിമകൊണ്ടു നടക്കുവാനൊ, അവരുടെ മനോഗതി മനസ്സിലാക്കുവാനൊ ശക്തിയില്ലാത്ത ഭാരതീയർ ഇന്നു പാരമ്പര്യം പറഞ്ഞു് അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നതേയുള്ളു. അവർ ചെയ്ത പ്രവൃത്തിയിൽ ഒരു അക്ഷരം കൂടി മാറ്റുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത ഒടൊന്യ സ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുവാൻ "അതു് എന്നെന്നേക്കും ശരിയാണെ", അതിൽ യാതൊന്നും മാറ്റുവാനില്ല" എന്നു സമാധാനിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഇന്നത്തെ നില.

ഏകദേശം രണ്ടായിരം സംവത്സരത്തോളം പല വിഷയങ്ങളിലും പ്രാരംഭപ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്തു തലമുറ തലമുറയായി പ്രയത്നിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാപഞ്ചികതത്വങ്ങൾ, തത്വബോധത്തിനു വേണ്ടുന്ന ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഏതാനും ഭാഗമേ ആയിട്ടുള്ളു എന്നു് അവർതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. വാസ്തവം ഇങ്ങനെയാണെന്നു് ഇതിഹാസപുരാണകഥകളിൽനിന്നു നമുക്കു ധരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. തത്വജ്ഞാനവിഷയമായ ന്യായവൈശേഷികം, സാംഖ്യം, വേദാന്തം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നേ ഇതിനെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു ബോധം നമുക്കുണ്ടാകുവാൻ തരമുള്ളു.

ആര്യന്മാരുടെ മേലേക്കുമേലെയുള്ള ഗതിക്ക് ഒരു വിഘ്നം വന്നതോടുകൂടി അവരുടെ ന്യൂനാതിരിക്തങ്ങളും അവസാനിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷമാണെ നമുക്ക് അധോഗതി ആരംഭിച്ചതു്. അവർ ചെയ്തുവെച്ച പ്രവൃത്തി, പിന്നെയും വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിനു പകരം, അവരുടെ പിന്തുടർച്ചക്കാരായ "വിദ്വൽസൈന്യം" മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ഓരോ ഭാഗത്തെപ്പറ്റി തർക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയല്ലാതെ, മേൽഗതിക്കു യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഈ തർക്കം കേവലം സാഹിത്യവിഷയകമായിരുന്നു. തർക്കത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടെ സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുക എന്നല്ലാതെ, തത്വവിഷയത്തെ പരിഷ്കരിക്കുവാൻ അവർ തിരെ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടില്ല. ഇതു സാധാരണയായി ലോകത്തിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഒരു സംഗതിയാണു്. ഒരു മതസ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ വരുന്നതു, പ്രവാചകന്മാരും പ്രശ്നകാരികളുമാണല്ലൊ. അവർ അന്തരിക്ഷം കൊണ്ടു കാണുന്ന ചില തത്വങ്ങളെ മറച്ചു്, അതിലെ ഓരോരോ ഭാഗങ്ങളെ മാത്രം എടുത്തു, സരസ്വതിപ്രസാദംപോലെ തർക്കവിഷയമാക്കിത്തീർക്കുന്ന സമ്പ്രദായം, ഭാരതഭൂമിക്കു പ്രത്യേകമല്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ അവസാനത്തെ ഭക്ഷണ (Last Supper) സമയത്തു് അപ്പവും വീഞ്ഞും എടുത്തു, അവ എന്താണെ സങ്കല്പിക്കുന്നതു്, എന്ന വാക്യം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ക്രിസ്തീയ മതക്കാർതന്നെ പണ്ടു് അന്യോന്യം ചെയ്തിട്ടുള്ള ദേഹോപദ്രവവും, കഠിനപ്രവൃത്തികളും ഇതിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. ഇങ്ങനെ ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലും വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ വക്രബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ചു പല ഗോഷ്ഠികളും കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാരതഭൂമിയിൽ ഇന്നു കണ്ടുവരുന്ന മത്സരങ്ങൾക്കും, തത്വം വിസ്മരിച്ചു പദ്യപാദത്തിൽ കണ്ടുവരുന്ന ആസക്തിക്കും ഇതുതന്നെയാണു കാരണം.

വൈദികകാലത്തിനുശേഷം, ബ്രാഹ്മണരുടെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി, അവർ വേദത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശങ്ങളെ മറച്ചു, തന്ത്രകർമ്മങ്ങളിൽ മാത്രം ലയിച്ചവരായി വശായി. ഇന്ന പ്രവൃത്തി ഇന്ന ചടങ്ങുകളോടുകൂടി ചെയ്യണമെന്നു നിർണ്ണയപ്പെടുത്തിയതോടുകൂടി, ശ്രുതി മുഴുവൻ ചടങ്ങിലായി. മുരുക്കത്തിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ വേദതത്വങ്ങളുടെ ദൃഷ്യമായിട്ടാണു തന്ത്രങ്ങൾ പ്രയോഗമാർഗ്ഗത്തിൽ വന്നതു്. ഇതുകണ്ടു സങ്കടപ്പെട്ടിട്ടാണത്രെ അക്കാലത്തെ ചില മഹാത്മാക്കൾ ഉപനിഷത്തു നിർമ്മിച്ചതു്. ദൂരദൃഷ്ടികളും പരമതത്വബോധികളുമായ മഹാത്മാക്കളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ, ലോകായതന്മാരും വക്രബുദ്ധികളുമായ ചില പുരോഹിതന്മാരുടെ ആഗമനം സാധാരണയാണു്. ഇവരാണു തത്വം മറച്ചു് അവരവരുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി ഒരു "സൌകര്യമതം" കാലക്രമേണയുണ്ടാക്കി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതു്. ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തിൽ അത്രതന്നെ പരിചയമില്ലാത്ത ലോകരെ പറഞ്ഞു മയക്കി തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചു മതാചാരങ്ങൾ ഇവർക്കു ലാഭകരമായും സമ്പാദ്യകരമായും വളച്ചുണ്ടാക്കുന്നതും ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി തന്നെയാണു്. ഭാരതഭൂമി അജ്ഞാനംകൊണ്ടും അനാചാരങ്ങളുടെ സമൃദ്ധികൊണ്ടും "ബർബര"പ്രായമായി ഇന്നു വന്നിരിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയുള്ള ചില കാരണങ്ങളാലാണു്.

ഇതിനുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എടുത്തുപറയുകയാണെങ്കിൽ വളരെയുണ്ടു്. മതത്തിന്റെ പരമതത്വങ്ങളായിരിക്കുന്ന വാസ്തവങ്ങളെ ദുഷിപ്പിക്കുന്ന സംഗതിയെപ്പറ്റി മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. പ്രാപഞ്ചികശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഇതേരീതിയിൽ തന്നെ പല പ്രയോഗങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടു്. ജീവനും വികാരവുമുണ്ടായിരുന്ന ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രം സംഭിച്ചു ഒരു ശിലപോലെയായിരിക്കുന്നു. ആയുർവ്വേദശാസ്ത്രത്തിൽ യാതൊരു മാറ്റവും വരുത്തുവാനില്ലെന്നും "ഋഷിപ്രോക്തമായ" ഈ ശാസ്ത്രം സർവസമ്പൂർണ്ണമാണെന്നും പറഞ്ഞു തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ആയുർവ്വേദികൾ ഒന്നോരണ്ടുമല്ല. ചിലർ "പാശ്ചാത്യന്മാർ കീറിക്കൊല്ലുന്ന രോഗികളെ മരുന്നുകൊണ്ടു് ആയുർവ്വേദികൾക്കു ചികിത്സിച്ചു മാറ്റുവാൻ കഴിയു"മെന്നുകൂടി പുലമ്പിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നു. സുശ്രുതൻ എന്നൊരു വൈദ്യവിദഗ്ദ്ധൻ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന കഥകൂടി അവർ മറന്നിരിക്കുന്നുവൊ എന്നു തോന്നും. ആയുർവ്വേദവൈദ്യന്റെ ഭാര്യയ്ക്കുകൂടി പ്രസവത്തിനു വല്ല പ്രയാസവും വന്നാൽ വേണ്ടപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഒരു "ഇംഗ്ലീഷ് വൈദ്യൻ" വേണം. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ചരകനും സുശ്രുതനും ഈ കാലത്തു പുനരുത്ഥാനം ചെയ്തു നമ്മുടെ ഇടയിൽ വന്നു് അവരുടെ സ്വീകാര്യയോഗ്യന്മാരായ പിൻവാഴ്ചക്കാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ പാശ്ചാത്യന്മാരെയൊ ഇന്നത്തെ പൌരസ്ത്യന്മാരെയൊ ആരെയാണു സ്വീകരിക്കുവാൻ അധികം വഴിയുള്ളതു് എന്നുകൂടി ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

സംഹിത്യത്തിലാണെങ്കിലും ഈ അധഃപതനം വളരെ സ്പഷ്ടമായി കാണാം. ലളിതകലകളിൽ തീരെ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായിട്ടില്ല. പണ്ടു ചിത്രകാരന്മാർ പരിചയംകൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും, ആവശ്യങ്ങളായി കണ്ടുവന്ന ഭേദഗതികൾ ഓരോരോ കാലത്തിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടു 'നവീനത്വം' എന്ന ഗുണം ദീക്ഷിച്ചു പരിപാലിച്ചുപോന്നിരുന്ന ആ രസികകലയും തീരെ നിശ്ചേതനമാകുംവണ്ണം സ്തംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്ലോകം ചൊല്ലി ചിത്രമെഴുതുക എന്നു വരുമ്പോൾ ചിത്രത്തിന്റെ മാതൃക തീർച്ചയായല്ലൊ. ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ സകല തേജസ്സും കെട്ടുപോവാൻ കൃത്രിമമായ ഒരു മാതൃകയുടെ നിലനിർത്തുന്നതുപോലെ വേറെ ഒരു പ്രയോഗമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. പ്രകൃതിയുടെയൊ, അനുഭവത്തിന്റെയൊ, സങ്കല്പശക്തിയുടെയൊ സ്പഷ്ടീകരണത്തിനുപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഈ കലയുടെ അതിർത്തി നിശ്ചയിക്കുവാൻ തരമില്ല. ഓരോരുത്തരുടെ മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്ന സ്വാഭാവം ഓരോ മാതിരിയായിരിക്കും. അതു്, ഇന്ന പ്രകാരമേ പാടുള്ളു എന്നു പറയുന്നതു, കലയുടെ ഗതിക്കു വിപരീതവും പ്രകൃതിവിരുദ്ധവുമായിരിക്കും.

ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും, അടുത്ത കാലത്തു ഭാരതഭൂമിയുടെ പ്രാചീനസംസ്കാരത്തെ അതിന്റെ ജീർണ്ണസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു പുനരുദ്ധരിപ്പിക്കുവാനായിട്ടു ചില നവീനന്മാർ പല യത്നങ്ങളും ചെയ്യുവരുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ഉദ്യമിക്കുന്നവരിൽ യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായിട്ടുള്ള ഭാരതീയർ വളരെയുണ്ടെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. "ഹിന്ദുമതം" എന്നു പറയുന്നതു നിശ്ചൈതന്യമായി, സ്തംഭിച്ചു കിടക്കുന്നതും വികാരഭേദങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ പാടില്ലാത്തതുമായ ഒരു "മതമല്ല" എന്നാണു് ഈ നവീനന്മാർ ആദ്യംതന്നെ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്. അതു് ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗം (a way of life) മാത്രമാണെന്നു ധരിക്കണം. പ്രാപഞ്ചികമായും, അദ്ധ്യാത്മികമായും ഈ കാലങ്ങളിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ജ്ഞാനം ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഭാവത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലെന്നും, ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രവും തത്വവും, അതിലേ ചില സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഒന്നുകൂടി ലളിതമാക്കികാണിക്കുകയാണെന്നുമാണു് ഇവർ പറയുന്നതു്. ഋഷിമാർതന്നെ വേദവും, സ്മൃതിയും വിഭിന്നങ്ങളാണെന്നും, മനുഷ്യന്റെ സ്വാഭാവികമായ അപൂർണ്ണത ഇവയെയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും പറയുമ്പോൾ, അപൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളവയെ കുറെക്കൂടി പൂർണ്ണമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു ദൈവദ്രോഹവുമില്ല. ഈ "നവീന ഹിന്ദുശാസ്ത്ര"മാണു സർ രാധാകൃഷ്ണൻ എന്ന പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട തത്വചിന്തകന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾക്കും പുസ്തകങ്ങൾക്കും വിഷയമായിരിക്കുന്നതു്. ഭാരതീയർ തങ്ങളുടെ പണ്ടത്തെ മഹിമയെ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു, സർവതത്വവും അവരുടെ കൃതികളിൽ ഉണ്ടെന്നു കരുതി അലസന്മാരായിരുന്നാൽ ഇനി മേലോട്ടുള്ള ഗതിയും കീഴ്പ്പോട്ടുതന്നെ എന്നു ഗാഢമായി ചിന്തിക്കേണ്ടതു് ഇക്കാലത്തു് അത്യാവശ്യമാണു്.

തർക്കശാസ്ത്രം.

(ശാസ്ത്രിമഹോപാദ്ധ്യായ കെ. എസ്. നീലകണ്ഠൻ ഉണ്ണി)

കൈയിൽ പാൽപാത്രവുമായി സഹൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ച ഒരു താർക്കികശിരോമണി വഴിമദ്ധ്യത്തിൽവച്ചു പാൽ പാത്രത്തെയോ, പാത്രം പാലിനെയോ, ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു സന്ദേഹിച്ചുയും വളരെനേരത്തെ ആലോചനകൊണ്ടും സന്ദേഹനിവൃത്തിവരുത്തുയാൽ ഒടുവിൽ പാത്രം കമഴ്ത്തി പാൽ വഴിയിൽ കളഞ്ഞു പാൽ പാത്രത്തെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് അറിഞ്ഞുയും ഒരു ജനപ്രവാദമുണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ താർക്കികന്മാരെ അധിക്ഷേപിക്കണമെന്നുള്ള മനഃപൂർവ്വമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ആരോ ഒരു രസികൻ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതാണീകഥയെ

K. S. Nilakandan Unni.

ങ്കിലും താർക്കികന്മാർ പ്രമാണമൂലമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനായി സദാ പ്രയത്നിക്കുന്നവരാണെന്നുള്ള യഥാർത്ഥതത്വം ഇതിൽനിന്നും വെളിപ്പെടുന്നു. യുക്തികൊണ്ടാണു യഥാർത്ഥജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതു്. തർക്കമെന്ന പദത്തിനു് ഇവിടെ യുക്തിയെന്നാണു് അർത്ഥം. തന്മൂലം തർക്കശാസ്ത്രത്തിനു യുക്തിശാസ്ത്രമെന്നും, പ്രമാണമൂലമായി യഥാർത്ഥജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു പ്രമാണശാസ്ത്രമെന്നും, ന്യായവാദംചെയ്തു യാഥാർത്ഥ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ന്യായശാസ്ത്രമെന്നും മറ്റും പേരുകൾ ഉണ്ടായി. സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഈ ശാസ്ത്രത്തിനു വളരെ പ്രചാരവും പ്രസിദ്ധിയുമുണ്ടു്. മലയാളഭാഷയിൽ ഇതിനു പറയത്തക്ക പ്രാധാന്യമില്ല. തർക്കശാസ്ത്രപ്രതിപാദകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലാതെ ഇരിക്കുന്നതു തന്നെയാണു പ്രചാരലോപത്തിനുള്ള പ്രധാന കാരണം.

പണ്ടൊരു വിദ്വാൻ ഭാഷാസംബന്ധമായ അറിവുകൾ തനിക്കില്ലാതെ വരുന്നതിനുള്ള പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ കാരണം വ്യാകരണജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭാവംകൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കി ഒരു വൈയാകരണന്റെ അടുക്കൽചെന്നു വ്യാകരണം പഠിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. ഗുരു ആദ്യമായി വർണ്ണങ്ങൾ ചേർന്ന് അക്ഷരങ്ങളും അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നു വാക്കുകളും വാക്കുകൾ ചേർന്നു വാചകങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല അപ്രകാരമുള്ള വാചകങ്ങൾകൊണ്ടാണു് നാം സദാ വ്യവഹരിക്കുന്നതു് എന്നും ഉപദേശിച്ചു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ശിഷ്യനു് അശ്ചര്യമുണ്ടായതു്. വ്യാകരണം പഠിക്കാതെതന്നെ വാചകം പറയുവാൻ താൻ ശീലിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വർത്തമാനം അയാൾ അന്നുതന്നെ എല്ലാവരേയും അറിയിച്ചു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ ഇപ്രകാരം തന്നെയാണു തർക്കശാസ്ത്രതത്വങ്ങളും നാമറിയാതെതന്നെ നമ്മിൽ ഇരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ കഥ കിടക്കട്ടെ. ചെറിയ കുട്ടികൾപോലും യുക്തിപൂർവ്വമായി സംസാരിക്കുന്നതു നാം കേട്ടിട്ടില്ലേ? വീട്ടിൽ കയറിവരുന്ന ഭിക്ഷക്കാരിയെക്കണ്ടു്, "ഇവൾക്കെന്തിനു ഭിക്ഷ കൊടുക്കുന്നു? ഇവൾ പട്ടവസ്ത്രമല്ലേ ഉടുത്തിരിക്കുന്നതു്? സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും ധരിച്ചിരിക്കുന്നുവല്ലോ" എന്നു മാതാവോടു പറയുന്ന ചെറുകുട്ടികളെ ആർക്കാണു പരിചയമില്ലാത്തതു്! ചെറുകുട്ടികളുടെ കാര്യം ഈവിധത്തിലാണെങ്കിൽ വിവേകികളായ പ്രൗഢന്മാരുടെ കഥ പറയാനുണ്ടോ? യുക്തിപൂർവ്വമായ വ്യവഹാരംകൊണ്ടല്ലാതെ ലോകയാത്രയിൽ വിജയം സമ്പാദിപ്പാൻ സാധിക്കുമോ? ആകെപ്പാടെ നോക്കിയാൽ തർക്കശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതു പുതിയ ഒരു ശാസ്ത്രമല്ലെന്നും അതു് നമ്മുടെ നിത്യപരിചയത്തിലും അറിവിലും പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നും വന്നുകൂടുന്നു.

തർക്കം നമുക്കേവർക്കും അറിയാവുന്ന ഒന്നാണെങ്കിൽ അതിനെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനായി ഒരു ശാസ്ത്രമുണ്ടാകേണ്ടതായ ആവശ്യമെന്താണെന്നു പലർക്കും തോന്നിയേക്കാം. തർക്കത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു സ്വതേയുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനം സാമാന്യജ്ഞാനമത്രേ ആകുന്നുള്ളു. ശാസ്ത്രീയമായ ജ്ഞാനത്തിനും ഈ സാമാന്യജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഇതു് ഒരു ഉദാഹരണംമൂലം തെളിയിക്കാം. നാട്ടുംപുറത്തു താമസക്കാരനായ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെയും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ കൃഷിസമ്പ്രദായം വശമാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു വിദ്വാന്റെയും കഥതന്നെ പരിശോധിച്ചുനോക്കുക. നാട്ടുംപുറത്തുകാ

രനായ കൃഷിക്കാരനു ചില വിത്തുകളുടെ ഗുണങ്ങളും, ചില നിലങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളും, ചില ഏരുകളുടെ സ്വഭാവവും വശമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. പക്ഷെ ഇവയെല്ലാം അന്യോന്യബന്ധമില്ലാത്ത ഒറ്റയൊറ്റ അറിവുകളായിരിക്കും. എന്നുമാത്രമല്ല അവതന്നെ സങ്കുചിതമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ശാസ്ത്രീയമായ അറിവു സമ്പാദിച്ചവൻ മേൽ പറയപ്പെട്ട അറിവുകൾക്കുള്ള അന്യോന്യബന്ധം കൂടി വശമാക്കിയിരിക്കും. കൃഷിസ്ഥലങ്ങളേക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ ഓരോന്നിനുമുള്ള ഗുണങ്ങൾ, മണ്ണിന്റെ തരം, ഭൂപ്രകൃതി അനുസരിച്ചു കൃഷിചെയ്യേണ്ട സാധനങ്ങൾ, വിളവുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന വ്യാധികൾ, അവയ്ക്കുള്ള നിവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം കാര്യകാരണസഹിതം മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള അറിവും അയാൾക്കു് ഉണ്ടായിരിക്കും. മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ലൗകികജ്ഞാനം വ്യാപ്യവും ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനം വ്യാപകവുമായിരിക്കുമെന്നുള്ളപ്പം. ഇതിനുംപുറമേ ലൗകികജ്ഞാനം യഥാർത്ഥമായിട്ടല്ല മിക്കപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്നതു്. തർക്കശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഇതുപോലെയാണു്. നാം യുക്തിപൂർവ്വമാണു് ഓരോ കാര്യങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുന്നതെങ്കിലും തെറ്റുകൾ വരിക എന്നുള്ളതു സാധാരണമാണു്. ശാസ്ത്രീയമായ ജ്ഞാനത്തിനു് ഇപ്രകാരമുള്ള തെറ്റുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അതു് എപ്പോഴും യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ വിവരിച്ചുകാണിക്കുക എന്നുള്ളതാണു് തർക്കശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഷയം. യഥാർത്ഥജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു നാം കൈക്കൊള്ളേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ എന്തെല്ലാം? അയഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിനും യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഏവ? അയഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തെ എങ്ങിനെയാണു നശിപ്പിക്കേണ്ടതു്? എന്നിപ്രകാരമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്കു ശരിയായ ഉത്തരങ്ങളാണു തർക്കശാസ്ത്രം നമുക്കു തരുന്നതു്. ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ജ്ഞാനംകൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്നവയും ഉണ്ടാകേണ്ടവയുമായ ഗുണങ്ങൾ നിരവധിയാണെന്നു് അല്പം ആലോചിച്ചാൽ ആർക്കും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

ലോകത്തിൽ ബുദ്ധിമോശംകൊണ്ടു സങ്കടമനുഭവിക്കാത്തവർ ആരാണുള്ളതു്? "അവന്റെ ആ അഭിപ്രായം തെറ്റാണു്", "എന്റെ ആലോചന അന്നു് ആ വിധത്തിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് എനിക്കിന്നിന്ന നഷ്ടങ്ങളുണ്ടായതു്" എന്നു മറ്റും പറയുന്നവർ എത്രപേരാണു്! കീഴ്കോടതിയിലെ വിധിക്കു വിപരീതമായ വിധി മേൽകോടതിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നില്ലേ? ഇന്നു പുറപ്പെടുവിച്ച അഭിപ്രായത്തിനു നേരെ വിപരീതമായ അഭിപ്രായം നാളെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവർ മുരുക്കുമാണോ? രാമൻ കൃഷ്ണനേക്കാൾ ഉയരമുള്ളവനല്ല എന്നു കേട്ട ഉടൻ രാമൻ കൃഷ്ണനേക്കാൾ ചെറിയവനെന്നു മനസ്സിലാക്കുന്നവർ ധാരാളമല്ലേ? നാണയമെല്ലാം ധനമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ ധനമെല്ലാം നാണയരൂപമാണെന്നു തെറ്റിധരിക്കുന്നവർ കുറവാണോ? ഇങ്ങിനെയുള്ള തെറ്റായ ബോധങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കി യഥാർത്ഥമായ ജ്ഞാനം ജനസാമാന്യത്തിനുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്ന മുമ്പതല തർക്കശാസ്ത്രത്തിനുള്ളതുപോലെ മറ്റൊരു ശാസ്ത്രത്തിനുമില്ല. മിക്കവാറും ശാസ്ത്രങ്ങൾ ലൗകികങ്ങളും ഭൗതികങ്ങളുമായ പദാർത്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവുകളെയാണു നമുക്കു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്. തന്മൂലം ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷെ ജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ജ്ഞാനത്തിനു തർക്കശാസ്ത്രമേ വഴിപോകയുള്ളൂ.

തർക്കശാസ്ത്രം പഠിക്കാത്തവർക്കു ജ്ഞാനമില്ലെന്നോ അവർക്കു യുക്തിപൂർവ്വമായി സംഭാഷണം ചെയ്വാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നോ ഗൗതമൻ ന്യായശാസ്ത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു മുൻപു ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർക്കു വാദവിഷയകമായ പരിജ്ഞാനം കുറവായിരുന്നു എന്നോ അല്ല ഇതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. തർക്കശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെതന്നെ യുക്തിക്കനുസരണമായി വ്യവഹരിക്കുന്നവർ ധാരാളമുണ്ടു്. പരപക്ഷനിരാകരണത്തിനായി വാദിക്കുന്നവരും കുറവല്ല. അവരാരും യഥാർത്ഥജ്ഞാനമില്ലാത്തവരാണെന്നു പറയുന്നതു സാഹസമല്ലേ? മേൽപറയപ്പെട്ടവരെയെല്ലാം യഥാർത്ഥം തന്നെയാണു്; യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ജലത്തിൽ നീന്തി നടക്കുക എന്നതു ജലചരങ്ങളായ മത്സ്യങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാണു്. ഇതുപോലെതന്നെയാണു മനുഷ്യജാതിക്കുള്ള സഞ്ചാരസ്വഭാവവും. ഒരു ശിശു ജനിച്ചാൽ അതു് അല്പകാലത്തിനിടയ്ക്കു നടന്നുതുടങ്ങുകയായി. എന്നാൽ നടക്കാനുള്ള കാലം വരുമ്പോൾ അതു പെട്ടെന്നു നടന്നുതുടങ്ങുകയല്ല ചെയ്യുന്നതു്. അടുത്തുള്ള ഭിത്തിയിലൊ പടിയിലൊ മറ്റുമനുഷ്യരുടെ കൈകളിലോ പിടിച്ചുപിടിച്ചാണു് ഈ ശിശു പരിചയത്തിൽ വരുത്തുന്നതു്. കുറച്ചുകാലം കൊണ്ടേ അതിനു നല്ലവണ്ണം നടന്നുതുടങ്ങുവാനുള്ള പരിചയം സിദ്ധമാകുകയുമുള്ളൂ. ശാസ്ത്രങ്ങളും ഈ രീതിതന്നെയാണു് അവലംബിച്ചുകാണുന്നതു്. മനുഷ്യക്കു സ്വതേയുള്ള ശക്തികളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനല്ലാതെ പുതിയതായ ഏതെങ്കിലും ശക്തിവിശേഷത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനു് അവയ്ക്കു ശക്തിയില്ല. നമ്മിൽതന്നെ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന യുക്തിമാർഗ്ഗത്തെ തെളിക്കുന്നതിനു തർക്കശാസ്ത്രം സഹായമായി നിൽക്കുന്നു. യുക്തി പല അവസരത്തിലും തെറ്റിപ്പോകുമെന്നു് ഇതിനു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. അങ്ങിനെ അപഥത്തിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുന്ന യുക്തികളെ ശുദ്ധമായ മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി പ്രയാണം ചെയ്യിക്കുന്നതിനു തർക്കശാസ്ത്രം സഹായങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതു് ഈ ശാസ്ത്രം ഒന്നുമാത്രമാണു്. ഇതിൽ സംശയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ശിശുക്കൾക്കു സഞ്ചാരസൗകര്യമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഭിത്തികളും പടികളും എങ്ങിനെ സഹായമായി നിൽക്കുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു യുക്തിപൂർവ്വമായ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ തർക്കശാസ്ത്രം സഹായമായി നിൽക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു് പ്രസ്തുതശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആവശ്യം മനുഷ്യജാതിയേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപരിഹരണീയമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടല്ലൊ.

അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങളായ മനസ്സിന്റെയും ബുദ്ധിയുടേയും വ്യാപാരങ്ങളെ ക്രമേണ സൂക്ഷ്മമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്ന രണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങളാണു മനഃശാസ്ത്രം തർക്കശാസ്ത്രം ഇവ. മറ്റുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം ബാഹ്യങ്ങളായ വിഷയങ്ങളേ മാത്രം സംബന്ധിക്കുന്നവയും പ്രാധാന്യ വിഷയത്തിൽ ഇവയോട് താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവയുമാണ്. മനഃശാസ്ത്രത്തിനും തർക്കശാസ്ത്രത്തിനുമുള്ള സാധർമ്മ്യം രണ്ടും അന്തരിന്ദ്രിയവ്യാപാരങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളെന്നല്ലാതെ വേറെ യാതൊന്നും അല്ല. ഒരു കയറു കണ്ട് ഒരുവൻ അതിനെ സർപ്പമാണെന്നു ഭ്രമിക്കുന്നു. ഇതു മനസ്സിന്റെ ഒരു വ്യാപാരമാണ്. മനഃശാസ്ത്രകാരൻ ഈ ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ ശരിയായി വിവരിക്കുന്നു. കയറിനെ അധികരിച്ചു ഭ്രാന്തി മൂലമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സർപ്പജ്ഞാനത്തെ നേത്രേന്ദ്രിയങ്ങൾസൂക്ഷ്മങ്ങളായ നാഡികൾ വഴിക്കു മനസ്സിൽ എത്തിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതു സർപ്പംതന്നെയെന്നുള്ള ബോധം ദ്രഷ്ടാവിനുണ്ടായിത്തീരുന്നു. ഈ ജ്ഞാനം യഥാർത്ഥമോ അയഥാർത്ഥമോ എന്നു നോക്കേണ്ടതായ ഭാരം മനഃശാസ്ത്രകാരനില്ല. തർക്കികനാകട്ടെ ഇന്ദ്രിയാർത്ഥസന്നികർഷം കൊണ്ടുണ്ടായ ഈ ജ്ഞാനം പ്രാമാണ്യമുള്ളതോ ഇല്ലാത്തതോ എന്നു കൂടി നിശ്ചയിക്കുന്നു. പ്രമാണഭൂതമായ ജ്ഞാനമാണെങ്കിൽ അതിനെ സ്വീകരിക്കുകയും അല്ലാത്തതെങ്കിൽ അപ്പോഴെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ നിന്നു മനഃശാസ്ത്രകാരൻ ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ മാത്രമേ വിവരിക്കുന്നുള്ളു എന്നും അത്രമാത്രം കൊണ്ടു തന്നെ അവൻ കൃതാർത്ഥനാണെന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. തർക്കികനു് അതു യഥാർത്ഥം കൂടി ആയിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ട്. മനഃശാസ്ത്രത്തെക്കാൾ പ്രശംസാർഹമായിട്ടുള്ളതു തർക്കശാസ്ത്രം തന്നെ എന്നുള്ളതിനു് ഇതിൽ കൂടുതൽ തെളിവെന്താണു വേണ്ടതു്?

പതിനായിരത്തി എട്ടുകൂട്ടം ചെടികളുടേയോ നൂറായിരത്തിനെട്ടു കൂട്ടം ജീവപ്രാണികളുടേയോ പന്തീരായിരം കൂട്ടം ഭൗതികശക്തിവിശേഷങ്ങളുടേയോ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുക എന്നുള്ളതു് അത്ര വളരെ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമല്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യോപകാരപ്രദമായ ഒരു അനുമാനവാക്യം കണ്ടു പിടിക്കുക എന്നുള്ളതു വൈഷമ്യമേറിയ ഒരു സംഗതിയാണു്. —എന്നിങ്ങനെയാണു തർക്കശാസ്ത്രവിശാരദനായ ഒരു പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. വസ്തുസ്ഥിതി ആലോചിച്ചാൽ അനുമാനത്തിനു താർക്കികന്മാർ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമാണു നൽകിയിട്ടുള്ളതു്. പ്രത്യക്ഷപ്രമാണം കഴിഞ്ഞാൽ യഥാർത്ഥജ്ഞാനത്തിനുപകരിക്കുന്നതു് അനുമാനമല്ലാതെ വേറൊന്നുമല്ലെന്നു ലൗകികകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയെന്നല്ല അലോചിച്ചാൽ ഏവർക്കും അറിയാവുന്നതാണു്. വാസ്തവത്തിൽ ഈശ്വരന്റെ സദ്ഭാവം സാധിക്കുന്നതു് അനുമാനം മൂലമാണല്ലോ. ഈശ്വരനെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നാം എവിടെയും കാണുന്നില്ല. തന്മൂലം അദൃശ്യമായ അനുമാനത്തെ തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "ക്ഷിത്യങ്കുരാദികം കർത്തൃജന്യം കാര്യത്വാൽ ഘടവൽ" (ക്ഷിത്യങ്കുരാദികം കർത്തൃജന്യമാണു്. ഘടംപോലെ കാര്യദ്രവ്യമായതുകൊണ്ടു്) എന്നിങ്ങനെയുള്ള അനുമാനം കൊണ്ടു ക്ഷിത്യങ്കുരാദികൾക്കു് ഒരു കർത്താവുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നു. ഈ കർത്താവു തന്നെയാണു് ഈശ്വരൻ. "മനുഷ്യൻ മരണമുള്ളവനാണു്. രാമൻ മനുഷ്യനാണു്. അതുകൊണ്ടു രാമൻ മരണമുള്ളവനാണു്" ഇതും ഒരു അനുമാനവാക്യമാകുന്നു.

തർക്കശാസ്ത്രസംബന്ധമായ തത്വങ്ങളെപ്പറ്റി വല്ലതും പറയാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ ഈ ഉപന്യാസം ക്രമത്തിലധികം ദീർഘിച്ചു പോകുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിനായി തുനിയുന്നില്ല. അനുമാന വാക്യങ്ങളെയും അവയുടെ ഭേദപ്രഭേദങ്ങളേയും സാമാന്യേന എല്ലാവരും. —വിജ്ഞാനലബ്ധിയിൽ ആഗ്രഹമുള്ളവരെല്ലാം— അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്.

സംബന്ധമായയും പരമായയും.

(റവ. കെ. ജോസഫ്, ബി. എ., എൽ. റ്റി.)

നാമത്തിൽനിന്നു നാമവിശേഷണവും തദ്ധിതവും ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ശക്തി മലയാളത്തിനില്ല. എന്നാൽ മലയാളത്തിന്മേൽ അനേകശതാബ്ദങ്ങളായി കൈയും കർത്തവ്യവും നടത്തിപ്പോരുന്ന സംസ്കൃതത്തിനും, ഏകദേശം അരശതാബ്ദമായി അങ്ങനെ ചെയ്തുപോരുന്ന ഇംഗ്ലീഷിനും ആ ശക്തിയുണ്ട്. ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാം.

1. സ്വർണ്ണം—സൌവർണ്ണം ('രസ്യവികാരഃ' എന്ന പാണിനിസൂത്രപ്രകാരം)
2. gold — golden
   auric, aurelian, aurous } ലത്തീനിലെ aurum-ന്റെ തദ്ധിതരൂപങ്ങൾ
3. പൊന്ന്—തദ്ധിതരൂപം ഇല്ല

T. K. Joseph B. A., L. T.

മലയാളത്തിന്റെ ഈ കെല്പുകേടുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാർക്കു വളരെ വിഷമമുണ്ട്. പറങ്കികൾ 1498-ൽ മലയാളത്തു വന്നതിൽ പിന്നെ അവരുടെ ഭാഷയും ലത്തീനും പഠിച്ച് അവയുടെ രീതി അനുസരിച്ചു മലയാളഗദ്യം എഴുതാൻ തുടങ്ങിയ നസ്രാണിക്രിസ്ത്യാനികൾക്കാണ് ആദ്യം ഈ വിഷമം നേരിട്ടത്. പിന്നെ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായതു ബൈബിൾ മുതലായവ തർജ്ജമചെയ്ത ബെയിലി, ചാത്തുമേനോൻ മുതലായവർക്കാണ്. സത്യനാദം, നസ്രാണിദീപിക, മലയാളമനോരമ മുതലായ ആദ്യത്തെ പത്രങ്ങളുടെ ക്രിസ്ത്യാനി എഡിറ്റർമാർക്കാണ് ഈ വിഷമം പിന്നീടു് അനുഭവമായതു്. ആദ്യം പറഞ്ഞ ഗദ്യമെഴുത്തുകാരായ കത്തനാരന്മാർ നാമവിശേഷണങ്ങൾ (തദ്ധിതങ്ങൾ) ഉണ്ടാക്കിയതു് എങ്ങനെയാണെന്നു താഴെക്കാണുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

	പഴയതു്	(പുതിയതു്)
Christian	—മിശിഹാസ്സംബന്ധത്തായ	(ക്രിസ്തീയം, ക്രൈസ്തവം)
Christians, Latin, Christiani	—ക്രിസ്ത്യാനികൾ	(ക്രൈസ്തവർ)
Spiritual	—റൂഹാസ്സംബന്ധത്തായ	(പരിശുദ്ധാത്മസംബന്ധമായ)
	അരുവിക്കുള്ളത്തായ	(ആദ്ധ്യാത്മികം)
	ആത്മത്തിനുള്ളത്തായ	(ആത്മീയം)
Religious	—വേദത്തിനുള്ളത്തായ	(മതപരമായ)
	മാർഗ്ഗത്തിനുള്ളത്തായ	(മാർഗ്ഗസംബന്ധമായ)
Ecclesiastical	—വള്ളിയിടപെട്ട	(സഭാസംബന്ധമായ)
Commercial	—കച്ചവടമിടപെട്ട	(വാണിജ്യപരമായ)
Pecuniary	—പണമിടപെട്ട	(ധനസംബന്ധമായ)
Economic	—പണക്കായ്ച്ചയ്ക്കുള്ളത്തായ	(സാമ്പത്തികമായ)
Criminal	—കുറ്റകരം (പുതിയതില്ല)	
Carnal	—മാംസ(ജഡ)ത്തിനുള്ളത്തായ	(ജഡികം)
	—ശരീരത്തിനുള്ളത്തായ	(ശാരീരികം)
Earthly	—മണ്ണിനുള്ളത്തായ	(ഭൌമികം)
Heavenly	—മേലിനുള്ളത്തായ	(സ്വർഗ്ഗീയം)
Relating to charity	—ഉപവിക്കുള്ളത്തായ	(സ്നേഹപരമായ)
Liturgical	—തക്സാ ഇടപെട്ട	(ലിട്ടർജിസംബന്ധമായ)
Relating to authority	—മുഷ്ക്കരത്വത്തിനുള്ളത്തായ	(അധികാരപരമായ)
Sacramental	—കുദാശയിടപെട്ട	(കുദാശസംബന്ധമായ)
Apostolic	—ശ്ലീഹാസ്സംബന്ധത്തായ	(അപ്പസ്തോലികം, ശ്ലൈഹികം)
Universal	—ആകമാനത്തിനുള്ളത്തായ	(സാർവലൌകികം)

Oriental —കിഴക്കിന്നുള്ള (പൌരസ്ത്യം)

(Deeds) of darkness —ഇരുട്ടിന്നുള്ള (അന്ധകാരപരമായ)

Devilish —ആകൽക്കൂസ്സാസ്സുള്ള (പൈശാചികം)

Divine —ഉടയതമ്പുരാന്നുള്ള (ദിവ്യം)

—ദൈവത്തിന്നുള്ള (ദൈവികം)

ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്ത ഗദ്യമെഴുത്തുകാക്ക് മേൽകാണുന്ന ആശയങ്ങളിൽ ഒരെണ്ണം പോലും ഉപയോഗിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം. ഭാഗവതവും മറ്റും ഗദ്യമായി എഴുതുന്നതിനും കാവ്യങ്ങളും മറ്റും വ്യാഖ്യാനിച്ചെഴുതുന്നതിനും അട്ടിപ്പേറോലക്കരണങ്ങളും ഗ്രന്ഥവരികളും മറ്റും എഴുതുന്നതിനും ഈ ആശയങ്ങളൊന്നും വേണ്ടായല്ലൊ. ഗദ്യഭാഗവതാദികളിലും കാവ്യാദികളുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും മലയാളത്തിനും മലയാളിക്കും പുത്തരിയായ വല്ല ആശയവും പറയണ്ടിവന്നാൽ അതിനുള്ള വാക്കു മൂലത്തിൽതന്നെ ഉണ്ട്, അത് അങ്ങനെ തന്നെ പ്രയോഗിച്ചാൽ മതിതാനും.

മുൻപെഴുതിയ ലിസ്റ്റിലെ ആശയങ്ങൾ മിക്കതും പണ്ടു പോർത്തുഗീസ്, ലത്തീൻ, സുറിയാനി, ഇംഗ്ലീഷ് എന്നീ ഭാഷകളിൽനിന്നു മലയാംഭാഷയിൽ കടന്നുകൂടിയതാണ്. അവയിൽ മിക്കതിനും സംസ്കൃതവാക്കില്ലതാനും. അതുകൊണ്ട് അന്നത്തെ മിശ്യനറിമാരും കത്തനാരന്മാരും എഡിറ്റന്മാരും—അവക്കു സംസ്കൃതം അത്ര നിശ്ചയമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട്—മലയാളവാക്കുകൾ കൊണ്ടുതന്നെ അവരുടെ ആവശ്യം നിറവേറ്റി. ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരോ, നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ മലയാളവാക്കുപയോഗിക്കരുത് എന്ന കട്ടനോൻപു നോറ്റിരിക്കുന്നവരാണ്; സംസ്കൃതവും, അതിൽനിന്നു വാക്കു കിട്ടാതെ വന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷും ആണ് അവക്കാശ്രയം. അവക്കും നാമങ്ങളിൽനിന്നു വിശേഷണങ്ങളും തദ്ധിതങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാൻ വശമില്ല എന്നൊരു വിഷമം ഉണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷുനാമങ്ങൾക്കു സംസ്കൃതവാക്കുകൾ നിഘണ്ടുക്കളിൽനിന്ന് അവർ കണ്ടുപിടിക്കും. പാണിനിസൂത്രങ്ങൾ അറിയാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ട് ആ വാക്കുകളുടെ തദ്ധിതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാനോ, അവയുണ്ടാക്കാൻ അറിയാവുന്ന പണ്ഡിതന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കാനോ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നിട്ട് അവർ കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു മുട്ടുസൂത്രമാണ് "സംബന്ധമായ—പരമായ—വിഷയകമായ" പ്രയോഗം. ഈ പ്രയോഗം, നിയമസഭയിലെ അടിയന്തിരപ്രമേയങ്ങൾ പോലെ, കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. ഉദാഹരണങ്ങൾ—

മതസംബന്ധമായ
ചരിത്രസംബന്ധമായ
ഭരണസംബന്ധമായ
ഉദരസംബന്ധമായ (രോഗം)
വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ
നിയമനിർമ്മാണസഭാസം.....
ഗവേഷണപരമായ
കലാപരമായ
വ്യക്തിപരമായ
വ്യവസായപരമായ
ആദർശപരമായ
സിദ്ധാന്തപ.....

ഇങ്ങനെ എഴുതിയെഴുതിപ്പോയാൽ "അച്ചുസംബന്ധമായും" "കടലാസുപരമായും" "മഷിവിഷയകമായും" ഉള്ള വിഷമങ്ങൾ നേരിടാനിടയുള്ളതുകൊണ്ട് (സ.ബ.ന്ധ.പ.മ ഇവയ്ക്കു പകരം അച്ചുകളും, കടലാസും മഷിയും തികയാതെ വരാവുന്നതുകൊണ്ട്) ഇതിനു മതി എന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് ഇതാണ്:

industry-ക്ക് ഒരു നിഘണ്ടുവിൽ നിന്നാ മറ്റോ വ്യവസായം കിട്ടി. Industrial-ന് എന്താണാവാക്കെന്നാലോചിച്ചാറേ

1. വ്യവസായകം
2. വ്യാവസായികം
3. വ്യവസായികം
4. വൈയവസായികം
5. വയ്യവസായികം

എന്നിങ്ങനെ പലതും തോന്നി. "തദ്ധിതേഷ്വചാഭാദേഃ", "നയാഭ്യാം പദാന്താഭ്യാം പൂർവ്വൌ തു താഭ്യാമൈച്" എന്നും മറ്റുമുള്ള പാണിനിയവിധികൾ അറിയാൻ വയ്യാഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവയിലേതാണു ശരി എന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ അല്പം ഒന്നു കാത്തു. അങ്ങനെ പോക്കുറച്ചുകാൾ കണ്ട പുല്ലാണ് സംബന്ധമായും പരമായും വിഷയകമായും.

പണ്ടത്തെ കത്തനാരന്മാരുടെ അടുത്ത—യും ഇടപെട്ട—യും ചീത്തയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ഈ സംബന്ധമായ പരമായ വിഷയകമായ—കളെപ്പറ്റി എന്തു പറഞ്ഞാലും എനിക്ക് ഇവ അത്ര രസിച്ചിട്ടില്ല. ഇവയ്ക്കു നീളവും ഭാരവും കൂടുതൽ എന്നു മാത്രമല്ല പരമായ—യുടെ അർത്ഥം മറ്റേ രണ്ടിന്റെയും അർത്ഥമല്ലതാനും. ധ്യാനപരൻ ധ്യാനസംബന്ധമായവനോ ധ്യാനവിഷയകമായവനോ അല്ലല്ലൊ. Crime. കുറ്റം; criminal, കുറ്റകരമായ. ഇതു "നിയമസംബന്ധമായ" മലയാളം പുസ്തകങ്ങൾ ആദ്യം എഴുതിയ ഒരു നസ്രാണി (ഒരു മി: കുരുവിള; മദ്രാസിൽ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ തമിഴർ ഇട്ടേഹത്തെ കുറുപ്പിള്ള എന്നു വിളിച്ചുവന്നു) ഉണ്ടാക്കിയ വാക്കാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇന്ന് യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ സവർണ്ണരും അവർണ്ണരും അസവർണ്ണരും അതുപയോഗിക്കുന്നു. കുറ്റസംബന്ധമായ, കുറ്റപരമായ, കുറ്റവിഷയകമായ, അപരാധസംബന്ധമായ, അപരാധികമായ എന്നൊന്നും ആരും പ്രയോഗിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ കുറ്റകരത്തിന്റെ അർത്ഥമെന്ത്, criminal-ന്റെ അർത്ഥമെന്ത്?

സംബന്ധമായും മറ്റും നടപ്പാക്കുന്നതിനു മുൻപ് പഴയ പാഠപുസ്തകക്കെട്ടിക്കാരും, അന്നത്തെ മറ്റു പണ്ഡിതന്മാരും, അവരോടു ചോദിച്ചു പഠിച്ച എഴുത്തു

കാരും പാണിനിസൂത്രങ്ങളനുസരിച്ചുള്ള തദ്ധിതരൂപണങ്ങൾ തന്നെ മിക്കവാറും പ്രയോഗിച്ചുവന്നു. ആ വഴിക്കാണ് താഴെക്കാണുന്ന വാക്കുകൾ മലയാളഭാഷയിൽ വന്നത്.

ആഭ്യന്തരം	രാജകീയം
ബാഹ്യം	സാമൂഹ്യം
സാംക്രാമികം	സാമാഗ്രികം
ആക്ഷേപികം	ഗ്രാമീണം
മാസിക	മാനസികം
വാഷ്ണികം	ആദ്ധ്യാത്മികം
പ്രാസംഗികൻ	സമകാലീനം
സൈനികം	ദൈനന്ദിനം
പൌരസ്ത്യം	പാശ്ചാത്യം
ഔത്തരാഹം	ദാക്ഷിണാത്യം
ദൈഹികം	മാനസികം
ഐച്ഛികം	പ്രായോഗികം
ആമുഷ്മികം	ദേശ്യം
സ്വാഭാവികം	നൈസർഗ്ഗികം
ഐഹികം	പാരത്രികം

ഇവയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞാണ് സംബന്ധമായാദി പ്രയോഗം ഏറെ തുടങ്ങിയത്. തദ്ധിതങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന സൂത്രം അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവർക്ക് വേറെ നിർവാഹമില്ലല്ലൊ. ആ സൂത്രം ഒരുവിധം അറിയാവുന്നവരുടെ തദ്ധിതനിർമ്മാണഫാക്ടറിയിൽനിന്ന് ഈയിടയുണ്ടായവയാണ് താഴെക്കാണുന്ന വാക്കുകൾ.

നൈയാമികം	രാഷ്ട്രീയം
വൈയവസായികം	ആനുകാലികം
നൈയായികം	പൈശാചികം
വ്യാവഹാരികം	സാർവ്വജനീനം
സാമ്പത്തികം	ആനുപാതികം
പ്രാദേശികം	ഔപചാരികം
യാന്ത്രികം	ജനകീയം
ചാരിത്രികം	സാംസ്ഥാനികം
ആന്തരികം	താത്വികം
മൂഗീയം	പ്രാകൃതികം

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ മൂലപദങ്ങളെ ആ ഫാക്ടറിയിൽ അയച്ചാൽ

വൈദ്യാഭ്യാസികം (educational)
നൈയമനൈർമ്മാണികം (legislative)
വൈയക്തികം (personal)
സൈദ്ധാന്തികം (theoretical)
വൈദ്യുതീയം (electrical)
ആദർശകീയം (ideal)
പാരസ്പരസഹായികം (co-operative)
ഗാവേഷണികം (relating to research)
പാണ്ഡിത്യകം (scholarly)
ഭാരണികം (administrative)
മതകീയം (religious)
ചാരിത്രകീയം (historical)
ഔപസംഹാരികം (concluding)
പ്രാരംഭീണം (introductory)
മാദ്ധ്യരേഖികം (equatorial)
ധ്രൌവം (polar)
ഭൌഖണ്ഡികം (continental)
ദ്വൈമാണ്ഡലികം (bicameral)
ജൈകബീയം (Jacobite)
മാരതൊമ്മീയം (Mar Thomite)

എന്നീ രൂപങ്ങൾ അവസ്സുണ്ടാകുമോ എന്നു നോക്കേണ്ടതാണ്. ഉണ്ടായാലും അവയെ മലയാളികളുടെ നാവു തുണ്ടുകയില്ല. അവസ്സു സംബന്ധമായാന്തങ്ങളെക്കാൾ ഭാരം കൂട്ടം എന്നു തോന്നുന്നു.

ഭാരം കുറഞ്ഞ തദ്ധിതരൂപങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ മാർഗ്ഗമൊന്നും ഇല്ലെന്നു ഖേദിക്കേണ്ടാ. പാണിനീയവിധികൾ സംസ്കൃതത്തിലെഴുതുമ്പോൾ അനുസരിക്കാം എന്നുവെച്ചുകൊണ്ട്, തദ്ധിതരൂപങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത മലയാളത്തിന് ചില പുതിയ തദ്ധിതപ്രത്യയങ്ങളുണ്ടാക്കിയാൽ ആ മാതിരി രൂപങ്ങൾ എളുപ്പമുണ്ടാക്കാം. കം, ഇകം, ഇയം എന്നീ പ്രത്യയങ്ങൾ കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നു. അവയെ മലയാളവ്യാകരണവിധിപ്രകാരം ചേർത്ത്

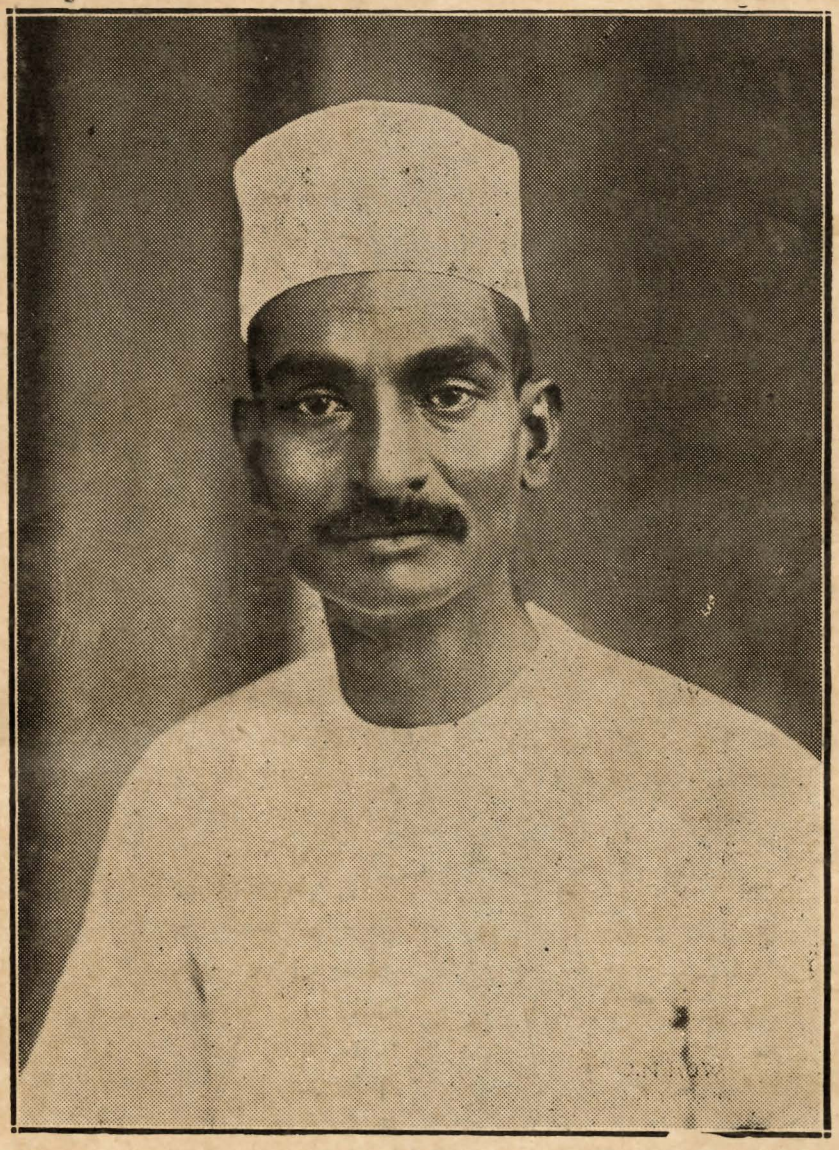
വിദ്യാഭ്യാസകം
നിയമനിർമ്മാണകം
വ്യക്തികം
സിദ്ധാന്തകം
സിദ്ധാന്തയികം
വൈദ്യുതികം
ആദർശയികം
പരസ്പരസഹായകം
ഗവേഷണകം
ചരിത്രകം
മദ്ധ്യരേഖകം
ദ്വിമണ്ഡലകം

എന്നിങ്ങനെ ആക്കിയാൽ തരക്കേടുണ്ടോ? ഏതു ഭാഷയിൽനിന്നു വരുന്ന വാക്കുകളോടും ഈ പ്രത്യയങ്ങൾ പാണിനിയെപ്പേടിക്കാതെ ചേർക്കാം എന്നു തോന്നുന്നു.

മോട്ടോറികം	തക്സായികം
മാമോദിസാകം	മെത്രാനികം
വോട്ടികം	മുസ്ലിമികം
വോട്ടിയം	അഞ്ചൽകാർഡികം
സൈക്കിളിയം	മ്യൂസിയമികം
കുർബാനയികം	എഡിറ്ററിയം

തനിമലയാളപദങ്ങളോടും ചേർത്തു നോക്കാം. അടുക്കള സംബന്ധമായ, അടുക്കളയികം; ചേരിക്കൽ സംബന്ധമായ, ചേരിക്കലികം; വല്ലസംബന്ധമായ, വല്ലികം, വല്ലിയം—ഇത്യാദി. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം: പുതുപ്രയോഗങ്ങളായതുകൊണ്ട് ഇതൊന്നും ആർക്കും രസിക്കുന്നില്ല. നെല്ലിക്കായാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി; ഒട്ടുക്കും മധുരിക്കും. വളരെ നാൾ തിന്നാൽ കട്ടുക്കായും കറുപ്പും പോലും ഒടുവിൽ മധുരിക്കുമല്ലൊ.

K. JACOB THOMAS MEMORIAL SAHRUDAYA PUBLIC LIBRARY
MANNARCHAT

കോൺഗ്രസ്സ് പ്രസിഡണ്ട്

ബാബു രാജേന്ദ്രപ്രസാദ്.

സാഹിത്യ നിരൂപണശാസ്ത്രം.

(വ്യാകരണ സാഹിത്യശിരോമണി പി. കൃഷ്ണൻനായർ)

ഭാരതീയർ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ സാഹിത്യ നിരൂപണപരമായ ശാസ്ത്രത്തെ 'അലങ്കാരശാസ്ത്ര'മെന്നാണ് സാധാരണ വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നത്. അതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം, സാഹിത്യസാമാന്യസ്വരൂപം, വിഭാഗം, ശബ്ദാർത്ഥവ്യാപാരം, രസം, ഭാവം, തദാഭാസം, ഭാവോദയശാന്തിശബലതകൾ, വസ്തുധ്വനി, അലങ്കാരധ്വനി, ഗുണീഭൂതവ്യംഗ്യം, അലങ്കാരം, ഗുണം, ദോഷം, രീതി, വൃത്തി, ശയ്യ, പാകം, എന്നിവയാകുന്നു. എന്നാൽ, "ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരങ്ങൾക്കു പുറമെ, മറ്റു പല വിഷയങ്ങളേയും പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രത്തെ 'അലങ്കാരശാസ്ത്ര'മെന്നു പറയുന്നതു യുക്തമാണോ? അലങ്കാരങ്ങളെ മാത്രം വിവരിക്കുന്ന കാവ്യാലങ്കാരസാരസംഗ്രഹം, അലങ്കാരകൌസ്തുഭം, കുവലയാനന്ദം ഇത്യാദിയല്ലാതെ, ഭാമഹാലങ്കാരം, കാവ്യാദർശം, കാവ്യാലങ്കാരസൂത്രവൃത്തി, കാവ്യാലങ്കാരം, ശൃംഗാരതിലകം, ധ്വന്യാലോകം, ശൃംഗാരപ്രകാശം, സരസ്വതീകണ്ഠാഭരണം, ദശരൂപകം, കാവ്യപ്രകാശം തുടങ്ങിയവയെക്കൂടി അലങ്കാരശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതിൽ എന്തർത്ഥമാണ്? പക്ഷെ, "പ്രാധാന്യേന വ്യപദേശാഭവന്തി" (പ്രാധാന്യമനുസരിച്ചാണു പേരുണ്ടാകുന്നത്) എന്ന ന്യായപ്രകാരം, അലങ്കാരപ്രാധാന്യവാദികളായ പ്രാചീനന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ കയ്യിട്ടു് ഉപപത്തി കല്പിക്കാമെങ്കിലും രസപ്രാധാന്യവാദികളായ അർവ്വാചീനന്മാരുടെ പക്ഷത്തിൽ താദൃശവ്യവഹാരം അനുപപന്നം തന്നെയാണല്ലൊ? ആകയാൽ സാമാന്യമായി 'സാഹിത്യനിരൂപണശാസ്ത്രം' എന്നോ മറ്റോ ആണ് പേർ പറയേണ്ടതു്" എന്നിങ്ങനെ ശ്രവണമാത്രത്തിൽത്തന്നെ താദൃശസംജ്ഞയെസ്സംബന്ധിച്ചു പ്രബലമായൊരാക്ഷേപത്തിനു് ഉത്ഥിതി കാണുന്നതുകൊണ്ടു്, അതിനെക്കുറിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു് ആദ്യമായി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പ്രാചീനന്മാരായ ഭാമഹദണ്ഡിപ്രഭൃതികളെ അലങ്കാരപ്രാധാന്യവാദികളെന്നു പറയുന്നതു രസാദികളെ അപേക്ഷിച്ചു് അനുപ്രാസോപമാദ്യലങ്കാരങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്നു അഭിപ്രായക്കാരാണെന്നു വെച്ചല്ല; അങ്ങിനെ ഒരിടത്തും അവർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. രസം ഗുണം തുടങ്ങിയവയെക്കെയും കാവ്യശോഭാകരങ്ങളാകയാൽ അലങ്കാരങ്ങളാകുന്നുവെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. അതുകൊണ്ടാണവരെ അലങ്കാരപ്രാധാന്യവാദികളെന്നു പറയുന്നതു്.

* രൂപകാദിമലങ്കാരം ബാഹ്യമാചക്ഷതേപരേ
സുപാംതിങ്ങാഞ്ച വ്യുൽപത്തിം വാചാം വാഞ്ഛന്ത്യലങ്കൃതിം
തദേതദാഹുസ്സൌശബ്ദ്യം നാർത്ഥവ്യുൽപത്തിരീദൃശീ
ശബ്ദാഭിധേയാലങ്കാരഭേദാദിഷ്ടം ദ്വയന്തുനഃ"
(ഭാമഹാലങ്കാരം)

എന്നിങ്ങനെ സൌശബ്ദ്യത്തിനു കൂടി പ്രാചീനന്മാർ അലങ്കാരത്വം പറയുന്നുണ്ടു്. രസഗുണാദികളൊക്കെയും അവരുടെ പക്ഷത്തിൽ അലങ്കാരം തന്നെയാണെന്നു ഞാൻ അന്യത്ര വിസ്തരിച്ചു് ഉപപാദിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു വീണ്ടുമിവിടെ എടുത്തു വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ആകയാൽ പ്രകൃതശാസ്ത്രത്തിനു പ്രാചീനപക്ഷത്തിൽ 'അലങ്കാരശാസ്ത്രം' എന്ന സംജ്ഞയുടെ ഉപപത്തിക്കായി "പ്രാധാന്യന്യായം" അവലംബിച്ചു ക്ലേശിക്കണമെന്നില്ല. ഈ സംഗതി—¶ "അലങ്കാരശബ്ദഃ ശരീരസ്യ ശോഭാതിശയകാരിത്വാൽ മുഖ്യതയാകടകാദിഷുവർത്തതേ. താൽകാരിത്വസാമാന്യാദുപചാരാൽ ഉപമാദിഷു; തദ്വദേവതത്സദൃശാദിഷു ഗുണാദിഷു. തഥൈവ ച തദഭിധായിനിഗ്രന്ഥേ." എന്നിങ്ങനെ കുന്തകൻ തന്റെ "വക്രോക്തിജീവിത"ത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിട്ടുമുണ്ടു്.

---

* (കാവ്യസ്വരൂപം വർണ്ണനാത്മകമായ ശബ്ദമാകയാൽ) രൂപകാദ്യലങ്കാരം ബാഹ്യം—അപ്രധാനം—ആണെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സുബന്തതിങന്തരൂപപദവ്യുൽപത്തിയെയാണു വാഗ്രൂപമായ കാവ്യത്തിനു പ്രധാനാലങ്കാരമായി അവർ കരുതുന്നതു്. സുശബ്ദരചനമാത്രമാണു പ്രധാനമായ അലങ്കാരം അർത്ഥരചന അപ്രകാരമല്ല എന്നു പറയുന്നു. നമുക്കു (ഭാമഹനു്) ശബ്ദാലങ്കാരമായും അർത്ഥാലങ്കാരമായും രണ്ടുകൂട്ടരും ഇഷ്ടംതന്നെ.

(കാവ്യപ്രകാശത്തിലെ ഷഷ്ഠോല്ലാസത്തിലുദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതും പലരും വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ "രൂപകാദി—" ഇത്യാദി കാരികകളിലെ "തദേതദാഹുസ്സൌശബ്ദ്യം നാർത്ഥവ്യുൽപത്തിരീദൃശീ" എന്ന ഭാഗത്തെ, "സൌശബ്ദ്യം അർത്ഥവ്യുൽപത്തിയല്ല—അതായതു, അലങ്കാരമല്ല" എന്നും മറ്റും ശ്രീമാൻ താതാചാര്യർ തന്റെ ഉദ്യാനവൃത്തിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനുള്ള ബന്ധമെന്തെന്നറിയുന്നില്ല.)

¶ ശരീരത്തിനു ശോഭാതിശയകാരിയാകയാൽ അലങ്കാരശബ്ദം മുഖ്യമായി കടകകുണ്ഡലാദികളെക്കുറിക്കുന്നു. താൽകാരിത്വസാദൃശ്യത്താൽ ഔപചാരികമായി ഉപമാദികളേയും അപ്രകാരം തത്സദൃശങ്ങളായ ഗുണാദികളേയും അതുപോലെ അവയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തെയും ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം ഭാമഹാദികളുടെ പക്ഷത്തിൽ സംജ്ഞയ്ക്കു് ഉപപത്തിയുണ്ടെങ്കിലും, രീത്യാത്മവാദിയായ വാമനന്റെയും ധ്വന്യാത്മവാദികളായ ആനന്ദവർദ്ധനപ്രഭൃതികളുടെയും പക്ഷത്തിൽ തദുപപത്തിക്കായി മാറ്റാന്തരമന്വേഷിക്കേണ്ടതായിട്ടു തന്നെയാണിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു സർവ്വപക്ഷങ്ങളിലും യോജിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിപാദനപ്രകാരമാണു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. അതായതു്, 'അലങ്കാരശാസ്ത്രം'മെന്നതിലെ അലങ്കാരശബ്ദം സൌന്ദര്യപരമായ ഭാവാഭരണത്തെമാണെന്നു പറയുകയാണു്. അലങ്കാരത്തിന്റെ=സൌന്ദര്യത്തിന്റെ ശാസ്ത്രം—അതായതു, സാഹിത്യസൌന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചു നിരൂപണദൃഷ്ട്യാ അനുശാസിക്കുന്നതു്—എന്നു താല്പര്യം. ഈ സ്ഥിതിക്കു് അലങ്കാരശാസ്ത്രസംജ്ഞ അനവദ്യത്വവും സർവ്വപക്ഷോചിതവുമാണെന്നതിൽ അക്കം തക്കത്തിനവകാശമില്ലതാനും.

* "സൌന്ദര്യമലങ്കാരഃ" (സൂത്രം)

"അലങ്കൃതിരലങ്കാരഃകരണവ്യുൽപത്ത്യാ പുനരലങ്കാരശബ്ദോയമുപമാദിഷ്വവർത്തതേ" (വൃത്തി)

"സദോഷൌ ഗുണാലങ്കാരഹാനാദാനാഭ്യാം" (സൂത്രം)

"സ ഖലു ദോഷഹാനാൽ ഗുണാലങ്കാരാദാനാച്ചസമ്പാദ്യഃകവേഃ" (വൃത്തി)

എന്നിങ്ങിനെ വാമനന്റെ സൂത്രങ്ങളും വൃത്തിഗ്രന്ഥവും ഇതിലേക്കു പ്രമാണവുമാണു്. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ "ചതുരന്യായം"കൊണ്ടു രത്നാപണകാരനും "പ്രാധാന്യന്യായം"കൊണ്ടു രത്നശാണകാരനും മറ്റും പ്രസ്തുതാക്ഷേപത്തിനു സമാധാനം പറവാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നതു വ്യർത്ഥമായിട്ടാണു് പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് എടുത്തുപറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലൊ.

അലങ്കാരശാസ്ത്രം സാഹിത്യവിഷയകമായ ശാസ്ത്രമാകയാൽ, അതിനെ സാഹിത്യശാസ്ത്രമെന്നും പറയാറുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇത്തരം സംജ്ഞയോടുകൂടിയ ഒരു പ്രാചീനഗ്രന്ഥം നമുക്കറിയാവുന്നേടത്തോളം, രുയ്യകനോ അമരവാ മംഖകനോ ആയ അലങ്കാരസർവ്വസ്വകാരന്റെ "സാഹിത്യമീമാംസ"യാണു്. അങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടെന്നേ കായ്ം അലങ്കാരസർവ്വസ്വം, അജ്ഞാതനാമകമായ വ്യക്തിവിവേകവ്യാഖ്യാനംഎന്നിവയിൽനിന്നാണു നമുക്കു മനസ്സിലായിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഈയിടെ, അലങ്കാരസർവ്വസ്വകാരന്റേതാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു്, ക്യാപ്റ്റർ കെ. സാംബശിവശാസ്ത്രി അവർകൾ "സാഹിത്യമീമാംസ" എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു അലങ്കാരഗ്രന്ഥം, തിരുവനന്തപുരത്തെ പ്രാചീനഗ്രന്ഥാലയം വകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. പക്ഷേ, ആ ഗ്രന്ഥം അലങ്കാരസർവ്വസ്വകാരന്റേതാണെന്നോ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന ആ "സാഹിത്യമീമാംസ" തന്നെയാണെന്നോ അതു വായിച്ചുനോക്കിയാൽ തോന്നുകയില്ലെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഒന്നാമതായി അലങ്കാരസർവ്വസ്വകാരന്റേയും പ്രസിദ്ധികൃതമായ "സാഹിത്യമീമാംസ"യിലെയും മതങ്ങൾക്കു തന്നെ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്. അലങ്കാരസർവ്വസ്വകാരൻ മറ്റന്തരങ്ങളെ സംക്ഷേപിച്ചു നിരസിക്കുകയും ധ്വന്യാലോകമതത്തെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടു്, 'അഭിധാലക്ഷണാതാല്പര്യാഖ്യാവ്യാപാരത്രയോത്തീർണ്ണ'മായി 'ധ്വനനദ്യോതനാദിശബ്ദാഭിധേയ'മായ വ്യംജനാവ്യാപാരത്തെ അവശ്യമംഗീകരിക്കണമെന്നും തദ്വിഷയമാണു കാവ്യജീവിതമായ വ്യംഗ്യമെന്നും ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽത്തന്നെ സപ്രമാണം സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു. "സാഹിത്യമീമാംസാ"കാരനാകട്ടെ, ധ്വനിയെപ്പറ്റി ശബ്ദിക്കുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല,

"അപദാർത്ഥാപി വാക്യാർത്ഥാ
രസസ്യാൽപഭ്യുപായിതാ:"

എന്നിങ്ങനെ രസം താൽപര്യാഖ്യവൃത്തിവിഷയമാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രടാതെ അലങ്കാരവിഷയത്തിലും മറ്റും ഇവർക്കു ഗണ്യമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ടു്. വിസ്തരഭയത്താൽ അവയൊന്നും ഇവിടെ എടുത്തു വിവരിക്കുന്നില്ല. ഇതിനെല്ലാം പുറമേ, ഉപമോപക്രമോൽപ്രേക്ഷാപ്രസ്താവത്തിൽ "കച്, കൃങ്, സദൃശം, തുല്യം മുതലായ സർവ്വോപമാപ്രതിപാദകങ്ങളുടെ വിഷയത്തിലും ഉപമോപക്രമോൽപ്രേക്ഷ കാണുന്നുണ്ടു്. അയതു ഹർഷചരിതവാർത്തികത്തിലും സാഹിത്യമീമാംസയിലും ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥവിസ്തരഭയത്താൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല" എന്നു് 'അലങ്കാരസർവ്വസ്വ'ത്തിലും, അതുപോലെ, "കാവ്യകാഞ്ചനകക്ഷാശ്മമാനിനാ—" എന്ന ശ്ലോകവ്യാഖ്യാനാവസരത്തിൽ "വിധേയാവിമർശ"ത്തെ, അസംഖ്യം ലക്ഷ്യാന്തരങ്ങളിൽ ഉള്ളതായി 'നാടകമീമാംസ'യിലും സാഹിത്യമീമാംസയിലും അനാതുസ്ഥലങ്ങളിൽ നോം എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥവിസ്തരഭയത്താൽ ഇവിടെവെച്ചു്, ഈ വിഷയത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുന്നു" എന്ന വ്യക്തിവിവേകവ്യാഖ്യാനത്തിലും പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. ആ വക വിവരണമൊന്നും സാംബശിവശാസ്ത്രികൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ സാഹിത്യമീമാംസയിൽ കാണുന്നതുമില്ല. അലങ്കാരസർവ്വസ്വകാരന്റെ സാഹിത്യമീമാംസയും ഇതുമൊന്നാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെ വരുമോ? ആകയാൽ സാംബശിവശാസ്ത്രികളുടെ സാഹിത്യമീമാംസ വേറെയാണെന്നു വിചാരിക്കാനല്ലേ ന്യായം കാണുന്നതു്? അതു് ഏതുവിധമായാലും പേരുകൊണ്ടെങ്കിലും നാമറിയുന്ന സാഹിത്യമീമാംസ എന്ന ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥം അലങ്കാരസർവ്വസ്വകാരന്റേതാകുന്നു. സാഹിത്യദർപ്പണം, സാഹിത്യകൌമുദി എന്നിവയൊക്കെയും അർവ്വാചീനങ്ങളുമാണു്. കാവ്യപര

---

* സൌന്ദര്യമാണലങ്കാരം.

അലങ്കാരമെന്നുവെച്ചാൽ അലങ്കൃതി. അലംക്രിയതേ അനേനേത്യലങ്കാരഃ എന്നിങ്ങനെ കരണവ്യുൽപത്തിസിദ്ധമായ അലങ്കാരശബ്ദം ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങളെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

അതു ദോഷഹാനാലങ്കാരങ്ങളുടെ ത്യാഗത്താലും സ്വീകാരത്താലുമുണ്ടാകുന്നു.

സൌന്ദര്യപരമായ ആ അലങ്കാരത്തെ ദോഷത്യാഗംകൊണ്ടും ഗുണാലങ്കാരസ്വീകാരംകൊണ്ടുമാണു കവി സമ്പാദിക്കേണ്ടതു്.

മായ സാഹിത്യശബ്ദത്തിന്റെ ആവിർഭാവംതന്നെ, ഡാക്ടർ വി. രാഘവന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം "ശബ്ദാർത്ഥൗസഹിതൌകാവ്യം" എന്ന ഭാമഹാലങ്കാരകാരികയിൽ നിന്നായാലും അല്ലെങ്കിലും തൽപദപൂർവ്വകമായ സംജ്ഞ, സർവ്വസകാരന്റെ സാഹിത്യമീമാംസയ്ക്കുമുമ്പു വല്ല അലങ്കാരഗ്രന്ഥത്തിന്നുള്ളതായറിയുന്നില്ല. * 'സാഹിത്യം' എന്നതിനു പകരം കാവ്യപദമാണു പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു്. ഒരുവേള, സാഹിത്യപദത്തെ കുന്തകൻ തന്റെ 'വക്രോക്തിജീവിത'ത്തിൽ കാവ്യപരമായി അഥവാ ശബ്ദാർത്ഥരചനാസൌന്ദര്യപരമായി നിർവ്വചിച്ചതു കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം സർവ്വസകാരൻ തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിനു 'സാഹിത്യമീമാംസ'യെന്നു പേരിടാൻ ആദ്യമായി ധൈര്യപ്പെട്ടതെന്നുകൂടി ഊഹിക്കുകുടെന്നില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പുറത്തായ സാഹിത്യമീമാംസയിൽ സാഹിത്യശബ്ദത്തെ ശാസ്ത്രകാവ്യോഭയസാധാരണമായ വാങ്മയമായിട്ടാണു പ്രതിപാദിച്ചുകാണുന്നതു് എന്നുകൂടി ഈ അവസരത്തിൽ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഏതായാലും കാവ്യസൌന്ദര്യപ്രതിപാദകമായ ശാസ്ത്രത്തെ ഇക്കാലത്തു സാഹിത്യശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നതിൽ ആക്ഷേപമുണ്ടാകയില്ലതന്നെ. ഈ സ്ഥിതിക്കു കാവ്യശാസ്ത്രമെന്നു പറഞ്ഞാൽ തെറ്റില്ലെങ്കിലും അങ്ങിനെ പറയുക പതിവില്ല. എന്നാൽ കാവ്യാനുശാസനമെന്നോ കാവ്യമീമാംസയെന്നോ കാവ്യവിദ്യയെന്നോ പറയുക സാധാരണവുമാണു്.

ക്രിയാകല്പം, അറുപത്തുനാലുകലകളിൽ ഒന്നായ 'ക്രിയാകല്പം' എന്നതു് അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിന്റെ അതിപ്രാചീനമായ ഒരു സംജ്ഞയാണെന്നും അതിപ്പോൾ ലുപ്തമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും എന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളായ ഡാക്ടർ വി. രാഘവൻ(B. A. Hons) സംസ്കൃത അക്കാഡമിവക ജർണലിൽ ഉപന്യസിച്ചുകാണുന്നു. അതിലേക്കു ഡാക്ടർക്കുള്ള പ്രമാണം— "ക്രിയാകല്പ ഇതികാവ്യകരണവിധി: കാവ്യാലങ്കാര ഇത്യർത്ഥ:" എന്നിങ്ങനെ കാമശാസ്ത്രത്തിലേ കലാപ്രസ്താവത്തിലുള്ള ജയമംഗളാവാക്യമാണു്. എന്നാൽ ക്രിയാകല്പമെന്നതു് അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിന്റെ സംജ്ഞയുണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു് ഏതാനും ചില പ്രതിബന്ധങ്ങളില്ലെന്നില്ല. കാവ്യമീമാംസയിൽ, ദശമാദ്ധ്യായത്തിലെ കവിചര്യയിൽ, * "വിദ്യകളും ഉപവിദ്യകളും ഗ്രഹിച്ചവൻ കാവ്യക്രിയയ്ക്കു് ആരംഭിക്കണം. നാമപാരായണം, ധാതുപാരായണം, അഭിധാനകോശം, ഛന്ദോവിചിതി, അലങ്കാരതന്ത്രം എന്നിവ കാവ്യവിദ്യകൾ. കലകളറുപത്തിനാലും ഉപവിദ്യകൾ." എന്നിങ്ങനെ, രാജശേഖരൻ ഉപന്യസിച്ചിരിക്കുന്നു. കലകളിൽ ഒന്നായ ക്രിയാകല്പം അലങ്കാരശാസ്ത്രമാണെങ്കിൽ അലങ്കാരതന്ത്രത്തെ വിദ്യയായി ഗണിച്ചതിനു ശേഷം കലകൾ അറുപത്തിനാലും ഉപവിദ്യകളാണെന്നുപറയുവാൻ അവകാശമുണ്ടോ?

"ശബ്ദസ്മൃത്യന്തോഭിധാനാർത്ഥ
ഇതിഹാസാശ്രയാ: കഥാ:
ലോകോയുക്തി: കലാശ്ചേതി
മന്തവ്യാ: കാവ്യയോ നയ:"

എന്നിങ്ങനെ കലാസാമാന്യത്തെ കാവ്യയോനിയായിട്ടാണ്—അതായതു്, കാവ്യകരണോപയോഗിയായിട്ടാണ്—ഭാമഹൻ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നതു; അല്ലാതെ കാവ്യാസ്വാദനോപയോഗിയായിട്ടല്ല. കാവ്യാസ്വാദനോപയോഗിയായിട്ടുള്ളതു കലയല്ല. കാവ്യസൌന്ദര്യനിരൂപണാത്മകമായ അലങ്കാരശാസ്ത്രമാണ്.

"ക്രിയാകല്പവിദശ്ചൈവ തഥാ കാവ്യവിദോജനാൻ"
(വാല്മീകിരാമായണം)

എന്നിങ്ങനെ വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ ക്രിയാകല്പവേദികളേയും കാവ്യരസികന്മാരേയും പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിച്ചുകാണുന്നതിനാൽ മഹർഷിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ അവർ ഭിന്നന്മാരാണെന്നും കാവ്യകരണവിധിയായ 'ക്രിയാകല്പവും' കാവ്യാസ്വാദനോപയോഗിയായ അനുശാസനപ്രകാരവും വെവ്വേറെയാണെന്നുമല്ലേ വരുന്നതു്? നിലയും വിലയുമറിഞ്ഞു ശരിയായാസ്വദിക്കുന്നതിലേക്കു് ഉപകരിക്കുമാറു സാഹിത്യത്തിന്റെ സൌന്ദര്യത്തെ നിരൂപണബുദ്ധ്യാ വിവേചിച്ചുകാണിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാണ് അലങ്കാരശാസ്ത്രം. "സ്വാസ്ഥ്യം, അനിർവ്വേദം, അനുപദ്രവം, വാങ്മനസശരീരവിഷയമായ ത്രിവിധശൌചം, രഹസ്യാനുഷ്ഠാനം, പരകാവ്യദൂഷണവൈമുഖ്യം, സ്മിതപൂർവ്വമായ അഭിഭാഷണം, യഥോചിതഭോജനം, സുഖസ്വാപം, ബ്രഹ്മമുഹൂർത്തത്തിലുത്ഥിതി എന്നിവയിൽ കവി ശ്രദ്ധവയ്ക്കണം. ഭവനവും വിശിഷ്ടവിദ്യാഗൃഹവും പരിജനങ്ങളും മിത്രങ്ങളും മറ്റും ഇന്നവിധത്തിലായിരിക്കണം." ഇത്യാദികവിചര്യകളേയും, പദാർത്ഥരചനാഭ്യാസാദിപ്രകാരങ്ങളേയും, കവിസമയാദ്യുപദേശങ്ങളേയും മറ്റും പ്രധാനമായി വിഷയീകരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമായിരിക്കണം ക്രിയാകല്പമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. അലങ്കാരശാസ്ത്രനിർമ്മാണസൌകര്യോപായപ്രപഞ്ചനമല്ല വിഷയം; ആസ്വാദനോപയോഗിയായ രസഭാവവ്യംഗ്യഗ്രഹണാല

---

* "ഏഷാ ച സമസ്തോപമാപ്രതിപാദകവിഷയേവിദ്യതേ. ഹർഷചരിതവാർത്തികേ സാഹിത്യമീമാംസായാഞ്ചതേഷുതേഷുപ്രദേശേഷ്വുദാഹൃതേതി ഇഹതു ഗ്രന്ഥവിസ്തരഭയാന്നേഹ പ്രപഞ്ചിതാ" (അലങ്കാരസർവ്വസ്വം)

"അസ്യ വിധേയാവിമർശസ്യാനന്തരപ്രസിദ്ധ ലക്ഷ്യപാതിതേനാസ്മാഭിർനാടകമീമാംസായാം സാഹിത്യമീമാംസായാഞ്ചതേഷു തേഷു സ്ഥാനേഷുപ്രപഞ്ചഃപ്രദർശിത ഇതിഗ്രന്ഥവിസ്തരഭയാദിത ഏവോപരമ്യതേ" എന്ന വ്യക്തിവിവേക വ്യാഖ്യാനം.

* "ഗൃഹിത വിദ്യോപവിദ്യഃ കാവ്യക്രിയായൈ പ്രയതേത. നാമധാതുപാരായണേ, അഭിധാനകോശഃ, ഛന്ദോവിചിതി: അലങ്കാരതന്ത്രഞ്ചകാവ്യവിദ്യാഃ കലാസ്വപ്യുപ്പ്ഷ്ടിരുപവിദ്യാഃ"

ങ്കാരാദിവിവേചനമാണ്. എന്നാൽ ഈ രണ്ടുവക വിഷയങ്ങൾക്കും ഏറ്റക്കുറവ പരസ്പരബന്ധമുള്ളതിനാൽ രണ്ടുതരം ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിഷയമിശ്രണം സംഭവിപ്പാനിടയുള്ളതുകൊണ്ട് ക്രിയാകല്പവിഷയങ്ങൾ കൂടി അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിൽ അല്പാല്പം സ്ഥലംപിടിച്ചു തുടങ്ങുകയും, ക്രിയാകല്പത്തെ അപേക്ഷിച്ചു നവീനവും പ്രശസ്തവുമായ അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തോട് സഹൃദയന്മാർ ആദരാതിശയം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവരികയാൽ കാലക്രമേണ അതു് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും, ക്രിയാകല്പമാർഗ്ഗം നാമാവശേഷമാകയും ചെയ്തിരിക്കാം. അലങ്കാരശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പലതിലും കാവ്യനിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമായ ക്രിയാകല്പവിധികൾ പലതും അപ്രധാന്യനിലയിലെങ്കിലും പ്രതിപാദിച്ചുകാണുകയാലാണ് ജയമംഗളാകാരൻ 'കാവ്യകരണവിധിഃ' എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചശേഷം, "കാവ്യാലങ്കാരഇത്യർത്ഥഃ" എന്നു വീണ്ടും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെന്നു നമുക്കു വിചാരിക്കാവുന്നതുമാണ്. അതുകയാൽ ഏകദേശം പാശ്ചാത്യരുടെ റെട്ടറിക്കിന്റെ സ്ഥാനത്തായിരിക്കണം നമ്മുടെ 'ക്രിയാകല്പ'ത്തിന്റെ സ്ഥിതി. അല്ലാതെ അവരുടെ ലിറ്ററററി ക്രിട്ടിസിസത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തായിരിക്കയില്ല എന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. (Rhetoric) റെട്ടറിക്കിനും (Literary criticism) ലിറ്ററററി ക്രിട്ടിസിസത്തിനും തമ്മിലുള്ള വൈജാത്യമിന്നതാണെന്നു (C. T. Winchester) സി. ടി. വിഞ്ചെസ്റ്റർ തന്റെ "Some Principles of Literary Criticism" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിരൂപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ചുരുക്കം ഇപ്രകാരമാണ്:—

* റെട്ടറിക്കു കേവലം ഒരു കലയാകുന്നു. അതു വല്ലതും എഴുതേണ്ടതു്—കാവ്യം നിർമ്മിക്കേണ്ടതു്—എങ്ങിനെയാണെന്നു നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ക്രിട്ടിസിസമാകട്ടെ, നിർമ്മിതമായ സാഹിത്യത്തെ, അതിന്റെ നിലയും വിലയുമറിഞ്ഞു ശരിയായാസ്വദിക്കുന്നതിനു മനസ്സിലാക്കി വെക്കേണ്ടതായ പ്രമാണങ്ങളെ

* Rhetoric is more exclusively an art. It aims to teach us how to do something, i. e. to write. Criticism supposing the thing done, teaches us the principles by which we may appreciate it. Rhetoric has to do, as is implied in the preceding statement, chiefly with form. Presupposing that a man has something to say, but not attempting to judge whether it worth saying or not Rhetoric teaches him how to say it. Criticism deals primarily with the matter with what a man has to say, and the effect it is fitted to produce on the reader: though it also discusses form or style, it considers that in a somewhat larger way than rhetoric does. It deals not so much with the structure of the sentence of the paragraph or with any of the machanics of style as with those more intangible though valuable qualities of style that arise from a subtle adaptation of expr ssion to thought and emction, and those beauties that hardly submit themselves to the coarser analysis of Rhetorical rule. (P. 16)

തെല്ലുമെന്നു നമ്മെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു. റെട്ടറിക്കു പ്രധാനമായി വാക്യം, ശൈലി, ഛന്ദസ്സു മുതലായവയുടെ സ്വരൂപത്തെയും ലക്ഷണത്തെയും വിവരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. 'ക്രിട്ടിസിസം വിഷയമായിട്ടാണ് ഇടപെടുന്നതു്. അതു വിഷയപ്രതിപാദനവൈചിത്ര്യം നിമിത്തം സഹൃദയന്മാക്ക് അനുഭവപ്പെടാവുന്ന വിചാരം, വികാരം, രാമണീയകമെന്നിവയെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മദൃഷ്ട്യാ നിരൂപിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

നമ്മുടെ അലങ്കാരഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെയും പ്രായേണ രസഭാവാദിധ്വനി, അലങ്കാരധ്വനി, വസ്തുധ്വനി, ഗുണീഭൂതവ്യംഗ്യം, ഗുണം, ദോഷം, ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരം, രീതി, വൃത്തി, ശയ്യ, പാകം എന്നിവയെക്കുറിച്ചാണു പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. കവിചര്യ, കാവ്യരചനാഭ്യാസം, കവിസമയം എന്നിവയെക്കുടി ചിലതിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകാണുമെങ്കിലും അവയെ അലങ്കാരശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭൂമികയായോ മറ്റോ അപ്രധാനമായ നിലയിൽ മാത്രം ഗണിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതുമാണ്. അതുപോലെ തന്നെ മഹാകാവ്യത്തിൽ നഗരാർണ്ണവശൈലർത്തുചന്ദ്രാർക്കോദയാദിവർണ്ണനയും നാടകാദിയിൽ സന്ധിസന്ധ്യംഗഘടനവും മറ്റും ചില അലങ്കാരഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്നതും അപ്രധാനമായേ ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ്—

* സരിത്തു, പർവ്വതം, സാഗരം, വൃക്ഷം, തുരഗം, രഥം, നഗരം മുതലായവയുടെ വർണ്ണനയ്ക്കുള്ള യത്നം കവിശക്തിഖ്യാതിഫലം മാത്രമാകയാൽ വിശാലഹൃദയന്മാർക്കു സമ്മതമല്ല എന്നു ലോല്ലടനും,

"അഥസന്ധിക്കുമതിനെഴമംഗങ്ങൾക്കും
യഥാരസംഘടനം
ശാസ്ത്രസ്ഥിതിസമ്പാദനമാത്രാഭിനിവേശ
മൂലമാകാതെ"

എന്നു് ആനന്ദവർദ്ധനാചാര്യരും മറ്റും തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതുകയാൽ നമ്മുടെ അലങ്കാരഗ്രന്ഥങ്ങളൊക്കെയും ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ലിറ്ററററി ക്രിട്ടിസിസമെന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കൃത്യത്തെയാണ് അതിലും എത്രയോ ഉൽകൃഷ്ടമായ നിലയിൽ നിർവഹിക്കുന്നതു്. 'കേവലം റെട്ടറിക്കിന്റേതുമല്ല. ധ്വന്യാലോകം കാവ്യപ്രകാശം, ഔചിത്യവിചാരചർച്ച, സാഹിത്യദർപ്പണം രസഗംഗാധരം ഇത്യാദികളെ—അതായതു രസോപസ്കാര്യത്വാദികളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ—സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉൽകൃഷ്ടതയിൽ അക്കമാക്ഷേപത്തിന്നവകാശമില്ല തന്നെ. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം, പാശ്ചാത്യരുടെ ക്രിട്ടിസിസം പരിഷ്കാരത്തിൽ ദണ്ഡിവാമനപ്രഭൃതികളുടെ കാല

* തഥാഹലോല്ലടഃ:
"യസ്യസരിദ്ദിസാഗരനഗതുരഗപുരാദിവർണ്ണനയാ:
കവിശക്തിഖ്യാതിഫലോവിതതധിയാം നോമതഃ
പ്രബന്ധേഷു" (കാവ്യാനുശാസനം)
"സന്ധിസന്ധ്യംഗഘടനം രസാദിവ്യക്ത്യപേക്ഷയാ
നതുകേവലയാശാസ്ത്രസ്ഥിതിസമ്പാദനേച്ഛയാ"
(ധ്വന്യാലോകം)

ത്തോടടുത്തെ എത്തിയിട്ടുള്ളുവെന്നു കാണ്മാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷു പ്രഥമസർ വി. കെ. അയ്യപ്പൻപിള്ള അവർകൾ എം. എ. തന്റെ "പാശ്ചാത്യകാവ്യമീമാംസ" എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ പറയുന്നതു നോക്കുക—

"സംസ്കൃതത്തിൽ ഉത്തമകാവ്യലക്ഷണമായി വിചാരിച്ചുപോരുന്നതു ധ്വനിയാണല്ലോ! ഇംഗ്ലീഷു തുടങ്ങിയ ഇതരഭാഷകളിൽ ഇതു സർവ്വപ്രധാനമായ രീതിയുടെ ഒരു വിഭാഗമോ അവസ്ഥാവിശേഷമോ ആയിട്ടേ വിചാരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. കാവ്യകൃത്തു് പദവിന്യാസത്തിൽ മനസ്സിരുത്തുമ്പോൾ തന്റെ ആശയം പൂർണ്ണമായി പദങ്ങൾ മൂലം പുറപ്പെടുവിക്കാതെ കവിതയിൽ ഒരു ചിത്രം സ്ഥൂലമായി ഉളവാക്കുന്നു. ഈ ചിത്രം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നതിനോടുകൂടി നമ്മുടെ ഭാവനാശക്തി കവിഹൃദയത്തിൽ വിളങ്ങുന്ന ആശയവിശേഷം മുതലായതിനെ സ്വയം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ചെയ്യാൻ സംഗതിയാകുന്നതിനെയാണു വ്യംജനാശക്തി (രചനാശക്തി) എന്നു പറയുന്നതു്." പാശ്ചാത്യവിമർശകന്മാരുടെ പരിഷ്കൃതമായ ഇത്തരം സിദ്ധാന്തം രീത്യാത്മവാദിയായ വാമനന്റെ തിനോടടുത്തിരിക്കുന്നതല്ലേയുള്ളു? ഈദൃശസിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്നു ആനന്ദവർദ്ധനപ്രഭൃതികളുടെ സാഹിത്യതത്വസിദ്ധാന്തം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നടത്തേക്കുള്ള ദൂരം കുറച്ചുവല്ലതുമാണോ?

പാശ്ചാത്യക്കു്, വികാരം, വിചാരം, ഭാവന, നിരുപാഖ്യപ്രഖ്യമായ തദ്വ്യക്തിരൂപം, രീതി, എന്നിവയും, ഗാംഭീര്യം, ഓജസ്സു്, ലാളിത്യം, പ്രസാദം, പാരുഷ്യം മുതലായ ചില രീതിഗുണങ്ങളുമാണല്ലോ അനുഭാവോപയോഗിയായ സാമഗ്രികൾ. ഭാരതീയരാകട്ടെ, അതിലും കടന്നു, രസഭാവതദാഭാസധ്വനിഗുണീഭൂതവ്യംഗ്യാദിവിവേചനപര്യന്തം എത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു അഭിജ്ഞന്മാക്കൊക്കെയും അറിയാവുന്നതുമാണു്. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ, സംസ്കൃതസാഹിത്യപണ്ഡിതന്മാക്കു സാഹിത്യ വിമർശനരീതിയെപ്പറ്റി യാതൊരു ഗന്ധവുമില്ലെന്നും അതു നാം പാശ്ചാത്യരിൽനിന്നു പഠിക്കേണ്ടതാണെന്നും ചിലർ കണ്ണടച്ചു് ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ലെന്നല്ലാതെ ഞാനൊന്നും പറയണമെന്നു് ഈ അവസരത്തിൽ വിചാരിക്കുന്നില്ല. രസം, ഭാവം, തദാഭാസം ഭാവോദയശാന്തിശബലതകൾ, വസ്തുധ്വനി, അലങ്കാരധ്വനി, ഗുണം ഗുണീഭൂതവ്യംഗ്യം, ശബ്ദാലങ്കാരം, അർത്ഥാലങ്കാരം, രീതി, വൃത്തി, ശയ്യ, പാകം എന്നിവയെ ആധാരമാക്കിയാണു് സംസ്കൃതസാഹിത്യശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ വിമർശനസരണി പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ വകയെല്ലാം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഔചിത്യമെന്ന അസ്ഥിവാരത്തിന്മേലുമാണു്. ഔചിത്യം, പ്രധാനമായി, വാക്യൗചിത്യം, വാക്യൈകദേശൗചിത്യം, വാച്യൗചിത്യം, വിഷയൗചിത്യം, പ്രകൃത്യൗചിത്യം, കുലൗചിത്യം, കാലൗചിത്യം എന്നിവയാകുന്നു. ഇത്തരം ഔചിത്യമാണു സർവാലങ്കാരശാസ്ത്രവിചാരങ്ങൾക്കുമടിസ്ഥാനം. ഔചിത്യത്തെക്കുറിച്ചു ധ്വന്യാലോകത്തിലെ തൃതീയോദ്യോതത്തിൽ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

* "രസക്ഷിപ്തൗചിത്യമല്ലാതില്ലനുകാരണം
പ്രസിദ്ധൗചിത്യബന്ധം താൻ രസത്തിൻജീവനാഡിക"

എന്നാണു് ആനന്ദവർദ്ധനാചാര്യരുടെ മുദ്രാവാക്യം. മറ്റുള്ളവർ പരബ്രഹ്മനിലയിൽ മൂലകാരണമായി ഗണിച്ചാദരിച്ച ഔചിത്യതത്വത്തെ "ഔചിത്യ വിചാരചർച്ച" വഴിക്കു ക്ഷേമേന്ദ്രൻ വിശേഷിച്ചു പ്രപഞ്ചാത്മകകാവ്യരൂപത്തിൽ സർവ്വാത്മനാ പ്രത്യക്ഷമാക്കിക്കാണിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ടെന്നേയുള്ളു. എല്ലാംകൊണ്ടും ശബ്ദാനുശാസനം, പ്രമാണവിചാരം, അദ്ധ്യാത്മചിന്തനം എന്നിവയിലെന്നപോലെ സാഹിത്യവിമർശനവിഷയത്തിലും ഭാരതീയർ അദ്വിതീയരാണെന്നുള്ള എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ ഉപന്യാസത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

---

* "അന്യൌചിത്യാദൃതേ നാന്യദ്രസഭംഗസ്യകാരണം
പ്രസിദ്ധൌചിത്യബന്ധസ്തു രസസ്യോപനിഷൽപരാ"

ഗുരു നാനക്കു്.

സിക്കുമതസ്ഥാപകൻ.

(സി. എസ്സു്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോററി എം. ഏ.)

സിക്കുകളേക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ഇപ്പോൾ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും ചുരുങ്ങും. പിൻവലിയാത്ത ധൈര്യത്തിനും സ്ഥൈര്യത്തിനും ഭൂമുഖത്തിൽ അക്കും അവർ ദ്വിതീയരല്ലെന്നു പ്രസിദ്ധമാണു്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ അവരെ കീഴടക്കി പഞ്ചാബു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു് എത്രത്തോളം വിഷമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഒടുവിൽ എങ്ങനെയാണു് അതു സാധിച്ചതെന്നും, ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് അറിയാം. അവരുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾക്കു് ഒന്നാന്തരം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ അടുത്ത ഭൂതകാലത്തും ധാരാളം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നും സംഭവിച്ചുപോരുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ ശാഹിദ്ഗഞ്ജപ്രക്ഷോഭണം അവരുടെ പേരു വീണ്ടും മുന്നണിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പ്രധാനകേന്ദ്രങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനവും മേൽക്കെട്ടും എല്ലാം അവരുടെ മതവിശ്വാസത്തിന്റെ വിശേഷമത്രെ. ആ മതത്തിന്റെ സ്ഥാപകനേക്കുറിച്ചു ചിലതെല്ലാം പ്രസ്താവിക്കുന്നതു രസകരമാകാതെയിരിക്കയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെയും മഹമ്മദുമതത്തിന്റെയും തത്വങ്ങളെ ദ്രവിപ്പിച്ചു ചേർത്തു് ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു "സിദ്ധൗഷധ"മാണു സിക്കുമതം. ആ സിദ്ധൗഷധത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവിന്റെ പേർ "നാനക്കു്" എന്നത്രെ. അദ്ദേഹം ലാഹൂർ ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ ചേന്ന "രാൽവാൻഡി" എന്ന സ്ഥലത്തു ക്രിസ്താബ്ദം 1469-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം ജനിച്ച ആ സ്ഥലത്തിനു് ഇപ്പോഴത്തെപ്പേരു "നാനക്കാണാസാഹിബ്" എന്നത്രെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ 'കാലു', ക്ഷത്രിയജാതിയിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു. അന്നത്തെ ലോദിവംശരാജാവിന്റെ കീഴിൽ ഒരു കണക്കുപിള്ളയായിരുന്നതുകൊണ്ടു 'കാലുമേത്താ' എന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിനെ സാധാരണ വിളിച്ചുവന്നിരുന്നതു്.

മഹത്വത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ നാനക്കു് പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപനയനകർമ്മം കഴിക്കാൻവന്ന ഓരിക്കോനോടും, അദ്ദേഹത്തെ പഠിക്കുന്നതിനായി എഴുത്തുപള്ളിയിലെ അദ്ധ്യാപകനോടും അദ്ദേഹം ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചു് ഉപദേശപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തുണ്ടായി.

തന്റെ പുത്രനെ കച്ചവടത്തിൽ പരിശീലിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ ആഗ്രഹം. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം വിറ്റു നല്ല ലാഭം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവരണമെന്നു പറഞ്ഞുകെട്ടി, നാനക്കിനെ കുറേ സാമാനങ്ങളും കൊടുത്തു അങ്ങാടിക്കയച്ചു. അദ്ദേഹമാകട്ടെ, അതു മുഴുവൻ ഭക്ഷുക്കൾക്കു വയറുനിറയെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്നതിനു വിനിയോഗിച്ചിട്ടു വെറും കൈയോടെ മടങ്ങിവന്നു. മകൻ ഒരു നല്ല വ്യാപാരിയാകണമെന്നുള്ള അച്ഛന്റെ ആശ അതിനോടുകൂടി നിശ്ശേഷം നശിച്ചു. ലോകത്തിലുള്ള അച്ഛന്മാക്കെല്ലാം വിവാഹത്തിൽ വലിയ പ്രതിപത്തിയാണു്. നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ അവർ മക്കളെ വിവാഹത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ല. ഏറെത്താമസിയാതെ നാനക്കിനേക്കൊണ്ടു വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു് ഒരു പെണ്ണിനെ അദ്ദേഹത്തിനോടു കെട്ടിയിട്ടു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസനും ഇതു സംഭവിച്ചല്ലോ.

കാലുമേത്തായുടെ മച്ചുനൻ ജയരാമദാസു്, സുൽത്താൻപുരിയിലെ നവാബായ ദൗലത്ഖാൻ ലോദിയുടെ കീഴിൽ ചുമതലപ്പെട്ട ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ച നാനക്കിനെ സക്കാർ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കാനായി പിതാവു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ അയച്ചു. അവിടെ നാനക്കു് നവാബിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ കലവറവിചാരിപ്പുദ്യോഗസ്ഥനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ ഉദ്യോഗവും വഹിച്ചു് അദ്ദേഹം കുറേനാൾ അവിടെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി. എന്നാൽ പ്രാപഞ്ചികവിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ ആസ്ഥയില്ലായിരുന്നു. പാവപ്പെട്ടവരുടെയും ദരിദ്രന്മാരുടെയുംകൂടിയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയെല്ലാം. ഇടവുസമയമെല്ലാം ശബ്ദമുഖരിതമായ നഗരസീമവിട്ടു വിജനപ്രദേശത്തു ചെന്നു മൗനിയായി ചിന്തയെ ഭജിക്കയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവു്.

നാനക്കിന്റെ ഉദാരകർമ്മങ്ങളുടെ ബാഹുല്യംകണ്ടു അദ്ദേഹം രാജഭണ്ഡാരത്തിൽകൂടി കൈവയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പലർക്കും സംശയം ജനിച്ചു; ആ സംശയം, ആ സൂയാലുക്കളുടെ ഉള്ളിൽനിന്നു് അപവാദമായി ബഹിർഗ്ഗമിച്ചു നാട്ടിൽ പരന്നു. രാജവിശ്വാസത്തിനു പാത്രമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനേക്കുറിച്ചുണ്ടായ ആ ദുഷ്പേരു് ഈഷ്യുനിറഞ്ഞ സേവന്മാരുടെ ശ്രവണേന്ദ്രിയങ്ങളിലും പ്രവേശിച്ചു. ഈ അപവാദം നാനക്കിന്റെ ചെവികളിൽ കടന്നുചെന്നപ്പോഴൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തിന്മേൽ ഒരു നേരിയ സ്മിതത്തിന്റെ പ്രകാശം ഉണ്ടായ്തീരുകയുള്ളു. എന്നാൽ ആ വാർത്ത രാജാവിന്റെ കർണ്ണങ്ങളിൽ തീപ്പൊരി പാറിക്കയാണു ചെയ്തതു്. നവാബിന്റെ ക്രോധാവേശവും കല്പിച്ചുകൂട്ടുന്ന കല്പനകളും ഒന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കടുകിന്മണിയോളമെങ്കിലും ഭയം ജനിപ്പിച്ചതായി കണ്ടില്ല. ഭണ്ഡാരത്തിന്റെ താക്കോൽ പള്ളിപ്പാദത്തിങ്കൽ സമർപ്പിച്ചു വിനീതനായി വണങ്ങി നാനക്കു് വിടവാങ്ങി.

കണക്കുകളും വരവു ചെലവുകളും ഇരുപ്പും തിട്ടപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ തുക കൂടുതലാണു് അവിടെ കണ്ടതു്. തന്റെ ശമ്പളം തന്നെ മുഴുവൻ താൻ എടുക്കാറില്ലായിരുന്നു. തന്റെ സ്വന്തം ചെലവു വളരെ ചുരുങ്ങിയതു്; ഉള്ളതിന്റെ ഓഹരി പാവപ്പെട്ടവർക്കും; അതുകൊണ്ടു സാധുക്കളെ സഹായിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം കഴിഞ്ഞു. മേല്പറഞ്ഞ സംഭവം നവാബിന്റെ കണ്ണു തെളിച്ചു. അദ്ദേഹം നാനക്കിനു മന്ത്രിപദം തന്നെ കൊടുക്കാൻ സന്നദ്ധനായി. അതിലും എന്തുകൊണ്ടും ഉയർന്ന ഒരു പദം കൈയേൽക്കാനായി അങ്ങു് അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. പിന്നീടു് മുന്നു ദിവസത്തേയ്ക്കു നാനക്കിനെ ആരും എങ്ങും കണ്ടില്ല. അദ്ദേഹം വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ അൽപകേവലം മാറിയിരുന്നു. ഒരു നവീന മതത്തിന്റെ വിത്തു് ഒരു നല്ല മണ്ണിൽ അന്നദ്ദേഹം കുഴിച്ചിട്ടു.

അന്നു ഭാരതത്തിൽ മഹമ്മദീയ ഭരണം ആരംഭിച്ചിട്ടു് അഞ്ഞൂറു വർഷം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മഹമ്മദരാജാക്കന്മാരോടു് ഒരുമിച്ചു് ഇസ്ലാംമതവും സംസ്കാരവും കൂടി ഇവിടെ പ്രവേശിച്ചു. ഇവിടത്തെ പ്രാചീനമായ ഹിന്ദുമതവും സംസ്കാരവും, അവയും, തമ്മിൽ സംഘടനവും അതിനാറു കൂടി ആരംഭിച്ചു. സാമുദായികങ്ങളും മതസംബന്ധങ്ങളും ഭരണപരങ്ങളും അയപല പ്രശ്നങ്ങളും അതിൽ നിന്നു് അന്നു് ആരംഭിക്കാൻ തുടങ്ങിയവയ്ക്കു് ഇന്നും സമാധാനം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മഹാനായ അക്ബർ ചക്രവർത്തിയുടെ പരിശ്രമങ്ങൾ പോലും വിഫലങ്ങളായി. അവ ഇപ്പോൾ നാനാമുഖങ്ങളിൽ വർദ്ധിക്കയാണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

അന്നു തന്നെ ഹിന്ദുമതം അതിന്റെ വഴക്കം കൊണ്ടു ധാരാളം പുളിച്ചു് ദുരാചാരസങ്കുലമായിരുന്നു. അതിനാലും അന്നു ഭരണത്തിന്റെ അടിമത്തത്തിൽ അനേക വർഷമായി അകപ്പെട്ടിരുന്നതിനാലും ഹിന്ദുക്കൾ പൊതുവേ എല്ലാ വിഷയത്തിലും വളരെ അധഃപതിച്ചു ഇരുന്നു. ജാതിവ്യത്യാസവും അയിത്താചാരവും കൂടി ചേർന്നു് അവരിൽ തന്നെ ഭിന്നതകൾക്കുമായുള്ളതിലും വലിയ അകൽച്ച ഉളവാക്കിയിരുന്നു. അറിവില്ലായ്മയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും കൊണ്ടു ഇരുണ്ടടഞ്ഞിരുന്ന ബഹുജനങ്ങളുടെ മനസ്സു്. മതം ചില ചടങ്ങുകളുടെ നിർവ്വഹണവും ചില വാക്കുകളുടെ ഉച്ചാരണവും മാത്രമായി ഭവിക്കയും, വിശുദ്ധതയുടെ തങ്കം പൂശിയ കാപട്യം അതിനെ വലുതിക്കിലും ഭൂഷിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ മതത്തിന്റെ ജീവൻ കളഞ്ഞു, ശവശരീരത്തെയായിരുന്നു ഹിന്ദുക്കൾ ആരാധിച്ചിരുന്നതു്.

ഈ അവസ്ഥ ലോദിവംശരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണനീതിയാൽ അധികം വഷളായി. അവർ മതഭ്രാന്തന്മാരും നിർബന്ധശീലന്മാരും ആയിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളെ കഠിനമായി അവർ പീഡിപ്പിച്ചു. ആ കാലത്തെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു നാനക്കു് ഇങ്ങനെയാണു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്:—

"ഇക്കാലം ഒരു കത്തിപോലെയാണു്; രാജാക്കന്മാർ കശാപ്പുകാരുടെ തൊഴിലാണു് എടുത്തിരിക്കുന്നതു്; നീതിന്യായം ഓടി ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കാപട്യതിമിരം നിറഞ്ഞ രാത്രിയിൽ സത്യമാകുന്ന ചന്ദ്രൻ ചക്രവാളത്തിനു മുകളിൽ പൊങ്ങിക്കണ്ടിട്ടില്ല."

മുകിൽ ഭരണത്തിൽ സംഗതികൾ ഉരലിന്റെ അവസ്ഥയിൽ നിന്നു് മട്ടുത്തിന്റെ അവസ്ഥയെയാണു പ്രാപിച്ചതു്. ബാബരുടെ ആക്രമണത്തിന്റെ ഭയങ്കരതകൾക്കു നാനക്കു് ഒരു ദൃക്സാക്ഷിയായിരുന്നു. "മൃഗമുകിലന്റെ വേഷം ധരിച്ചു യുദ്ധം ചെയ്യുകയാണു ചെയ്തതു്" എന്നു് അദ്ദേഹം അതിനെ വർണ്ണിക്കുന്നു. അന്നു നടത്തപ്പെട്ട ക്രൂരകൃത്യങ്ങൾ എണ്ണംകൊണ്ടും വണ്ണംകൊണ്ടും വർണ്ണനയ്ക്കു് അതീതങ്ങളായിരുന്നു. അവയുടെ കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിൽ തീവ്രവേദന ഉളവാക്കി.

ഈ അവസ്ഥയിലാണു നാനക്കു് ധർമ്മോപദേശം സ്വന്തധർമ്മമായി സ്വീകരിച്ചു വയ്ക്കുടനത്തിനു പുറപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹം കാശ്മീരം മുതൽ സിലോൺവരെയും, അസ്സാം മുതൽ പെഷവാർ വരെയും, ഉൾപ്പെട്ട ഭാരതഖണ്ഡം മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ചു തന്റെ "സുവിശേഷ"ത്തെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതിനു പുറമേ അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ, അറേബിയാ, ഇറാക്കു്, പെഴ്സിയാ, യൂറോപ്പിലെ ടർക്കി മുതലായ ഇസ്ലാം രാജ്യങ്ങളിലും പോയി തന്റെ ദൈവസന്ദേശം ബഹുജനങ്ങൾക്കു ദാനം ചെയ്തു.

കീർത്തനങ്ങൾ മുഖേനയായിരുന്നു അദ്ദേഹം ധർമ്മോപദേശം ചെയ്തതു്. അവ അതാതു ദേശങ്ങളിലെ ഭാഷകളിൽ അപ്പപ്പോൾ നിർമ്മിതങ്ങളായിരുന്നതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു് എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. സ്നേഹവും ഭക്തിയും വഴിഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്ന അവ ജനഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു് അവിടെ ഈശ്വരഭക്തി ജ്വലിപ്പിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. നാനക്കിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയും ഹൃദയശുദ്ധിയും അവയുടെ ഓരോ പദത്തിലും അവ പാടപ്പെട്ട ഓരോ രാഗത്തിലും നിന്നു പ്രവഹിച്ചിരുന്നു.

ഗുരുദേവന്റെ തീർത്ഥാടനം രണ്ടു് ഉദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടിയതായിരുന്നു. ആരാധനയുടെ പുറംചടങ്ങുകളല്ല മതമെന്നും അതു് അഭ്യന്തരമായ ഒരു കായ്മാണെന്നും ഹിന്ദുക്കളേയും മഹമ്മദീയരേയും ധരിപ്പിക്കുകയും രണ്ടു കൂട്ടരിലും പരസ്പരം സമ്മനസ്സും സഹിഷ്ണുതയും പ്രകാശിപ്പിക്കയും ചെയ്യണമെന്നുള്ളതായിരുന്ന ആ ഉദ്ദേശങ്ങൾ. ഈശ്വരൻ ഒന്നേയുള്ളു. അതാണു സത്യം. ഹിന്ദുവിന്റെയും മുസൽമാന്റെയും ഈശ്വരൻ ആ ഒന്നല്ലാതെ മറെറാന്നല്ല എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവചനം. ആ തത്വത്തെ അദ്ദേഹം ഏതു സന്ദർഭത്തിലും ഉപദേശിക്കാൻ കൂസിയില്ല.

"ഹിന്ദുമതമോ ഇസ്ലാംമതമോ അധികം നല്ലതു്?" എന്നു മെക്കായിലെയും ബാഗ്ദാദിലെയും പ്രധാനപുരോഹിതന്മാർ അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിച്ചതിനു് അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞതു് ഇങ്ങനെയത്രേ:—

"സൽപ്രവൃത്തികൾ കൂടാതെ ആയാൽ രണ്ടും നശിക്കും. ഹിന്ദുക്കൾ 'രാമ' എന്നു പറയുന്നു. മുസൽമാന്മാർ 'റാംഹി' എന്നു പറയുന്നു. രണ്ടുകൂട്ടരും ഏക

ദൈവത്തെ അറിയുന്നില്ല. സോറൻ രണ്ടുകൂട്ടരേയും തന്റെ പൂക്കൾ വിരിച്ചിട്ടുള്ള മാഞ്ഞിൽ കൂടി കൂട്ടി കൊണ്ടുപോയിരിക്കയത്രെ."

"നിങ്ങളാരാണ്? ഏതു മതപക്ഷത്തിൽ പെട്ടവനാണ നിങ്ങൾ?" എന്ന ബാഗ്ദാദിലെ പ്രധാന പുരോഹിതൻ ചെയ്ത ചോദ്യത്തിനു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

"മനുഷ്യക്ക ദൈവമാഗ്ഗം കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഇക്കാലത്തു ജനിച്ചവനാണ ഞാൻ. എനിക്ക മതാനന്തരങ്ങൾ ഇല്ല. ഞാൻ ഒരു ഈശ്വരനെ മാത്രമെ അറിയുന്നുള്ളു. ആ ഈശ്വരനെ ഞാൻ ഭൂമിയിലും സ്വർഗ്ഗത്തിലും സകല ദിഗന്തങ്ങളിലും കാണുകയും ചെയ്യുന്നു."

ഒരു പ്രത്യേകസമ്പ്രദായമായിരുന്ന തന്റെ സുവിശേഷപ്രചരണത്തിനു നാനക്കു് ഉപയോഗിച്ചതു്. അനവധി ആളുകൾ വന്നുചേരുന്ന വിശേഷ ദിവസങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ ഹാജരാകും. വിലക്ഷണമായോ സാധാരണയുള്ളതിനു വിപരീതമായോ വല്ലതും ഒന്നു് അദ്ദേഹം കാണിക്കും. അപ്പോൾ ആളുകൾ മുറവും കൂട്ടം കൂടും. അപ്പോൾ ആക്കം ശല്യം തോന്നാത്ത വിധത്തിലും ആകർഷകമായും അദ്ദേഹം അവക്കു ധർമ്മോപദേശം ചെയ്യും. ഇതിനു് ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. ഒരിക്കൽ ഒരു കുംഭമേളയ്ക്കു് അദ്ദേഹം ഹരിദ്വാരത്തിൽ എത്തി. ആളുകൾ അന്നു ഗംഗയിൽ സ്നാനം ചെയ്തിട്ടു കിഴക്കോട്ടു നോക്കി പിതൃക്കൾക്കു തർപ്പണം ചെയ്തു വരികയാണു്. നാനക്കാകട്ടെ ഗംഗയിലേയ്ക്കു ചാടി ഇറങ്ങി മുങ്ങിയിട്ടു പടിഞ്ഞാറോട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്നു പൊടി തകർത്തു രണ്ടുകൈകൊണ്ടും വെള്ളം കോരി മേലോട്ടൊഴിക്കാനും തുടങ്ങി. അതു മതിയായിരുന്നു. അനേകം ആളുകൾ അടുത്തെത്തി. ഇതെന്തൊരു ഭ്രാന്താണെന്നു പലരും ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതു ഞാനും ചെയ്യുകയാണു്" എന്നു് അദ്ദേഹം ഒന്നുമറിയാത്തപോലെ മറുപടി പറഞ്ഞു. "ഞങ്ങൾ പിതൃക്കൾക്കു തർപ്പണം ചെയ്യുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്" എന്നായി അവർ. "ഞാൻ കാത്താർപൂരിലുള്ള എന്റെ നിലങ്ങളിലേയ്ക്കു വെള്ളം കോരി ഒഴിയ്ക്കുകയാണു്" എന്നായി അദ്ദേഹം. "എടാ മരമാഠയാ, ഈ വെള്ളം തന്റെ നിലങ്ങളിൽ എത്തുന്നതെങ്ങനെയാണു്?" എന്നു് അവർ. "എന്റെ നിലങ്ങൾ ഈ ഭൂമിയിൽ തന്നെ ഉള്ളതാണു്. ഞാൻ കോരി ഒഴിക്കുന്ന ഈ വെള്ളം അവയിൽ ചെല്ലുകയില്ലെങ്കിൽ പരലോകത്തു താമസിക്കയാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന നിങ്ങളുടെ പിതൃക്കൾക്കു നിങ്ങൾ കോരി ഒഴിക്കുന്ന ആ വെള്ളം എങ്ങനെ ചെന്നുചേരും?" എന്നു് അദ്ദേഹം. ഇതിനു് എന്തു മറുപടി പറയാനാണു് അവർ. പാപം കളയാൻ തീർത്ഥങ്ങളിൽ സ്നാനം ചെയ്ത നമ്പൂതിരിയുടെ ശിഷ്യൻ, കൈപ്പൻ വെള്ളരിക്കാ കൂടെ കൊണ്ടുപോയി അതിലെല്ലാം മുക്കിക്കൊണ്ടുവന്ന നമ്പൂതിരിയെ കാണിച്ചു വാസ്തവം മനസ്സിലാക്കിയ കഥ ഇവിടെ ഓർമ്മയിൽവരുന്നു.

വാർദ്ധക്യം ആയപ്പോൾ അദ്ദേഹം അമൃതസരസ്സ് ഡിസ്ട്രിക്ടിലുള്ള കാത്താർപുരത്തു തന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. അന്നുമുതൽ സന്യാസവേഷം അദ്ദേഹം പരിത്യജിക്കയും ചെയ്തു. അവിടെയും തന്റെ പുതിയ മതത്തെക്കുറിച്ചു്, കൂട്ടം കൂട്ടമായി എത്തിയിരുന്ന ആളുകളോടു പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. ഒരു വലിയ സംഖ്യ ശിഷ്യജനവും അദ്ദേഹത്തിനേ ചുറ്റിക്കൂടിയിരുന്നു. അവർ നൽകിയ ഭിക്ഷകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അനേകം ധർമ്മസത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കയും ദാനകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്കയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം വിനയത്തിന്റെ അവതാരം തന്നെയായിരുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം. ശക്തിയോ ഗർവ്വോ വലിപ്പമോ അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഭാവിച്ചില്ല. താനും മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ മൃത്യുവശഗനായ ഒരു മനുഷ്യൻ എന്നതേ അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചതും ഭാവിച്ചതും. "മനുഷ്യനു വേണ്ടതു ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസം ഒന്നുമാത്രം. ഈശ്വരനേക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കയും അവിടുത്തെ സ്തുതിക്കയും അവിടുത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്വിൻ." എന്നു് അദ്ദേഹം സകലരോടും ഉപദേശിച്ചു.

"ഈശ്വരൻ ഒന്നു്. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഈശ്വരനോ, മുസൽമാന്റെ ഈശ്വരനോ, ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ഈശ്വരനോ അല്ല; ഈശ്വരൻ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ—സകല ചരാചരങ്ങളുടെയും—ഈശ്വരനത്രെ. ഏതുനാമം നൽകിയെങ്കിലും ആരാധിച്ചുകൊള്ളു; എന്നാൽ ഈശ്വരൻ ഒന്നുമാത്രം." എന്നു് അദ്ദേഹം സദാ സകലരേയും ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. ഈശ്വരനേക്കുറിച്ചുള്ള അറിവാണു് എല്ലാ അറിവുകളിലും പ്രധാനപ്പെട്ടതു് എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. "ഈശ്വരാരാധനം സേവനമാണു്; അതിനു സകലർക്കും അർഹതയുണ്ടു്; അതു് ഒരുവനുവേണ്ടി മറ്റൊരുവൻ ചെയ്യാവുന്നതല്ല. അതു് അവനവൻ ചെയ്യേണ്ടതത്രെ. അതിനു് ഹോമങ്ങളും ബലികളും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും കുരുതികളും ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. ഹൃദയശുദ്ധിയും സത്യനിഷ്ഠയും ഭക്തിയും ആണു് ഈശ്വരാരാധനയുടെ ഉപകരണങ്ങൾ." എന്നു് അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചു. സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠയ്ക്കു് ഇതു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു മതം ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശം ജീവിതശുദ്ധിയാണെന്നാണു നാനക്കിന്റെ മതം. ഭയത്തിനോ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കോ അതിൽ സ്ഥാനമില്ല.

എഴുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഗുരുദേവൻ താൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട കൃത്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിച്ചശേഷം ലോകനിയന്താവിൽ ലയിച്ചു.

ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനായ ദക്ഷൻ.

(റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ)

[പകർപ്പവകാശം നിർമ്മാതാവിൽ]

ഉത്സംഗാൽ നാരദോ ജജ്ഞേ
ദക്ഷോഽം ഗുഷ്ടാൽ സ്വയംഭുവഃ—(ഭാഗവതം)
ദക്ഷ സ്യ ജാതാംഗുഷ്ടാൽ
ദക്ഷിണാൽ ഭഗവാ നൃഷിഃ—(ഭാരതം.)

ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഉത്സംഗത്തിൽ നിന്നു നാരദൻ എന്നതുപോലെ, ദക്ഷിണാംഗുഷ്ടത്തിൽ നിന്നു ഭഗവാനും ഋഷിയും ആയ ദക്ഷൻ പിറന്നു.

Rao Sahib O. M. Cheriyan.

ദക്ഷന്റെ പുത്രന്മാർ.

ദക്ഷായ ബ്രഹ്മപുത്രായ
പ്രസൂതീം ഭഗവാൻ മനുഃ
പ്രായച്ഛൽ യൽ കൃതഃ സർഗ്ഗഃ
ത്രിലോക്യാം വിനതോ മഹാൻ
—ഭാഗവതം

ദക്ഷൻ സ്വായംഭുവ മനുവിന്റെ മൂന്നാമത്തെ പുത്രിയായ പ്രസൂതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. എന്നാൽ

വാമാ ദജായതാംഗുഷ്ടാൽ
ഭാര്യാ തസ്യ മഹാത്മനഃ—ഭാരതം

ദക്ഷൻ വേട്ടതു ബ്രഹ്മാവിന്റെ വാമാംഗുഷ്ഠത്തിൽ നിന്നു പിറന്ന ഒരു കന്യകയെ ആണെന്നും ചിലേടങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ദക്ഷനെക്കുറിച്ചു തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുവാൻ വിഷമമായ വിഷയങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങു കാണാം: അവയെക്കുറിച്ചു് അന്യത്ര വിമർശനം ഉണ്ടു്. ദക്ഷന്റെയും പ്രസൂതിയുടെയും സന്താനങ്ങളായി ജനിച്ചതു—പതിനാറു പുത്രിമാരാണു്. ഈ പതിനാറിൽ പതിമ്മൂന്നു പേരെ—അദിതി, ദിതി, ജനു, കാഷ്ഠ, അരിഷ്ട, സുരസ, ഇല, മുനി, ക്രോധവശ, താമ്ര, സുരഭി, സരമ, തിമി എന്ന പതിമ്മൂന്നു പേരെ—മരീചിയുടെ പുത്രനായ കശ്യപൻ വിവാഹം ചെയ്തു. ദക്ഷന്റെ ഈ പതിമ്മൂന്നു പുത്രികൾക്കു പേരെ നാമങ്ങളേയും, അവരുടെ ഭർത്താവായി ധർമ്മപ്രജാപതിയേയും, ചിലേടങ്ങളിൽ കാണാം. പതിനാലാമത്തെ പുത്രിയായ സാഹയെ അഗ്നിയും, പതിനഞ്ചാമത്തെ പുത്രിയായ സ്വാധയെ അഗ്നിഷ്വാത്തന്മാർ എന്ന പിതൃക്കളും, വിവാഹം ചെയ്തു. പതിനാറാമത്തെ പുത്രിയായ സതിയുടെ ചരിത്രം ഇതിനു കീഴ് വിവരിക്കപ്പെട്ടുന്നു.

പരമശിവൻ ഏകാന്തയോഗിയായി യുഗങ്ങളെ പിൻതള്ളിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. സർവ്വ വികാരങ്ങളെ വർജ്ജിച്ച വാമദേവൻ—സംഹാരകർമ്മങ്ങളെത്തന്നെയും വർജ്ജിച്ചേക്കുമെന്നു്, ബ്രഹ്മാവു ഭയന്നു. പരമശിവനെ കർമ്മോന്മുഖ

സതീജനനം.

നാക്കുക എന്നതു ലോകപുരോഗമനത്തിനു് അത്യന്തം ആവശ്യമായി. ഉദ്ദേശത്തെ സാധിക്കുന്നതിനു് ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണമെന്നു പിതാമഹൻ നിശ്ചയിച്ചതു്—പരമശിവനെ വിവാഹകർമ്മത്തിലേക്കു സാഹചര്യപ്പിക്കണം എന്നാകുന്നു. എന്നാൽ ഈശ്വരനെ യോജിച്ച ഈശ്വരി, ത്രിലോകങ്ങളിൽ ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ—മഹാമായ തന്നെ സ്ത്രീയായി അവതാരമെടുക്കണമെന്നു്, ജഗൽസ്രഷ്ടാവു സങ്കല്പിച്ചു. പ്രജാപതികളുടെ പതിയായ ബ്രഹ്മാവു സ്വപുത്രനായ ദക്ഷപ്രജാപതിയെ—കായ്യത്തിന്റെ നില മനസ്സിലാക്കി. ദക്ഷൻ തപസ്സുമൂലം മഹാമായയെ പ്രത്യക്ഷമാക്കണമെന്നും,—സ്വപുത്രിയായി അവതരിച്ചു ശിവഭാര്യയായി വർത്തിക്കുവാൻ അപേക്ഷിക്കണമെന്നും—ബ്രഹ്മാവു ദക്ഷനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

ദക്ഷൻ തപസ്സു തുടങ്ങി. സർവ്വനിയമങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിയമിതനായ ദക്ഷൻ—വിഷ്ണുമായാ മഹാമായയെ ദീർഘകാലം ആരാധിച്ചു. ഭഗവതി പ്രത്യ

ക്ഷയായി. കൃതകൃത്യനായ ദക്ഷൻ ഭഗവതിയെക്കണ്ടു. ചതുർഭുജ, പീന തുംഗ പയോധര, വരദ-ആയ ഭഗവതി-അഴിഞ്ഞ മുടി കാറിൽ പറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു, നീലത്താമര പിടിച്ച കൈയാൽ അനുഗ്രഹം വിതച്ചുകൊണ്ട്, ഇളം മുഖപ്പു കയറി കോപംകൊഴുത്ത കണ്ണുകൾകൊണ്ടു നോക്കിക്കൊണ്ട്-സിംഹത്തിന്റെ പുറത്തു് ഇരിക്കുന്നു. പരമപ്രീതനായ ദക്ഷൻ, വിനയാfവനത:കന്ധരനായി ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു:—

ആനന്ദരൂപിണീം ദേവീം
ജഗദാനന്ദകാരിണീം
സൃഷ്ടി സ്ഥിത്യന്ത. രൂപാം താം
സൌമി ലക്ഷ്മീം ഹരേ ശുഭാം

സത്വോദ്രിക പ്രകാശേന
യ ജ്യോതി സ്ത്വ മുത്തമം
സ പ്രകാശാൽ ജഗ ദ്ധാമ
ത ത്തവാം f ശം മഹേശ്വരീ

രജോഗുണാതിരേകേണ
യൽ കാമസ്യ പ്രകാശനം
രാഗ സ്വരൂപം മധ്യം തൽ
തൽ തോfശാംശം ജഗന്മയീ

തമോ ഗുണാതിരേകേണ
യ ദ്യ ന്മോഹ പ്രകാശനം
ആച്ഛാദന ത്വേതനാനാ
സ ത്തേ ചാം f ശാംശ ഗോചരം

പരാ പരാത്മികാ ശുദ്ധ
നിർമ്മലാ ലോകമോഹിനീ
ത്വ നിരൂപാ ത്രയീ കീർത്തീർ
വ്യാർത്താസ്യ ജഗതോ ഗതി:

ബിഭർത്തി മാധവോ ധാത്രീം
യം യം മൂർത്യാ നിജോത്ഥയാ
സാ മൂർത്തി സ്ത്വ സർവ്വേഷാം
ജഗതാ മുപകാരിണി.

മഹാനുഭാവാ ത്വം വിശ്വ
ശക്തി: സൂക്ഷ്മാ f പരാജിതാ
യ ദ്ഭർദ്ധാ f ധോ നിരോധേന
വ്യജ്യതേ പവനൈ: പരം

ത ജ്യോതി സ്ത്വ മാത്രാത്മ
സാത്വികം ഭാവസമ്മതം
യ ദ്യോഗിനോ നിരാലംബം
നിഷ്കലം നിർമ്മലം പരം

ആലംബയന്തി ത ത്തത്വം
ത്വദന്ത ശ്ചാര ന്തൽ
യാ പ്രസിദ്ധാ ച കൂടസ്ഥാ
സുപ്രസിദ്ധാ f തി നിർമ്മലാ

സാജ്ഞപ്തി സ്ത്വം നി: പ്രപഞ്ചാ
പ്രപഞ്ചാ f പി പ്രകാശികാ
ത്വം വിദ്യാ ത്വ മവിദ്യാ ച
ത്വ മാലംബാ നിരാശ്രയാ

പ്രപഞ്ച രൂപാ ജഗതാം
ആദി ശക്തി സ്ത്വ മീശ്വരീ
ബ്രഹ്മ കണ്ഠ ലയാ ശുദ്ധാ
വാഗ് വാണീ യാ പ്രഗീയതെ

വേദ പ്രകാശന പരാ
സാ ത്വം വിശ്വപ്രകാശിനീ
ത്വം അഗ്നി സ്ത്വം തഥാ സ്വാഹാ
ത്വം സ്വധാ പിതൃഭി: സഹ

ത്വം നഭസ് ത്വം കാലരൂപം
ത്വം കാഷ്ഠാ ത്വം ബഹിഷ്കൃതാ
ത്വ മചിന്ത്യാ ത്വ മവ്യക്താ
തഥാ f നിർദ്ദേശ്യ രൂപിണീ

ത്വം കാലരാത്രി: ത്വം ശാന്താ
ത്വ മേവ പ്രകൃതി: പരാ
യസ്യാ: സംസാരലോകാനാം
പരിത്രാണായ യത് ബഹി:
രൂപം ജാനന്തി ധാത്രാദ്യാ
സ്തുത്വാൻ ജ്ഞാസ്യന്തി കേ പരാം

പ്രസീദ ഭഗവത്യംബ
പ്രസീദ യോഗരൂപിണീ
പ്രസീദ ഘോരരൂപേ ത്വം
ജഗന്മയി നമോ f സ്തു തേ

ശുദ്ധനായ ദക്ഷൻ പാടിയ ശുദ്ധമായ പ്രശംസകളെ കേട്ട ശേഷം—സർവ്വജ്ഞയായ ഭഗവതി പറഞ്ഞു:—"ഭോ ദക്ഷ! ഞാൻ തുഷ്ടയായി: അങ്ങു മഹത്ഭക്തിപൂർവ്വം പ്രശംസിച്ച പ്രശംസകളെക്കൊണ്ടു ഞാൻ പ്രശംസിതയായി: ഞാൻ സന്തുഷ്ടയായി. അങ്ങു വരം വരിച്ചു കൊള്ളുക. ഞാൻ അനുഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളാം." ദക്ഷൻ പറഞ്ഞു:—"ഭോ മഹാമായേ! ജഗന്മയേ! ഭഗവതി തുഷ്ടയായി എങ്കിൽ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു: നിന്തിരുവടി എന്റെ പുത്രിയായി പിറക്കണം: ശിവന്റെ ഭാര്യയായി വിവാഹിതയാകണം: ഇതാണു എന്റെ അർത്ഥനം. ഭോ ദേവി! ഈ വരം കേവലം എന്റെ സ്വാർത്ഥം പ്രമാണിച്ചുള്ളതല്ല. ഭോ പ്രജേശ്വരി! ഇതു ബ്രഹ്മാവിനെയും വിഷ്ണുവിനെയും സാക്ഷാൽ ശിവനെത്തന്നെയും സംബന്ധിക്കുന്നതാണു" ഭഗവതി പറഞ്ഞു:—"പ്രജാപതെ! ദക്ഷ! അങ്ങനെയാവട്ടെ. ഞാൻ ഭവാന്റെ പുത്രിയായി പിറക്കും. ഞാൻ ഭവാന്റെ ഭാര്യയിൽ ജനിച്ച ശിവന്റെ ഭാര്യയാകും. അങ്ങയുടെ ഭക്തികൊണ്ടു ഞാൻ സന്തുഷ്ടയായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങു് എന്നെക്കുറിച്ചു് എന്നെങ്കിലും, എപ്പോഴെങ്കിലും, അനാദരം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായാൽ—അന്നു ഞാൻ ശരീരം

ത്യജിക്കുന്നതാണ്. ഞാൻ മഹാദേവനെ മോഹിപ്പിച്ചു കൊള്ളാം. ഞാൻ അവതരിക്കുവാൻ കാലതാമസമില്ല". ദക്ഷൻ നോക്കി നിൽക്കവെ, മഹാമായ മറഞ്ഞു. ദുഷ്ടനായ ദക്ഷൻ ആശ്രമത്തിലേക്കു പോന്നു. അക്കാലത്തു പ്രജോല്പാദന മാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും, സ്ത്രീസംഗമം അല്പായിരുന്നു. "സങ്കല്പാ f വിർഭാവാഭ്യാ ന്തു മനസാ ചിന്തനേന ച" ഇതര പ്രജാപതികൾ എന്നതുപോലെ ദക്ഷനും, സങ്കല്പം, ആവിർഭാവം, മനസ്സു, ചിന്തനം എന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ-അനേകം പുത്രന്മാരുടെ പിതാവായി. ദക്ഷനു പതിനായിരം പുത്രന്മാർ പിറന്നു. ഹര്യശ്വന്മാർ എന്നു പേരായ അവർ നാരദോപദേശം നിമിത്തം പ്രജാസൃഷ്ടിയെ കാംക്ഷിക്കാതെ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ ആയുസ്സിനെ കഴിച്ചു. ദക്ഷനു വീണ്ടും ആയിരം പുത്രന്മാർ പിറന്നു. ശബലാശ്വന്മാർ എന്നു പേരായ അവരും പ്രജാകാമന്മാരായില്ല: നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ ചരിച്ചു ബ്രഹ്മൈക്യം സമ്പാദിച്ചു. ദക്ഷൻ മൈഥുനകർമ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചു: പ്രജോല്പാദനം ചെയ്തു: പ്രസൂതി പ്രസവിച്ചു. തേജോജ്വാലമായ ശിശു ഭൂസ്പർശം ചെയ്തവെ—കാടുകൾ പൊയ്തു: പൂക്കൾ വായുവിൽ നിന്നു പറന്നു വീണു: ദിക്കുകളിൽ ഒളി ഓളം തല്ലി: ജ്വാലകൾ ജ്വലിച്ചു: സ്വർഗ്ഗപ്പെരുമ്പറകൾ പ്രണദിച്ചു: മനുഷ്യരുടെ മനസ്സുകൾ നിർമ്മലങ്ങളായി. ദുഷ്ടനായ ദക്ഷൻ പുഷ്ടനായി. പിതാവു പുത്രിയെ ഇങ്ങനെ സ്തുതിച്ചു:—"ഭോ ശിവെ! ശാന്തെ! മഹാമായെ! യോഗനിദ്രെ! ജഗന്മയി! സനാതനമായ വിഷ്ണുമായയെ ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു. നിന്തിരുവടി ധാതാവിനെ സൃഷ്ടിയിൽ നിയോഗിക്കുന്നു: വിഷ്ണുവിനെ സ്ഥിതിയിൽ നിയോഗിക്കുന്നു: ശംഭുവിനെ സംഹാരത്തിൽ നിയോഗിക്കുന്നു. ഞാൻ സുഖാത്മികയായ മഹീയസിയെ നമസ്കരിക്കുന്നു. വിദ്യാ f വിദ്യാ f ത്മികയായ പരമയായ നിന്തിരുവടിയെ വിചിന്തനം ചെയ്യുന്ന ധന്യാത്മാവിന്റെ കൈത്തലത്തിൽ—ഭോഗവും മുക്തിയും സദാ വർത്തിക്കുന്നു. നിന്തിരുവടിയെ ഒരിക്കലെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷം കാണുന്ന ഭാഗ്യവാൻ—വിദ്യാ f വിദ്യകളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന മുക്തിയുടെ ഉടയവനായി.

യോഗനിദ്രെ മഹാമായെ!
വിഷ്ണുമായെ! ജഗന്മയി!
യാ പ്രമാണാർത്ഥസമ്പന്നാ
ചേതനാ സാ തവാ f ത്മികാ

യേ സൂവന്തി ജഗന്മാതു
ഭവതീം അംബികേ തി ച
ജഗന്മയീതി മായേ തി
സർവ്വം തേഷാം ഭവിഷ്യതി.

ദേവി പറഞ്ഞു:—അവിടെ നിന്ന സർവ്വന്മാരെയും മോഹത്തിൽ പെടുത്തി, മാതാവു തന്നെയും യാതൊന്നും ഗ്രഹിക്കാതവണ്ണം—ദേവി ദക്ഷനോടു പറഞ്ഞു:. "ഭോ മുനിസത്തമ! അങ്ങു പണ്ടു് എന്നെ ആരാധിച്ചില്ലയൊ? അങ്ങയുടെ സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിതങ്ങളായി" ശിശു ശൈശവഭാവം സ്വീകരിച്ചു: മാതാവിന്റെ മടിയിൽ കരഞ്ഞുകിടന്നു. അമ്മ കുഞ്ഞിനു മുലകൊടുത്തു. ദക്ഷനും ഭാര്യയും രക്ഷിച്ച ശിശു—വെളുത്തപക്ഷത്തിൽ ചന്ദ്രനെപ്പോലെ—വളർന്നു. സർവ്വകലകൾ ചന്ദ്രനിൽ എന്നതുപോലെ, സർവ്വഗുണങ്ങൾ ദക്ഷന്റെ ആശ്രമത്തിൽ സ്ഥിരവാസം ഉറപ്പിച്ചു. ശിശു മുട്ടുകളിൽ നടന്നു. കളിക്കൂട്ടുകാർ വാരിക്കളിച്ച മണ്ണിൽ—ദക്ഷപുത്രി, ശിവകോലം വരച്ചു. വിദ്യാക്കന്മാർ കുട്ടിയെ സതി എന്നു വിളിച്ചു. അസർവ്വജ്ഞാക്രാന്ത—സർവ്വ ഭൂത ഹിത പ്രവർത്തിനിയായി. ഒരിക്കൽ ബ്രഹ്മാവും നാരദനും ദക്ഷാശ്രമത്തിൽ ചെന്നുകയറി. അച്ഛന്റെ അടുത്തുനിന്ന മകൾ സന്തോഷംകൊണ്ടു വിരിഞ്ഞു; വിനയംകൊണ്ടു് അവനതയായി: പിതാമഹനും പിതൃസഹോദരനും ആയ മഹാഭാഗന്മാരെ പ്രണമിച്ചു. ദുഷ്ടന്മാരായ ലോകനിയാമകന്മാർ ആ ചാരുസുഹാസിനിയെ ഇങ്ങനെ അനുഗ്രഹിച്ചു:—"ഭോ ശുഭേ! ഭവതിയെ കാമിക്കുന്നവനും ഭവതി കാമിക്കുന്നവനും ആയ സർവ്വജ്ഞൻ—ജഗദീശ്വരൻ—ഭവതിക്കു ഭർത്താവായി ഭവിക്കട്ടെ."

ശിശു ശൈശവത്തെ അതിക്രമിച്ചു. യുവതിയൗവനത്തിൽ വളർന്നു. സതി സർവ്വാംഗമനോഹരിയായി. ഈ സൗഭാഗ്യവതി സൗഭാഗ്യത്തിൽതന്നെ വളരുമാറു്—ഭർത്തൃപദത്തെ എങ്ങനെ സമ്പാദിക്കുമെന്നു്—ദക്ഷൻ ഭയഭീതനായി. സതിയാകട്ടെ, ഭർത്തൃപ്രാപിക്കുവാനായി ഭർത്താരാധനത്തിൽ നിരതയായി. മകൾക്കു വേണ്ട സകല സൗകര്യങ്ങളെ മാതാവു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തതിനാൽ—പ്രതിദിന ഹരപൂജ—ക്രമഭംഗം കൂടാതെ നടന്നു. സതി കഠിനമായ നന്ദകാവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചു: അശ്വിനി-തുലാ-മാസത്തിൽ ഉപ്പും ശർക്കരപ്പായസവും നിവേദിച്ചു ഹരപൂജ ചെയ്തു: വൃശ്ചികമാസത്തിൽ ചതുർദ്ദശിയിൽ അപ്പവും പായസവും ഒരുമിച്ചു നിവേദിച്ചു്, പരമേശ്വരസമാരാധനം നടത്തി: ധനുമാസം കറുത്തപക്ഷത്തിൽ എട്ടാംദിവസം, യവച്ചോറും നിലയവവും നിവേദിച്ചു്, ദിവസത്തെ പിൻതള്ളി: മകരമാസം കറുത്തപക്ഷത്തിൽ ഏഴാംദിവസം രാത്രി ഉറക്കമൊഴിച്ചിരുന്നു്, പിറ്റേന്നു രാവിലെ പാലും പരിപ്പും കർപ്പാപ്പട്ടയും ചേർത്ത അരവണപ്പായസം നിവേദിച്ചു ശിവപൂജ നടത്തി: കുംഭമാസം വെളുത്തവാവിനു രാത്രിയിൽ, ഉറക്കമൊഴിച്ചു പ്രഭാതത്തിൽ കുളിച്ചു്, ഈറൻമാറാതെ, ആറിൻകരയിൽതന്നെ ഹരാരാധനം നിർവ്വഹിച്ചു: കൂടാതെയും ആ മാസം കറുത്തപക്ഷത്തിൽ ശിവരാത്രി ആയിരുന്നതിനാൽ—ആ ഹര പരമ നിരത—ഉറക്കമൊഴിഞ്ഞു് ആഹാരം വെടിഞ്ഞു—കിട്ടാവുന്ന സകല പൂക്കളെക്കൊണ്ടു്—ഇലകളെക്കൊണ്ടു്—പ്രത്യേകം കുവളത്തിലകളെക്കൊണ്ടു—ശിവാർച്ചനം ഭക്തിപൂർവ്വം നടത്തി: മീനമാസം വെളുത്തപക്ഷത്തിൽ ചതുർദ്ദശിയിൽ പ്ലാശിൻ പൂകൊണ്ടു പൂജ നടത്തി, രാപ്പകൽ ഭേദമില്ലാതെ ശിവസ്മരണയിൽ

സമയം പോക്കി: മേടമാസം വെളുത്തപക്ഷത്തിൽ മൂന്നാംനാളിൽ പാലും നെയ്യും ചേർത്തു പാകം ചെയ്ത യവപ്പായസംകൊണ്ടു ഹരാരാധനം നിർവ്വഹിച്ചു: ഇടവമാസം വെളുത്തവാവിനു് ഉപവസിച്ചു വൃഷഭവാഹനസേവനം ചെയ്തു: മിഥുനമാസം വെളുത്തപക്ഷം പതിന്നാലാംനാളിൽ ഉപവസിച്ചു്—പട്ടും മുണ്ടുപൂവുംകൊണ്ടു്—മൃഡപൂജ നടത്തി: ചിങ്ങമാസം വെളുത്തവാവിന്റെ പതിന്നാലാംദിവസത്തിൽ വെളുത്തവാവിനു മുണ്ടുപൂവുകൊണ്ടു മഹാദേവപൂജ നിർവ്വഹിച്ചു: കന്നിമാസം കറുത്തവാവിനു പലതരം ഫലങ്ങൾ, പരിശുദ്ധമായ പട്ടു്, പൂണൂൽ എന്നവയെക്കൊണ്ടു പരമശിവപൂജചെയ്തു, പതിന്നാലാംദിവസം വ്രതം പതിനു പാരണ നടത്തി.

ദക്ഷാശ്രമത്തിൽ ഹരപൂജ ഇങ്ങനെ നടക്കുവെ—സാവിത്രീസഹായനായ ബ്രഹ്മാവും ലക്ഷ്മീസഹായനായ നാരായണനും ഒരിക്കൽ പരമശിവസന്നിധിയിൽ ചെല്ലുകയുണ്ടായി. ഹിമവത് പ്രസ്ഥത്തിൽ ഇരുന്ന ചന്ദ്രശേഖരൻ ഭാര്യാസഹായനായ

ബ്രഹ്മനാരായണരായ സുരപരമപ്രഭൃക്കന്മാരെക്കണ്ടു: ആചാരം ചെയ്തു: പീഠം നൽകി.

പ്രാർത്ഥനം

സദാരന്മാരായ ഉദാരന്മാരെക്കണ്ടു കപാലഹസ്തൻ—ദാരപരിഗ്രഹത്തിലേക്കു മുഖംവച്ച മനസ്സിനെ ദമനംചെയ്തുകൊണ്ടു്—ആഗമനകാര്യത്തെക്കുറിച്ചു്—അന്വേഷിച്ചു. വിഷ്ണു ബ്രഹ്മാവിനെ നോക്കി: ബ്രഹ്മാവു പറഞ്ഞു:—"ഭോ പിനാകിൻ! ഞാൻ പറയാം. അങ്ങു കേൾക്കുക. ഭോ വൃഷഭധ്വജ! ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വന്നതു യാതൊരു സ്വാർത്ഥത്തെയും പുരസ്കരിച്ചല്ല. ഞങ്ങളുടെ ആഗമനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ദേവകാര്യവും വിശ്വകാര്യവുംതന്നെ. ജഗത്തിന്റെ പ്രതിസർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ—ഞാൻ, സൃഷ്ടികർത്താവു്—വിഷ്ണു, സ്ഥിതിപാലകൻ—ഈശാനനായ അങ്ങു, സർവ്വസംഹാരകൻ—ഇങ്ങനെയാണല്ലൊ നിശ്ചയം. നാം കർമ്മങ്ങളെ ഇങ്ങനെ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടവരാണു്. ഞാൻ ഭവാന്മാരെ ഭജിച്ചു സൃഷ്ടി നടത്തുന്നു: നാരായണൻ നമ്മെ ആരാധിച്ചു സ്ഥിതിനടത്തുന്നു: അങ്ങു ഞങ്ങളെക്കൂടാതെ സംഹാരകർമ്മത്തിൽ സമർത്ഥനാകുമൊ? ഭോ ഭൂതേശ! അന്യോന്യകൃത്യങ്ങളിൽ നാം സാഹായ്യം ചെയ്യേണ്ടവരാകുന്നു: അല്ലെങ്കിൽ ജഗത്തു ഇല്ല. ഭോ ഈശ്വര! ഞാൻ വധിക്കേണ്ട അസുരന്മാരുണ്ടു്: നാരായണൻ വധിക്കേണ്ട അസുരന്മാരുണ്ടു്: അങ്ങു തന്നെ വധിക്കേണ്ട അസുരന്മാരും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ അങ്ങാകട്ടെ, സദായോഗയുക്തനായി വർത്തിക്കുന്നു: രാഗദ്വേഷവിവർജ്ജിതനും ദയാവാനും ആയ അങ്ങു, അസുരവധം എങ്ങനെ ചെയ്യും? ഭോ ഈശ! ഒരു സംഘം ആളുകൾ സർവ്വകർമ്മങ്ങളെ ഒഴിഞ്ഞുനിന്നാൽ സൃഷ്ടി സ്ഥിതി സംഹാര കർമ്മം നടക്കുന്നതായിരുമോ? ഭോ ഭർത്ത! അങ്ങു ആലോചിക്കുക.

ശരീര ഭേദ മസ്മാകം
മായയാ ശ്വ ന യുജ്യതെ
ഏക സ്വരൂപാ ഹി വയം
ഭിന്നാ കായ്സ്യ ഭേദതഃ

കായ്ഭേദോ ന സിദ്ധ ശ്രേൽ
രൂപഭേദോ *f* പ്രയോജനഃ
ഏക ഏവ ത്രിധാ ഭൂത്വാ
വയം ഭിന്ന സ്വരൂപിണഃ
ഭൂതാ മഹേശ്വര ഇതി
തത്വം വിദ്ധി സനാതനം

നാം ഏകമായ സ്വരൂപം ഉള്ളവരാകുന്നു. കായ്ങ്ങളുടെ ഭേദം നിമിത്തം ഭിന്നന്മാരാകുന്നു എന്നു മാത്രമത്രെ. നാം ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ചെയ്യേണ്ടതായ കായ്ങ്ങളെ ചെയ്യുകയില്ല എങ്കിൽ—നാം രൂപഭേദത്തെ സ്വീകരിച്ചതു്, നിഷ്പ്രയോജനംതന്നെ. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഏകമായ നാം മൂന്നായി പിരിഞ്ഞു്, മൂന്നു ശരീരങ്ങളെ ധരിച്ചിരിക്കുക മാത്രമാകുന്നു. ഭോ മഹേശ്വര! അങ്ങു് ഈ തത്വത്തെ അറിയണം മഹാമായയും ഇങ്ങനെതന്നെ: കമല, സരസ്വതി, സാവിത്രി, സന്ധ്യ എന്ന പേരുകളിൽ കായ്ഭേദം നിമിത്തം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുന്നു. അല്ലയൊ മഹേശ്വര! സൃഷ്ടിമൂലം അനുരാഗം പ്രവൃത്തമായാൽ വിവാഹം നടക്കും. വിവാഹം നടന്നാൽ അതിനെത്തുടർന്നു്, കാമക്രോധാദികൾ വളർന്നുവരും. അതിന്റെശേഷം, ജന്തുക്കൾ വൈരാഗ്യത്തെ സമ്പാദിക്കുവാനായി യത്നിക്കണം. രാഗവൃക്ഷത്തിൽനിന്നു് ഒന്നാമതായി സംഗം: അതിൽനിന്നു കാമം. കാമംമൂലം ക്രോധം ഭവിക്കുന്നു: അതിന്റെ ശേഷം ശോകം സ്വാഭാവികമാകും. സ്വാഭാവികമായ ശോകത്തിൽനിന്നു്—വൈരാഗ്യം, നിവൃത്തി, സംസാരവിമുഖതാ ഹേതുവായ അസംഗം എന്നവ—ഭവിക്കുന്നു. മഹേശ്വര! ഇങ്ങനെ ഭവിക്കുന്ന അസംഗത്തിന്റെ ഫലമായി അഹിംസ, ദയ, തപസ്സു്, ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം ശാസനമായ ശാന്തി എന്നിവ ഭവിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സർവ്വസംഗങ്ങളെ വർജ്ജിച്ചു തപസ്സിൽ ആയുസ്സിനെ വ്യയംചെയ്തു, ദയാവാനായിത്തന്നെ വർത്തിക്കുന്നതായാൽ—അങ്ങു സംഹാരകർമ്മത്തെ നിർവ്വഹിക്കുകയില്ല: അഹിംസാവ്രതവും ശാന്തിനിരതനും ആയിത്തന്നെ ആയുസ്സിനെ നയിക്കും. അങ്ങനെ നിഷ്ക്രിയയിൽ വർത്തിക്കുന്നതായാൽ, അങ്ങു സുഖവിധികളിൽ മനസ്സിനെ വിനിയോഗിക്കുന്നതല്ല. ഭോ ശിവ! മഹാദേവ! അങ്ങു ചെയ്യേണ്ടതിനെ ചെയ്യായ്കകൊണ്ടു വരാവുന്ന സർവ്വദോഷങ്ങളെ, ഞാൻ ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചു. അല്ലയൊ ജഗൽപ്രഭൊ! അങ്ങു വിശ്വഹിതത്തെയും ദേവകാര്യത്തെയും പുരസ്കരിച്ചു്—സുശോഭനയായ ഒരു ഭാമിനിയെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കുകതന്നെ. വിഷ്ണു ലക്ഷ്മിയെ—ഞാൻ സാവിത്രിയെ—എന്നതുപോലെതന്നെ—അങ്ങു് ഒരു സഹചരയെ സ്വീകരിക്കണം."

Established
1899.

Tel. & Cablegrams
"VALAVI COMPANY"

VALAVI & COMPANY,

Importers, Manufacturers' Representatives & Exporters,

P. O. Box No. 60.
ERNAKULAM
S. INDIA.

CHIEF DEPARTMENTS:-Wines & Spirits—Soda Water requisites—Lampware —Denatured & Rectified Spirits. Printing papers, Machinery & Materials—Stationery—Watches & Clocks—Advertising Calenders & Novelties and Exporters of Malabar Products.

Manufacturers desirous of extending their connection in S. India are requested to communicate with us.

THE KOTTAYAM BANK, LTD.,

Head Office:- KOTTAYAM.

Branches;-Vaikom, Mundakayam and Vandiperiyar.

Deposits:-Current Fixed and Short notice deposits received.
Loans and Cash credits allowed on approved securities.
Does all kinds of banking business.
For rates and further particulars please apply to the Head office or any of the branches.

A. I. ITTY IPE B. A.,
Managing Director.

1936 റബർ 1936

റബറും കേപ്പാട്ടായും രൊക്കവിലയ്ക്ക് എടുക്കുന്നതിനും പുറമേ, കേപ്പാട്ടായുടെ ഉറപ്പിന്മേൽ അഡ്വാൻസ് കൊടുക്കുന്നതാണ്. റബർ കൊളമ്പിലോ, ലണ്ടനിലോ അയച്ചു മിതമായ കമ്മീഷൻ എടുത്തു വില്പന നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഏ. വി. ജോർജ് & കമ്പനി.

കൊച്ചി ആഫീസ്
കൽവത്തിപാലത്തിനു സമീപം.

അഞ്ചേരിൽബാങ്കു ബിൽഡിംഗ്സ്
കോട്ടയം.

ഒളശ്ശ ധന്വന്തരിവിലാസം വൈദ്യശാല.

കോട്ടയം, തിരുവിതാംകൂർ.

അഷ്ടവൈദ്യപ്രധാനി ധന്വന്തരിദാസ് ചീരിട്ടമൻ മൂസ്സ് അവർകളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പ്രത്യേക നിഷ്കർഷയോടുകൂടി പാകംചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങളും സിദ്ധമകരധ്വജം സകരധ്വജം മുതലായ പ്രത്യേക ഔഷധങ്ങളും എപ്പോഴും മിതമായ വിലയ്ക്കു കിട്ടുന്നതാണ്. ഔഷധ പട്ടികയ്ക്ക് ആവശ്യപ്പെടുക.

മാനേജർ.

ANNOUNCEMENT

The Malayala Manorama Co., Ltd., Kottayam have pleasure in announcing that their **Sales Depot** is in a position to supply **all stationary articles** required for Estates, Business Houses, Schools &c., at cheap rates. Printing and Writing Papers of all description are also available at reasonable Prices. Specially reduced rates to those who go in for bale lots. Enquiries solicited.

The Malayala Manorama Sales Depot,
Kottayam.

1936

A HAPPY AND PROSPEROUS NEW YEAR.

We all know the grand old land marks attendant on the birth of each new year-Good resolutions—a clean page—a fresh start. Beautiful platitudes, but not exchangeable for groceries.

Five long years has the world battled with an adverse economic tide. Like all tides it must inevitably ebb even as it flowed. Already there are indications that it is receding.

We want every business man to know that we are watching intently every possible change—that we are seeking all information that may guide our customers in improving their business—that we are striving in every way within the limitations imposed upon us to render a full measure of service and helpfulness that will make 1936.

The Travancore Forward Bank Limited,
Kottayam.

THE KERALAVILASAM BANK, LTD.,

INCORPORATED IN TRAVANCORE 1928)

HEAD OFFICE:- TIRUVALLA.

BRANCHES:- Alleppey, Cochin, Calicut, Ernakulam, Marthandom, Peermade, Tiruvalla, Tinnevelly & Trivandrum.

CHAIRMAN:- Dr. K. T Mathew, D.Hy., D.P.H. (Cantab) Retd: Director of Public Health, MADRAS & INDORE.

MANAGER:- Mamen Verghese Esq., B. A., Retd: Deputy Collector.

All kinds of Banking Business transacted. Fixed Deposits received under favourable rates.

A Few Shares are available at PAR.

By Order of the Board

K. P. Philip,
SECRETARY.

ഹരൻ ചിരിച്ചു: നാരായണനെ നോക്കിക്കൊണ്ട്, പറഞ്ഞു:—അങ്ങു വിശ്വപുരോഗമനത്തെ പുരസ്കരിച്ചു പറഞ്ഞ വചനങ്ങളെ ഞാൻ കേട്ടു. ഭോ ബ്രഹ്മൻ! ഞാൻ സ്വാർത്ഥത്തെ ഊന്നി വർത്തിക്കുന്നവനല്ല. ഞാൻ വിശ്വഹിതത്തെ ഊന്നി ശിവന്റെ മേലും വർത്തിച്ചുകൊള്ളാം. ഞാൻ ആനുകൂല്യം പറയുന്നതിനെ നിങ്ങൾ കേൾക്കുക. ഭോ മഹാ ഭാഗ! അങ്ങു കേൾക്കുക. ഞാൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ അങ്ങയ്ക്കു രുചിക്കും. എന്റെ തേജസ്സിനെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സമർത്ഥയായ യോഗിനിയെ—കാമരൂപിണിയെ—അങ്ങ് എനിക്കു ഭാര്യയായി നിശ്ചയിക്കുകതന്നെ. ഞാൻ യോഗയുക്തനാകയെ യോഗിനിയായും—കാമാസക്തനാകയെ മോഹിനിയായും—വർത്തിക്കുവാൻ സമർത്ഥയായ തേജഃസംപുഷ്ടയായ ഒരു വരവർണ്ണിനി—എനിക്കു ഭാര്യയാകട്ടെ. വേദവിജ്ഞന്മാർ അക്ഷരമെന്നു നിർവ്വചനം ചെയ്യുന്ന സനാതനമായ പരമജ്യോതിർസ്വരൂപത്തെ മുഖമാക്കി—എന്റെ ഭാവനകൾ സദാ പോകുന്നു. അതിനു വിഘ്നകാരിണി എനിക്കു സഹധർമ്മിണി അല്ല. ഭോ ബ്രഹ്മൻ! അങ്ങയും വിഷ്ണുവും ഞാനും പരബ്രഹ്മസ്വരൂപന്റെ അംശഭൂതന്മാരല്ലയോ? ഭോ മഹാഭാഗ! നമുക്കു ബ്രഹ്മാനുചിന്തനം യുക്തമാകുന്നു. ഭോ കമലാസന! ബ്രഹ്മചിന്തയെ ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുവാൻ ഞാൻ കഴിയാത്തവനാകുന്നു. അതിനാൽ എന്റെ വൃത്തികളിൽ അനുഗമന സമർത്ഥയായ ഒരു സീമന്തിനിയെ—അങ്ങ് എനിക്കായി നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം." ബ്രഹ്മാവു കേട്ടു: നാരായണൻ തുഷ്ടനായി: ലോകപിതാമഹൻ ചിരി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—"ഭോ മഹാദേവ! അങ്ങ് എങ്ങനെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവൊ, അങ്ങനെ ഒരു യോഗിനി ഇപ്പോൾ ഉണ്ട്. ദക്ഷപ്രജാപതിയുടെ പുത്രി—സതി എന്നു പേർ—രൂപഗുണശാലിനി—ആ ബുദ്ധിസമ്പന്ന—അങ്ങയെത്തന്നെ കാമിച്ച്,—വർഷങ്ങളെ തപസ്സുകൊണ്ടു തപിപ്പിക്കുന്നു." മധുസൂദനൻ ഇങ്ങനെ മേഘമധുരഘോഷം ചെയ്തു:—"പ്രഭോ! മഹാദേവ! ബ്രഹ്മാവു കാംക്ഷിച്ചതുപോലെ അങ്ങു വർത്തിക്കുകതന്നെ". സഭപിരിഞ്ഞു. രമയും നാരായണനും പുളകംപൂണ്ടു, ഗരുഡന്റെ പുറത്തുകയറി. സാവിത്രിയും ബ്രഹ്മാവും ചിരി ചിരിച്ചു. വെൺപാൽ പക്ഷി പ്രഭുവിനു നിറംകയറി. കാമൻ കൗതുകല വിഹ്വലനായി അടുത്തുചെന്നു. രതി, സുരതപ്രേരണ നിർവ്വഹണം സാധിക്കാമെന്നു സ്തുതംവച്ചു. വസന്തം—തളിരും പൂവും കുലകുലയായി ആകാശത്തെ വിതാനിച്ച മണിപ്രസ്തലിൽ—സംഗീത ഭംഗിയെ സംയോജിപ്പിക്കുവാനായി—മധുകര പരമ്പരയെ വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിച്ചു. ഭാവങ്ങൾ, ഭാവനയിൽ ഒതുങ്ങാത്തവണ്ണം വായുവിൽ ചായം തളിച്ചു. ഹാവങ്ങൾ—ലഭിച്ച അവസരം ലഭിക്കാത്തതാണെന്ന് അറിഞ്ഞു—കൈകൊണ്ടു തുള്ളി, മട്ടളംകൊണ്ടു ഊതി, കുഴലുകൊണ്ടു താളംവിടിച്ചു. കലകൾ ചായത്തിൽ മുങ്ങിപ്പാടിനടന്നു—സുശിക്ഷിതമായ ദക്ഷതയെ—സർവ്വപ്രാണിരാമണീയകമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

സതിയാകട്ടെ, വ്രതം നിരന്തരം തുടരുകയാണു്. അശ്വിനിമാസം വെളുത്തപക്കം എട്ടാം ദിവസം—സതി, ശിവപൂജ ഭക്തിപൂർവ്വം, ഉപവാസപൂർവ്വം നടത്തുകയായിരുന്നു. നവരാത്രം ഇങ്ങനെ പൂർണ്ണമായി. ഭക്തിനിർഭരമായ ആ സുവ്രതയ്ക്കു—ഒമ്പതാംദിവസം—മഹേശ്വരൻ പ്രത്യക്ഷനായി. ഭക്ത, ഭക്തവത്സലനെക്കണ്ടു: ഭർത്തൃകാമ. കാമാർഹനെ കണ്ണുകൊണ്ടുകണ്ടു. ദക്ഷപുത്രി പ്രമുദിതയായി. തപഃപാവന പിനാകിയുടെ പാദങ്ങളിൽ പ്രണമിച്ചു. നാണം മറച്ച കണ്ണുനിമിത്തം കാണേണ്ടതു കണ്ടുകൂടാതായ സതി—ലജ്ജാനിമിത്തം തലതാഴ്ത്തിനിന്നു. ഉപവാസലോലയായ കേവലതാപസയെക്കുറിച്ചു, കൃപാപരമാർദ്രനായ മഹാദേവൻ—പറഞ്ഞു:—"ഭോ ദാക്ഷായണി! ഭവതിയുടെ അഭിമതം എന്തു്? എന്തെങ്കിലും വരിക്കുകതന്നെ. ഭവതി അനുഷ്ഠിച്ച വ്രതം നിമിത്തം. ഞാൻ സുപ്രീതനായിരിക്കുന്നു." ശൃംഗാരസൗന്ദര്യം രൂപമെടുത്തു മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതുകണ്ട പരമേശ്വരൻ—കേൾക്കുവാൻ കാംക്ഷിച്ച വീണാഗുണസുഖകാണം—അവിടെ ഉണ്ടായില്ല. ഹൃദയത്തിൽനിന്നു തുളുമ്പിക്കയറിയ അനേകം അകാംക്ഷകളെ—നാണം കടന്നുപിടിച്ചു് അമർത്തിത്താഴ്ത്തിയതിനാൽ—സതി, പറയുവാൻ അരുതാത്തവളായി. കപർദ്ദിയുടെ കണ്ണുകൾ ഒളിഞ്ഞു നോക്കി: മിണ്ടാതെനിന്ന കളകണ്ഠിയെ, നീലകണ്ഠന്റെ നയനങ്ങൾ ഒളിഞ്ഞും വളഞ്ഞും നോക്കി. രതി കാണിച്ചുകൊടുത്തു: കാമൻ രക്തം കണ്ടു: പരുങ്ങിനിന്ന രതിയും, ഒരുങ്ങിനിന്ന ശിവനും, സൃഷ്ടിച്ച സന്ദർഭം—സമരാരംഭത്തിനു സുഖസന്ദർഭമാണെന്നു—പല പടകളിൽ പരിചയം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന കാമൻ—ഗ്രഹിച്ചു. കൈയിലെടുത്ത കരിമ്പുവില്ലിൽ കയറി—കാമൻ അയച്ച ഹർഷണം എന്ന ബാണം—വാമദേവന്റെ തിരുമാറിൽ തറഞ്ഞു വിറച്ചു. ഹർഷിതനായ പരമേശ്വരൻ മുമ്പിൽ വെമ്പിനിന്ന പരമതരുണിയെ വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി. പരമേശ്വരന്റെ പരബ്രഹ്മവിചിന്തനം! അതാ! മനോഭവൻ അയച്ച മോഹന മഹാബാണം ഖണ്ഡപരശുവിന്റെ മാറിനു തറഞ്ഞു. ഹർഷിതനായ മഹാദേവൻ മോഹിതനായി. ശിവൻ ഇങ്ങനെ മായാമോഹം നിമിത്തം ഹർഷ മോഹ മഞ്ജുഷാ കാരനായ ഘട്ടത്തിൽ—സതി—വളർന്ന വൃദ്ധയെ അവഗണിച്ചു് അമർത്തിക്കൊണ്ടു—"മമമുഖം ദേഹിവരദ" എന്നിങ്ങനെ—മിതമായ വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു—മനസ്സിൽ ഓളം തല്ലിയ കാമശക്കോൽകടലലകൾക്കു് വ്യാഖ്യാനം നൽകി. "എന്റെ ഇഷ്ടം എനിക്കു സിദ്ധിക്കണമെ!" എന്ന പ്രാർത്ഥനത്തിന്റെ അവസാനം കേൾക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ—"ഭവസു മമ ഭാര്യാ" എന്ന മുരളീഘോഷം—ശിവന്റെ മുഖത്തു നിന്നു—സതിയുടെ കാതുകളിൽ വെട്ടി വെട്ടിക്കയറി. ശിവൻ അരുളിയ വരമവരം കേട്ടു, സർവ്വാഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിച്ച സതി—മിണ്ടുവാൻ വീണ്ടും അരുതാത്തവളായി. ചാരുഹാസിനി കുനിഞ്ഞു, കാൽകൊണ്ടു വരച്ചു. ചിരിച്ചുനിന്ന: ത്രിപുരഹരൻ ചിരി ചിരിച്ചു നോക്കിനി

ന്നു: ലഭിച്ച അവസരം നിമിത്തം സർവ്വഭാവങ്ങളും സർവ്വഹാവങ്ങളും വായുവിൽ ചായം വാരിവിതച്ചു—തുള്ളിത്തുള്ളി ഇറങ്ങി: ശൃംഗാരരസം സർവ്വഭാവങ്ങളുടെ മേൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചു. സ്ഫടിക പ്രോജ്വല ശരീരനായ ഹരന്റെ മുമ്പിൽ, സ്നിഗ്ദ്ധ ഭിന്നാഞ്ജന പ്രഭയായ സതി—ചന്ദ്രന്റെ മുമ്പിൽ കാർമുഖണംപോലെ—നിന്നു. ദാക്ഷായണി പറഞ്ഞു:—"പ്രഭോ! ജഗല്പതെ! അച്ഛന്റെ അനുവാദം വാങ്ങി അങ്ങ് എന്നെ വിവാഹം ചെയ്യണമേ." ദേവി ചിരിച്ചായം കയറിപ്പുറത്ത വിധിവിഹിതമായ വാക്കുകൾക്കു "മമ ഭാഗ്യം ഭവ" എന്നു—കാമപരവശന്റെ മറുപടി, വീണ്ടും വീണ്ടും ചെന്നു. കാമൻ കണ്ടു; കയർത്തു; ചാട്ടം ചാടി. രതി, ചിരി ചിരിച്ചു കൂടെച്ചാടി. വസന്തം വിതാനിച്ച മണപ്പുറയിൽ ഭാവങ്ങളും ഹാവങ്ങളും, തോളിൽ കൈയിട്ട തമ്മിൽ വിടിച്ചു വലിച്ചു—ഒച്ചവച്ചു—ആർത്തുതിമിർത്തു. "സർവ്വം മംഗളമായി" എന്നു കാമനും രതിയും പടയും തമ്മിൽ അഭിനന്ദിച്ചു. ദാക്ഷായണി വീണ്ടും അർത്ഥിച്ചു. വിധിപൂർവ്വകമായ വിവാഹം കാംക്ഷിച്ച ദാക്ഷായണി, മാതൃസമീപത്തെക്കു—ജയം ജയിച്ചു—ചിരിചിരിച്ചു—ആട്ടം ആടി—നടന്നു.

ഹരൻ ഹിമവൽ പ്രസ്ഥത്തിൽ—ആശ്രമത്തിൽ—വിശ്രമിച്ചു, വിപ്രലംഭദുഃഖംനിമിത്തം ചിന്താ ബാധാ സംബാധിതനായി. ആശ്വാസം കാണാഞ്ഞ പരമേശ്വരൻ, ബ്രഹ്മാവു നിശ്വാസപൂർവ്വം വണ്ടു പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ സ്മരിച്ചു: ബ്രഹ്മാവിനെ ബ്രഹ്മാവി യോഗസംരാധനം ചെയ്തു. സാവിന്റെ ഭൌത്യം ത്രീസഹായനായ ബ്രഹ്മാവു്, അവിടെ അവതരിച്ചു. സാവിത്രിയോട്ടുകൂടെ അവതരിച്ച ബ്രഹ്മാവിനെക്കണ്ടു്, ക്ലേശവും രോഷവും പൂണ്ടു—ശിവൻ പറഞ്ഞു:—"ഭോ ബ്രഹ്മൻ! വിശ്വപുരോഗമനത്തെ പുരസ്കരിച്ചു്, ഞാൻ ദാരപരിഗ്രഹം ചെയ്യണ്ടതാണെന്നു്, അങ്ങു തുമ്പു് ആവശ്യപ്പെട്ടതാണല്ലൊ. അതു സാർത്ഥകമാണെന്നു്, ഇപ്പോൾ എനിക്കു തെളിയുന്നു. ദാക്ഷായണി—സതി—ഭക്തിപൂർവ്വം എന്നെ ആരാധിച്ചു. സുപൂജിതനായ ഞാൻ, വരദാനം ചെയ്യുവാനായി ആ വരാരൂഢിനിക്കു ദർശനം അനുവദിച്ചു. കാമൻ അപ്പോൾ അവിടെ സന്നദ്ധനായി നിന്നു. ആ പ്രപഞ്ചവിജൃംഭിതാവു്, എന്നെ ബോധിച്ചു. കമലാസന! മായാമോഹിതനായ ഞാൻ, പ്രതികാരം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ശക്തനായില്ല. ഭോ ബ്രഹ്മൻ! ആ പതിവ്രതയുടെ വാഞ്ഛിതം ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചു. വ്രതകർശിത കാംക്ഷിച്ചതു് ഞാൻ ഭർത്താവാകണം എന്നതത്രെ. ഭോ പിതാമഹ! അങ്ങു വിശ്വരക്ഷാർത്ഥം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉത്സാഹിക്കണമെന്നു, ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. വിശ്വരക്ഷാപരമായ ഈ പ്രസ്ഥാനം മദർത്ഥമായും പരിണമിക്കുമെന്നുള്ളതു്—അങ്ങയ്ക്കു പ്രത്യേകം പ്രീതിപ്രദവും ആയിരിക്കുമല്ലൊ." സാവിത്രിയെ അട്ടത്തുകണ്ടു്, വിപ്രയോഗവ്യഥ വർദ്ധിച്ച മഹാദേവൻ, തുടൻപറഞ്ഞു:—"അങ്ങു് ഉടനെ ദക്ഷന്റെ ആശ്രമത്തിങ്കലോളം പോയി വരണം. അങ്ങയ്ക്കു ഭദ്രം ഭവിക്കട്ടെ. ദക്ഷൻ എന്നെക്കുറിച്ചു പ്രീതനായി, കന്യകാദാനം ചെയ്യുവാൻ ആവശ്യമായതു്, ഒക്കെയും അങ്ങു ചെയ്യുക. സതീവിയോഗം നിമിത്തം, ഞാൻ സന്താപിനായി. അങ്ങു് ഇതിനു പരിഹാരം സൃഷ്ടിക്കണം." കൃതകൃത്യനായ ബ്രഹ്മാവു്, ശിവനു ഹിതവും പഥ്യവും ആയ വാക്കുകളെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു—"ഭഗവൻ! അങ്ങു് ആവശ്യപ്പെട്ടതു കായ്ക്കും വിശ്വകായ്മാകുന്നു. അതു് അങ്ങയുടെ കായ്മല്ല: എന്റെ കായ്വും അല്ല. ദക്ഷൻ പുത്രിയെ സ്വയമേവ അങ്ങയ്ക്കു സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളും. അങ്ങു പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ ഞാൻ ദക്ഷസമക്ഷം പറഞ്ഞുകൊള്ളുകയും ചെയ്യാം."

ബ്രഹ്മാവു ദക്ഷാശ്രമത്തിങ്കലേക്കു ബദ്ധപ്പെട്ടു. ദക്ഷൻ വിചാരാധീനനാണു്. "അഹോ! ഞാൻ എന്തു ചെയ്യുമൊ? പ്രത്യക്ഷനായ ശിവൻ മറഞ്ഞുകളഞ്ഞു. മകൾ പറഞ്ഞറിഞ്ഞ വൃത്താന്തം എനിക്കു സന്തോഷത്തിനും സന്താപത്തിനും ഹേതുവായി. ആ പ്രേതപിശാചിനെ ആരു് എങ്ങനെ തിരികെ വിളിക്കും? ഞാൻ ഹിമവൽപ്രസ്ഥത്തിലേക്കു് ഒരു ദൂതനെ അയയ്ക്കുകയൊ? അതു പാടില്ല. ആ പ്രേത ഈ പെണ്ണിനെ സ്വീകരിച്ചില്ല എങ്കിൽ! ഞാൻ ആ പ്രേതവിനെ പൂജിക്കട്ടെയൊ? മഹാദേവൻ സ്വയം ഇവളെ വരിക്കുമായിരിക്കാം. എന്റെ മകൾ ശിവനെ വരനായി ലഭിക്കുവാൻ പൂജിച്ചു. കാരുണികനായ കപാലഹസ്തൻ എന്റെ പുത്രിയെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തതത്രെ." ഇങ്ങനെ ചിന്തപൂണ്ട ദക്ഷന്റെ മുമ്പിൽ, ഹംസരഥം അവതരിച്ചു. ബ്രഹ്മാവും സാവിത്രിയും രഥത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി. സംഭ്രമം പൂണ്ട ദക്ഷൻ എഴീറ്റു: ഉപചാരം ചെയ്തു: പീഠം നൽകി: കുശലം പറഞ്ഞു. വ്യഥയും ഹർഷവും ഒരുമിച്ചു് ഉൾക്കയറിയ ദക്ഷൻ ആഗമനകാര്യത്തെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചു:—"ഭോ ജഗൽഗുരോ! അങ്ങു് ഇങ്ങോട്ടേക്കു് എഴുന്നള്ളിയതു് എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കുമൊ? പുത്രസ്നേഹം മൂലമൊ? വിശേഷിച്ചൊ?" പുത്രൻ പ്രസാദിക്കുമാറു് അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:—"ദക്ഷ! ഞാൻ പറയാം. അങ്ങു കേൾക്കുക. വിശ്വഹിതവും ജഗൽപഥ്യവും ആയ കായ്ത്തെ ഞാൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അതു് അങ്ങയ്ക്കു മംഗളകാരണവുംതന്നെ. അങ്ങയുടെ പുത്രി ജഗൽഭർത്താവായ പരമശിവനെ പ്രാർത്ഥിച്ചില്ലയൊ? സതി കാംക്ഷിച്ച വരം, ഇങ്ങോട്ടേക്കു സ്വയം വരുന്നു. അങ്ങയുടെ പുത്രിയെ ഭാര്യാരത്നമായി ലഭിക്കണമെന്നു പരമശിവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായി, അങ്ങയുടെ സന്നിധിയിൽ പ്രസ്താവിക്കുവാൻ, ഞാൻ വന്നതത്രെ. ശിവൻ എന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങയ്ക്കു് ഇതിൽക്കവിഞ്ഞ മംഗളം ഏതു്? ശങ്കരൻ അങ്ങയുടെ പുത്രിക്കു വരദാനം ചെയ്തശേഷം—സതീവിയോഗം നിമിത്തം, ഇതുവരെയ്ക്കും സുഖം കണ്ടിട്ടില്ല. സൗകുമാര്യം ലഭിച്ച മദനൻ, സർവ്വപുഷ്പാങ്ങളെ ഒരുമിച്ചു—ശിവന്റെമേൽ പ്രയോഗിച്ചു പ്രയോഗിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ശരമേറ്റു സർവ്വാംഗങ്ങൾ തളർന്ന ശിവൻ—ആത്മവിചിന്തനത്തെ അകലത്താക്കി—സതീചിന്താവിഹ്വലനായി—അതി

PUBLIC LIBRARY

വ്യാകുലനായി—പ്രാകൃതനെപ്പോലെ—കഴിയുന്നു. സതി പ്രതപൂർവ്വം പൂജിച്ചതും, വരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു സ്വയം അനുഗ്രഹിച്ചതും—ശിവൻ വിരഹം നിമിത്തം വിസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു. സതി എവിടെ സതി എവിടെ, എന്നു സർവ്വസമയവും ശിവൻ അനുപേക്ഷിച്ചു വ്യഥ അനുഭവിക്കുന്നു. പുത്രി! ദക്ഷ! ഞാനും-അങ്ങയും മരീചിപ്രമുഖന്മാരും കാമനും ഒരുമിച്ചു് ആലോചിച്ചുവച്ച കാര്യം—ഇപ്പോൾ സിദ്ധമായി. ശിവനെ കാമിക്കുന്ന സതിയെ ശിവൻ കാമിക്കുന്നു. ശിവൻ സതിയെ അനുമോദിക്കുവാനായി—പ്രേമപൂർവ്വം—സൗകര്യം പ്രതീക്ഷിച്ചു്—ഹിമവൽപൃഷ്ഠത്തിൽ ദിവസങ്ങളെ എണ്ണിയെണ്ണി പിൻതള്ളുന്നു. സതി ശിവനെ ആരാധിക്കുന്നതുപോലെ ശിവൻ സതിയെ ആരാധിക്കുന്നു. ദക്ഷ! അങ്ങയുടെ പുത്രി ശിവനായി നിർദ്ദിഷ്ടയല്ലയൊ? ഇനി കാലം കളയേണ്ട. അങ്ങു്, സതിയെ ശിവനു് അർപ്പിക്കുകതന്നെ. അങ്ങു കൃതകൃത്യനാവും. ഞാൻ ശിവനെ ഇവിടെ വരുത്താം. നാരദൻ ശിവനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരും: സതി ശിവന്റെ സ്വന്തമാകുന്നു." ദക്ഷൻ സർവ്വാംഗ സംപ്രീതനായി. ദക്ഷന്റെ കുടുംബം വിഷ്ണു പരിപൂരിതമായി.

തെളിഞ്ഞിറങ്ങിയ ബ്രഹ്മാവു സാമഗാനങ്ങളെ പാടിക്കൊണ്ടു വീണ്ടും ഹിമവാനിൽ കയറി. സൃഷ്ടാവിനെ ദൂരത്തു കണ്ടപ്പോൾ സംഹർത്താവു്, ദക്ഷന്റെ സന്ദേശം എന്തായിരിക്കുമെന്നു് അധികം പരിഭ്രമിച്ചു. അമ്മഥസംഹർത്താവു് ചോദിച്ചു:—"ഭോ സുരശ്രേഷ്ഠ! ബ്രഹ്മൻ! ദക്ഷൻ എന്തു പറഞ്ഞുവൊ? ദക്ഷൻ അങ്ങയുടെ പുത്രനല്ലയോ? ദക്ഷൻ അങ്ങയുടെ അപേക്ഷയെ തട്ടിക്കളയുകയില്ല. പ്രഭോ! അങ്ങു പറയുക. ഈ മന്മഥൻ അനംഗനാമാവാകുവാൻ പരീക്ഷണം നടത്തുന്നു്, എന്റെ മനസ്സിനെ മഥനംചെയ്തതന്നെ. എനിക്കു അനുഗ്രഹമായ വാക്കുകളെ അങ്ങു പറയണം. ഹേ ബ്രഹ്മൻ! "സതി സതി" എന്ന ചിന്തനം ഒഴിഞ്ഞു്, ഞാൻ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യം ചെയ്യുവാൻ അശക്തനാകുന്നില്ല. പ്രഭോ! അങ്ങു പറയുക. സതി എന്റെ സ്വന്തമാകുവാൻ ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്? അങ്ങു വേഗം പറയുക. ബ്രഹ്മാവു പറഞ്ഞു:—"ഭോ വൃഷഭധ്വജ! അങ്ങയുടെ സർവാഭീഷ്ടങ്ങൾ സാധിച്ചു. എന്റെ പുത്രൻ—ദക്ഷൻ—എന്നോടു് ഇങ്ങനെയാണു പറഞ്ഞതു്. എന്റെ പുത്രിയെ ഞാൻ പരമശിവനു സമ്മാനിച്ചുകൊള്ളാം. സതി അതിലേക്കു നിർദ്ദിഷ്ടയത്രെ. ഇതു് എനിക്കു് എത്രയും പ്രിയമായ ഒരു കർമ്മമാകുന്നു. അച്ഛൻ അവശ്യപ്പെട്ടതിനാൽ വിശേഷിച്ചും അങ്ങനെയായി. എന്റെ പുത്രി ദീർഘകാലം ശിവനെ ആരാധിച്ചതിന്റെ ഫലം, ഇന്നു ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു. ശിവൻ എന്റെ പുത്രിയെ അവശ്യപ്പെട്ടുവൊ? ഞങ്ങൾ ധന്യന്മാരായി. ശുഭമായ ലഗ്നത്തിൽ—മുഹൂർത്തത്തിൽ—ശിവൻ ഇവിടെ വരുമോ? അഹോ! ഞാൻ സതിയെ ശിവനു ഭിക്ഷയായി നൽകിക്കൊള്ളാം. ഭോ വൃഷഭധ്വജ! ഇങ്ങനെയാണു ദക്ഷൻ പറഞ്ഞയച്ചിരിക്കുന്നതു്. കാലജ്ഞനായ അങ്ങു ദക്ഷാശ്രമത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുകതന്നെ." ശിവൻ പറഞ്ഞു:—"ഭോ ബ്രഹ്മൻ! ഞാൻ സന്നദ്ധനായി; അങ്ങു [illegible] ഒരുമിച്ചു വരണം: മഹാത്മാവായ നാരദനും എന്നോടു് ഒരുമിച്ചു വരണം: അങ്ങു നാരദനെ സ്മരിക്കുകതന്നെ. മരീചിപ്രമുഖന്മാരായ പ്രജാപതികൾ എല്ലാവരും വരണം: അങ്ങു് അവരെ സ്മരിക്കുക. എന്റെ സർവ്വഗണങ്ങളും ഗണനായകന്മാരും എന്നോടു് ഒരുമിച്ചു വരുന്നു." ബ്രഹ്മാവു സ്മരിച്ചു; നാരദൻ ചെന്നു; മരീചി ചെന്നു: മനോജവന്മാരായ അനേകം ആദ്ധ്യാത്മികന്മാർ, പരമേശ്വരന്റെയും പരമേഷ്ടിയുടെയും മുമ്പിൽ തൊഴുതുനിന്നു.

വായുവിൽ വിനോദിച്ചുചെന്ന നാരദപ്രമുഖന്മാരായ സർവ്വസഖാക്കളോടു് ഒരുമിച്ചു്—കമലാസനനെ മുമ്പിൽ നിറുത്തി—കപാലഹസ്തൻ—ശിവൻ—ദക്ഷാശ്രമത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഭൂതഗണങ്ങൾ പ്രഹൃഷ്ടന്മാരായി: പ്രഹൃഷ്ടന്മാർ പടഹം അടിച്ചു: ഭേരികൾ സ്വയം ഭൈരവാരാവംചെയ്തു: ഡിംഡിമ പ്രചണ്ഡ ഘോഷം കൊണ്ടു വിൺതലത്തിന്റെ വിതാനം വിണ്ടു. ലക്ഷം ഗണങ്ങൾ മുമ്പിൽ നടന്നു: കോടി ഗണങ്ങൾ പിമ്പിൽ ആർത്തു: കണക്കിൽക്കവിഞ്ഞ ഗണങ്ങൾ എല്ലായിടവും അട്ടഹസിച്ചു. കാലുകൊണ്ടു താളം പിടിച്ചവരും, കൈ കൂട്ടിയടിച്ചു ചടചടശബ്ദം ചെയ്തു പിശാചപ്രധാനന്മാരും, ഓളം വെട്ടിച്ചു്, ഓടിനടന്നു. പിണങ്ങിപ്പറന്ന വിമാനങ്ങൾ, തമ്മിൽ അടിച്ച ഒച്ച നിമിത്തം—വിഹായസം വിഹ്വലമായി. ദേവന്മാർ ഗന്ധർവ്വന്മാർ, മഹോരഗന്മാർ മുതലായവർ ചെയ്ത കരഘോഷം, കണ്ണാരാവം, വാദ്യവാദനമുതല കോലാഹലം എന്നിവ നിമിത്തം—ത്രിലോകങ്ങളിൽ സർവ്വത്രികൾ ഗർവ്വം പൂണ്ടു. കാമൻ കുട്ടുകയറി: രതി, രസങ്ങളെ വിളിച്ചു വരുത്തി നിരത്തി നടത്തി: അഭംഗമായ ശൃംഗാരം സർവ്വനായകത്വം വഹിച്ച കാമപ്പട—പ്രമോദം കോരി വിളമ്പി—സംമോഹം വാരി വിതച്ചു—സർവ്വപ്രാണികളെ പ്രണയ പരവശരാ സാഗരത്തിൽ മുക്കിയെടുത്തു—പൊക്കിക്കാണിച്ചു. രസങ്ങൾ രസം കൊള്ളുന്നതു കണ്ടു്, വസന്തം ഗർവ്വിഷ്ടയായി: വായുക്കൾ വീശി; അലുക്കുകുടകളെ തോലിപ്പെട്ടത്തിക്കൊണ്ടു പൂപൂത്ത മരങ്ങൾ നിരന്നുനിന്നു: കുലുപ്പപ്പൊലിമകൊണ്ടു ഒളികയറിയ വള്ളികൾ, മരങ്ങളുടെ മുകളിൽ വെട്ടം കാട്ടി. പ്രാണികൾ പ്രണയം എന്ന ഏക ചിന്താനിമിത്തം സ്വസ്ഥന്മാരായി: മയിലുകൾ നൃത്തം ചെയ്തു-കോഴികൾ കൂകി: അരയന്നങ്ങൾ മധുര സ്വര മധു വർഷം ചെയ്തു: ചാതകങ്ങളും കാദംബങ്ങളും ഇന്ദ്രിയ സുഖ നിർവ്വാപണത്തിൽ നിരതന്മാരായി: പിനാകിയുടെ പരമപ്രിയം കാംക്ഷിച്ച പാമ്പുകൾ ഗിരീശന്റെ ശരീരാംശങ്ങളിൽ വലയ കടക കടിസൂത്രങ്ങളായി: വ്യാഘ്രങ്ങൾ അടുത്തുചെന്നു മുഖം നക്കി: കുഞ്ഞികകൾ നിത്യോത്സവം കണ്ടു നൃത്തം വച്ചു: ജടകൾ മൂടന്റെ മൂർദ്ധാവിനെ—ഇടിവാൾ കയറിയ വാൾ ആകാശത്തെ എന്നതുപോലെ—അലങ്കരിച്ചു. എല്ലാ

ററിനും മുകളിൽ ചന്ദ്രക്കലകൾ സാന്ദ്രശീതളമായ വിഷ്ണുവിഷം അതന്ദ്രിതമായി പെയ്തു. പ്രഹർഷത്തിന്റെ പ്രകാരപ്രകടനങ്ങളെ കണ്ട പ്രജാപതികൾ പാടി: നാരദൻ ചെയ്ത വീണാപ്രണാദംകൊണ്ട് വിഹായസവീഥികൾ വിരണ്ടു. ബ്രഹ്മാവു തന്നെ നാലു കൈകളിൽ തൂത്ത് ഭേരീ പണവ ഡിണ്ഡിമങ്ങളെ അടിച്ച്—സാമസംഗീതങ്ങൾക്ക് അനുസരിച്ച്—പശുപതി പ്രശംസനം ചെയ്തു.

പിതാമഹൻ മുമ്പായ വൈവാഹിക സംഘപ്രവാഹം, ദക്ഷസൗധസാഗരത്തിൽ ചെന്നിറങ്ങി. തപ: പ്രോജ്വലനായ ദക്ഷൻ എഴീറ്റു: മുമ്പേതന്നെ സന്നിഹിതനായ നാരായണനാൽ അനുഗതനായ ദക്ഷൻ—ഹരനെ, ബ്രഹ്മാവിനെ, നാരദനെ, മരീചിയെ, സർവ്വസുരന്മാരെ—വരാസനങ്ങളിൽ ഇരുത്തി: യുവതികൾ ചന്ദനനീർക്കുളിർ വിശറിവീശവെ—അർഘ്യം നൽകി, പാദ്യം കൊടുത്തു, കുശലം അന്വേഷിച്ചു. ലഗ്നം ആസന്നമായി, ശുഭമായ മുഹൂർത്തത്തിൽ ശിവൻ സതിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു. പുരുഷനും പ്രകൃതിയും എന്നതുപോലെ—പരമാത്മാവും ജീവാത്മാവും എന്നതുപോലെ—ഒരിക്കലും പിരിയാത്ത ശിവനും സതിയും—ഒന്നോടൊന്ന് ഇണങ്ങി. ദക്ഷൻ പ്രീതനായി. സതി പ്രീതയായി: ശിവൻ സംപ്രീതനായി: ലോകങ്ങൾ പരമസംപ്രീതങ്ങളായി: വിധിപൂർവ്വകമായ വിവാഹം നിമിത്തം, വൃഷഭധ്വജൻ ദാക്ഷായണിയുടെ ഭർത്താവായി. മുനികൾ നമസ്കരിച്ചു: ഋഷികൾ ഋക്കുകളെ പാടി: സുശ്രാവ്യങ്ങളായ സർവശ്രുതികൾ, ഈശ്വരനേയും ഈശ്വരിയേയും, സഭയിൽ ശ്രുതിമധുരമായി സ്തുതിച്ചു: ആകാശത്തുനിന്നു വാടാപ്പൂക്കൾ കെടാമണം പരത്തിക്കൊണ്ട്, കറുകളായി വീണു: സർവ്വസുരന്മാർ കൃതകൃത്യന്മാരായി. കാമനും രതിയും—വസന്തം പിടിച്ച കുടയുടെ കീഴിൽ—ഭാവഹാവപ്രകടിതങ്ങളായ മധുരഗീതങ്ങൾ അനുസരിച്ചു—തമ്മിൽ ചിരിച്ചു കൈകോർത്തുപിടിച്ചു—ചാട്ടം ചാടി.

കമലാസഹായനായ ഭഗവാൻ നാരായണൻ വരനായ ശിവനെ നോക്കി—ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചു:—"ഭോ സ്നിഗ്ധ! നീലാഞ്ജനകണ്ഠ! ഹര! ഞാൻ—പത്മയോട് എന്നതുപോലെ—അങ്ങു സതിയോട് ഇണങ്ങുന്നു. അങ്ങ് ഈ പതിഭക്തയോട്"

ഹര പിതാ മഹ കലഹം

ഒരുമിച്ചു നര സുര സംരക്ഷണം നടത്തുക: സംസാരസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നവരെ മംഗലാചരണം ചെയ്യുക.

കുരു ദസ്യൻ യഥായോഗ്യം
ഹനിഷ്യസി ച ശംകര
യ ഏവൈനാം സാഭിലാഷോ
ദ്വീക്ഷാ ശ്രുത്വാ/ഥവാ ഭവൽ
തം ഹനിഷ്യസി ഭ്രുതേശ
നാ/ന്യ കായ്യാ വിചാരണാ

ഭോ ത്രിശൂലിൻ! അങ്ങു സർവ്വശത്രുക്കളെ സംഹരിക്കുകതന്നെ. ആരാകട്ടെ ഈ പതിഭക്തയെ സാഭിലാഷം നോക്കുകയൊ സംഭാഷണക്ഷണം ചെയ്യുകയൊ ചെയ്യുന്നത്.—അവൻ വധ്യനാകുന്നു. ഭോ ഭ്രുതേശ! ആ മനുഷ്യൻ ഹനിക്കപ്പെടണം. ശംകര! അതിനെക്കുറിച്ചു രണ്ടുപക്ഷമില്ല." സർവ്വജ്ഞൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: പരമേശ്വരൻ അതു സമ്മതിച്ചു: പ്രഹൃഷ്ടനായി.

എന്നാൽ ബ്രഹ്മാവു് ഇതിനിടയ്ക്കു സതിയെ—അവന്റെ സുഹാസിനിയെ—കണ്ണോറിയുകയായിരുന്നു. ഒളിഞ്ഞുനോക്കി ആരംഭിച്ച ബ്രഹ്മാവു്—ക്രമേണ ധൈര്യത്തെ അവലംബിച്ചു്—സതീമുഖത്തെത്തന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും മിഴിച്ചുനോക്കി: എന്നു മാത്രമല്ല, സ്മരപരാഭൂതനായ ബ്രഹ്മാവു്, പരവശനായി. വികാരം ബലപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവിന്റെ തേജസ്സു്, തറയിൽ വീണു. തറയിൽ വീണ തേജസ്സു്, സർവ്വതപോധനന്മാരും കാൺകെ—തീ പോലെ എരിഞ്ഞു. ആകാശങ്ങളിൽ ഇടി കുടുകുടനെ കുടുങ്ങി: സംവർത്തം, ആവർത്തം, പുഷ്കരണം, ദ്രോണം എന്ന മഹാമേഘങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു മുഖം കറുപ്പിച്ചു്, ആകാശത്തു സന്നദ്ധങ്ങളായി: മഴ തുടങ്ങി: വെട്ടിവെട്ടിത്തമ്മിൽ അടിച്ച മേഘങ്ങൾ—തുള്ളിക്കു് ഒരമ്പുകുടം നിറയുംപ്രകാരം—വെള്ളം ആനത്തുമ്പി മുഴുപ്പിൽ—പെയ്തു: ഇടിയും മഴയും വളർന്നു: കൊണ്ടൽക്കോൽകൊണ്ടു ആകാശം ഇരുണ്ടു. കാമമോഹിതനായ സംഹാരരുദ്രൻ സർവ്വം കണ്ടു: നാരായണൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ സ്മരിച്ചു. സ്വഭാവതഃ ഉഗ്രനായ ശിവൻ, കോപനനായി. ചണ്ഡപരശു ബ്രഹ്മാവിനെ ഭഞ്ജനം ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധനായി. ശൂലി ശൂലം കൈയിലെടുത്തു്, ബ്രഹ്മാവിനെ കൊല്ലണമെന്നു് ആഞ്ഞു. കോപിച്ച കപാലഹസ്തന്റെ കോപം കണ്ടു, പ്രജാപതികൾ സംഭ്രാന്തന്മാരായി. മരീചി മുതലായവർ, അങ്ങിങ്ങു് ഓടി. നാരദൻ മുതലായവർ അയ്യോ അയ്യോ എന്നു നിലവിളിച്ചു. ദക്ഷൻ മുമ്പുകടന്നുചെന്നു രണ്ടു കൈകളെ വായുവിൽ അടിച്ചു്, "അരുതെ അരുതെ" എന്നു ത്രിലോചനനെത്തടഞ്ഞു. ദക്ഷൻ മുമ്പിൽ കടന്നു്, തടഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതു കണ്ടു്, മഹേശ്വരൻ കടുത്ത വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പോടിച്ചു:—"ഭോ പ്രജാപതേ! ദക്ഷ! എന്തു്? ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നാരായണൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകളെ അങ്ങു കേട്ടില്ലയോ? ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടതു ഞാൻ ഇപ്പോൾ ചെയ്യും: ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്യും: ഈ സതിയെ—പതിവ്രതയെ—സാഭിലാഷം നോക്കുന്നവനെ ഞാൻ കൊല്ലും: ഈ ബ്രഹ്മാവിനെ ഞാൻകൊല്ലും: ഈ ബ്രഹ്മാവു സതിയെ സാഭിലാഷം നോക്കി: എന്നു മാത്രമല്ല, ബ്രഹ്മതേജസ്സു് ഇതാ തറയിൽ വീണു് എരിയുന്നു. ഈ അപരാധിയെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ അവായപ്പെട്ടുത്തും." ശിവന്റെ കോപം കുറയുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു്—വിഷ്ണു ചാടി എഴീറ്റു്—ഇടയ്ക്കു നിന്നു. ഭഗവാൻ പറഞ്ഞു:—"ഭോ ഭ്രുതേശ! കൊല്ലരുതെ! ജഗൽസ്രഷ്ടാവിനെ കൊല്ലരുതെ! അങ്ങയ്ക്കു് ഈ സതി ഭാര്യയാകണമെന്നു കല്പിച്ചതു്, ഈ ബ്രഹ്മാവാകുന്നു. ജഗത്തുകളിൽ പ്രജാസൃഷ്ടി നടത്തേണ്ടതു്, ഈ പ്രഭു അല്ലയൊ? ഈ ബ്രഹ്മാവു ഹതനായാൽ, സൃഷ്ടികർമ്മം

നടത്തുവാൻ ഇതരനില്ല. സൃഷ്ടികർമ്മത്തിനു പ്രാകൃതൻ പഴ്യാറുനാകുമൊ? സൃഷ്ടികർമ്മം നടക്കാതെ വന്നാൽ സ്ഥിതി, സംഹാരം എന്നവയെ നാം എങ്ങനെ ധരിക്കും? ഭോ വൃഷഭധ്വജ! അങ്ങു ലോകേശനെക്കൊല്ലരുതു്: ഹിരണ്യഗർഭനെ ഹിംസിക്കരുതു്: ധാതാവിനെ വധിക്കരുതു്." ശിവൻ ശമിച്ചില്ല: ഇങ്ങനെ ഉഴറി:—"ഈ ദുർവ്വിധാതാവിനെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ വധിക്കും: ചെയ്ത പ്രതിജ്ഞയെ ഞാൻ തെറ്റിക്കുകയില്ല. സൃഷ്ടികർമ്മമൊ? ആ ഭാരം ഞാൻ ഏൽക്കുന്നു. ഞാൻ പ്രജകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു: ഞാൻ സർവ്വചരാചരങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കും: അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെയല്ല, ഞാൻ വേറൊരു ബ്രഹ്മാവിനെത്തന്നെ സൃഷ്ടിക്കും. അതിനു വേണ്ട വീര്യം എനിക്കുണ്ടു്. എന്റെ ബ്രഹ്മാവു് എന്റെ ആജ്ഞകളെ അനുസരിച്ചു സൃഷ്ടികർമ്മം നടത്തും. പ്രഭോ! നാരായണ! ഞാൻ അങ്ങയോടു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തില്ലയൊ? ഞാൻ ഇയാളെക്കൊന്നു പ്രതിജ്ഞാപാലനം ചെയ്യാം. ഭോ ചതുർഭുജ! ഞാൻ സൃഷ്ടാവിനെ സൃഷ്ടിക്കും. അങ്ങു് ഇടയിൽ തടുക്കരുതു്." നാരായണന്റെ മുഖത്തു ചിരി അല്പം കയറി. യോഗയോഗേശ്വരൻ പറഞ്ഞു:—"ശിവ! അങ്ങനെയല്ല. അങ്ങു പ്രതിജ്ഞാപൂരണം സാധിക്കുന്നതു് അങ്ങയിൽ തന്നെയൊ?" ശിവൻ പറഞ്ഞു:—"അങ്ങു് എന്തു പറയുന്നു? ഞാൻ ധർമ്മം നടത്തുന്നതു് എന്നിൽത്തന്നെ എന്നൊ? ബ്രഹ്മാവു് എന്നിൽനിന്നു ഭിന്നൻ അല്ലയൊ? ഇതാ! ഞാൻ ഇവിടെ നിൽക്കുന്നു; അയാൾ, നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ, വേറെ നിൽക്കുന്നു."

ഭഗവാൻ നാരായണൻ ചിരിച്ചു: സകല മുനിമാരും കാൺകെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു, സാരാർത്ഥമായ വാക്കുകളെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

ന ബ്രഹ്മാ ഭവതോ ഭിന്നഃ
ന ശംഭുർ ബ്രഹ്മണസ്തഥാ
ന ചാഽയം യുവയോർ ഭിന്നോ ഽ
ഭിന്നത്വം സർവ്വദാത്മനാം

പ്രധാനസ്യാഽപ്രധാനസ്യ
ഭാഗാഽഭാഗ സ്വരൂപിണഃ
ജ്യോതിർ മയസ്യ ഭാഗോ മേ
യുവാ മേകോഽഹ മംശകഃ

കഃ സ്വം കോഽഹം ച കോ ബ്രഹ്മാ
മമൈവ പരമാത്മനഃ
അംശ ത്രയ മിദം ഭിന്നം
സൃഷ്ടി സ്ഥിത്യന്ത കാരണം

ചിന്തയസ്വാഽത്മനാ ത്മാനം
സംസ്ഥാവം കുരു ചാഽത്മനി
ഏകത്വം ബ്രഹ്മ വൈകുണ്ഠ
ശംഭുത്വാം ഹ്യുദ്ഗതം കുരു

ശിരോ ഗ്രീവാദി ഭേദേന
യഥൈകസ്യൈ വ ധർമ്മിണഃ
അംഗാനി മേ തഥൈകസ്യ
ഭാഗ ത്രയ മിദം ഹര

യ ജ്ജ്യോതി രഗ്ര്യം സ്വ പര പ്രകാശം
കൂടസ്ഥ മവ്യക്ത മനന്ത രൂപം
നിത്യ ഞ്ച ദീർഘാദി വിശേഷണാദ്യൈർ
ഹീനം പരം ത ച്ച വയം ന ഭിന്നാഃ

"ബ്രഹ്മാവു്" അങ്ങയിൽനിന്നു വേറൊരുവൻ അല്ല: അങ്ങു ബ്രഹ്മാവിൽനിന്നു വേറൊരുവൻ അല്ല. ഞാനാകട്ടെ നിങ്ങൾ ഇരുവരിൽനിന്നു വേറൊരുവൻ അല്ല. എവിടെയും അഭിന്നത്വം ഗ്രഹിക്കപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. പ്രധാനവും അപ്രധാനവും ആയ സത്തു—ഭാഗവും അഭാഗവും ആയ സത്തു—എന്നു് ഒന്നുണ്ടു്. ആ സത്തു ജ്യോതിർമയനായ ഞാനാകുന്നു. നിങ്ങൾ ഇരുവരും എന്റെ ഓരോ അംശമാകുന്നു. ഞാൻ ആരു്? അങ്ങു് ആരു്? ബ്രഹ്മാവു് ആരു്? തത്വതഃ ചിന്തിച്ചാൽ ഈ മൂന്നു്, പരമാത്മാവായ എന്റെ മൂന്നു അംശങ്ങൾ ആകുന്നു. സൃഷ്ടി, സ്ഥിതി, അന്തം എന്നവയെ പുരസ്കരിച്ചു്, ഈ മൂന്നു്, മൂന്നായി കാണപ്പെട്ടുക മാത്രമാകുന്നു. അങ്ങു് ആത്മാവുകൊണ്ടു് ആത്മാവിനെ ചിന്തിക്കുക. ആത്മാവിൽ അഭ്യാസം സമ്പാദിക്കുക. ബ്രഹ്മ വൈകുണ്ഠ ശംഭുത്വം എന്നതു്—അഭിന്നമാണെന്നു്—ഗ്രഹിക്കുക. ശിവ! ഒരേ ശരീരത്തിൽ ശിരസ്സു്, ഗ്രീവ എന്നിങ്ങനെ ഭേദങ്ങൾ ഇല്ലയൊ? ഇതുപോലെതന്നെ ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു ശിവന്മാർ എന്ന ത്രിത്വം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്നെത്തന്നെയും ഇതരനെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു—കൂടസ്ഥമായതു—അവ്യക്തവും അനന്തരൂപവും നിത്യവും ആയതു—യാതൊരു വിശേഷവും ഇല്ലാത്തതു—ആയ പരമജ്യോതിസ്സു്, എന്നു് ഒന്നുണ്ടു്. അതു നാം ആകുന്നു. നാം ഭിന്നന്മാരല്ല." നാരായണൻ വിവരിച്ച പരമഗഹനമായ തത്വത്തെ കേട്ട വാറു—ഹരൻ വിമോഹിതനായി. സർവ്വജ്ഞനായ ശിവൻ അഭിന്നത്വത്തെക്കുറിച്ചു്, അജ്ഞൻ അല്ല: എന്നാൽ അന്യചിന്തനം നിമിത്തം വിസ്മരണത്തിനു വിധേയനായി. വിസ്മിതനായ വാമദേവൻ, മൂന്നു മൂർത്തികൾ ഒന്നാണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു—വീണ്ടും വിഷ്ണുവിനോടു പറഞ്ഞു:—

തതോ നാരായണഃ പ്രഭുഃ
കഥയാമാസ ശംഭവേ
അനന്യത്വം ത്രിദേവാനാം
ഏകത്വം ച വ്യദർശയത്

ചോദ്യം ഇങ്ങനെ വീണ്ടും ചെന്ന സമയം—നാരായണൻ മൂന്നു മൂർത്തികളുടെ അഭേദത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും എന്നു മാത്രമല്ല അവരുടെ ഏകത്വത്തെ കാണിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ഈ ചരിത്രത്തെ മാർക്കണ്ഡേയൻ പറയുകയും ശിഷ്യന്മാരായ മുനിമാർ കേൾക്കുകയും ആണു്. ഹരപിതാമഹ കലഹത്തെ വിവരിച്ച മാർക്കണ്ഡേയൻ, ഇങ്ങനെ ഉപസംഹരിച്ചു.

ശ്രുത്വാ തതോ വിഷ്ണുമുഖാബ്ജകോശാൽ
അനന്യതാം വിഷ്ണുവിധീശതത്വ
ദൃഷ്ട്വാ സ്വരൂപം ച ഇഹാന നൈനം
വിധിം മൂഢ: പുഷ്പ മധുകരാഭം

മാധവമുഖപങ്കജത്തിൽനിന്ന് ഊറി ഇറങ്ങിയ മധുമധുരമായ പദങ്ങൾ വിവരിച്ച വിഷ്ണു—വിധിദ്വയാമകേശ തത്വത്തിൽ അനന്യതയെ ഗ്രഹിക്കുകയും സ്വരൂപത്തെക്കാണുകയും ചെയ്ത മഹാദേവൻ—വിധിയെ വധിക്കുന്ന സാഹസത്തിൽനിന്ന പിൻവാങ്ങി.

ത്രിലോകാർ/സാധാരണമായ വാഗ് സൗന്ദര്യ പൂർവ്വകം—ആരുടെയും കരൾ കുളുർക്കുമാറ്—അടിയ്ക്കടിക്കു മുക്തിമാഗ്ഗം തെളിഞ്ഞുതെളിഞ്ഞു വരുമാറ്—ത്രിലോകങ്ങൾ കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച്—ത്രികാലജ്ഞനും പരമധർമ്മജ്ഞനും ആയ മാ
അനന്യതൈവ ർക്കണ്ഡേയൻ—സതീകഥാ വിവരണം
കതവിവരണം. ചെയ്യുവെ—നാരായണൻ ശിവന് ഉ
പദേശിച്ച അനന്യതൈകതവത്തെ
—സവിസ്തരം പ്രസ്താവിക്കാതെ—ഗോപനം ചെയ്യുന്നതായി—സദസ്യന്മാരായ ഋഷികൾ ഗ്രഹിച്ചു. "ജ്ഞാനാൽ മോക്ഷം" എന്ന തത്വത്തെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നവരും ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനായി നിരന്തരം യത്നിച്ചുപോന്നവരും ആയ ആ ഋഷികൾ—മാർക്കണ്ഡേയൻ മറവിൽ വച്ച പരമതത്വങ്ങളെ, കേൾക്കുവാൻ—അതിതല്പരന്മാരായി. അവർ പറഞ്ഞു:—

അനന്യതാം ത്രിദേവാനാം
യ ജ്ജഗാദ ജനാർദ്ദനഃ
ശംഭോ ത ദ്ഭയം ശ്രോതും
ഇച്ഛാമോ ദ്വിജസത്തമ

ഏകതവം ദർശയാമാസ
സ കഥം വാ ഗരുഡധ്വജഃ
തൽ സമാചക്ഷ്വ വിപ്രേന്ദ്ര
പരം കൗതൂഹലം ഹി നഃ

"ഭോ ഭഗവൻ! മാർക്കണ്ഡേയ! അങ്ങയുടെ രസനാഗ്രത്തിൽനിന്ന് ഊറി ഇറങ്ങുന്ന അമൃതമധുരമായ പദങ്ങളെ—ഞങ്ങൾ പരമഭക്തിപൂർവ്വം ആസ്വദിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ കേവലം കഥകൾക്കുകയല്ല. വാഗ്വൈഭവപൂർവ്വകം അങ്ങു വിവരിക്കുന്ന ഭഗവൽ കഥകൾ—ഞങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ പാപത്തെ ദഹിപ്പിച്ച പുണ്യങ്ങളെ പൂർണ്ണമാക്കുന്നു. ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ സദാ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ—അങ്ങു ചെയ്യുന്ന സംഭവവിവരണത്തിൽപെട്ടന്ന തത്വഭാഗങ്ങളെ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. ലോകപിതാമഹനും സർവ്വപ്രജകളുടെ പതിയായ പരമേശ്വരനും തമ്മിൽ ഭവിച്ച കലഹം—തത്വവിവിചിന്തനംകൊണ്ട മാത്രം—ശാന്തമാകുമെന്ന ഞങ്ങൾ ഊഹിച്ചു. ആ കലഹത്തിന് ഉപശമം സമ്പാദിക്കുവാനായി സാക്ഷാൽ നാരായണൻ മുന്നിട്ട് ഇറങ്ങി എന്ന് അങ്ങ് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ—ഞങ്ങളുടെ കൗതുകം ക്രമത്തു: കണ്ണുകൾ വിരിഞ്ഞു: മനസ്സു തെളിഞ്ഞു. അങ്ങനെയിരിക്കെ നാരായണൻ ചെയ്ത ഉപദേശത്തിന്റെ സാരഭാഗത്തെ അങ്ങു മിതമായ പദങ്ങളിൽ അടച്ചുവച്ചതിനെക്കുറിച്ച്—ഞങ്ങൾ വളരെ ക്ലേശിക്കുന്നു. ഭോ പരമബ്രാഹ്മണ! മാർക്കണ്ഡേയ! മൂന്നു മൂർത്തികളുടെ അനന്യതത്വത്തെ പുരാണപുരുഷനായ നാരായണൻ പരമശിവനു് ഉപദേശിച്ചു എന്നു് അങ്ങു പ്രസ്താവിച്ചു. ആ ഉപദേശം ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കണമെന്നുണ്ടു്. കൂടാതെയും ഭഗവാൻ നാരായണൻ മൂന്നു മൂർത്തികളുടെ ഏകതയെ ശിവനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു എന്നും അങ്ങു പ്രസ്താവിച്ചു. ഏകതത്വത്തിന്റെ പ്രദർശനം എങ്ങനെയാണു സാധിച്ചതെന്നു് അറിവാനും ഞങ്ങൾ വാഞ്ഛിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കൗതൂഹലത്തിനു് അങ്ങു് ഉപശാന്തി നൽകേണമെ!" മാർക്കണ്ഡേയൻ പറഞ്ഞു:—

ശ്രുണുധ്വം മുനയൊ ഗ്രഹ്യം
പരമം പ്രയതം പരം
ത്രിദേവാനാ മനന്യത്വം
തഥൈവേകത്വ ദർശനം

അല്ലയൊ മുനികളെ! നിങ്ങൾ കേൾക്കുക. ത്രിദേവന്മാരുടെ അനന്യത്വം ഏകതവദർശനം എന്ന പരവും പരമവും ശുദ്ധവും ഗ്രഹ്യവും ആയ ഈ വിഷയത്തെ, ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് ഉപദേശിക്കാം. ഹരി, ഹരനെ ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടു് അഭിന്നതാപ്രതിപാദകമായ പദങ്ങളെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

ഇദം തമോമയം സർവ്വം
ആസീൽ ഭുവനവർജ്ജിതം
അപ്രജ്ഞാതം അലക്ഷ്യം ച
സൂക്ഷ്മം നിത്യ മതീന്ദ്രിയം

ന ദിവാരാത്രി ഭാഗോ/ത്ര
നാ/കാശം ന ച കാശ്യപീ
ന ജ്യോതിർ ന ജലം വായുർ
നാ/ന്യൽ കിഞ്ചന സംസ്ഥിതം

ഏക മാസീൽ പരബ്രഹ്മ
സൂക്ഷ്മം നിത്യ മതീന്ദ്രിയം
അവ്യക്തം ജ്ഞാനരൂപേണ
ദ്വൈതഹീന വിശേഷണം

"ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പു സർവ്വം ഇരുളായിരുന്ന കാലത്തിൽ—അറിയപ്പെടാത്തതും ലക്ഷ്യമില്ലാത്തതും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയപ്പെടാത്തതും സൂക്ഷ്മമായതും ആയ, അസ്തിത്വം വർത്തിച്ച കാലത്തിൽ—പകലിരുൾ പിരിവാകട്ടെ, വിൺമൺ വ്യത്യാസമാകട്ടെ, വെള്ളം വെളിച്ചം വായു എന്ന ഭൂതങ്ങളാകട്ടെ, ചിന്തയിൽ തന്നെയും എത്താഞ്ഞ പരമപുരാതനകാലത്തിൽ—നിത്യവും സൂക്ഷ്മവും അവ്യക്തവും അതീന്ദ്രിയവും ആയ—അദ്വൈതം, പരബ്രഹ്മം, ദ്വൈതവിഹീന വിശേഷണം, ജ്ഞാനരൂപം—ആയ ഒന്നു—ഉണ്ടായിരുന്നു: സർവ്വസംഹിതയിൽ പ്രകൃതിയും പുരു

ഷനും ഉണ്ടായിരുന്നു: ഏകമായ ജഗൽക്കാരണമായ കാലവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹരി ഏകമായ പരബ്രഹ്മം അപരബ്രഹ്മമായി: നാമായിക്കാണപ്പെടുന്ന—ബ്രഹ്മാവിഷ്ണു ശിവന്മാരായിക്കാണപ്പെടുന്ന—ത്രിമൂർത്തികൾ—ആ ജഗൽപ്രതിയിൽനിന്നാകുന്നു. അതു സർവ്വഭൂതങ്ങളുടെ അവിനാശരഹിതമായി ഭവിച്ചു. ഭാസ്വത്തായ ആ രൂപം—സഭാസ്സുകൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്ന ആ അപരബ്രഹ്മം—സൃഷ്ടിയെ പുരസ്കരിച്ചു പ്രകൃതിയെ അതുലമായി സംക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. സംക്ഷുബ്ധമായ പ്രകൃതിയിൽ മഹത്തത്വം ഭവിച്ചു. മഹത്തത്വത്തിൽനിന്നു സാത്വികാഹങ്കാരം, രാജസാഹങ്കാരം, താമസാഹങ്കാരം എന്നു മൂന്നു ഭവിച്ചു, വിഷ്ണു ആകട്ടെ, താമസാഹങ്കാരത്തിൽനിന്ന്—ശബ്ദതന്മാത്രവും അതിൽനിന്ന് അമൂർത്തമായ ആകാശവും—ആകാശത്തിൽനിന്നു സ്പർശതന്മാത്രവും അതിൽനിന്നു വായുവും—വായുവിൽനിന്നു രസതന്മാത്രവും അതിൽനിന്നു ജലവും—നിർമ്മിച്ചു. നിരാധാരനായ മഹേശ്വരൻ ജലങ്ങളെ സ്വമായനിമിത്തം ധരിച്ചു. പരമേശ്വരനായ പ്രഭു—പ്രകൃതിയെ—സത്വം, രജസ്സ് തമസ്സ് എന്നവ സമതാവസ്ഥയിൽനിന്ന പ്രകൃതിയെ—സൃഷ്ടിയെ പുരസ്കരിച്ച്—വീണ്ടും ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. സംക്ഷുബ്ധമായ പ്രകൃതി, ത്രിഗുണാത്മകവും ജഗദ്ബീജവും ആയ ബീജത്തെ—വിസർജ്ജിച്ചു. ആ ബീജം വർദ്ധിച്ചു: വർദ്ധിച്ച ബീജം ഹൈമാണ്ഡമായി ഭവിച്ചു: ഹൈമാണ്ഡം വെള്ളങ്ങളിൽ കിടന്നു: വെള്ളങ്ങളിൽ കിടന്ന ഹൈമാണ്ഡം, ബ്രഹ്മാണ്ഡമായി. അതുലമായ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ മായകൊണ്ടു വിഷ്ണു ഗ്രഹിച്ചു. വിഷ്ണു അങ്ങനെ മായകൊണ്ടു ഗ്രഹിച്ച ബ്രഹ്മാണ്ഡം—വാരി, അഗ്നി, വായു, ആകാശം എന്നവയാൽ—നാലുപുറവും ഘനമായി. അന്തർഭാഗം സർവ്വനദികളെക്കൊണ്ടും സർവ്വസമുദ്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിറഞ്ഞിരുന്ന ബ്രഹ്മാണ്ഡം—വെള്ളങ്ങളിൽ കിടന്നു. ജലരൂപം ധരിച്ച വിഷ്ണു, ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ദേവവർഷം വസിച്ചശേഷം—ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ ഭേദിച്ചു. അതിൽനിന്നു മേരു ഭവിച്ചു: ജരായു, പർവ്വതങ്ങൾ, ഏഴു സമുദ്രങ്ങൾ എന്നവയും ഭവിച്ചു. അവയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഈശ്വരനും പ്രകൃതിയും യോജിപ്പിച്ച ത്രിഗുണാത്മകമായ ഭൂമി—പർവ്വതങ്ങൾ, മുതലായവയോടുകൂടെ—ഭവിച്ചു. ഭൂമി, ബ്രഹ്മാണ്ഡ ഖണ്ഡസംയോഗംകൊണ്ടു, ദൃഢമായി. അവിടെ വർത്തിച്ചിരുന്ന സർവ്വലോകഗുരുവായ ബ്രഹ്മാവു—ബ്രഹ്മാണ്ഡമദ്ധ്യസ്ഥനായി—വ്യക്തനായി. രൂപതന്മാത്രത്തിൽനിന്നു തേജസ്സു ഭവിച്ചു. സ്പർശതന്മാത്രത്തിൽനിന്നു സർവ്വഭൂതപ്രാണസംഭൃതനായ വായു ഭവിച്ചു. ജലം, അഗ്നി, വായു, ആകാശം എന്നവയെക്കൊണ്ട് അകവും പുറവും വ്യാപൃമായിരുന്ന ആ അണ്ഡത്തിനകത്തു—ഭൂമി വർത്തിച്ചു. മഹേശ്വരനാകട്ടെ, ത്രിഗുണങ്ങളാൽ ത്രിഗുണീകൃതമായ ബ്രഹ്മശരീരത്തെ സേച്ഛ അനുസരിച്ചു മൂന്നായി ഭാഗിച്ചു. ആ ശരീരത്തിന്റെ ഊർദ്ധ്വഭാഗം—നാലു മുഖങ്ങളും നാലു കൈകളും ഇണങ്ങി—പൊൻതാമരപ്പൂമണവർണ്ണം പൂണ്ട ബ്രഹ്മശരീരം ആയി: മദ്ധ്യഭാഗം ഒരു മുഖവും, ശംഖ ചക്ര ഗദാ പങ്കജങ്ങളെ എടുത്ത നാലു കൈകളും, ഇണങ്ങി അഞ്ജനമരതക നീലമായ—വൈഷ്ണവശരീരമായി. അധോഭാഗം അഞ്ചുമുഖങ്ങളും നാലു കൈകളും ഇണങ്ങി—സ്ഫടിക മേഘ സ്പഷ്ട ധവള മായ ശിവശരീരമായി. സർവ്വങ്ങളുടെ സ്വാമി, സൃഷ്ടിശക്തിയെ ബ്രഹ്മകായത്തിൽ കടത്തി—സ്വയം സൃഷ്ടാവായി: നിജമായ ജ്ഞാനശക്തിയെ വൈഷ്ണവശരീരത്തിൽ കടത്തി—വിഷ്ണുവായി: അന്തശക്തിയെ ശംഭുശരീരത്തിൽ കടത്തി—അന്തകർത്താവായി. ഈ മൂന്നു ശരീരങ്ങളിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു—ജ്ഞാനസ്വരൂപൻ, പരം ജ്യോതിസ്സ്, അനാദിയായ ഭഗവാൻതന്നെ. സൃഷ്ടി, സ്ഥിതി, അന്തം എന്നവയുടെ കാരണനായ പ്രഭു—ഏകനായ മഹേശ്വരൻതന്നെ. ആ പ്രഭു ആകട്ടെ, ബ്രഹ്മാ, വിഷ്ണു, ശിവൻ എന്ന നാമങ്ങളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ധരിച്ചു എന്നു മാത്രമാകുന്നു. ഭോ പരമശിവ! നമ്മുടെ ശരീരം, രൂപം, ജ്ഞാനം എന്നവയ്ക്കു അന്തരം ഇത്രമാത്രമാകുന്നു. അങ്ങ്, വിധാതാവു, ഞാൻ—നാമായമൂവർ—മൂവരല്ല.

പരമതേജസ്കനായ ഗരുഡധ്വജൻ പറഞ്ഞ അർത്ഥനവും നിസർഗ്ഗസുന്ദരവും ആയ വാക്കുകളെ കേട്ട്—അർത്ഥാന്വേഷണസമർത്ഥനായ വൃഷഭധ്വജൻ—പ്രഹർഷപുല്ലമുഖസംപൂർണ്ണനായി—ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"മഹേശൻ ഒന്നുതന്നെ: ജ്യോതിരൂപൻ, നിരഞ്ജനൻ ഒന്നുതന്നെ. എന്നാൽ മായ ആരു? കാലം ആരു? പ്രകൃതി ആരു? പുരുഷന്മാർ എങ്ങനെ ഭിന്നന്മാരായി? ഭിന്നന്മാർ എങ്ങനെ ഐക്യം സമ്പാദിച്ചു? ഭോ ഗോവിന്ദ! അങ്ങു, ഉള്ളവണ്ണം വിവരിക്കുകതന്നെ" ഭഗവാൻ പറഞ്ഞു:—"പ്രഭോ! പരമശിവ! അങ്ങുതന്നെ പരമേശ്വരനെ കാണുന്നുണ്ടു്. അങ്ങു ധ്യാനസ്ഥൻ അല്ലയൊ? സദക്ഷരനും ജ്യോതിസ്വരൂപനും ആയ ആത്മാവിനെ—അങ്ങു ആത്മാവിൽ സദാ കാണുന്നുണ്ടു്. അങ്ങു മായയെക്കാണുന്നു: പ്രകൃതിയെക്കാണുന്നു: കാലത്തെക്കാണുന്നു: പുരുഷനെക്കാണുന്നു: ധ്യാനയോഗംകൊണ്ടു് അങ്ങു സർവ്വത്തെയും കാണുന്നു. അങ്ങു് ഇപ്പോൾതന്നെ ധ്യാനത്തെ അവലംബിക്കുക. എന്റെ മായനിമിത്തം അങ്ങു് ഇപ്പോൾ മോഹിതനായിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അങ്ങു പരമജ്യോതിസ്സിനെ വിസ്മരിച്ചു: വനിതാരതനായി; കോപം ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന അങ്ങു്, ആത്മാവിൽ ആത്മാവിനെ വിസ്മരിച്ചു്—പ്രകൃതി മുതലായവയുടെ രൂപഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അന്വേഷിക്കുന്നു." മഹാദേവൻ കേട്ട: സുനിശ്ചിതമായ ഭഗവദ്വാക്യത്തെ കേട്ട മഹാദേവൻ—മുനിമാർ സദസ്സിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കവെ—ധ്യാനനിരതനായി. യോഗി പദ്മാസനത്തെ സ്വീകരിച്ചു: കണ്ണുകളെ അടച്ചു: ആത്മാവിൽ ആത്മാവിനെ ആരാഞ്ഞു. ആത്മവ്യായാമത്തെ ആശ്രയിച്ചു് ആരാഞ്ഞ ശിവന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു—ജ്വാലകൾ ജ്വലിച്ചു: ജ്വലിച്ച ജ്വാലകളെ നോക്കുവാൻ മുനിമാർ ആകാത്തവരായി: ദിവാകരനെ കവിഞ്ഞ തേജസ്സു പ്രോജ്വലനായ ശങ്കരനെ നോക്കുവാൻ ശിവഗണങ്ങൾതന്നെയും അശക്തന്മാരായി. വിഷ്ണു അപ്പോൾ

ജ്യോതിരൂപത്തെ സ്വീകരിച്ച്, ശിവന്റെ ശരീരത്തിനകത്തുകടന്നു. ശിവന്റെ അകത്തുകടന്ന നാരായണൻ, സൃഷ്ടിക്രമത്തെ പണ്ടു നടന്നതുപോലെ ശിവനു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ശംഭു കണ്ടു. അസ്ഥൂലം, അസൂക്ഷ്മം അവിശേഷണഗോചരം, നിരാതങ്കം നിത്യാനന്ദം, അതീന്ദ്രിയം, ശുദ്ധം നിർഗുണം ആയ പരമപദത്തെ—സർവ്വ ദൃഷ്ടാവായ അദൃശ്യനെ—ഏകനെ—ശംഭു കണ്ടു. ജഗൽക്കാരണ കാരണ മായ പരമാനന്ദത്തെ—പരമാത്മാവിനെ—ശംഭു ഒന്നാമതായിക്കണ്ടു. ബഹിർല്ലോകങ്ങളിലുള്ള യാതൊന്നിനെക്കാണാതായ ശിവൻ—സൃഷ്ടിയെ പുരസ്കരിച്ചു ഭിന്നതയെ പ്രാപിക്കുന്ന പ്രകൃതിയെക്കണ്ടു. പ്രകൃതി പിരിയുന്നു: ഒരുമിക്കുന്നു: ഒരുമിച്ചും പിരിഞ്ഞും ഒരുമിച്ചും വർത്തിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാർ സ്ഥൂലങ്ങളായ അഗ്നികണങ്ങളിൽ നിന്നു എഴുന്നു വരുന്നു: ഉരുത്തിരുത്തിരനെ നൂറുകണക്കിനു, ആയിരക്കണക്കിനു, എഴുന്നുവരുന്നു. ആ പുരുഷന്മാർ കാലമായി രൂപമെടുക്കുന്നു: വീണ്ടും പുരുഷന്മാരാകുന്നു: കാലമായും പുരുഷന്മാരായും ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വിശേഷിക്കുന്നു. പ്രകൃതി, പുരുഷൻ, കാലം—അഭിന്നങ്ങളെന്നു പറയപ്പെട്ടുന്ന മൂന്ന്—സൃഷ്ടികാര്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു ഭിന്നങ്ങളാകുന്നു: ഒരുമിക്കുന്നു: പിരിയുന്നു: വീണ്ടും ഒരുമിച്ച് വിരിഞ്ഞു, പിരിയുന്നു. അദ്വയമായ ഏകബ്രഹ്മം—കാലരൂപനായി, പ്രകൃതി രൂപനായി, കാണപ്പെടുന്നു. ആ പ്രകൃതി സംസാരാർത്ഥം പുരുഷരൂപത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു: ഭോഗാർത്ഥം പ്രാണിശരീരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു: മായയെ ആശ്രയിച്ചു ശങ്കരനെ മോഹിപ്പിക്കുന്നു. മായ എന്നു മറുനാമമുള്ള പ്രകൃതി—ഹരിയെ, വിരിഞ്ചിയെ, ജന്മമുള്ള സകല ജന്തുക്കളെ—മോഹിപ്പിക്കുന്നു. ആ പ്രകൃതി തന്നെ സ്വീകൃതമായി നിന്നു കൊണ്ട് ഹരിപ്രിയയായ ലക്ഷ്മിയാകുന്നു: പിതാമഹപ്രിയയായ സാവിത്രിയാകുന്നു: സന്ധ്യയും രതിയും സതിയും വീരണിയും ആകുന്നു: ബുദ്ധിരൂപത്തിൽ വർത്തിച്ചുകൊണ്ട്, ചണ്ഡിക എന്നു പ്രശംസിക്കപ്പെടുന്നു. ശംഭു സർവ്വം കണ്ടു. ധ്യാനമാർഗ്ഗതനായ ഹരൻ—മഹദാദിഭേദന—സൃഷ്ടി ക്രമത്തെ സ്വയം കണ്ടു. ഹരി, ശിവനു ബ്രഹ്മാണ്ഡസംസ്ഥാനത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു: ആ സംസ്ഥാനം വെള്ളത്തിൽ കിടന്നു വളരുന്നതു കാണിച്ചുകൊടുത്തു: പരമേശ്വരൻ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ—ചതുർഭുജനായ ബ്രഹ്മാവിനെ ത്രിധാതുഭൂതമായ വപുസ്സു ഇണങ്ങിയ ബ്രഹ്മാവിനെ—ക്കണ്ടു. ഊർദ്ധ്വ മദ്ധ്യാന്ത ഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു ശിവാത്മകമായ അസ്തിത്വത്തെക്കണ്ടു. ഊർദ്ധ്വഭാഗം ബ്രഹ്മശരീരമായി മാറുന്നു: മദ്ധ്യം വിഷ്ണുവും, അന്തം ശംഭുവും ആയി മാറുന്നു. ഏകമായ ഒന്ന്, തുടരെത്തുടരെ—മൂന്നായ ഒന്നായി—സഗർഭത്തിൽ മൂന്നാകുന്നതു—പ്രതു കണ്ടു. വൈഷ്ണവകായം ബ്രഹ്മകായത്തിൽ ലയിക്കുന്നു: ബ്രഹ്മകായം വൈഷ്ണവത്തിൽ—വൈഷ്ണവം ശൈവത്തിൽ—ലയിക്കുന്നു. ശാംഭവം വൈഷ്ണവത്തിൽ, ബ്രാഹ്മം ശാംഭവത്തിൽ, ലയിച്ച്—ഏകമാകുന്ന പരമാത്മാവ്—വേർ വേറാകുന്നതു—മഹാദേവൻ കണ്ടു. വിരിഞ്ഞ വെള്ളങ്ങളുടെ മേൽ മഹാ പർവ്വത സമാകീർണ്ണമായ പൃഥിവി കിടക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാവു സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഗരുഡാസനനായ വിഷ്ണുവും വൃഷഭാസനനായ ശിവനും വേറെ വേറെ ഇരിക്കുന്നു. ദക്ഷനുണ്ട്: ശിവന്റെ ഭൂതഗണങ്ങൾ ഉണ്ട്: സന്ധ്യ, രതി കന്ദർപ്പൻ, ശൃംഗാരം, വസന്തം, ഭാവങ്ങൾ, ഹാവങ്ങൾ, മാരന്മാർ, ഋഷികൾ, ദേവന്മാർ, മരുത്തുകൾ, മേഘങ്ങൾ, ചന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ, വൃക്ഷങ്ങൾ, വള്ളികൾ, പൂലുകൾ, സിദ്ധന്മാർ, സാദ്ധ്യന്മാർ, രാക്ഷസന്മാർ, വിദ്യാധരന്മാർ, യക്ഷന്മാർ, കിന്നരന്മാർ, മാനുഷർ, സർപ്പങ്ങൾ ഗ്രാഹങ്ങൾ, മത്സ്യങ്ങൾ, കച്ഛപങ്ങൾ, ഉൽക്കകൾ, നിഘാതങ്ങൾ, കേതുക്കൾ, കൃമികൾ, കീടങ്ങൾ, പതംഗങ്ങൾ—എന്നിവയെയൊക്കെയും—വിസ്മയവിവശനായ വാമദേവനു—തുടരെ പ്രത്യക്ഷങ്ങളായി. ഒരു സ്ത്രീ ദ്വന്ദ്വഭാവത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉണ്ടായവയും ഉണ്ടാകുന്നവയും ഉണ്ടാകുവാനുള്ളവയും അവിടെ ഉണ്ട്; ഹസിക്കുന്നവർ ഒട്ടു; രമിക്കുന്നവർ ഒട്ടു; കരയുന്ന പെണ്ണുങ്ങൾ ഒട്ടു; ഓടുന്നവർ ഒട്ടു: ശംഭു സർവ്വം കണ്ടു. ദിവ്യാലങ്കാരം അണിഞ്ഞവരും, പൂചൂടി ചന്ദനം പൂശിയവരും, വിനോദങ്ങളിൽ വിഹരിക്കുന്നവരും, അവിടെ ഉണ്ട്. ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു ശിവന്മാരെ സ്തുതിക്കുന്നവർ—ഭഗവൽകഥകളെ പ്രസ്താവിക്കുന്നവർ—നദീതീരങ്ങളിലും തപോവനങ്ങളിലും തപസ്സിൽ ചരിക്കുന്നവർ—സ്വാദ്ധ്യായനിരതന്മാർ—അദ്ധ്യാപനനിരതന്മാർ—എന്നിവർ ഒക്കെയും അവിടെ ഉണ്ട്. ശിവൻ സപ്തസാഗരങ്ങളെക്കണ്ടു: നദികളേയും ദേവസരസ്സുകളേയും കണ്ടു: ലക്ഷ്മി മോഹിപ്പിക്കുന്ന ഹരിയെക്കണ്ടു: സതി മോഹിപ്പിക്കുന്ന ശിവനെക്കണ്ടു: കൈലാസത്തിൽ ശൃംഗാര രസസേവിതമായ മന്ദരത്തിൽ—സതിയോടു ഒരുമിച്ചു രമിക്കുന്ന ശിവനെക്കണ്ടു. സതി ശരീരത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു: മലയുടെ മകളായി പിറക്കുന്നു: അന്ധകൻ ഹതനാകുന്നു: സുബ്രഹ്മണ്യൻ ജീവിക്കുന്നു: താരകൻ മരിക്കുന്നു: നരസിംഹം ഹിരണ്യകശിപുവെ കീറുന്നു: കാലനേമിയമഗേഹം പൂകുന്നു. ഹിരണ്യാക്ഷൻ ചരമമടയുന്നു: അവതാരമെടുത്ത വിഷ്ണുവിന്റെ പരമായുധങ്ങളെ ഏൽക്കുന്ന അസുരപരമ്പര—തെരുതെരെ മരിക്കുന്നു. ജഗത്തു, പ്രപഞ്ചം, ബ്രഹ്മാവു, നക്ഷത്രം, ഗ്രഹം, മനുഷ്യൻ, വിദ്യാധരൻ, സിദ്ധൻ എന്ന സർവ്വ ഗണങ്ങളെ ഈശ്വരനായ ശിവൻ സംഹരിക്കുന്നതും—ശിവൻ കണ്ടു. സംഹാരാന്ത്യത്തിൽ ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു ശിവന്മാർ എന്ന മൂവർ മാത്രം ശേഷിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ചരാചരമായ ജഗത്തു ശൂന്യമായി. ജഗത്തു ശൂന്യമാകവെ—ശംഭുവാകട്ടെ, ബ്രഹ്മ വിഷ്ണ്വാത്മകമായ ശരീരത്തിൽ ലയിക്കുന്നു: ബ്രഹ്മാവു വിഷ്ണുവിൽ അമരുന്നു: വിഷ്ണു മാത്രം അവശേഷിക്കുന്നു. ഹരൻ നോക്കി: കണ്ടതു വിഷ്ണുവിനെ മാത്രമത്രെ. കാണായി നിന്ന വിഷ്ണു, പരമാത്മാവിൽ ലയിച്ചു കാണപ്പെടാതാകുന്നു. വിഷ്ണുവിനെ ഉൾക്കൊണ്ട സനാതനവും ജ്യോതിർരൂപവും ജ്ഞാനാനന്ദമയവും

ഉത്തരേൻഡ്യയിലെ ഒരു സുഖവാസസ്ഥലമായ ഡാൽഹൌസിക്കു സമീപമുള്ള രമണീയമായ ഒരു വനാന്തരംഗം.

ആയ പരബ്രഹ്മം അവശേഷിച്ചു. ജ്ഞാനഗമ്യമായ ബ്രഹ്മത്തെ ഒഴിച്ചു യാതൊന്നിനെയും ശിവൻ കണ്ടില്ല.

ഏകത്വം ച പൃഥക്ത്വം ച
ജഗത: പരമാത്മനി
ദദർശ സ്വശരീരാന്തഃ
സൃഷ്ടി സ്ഥിത്യന്ത സംയമാൻ

പ്രകാശം പരമാത്മാനം
ശാന്തം നിത്യം അതീന്ദ്രിയം
ഏക മേവാ f ദ്വയം ബ്രഹ്മ
ദദർശാ f ന്യത് ന കിഞ്ചന

ശിവൻ പരമാത്മാവിൽ ജഗത്തിന്റെ ഏകത്വത്തെയും പൃഥക്ത്വത്തെയും കണ്ടു: സ്വശരീരത്തിനകത്തു സൃഷ്ടി സ്ഥിതി സംഹാരങ്ങൾ നടക്കുന്നതു കണ്ടു: പ്രകാശമയം, ശാന്തം, നിത്യം, അതീന്ദ്രിയം ആയ ഏകത്തെ—അദ്വയത്തെ—ബ്രഹ്മത്തെ—ക്കണ്ടു: വേറെ യാതൊന്നിനെക്കണ്ടില്ല. ശിവൻ ആരു്? വിഷ്ണു ആരു്? ബ്രഹ്മാവു് ആരു്? ജഗത്തു് എന്തു്? എന്ന ഭേദചിന്തയെ പരമശിവൻ അകന്നു. അനന്യത്വവും പൃഥക്ത്വവും ഇങ്ങനെ ശംഭുവിനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ച ശേഷം—ജനാർദ്ദനൻ, ശംഭുവിന്റെ ശരീരത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി.

ഹരൻ സമാധിയിൽനിന്നു് ഉണർന്നു. ഉണർന്ന ശിവൻ ചലിതാത്മാവായി. മായ നിമിത്തം വിമോഹിതനായ ശിവൻ—സതീകാമനായി: മൂന്നു കണ്ണുകളെ വിരിച്ചു പിടിച്ചു്, വിരിഞ്ഞ താമരത്തോലിപ്പെട്ടന്ന സതീമുഖത്തെ—വീണ്ടും വീണ്ടും—നോക്കി. അടുത്തു ദക്ഷൻ, മരീചി, ഗണങ്ങൾ, ബ്രഹ്മാവു്, വിഷ്ണു മുതലായവർ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു്—സ്ഥലകാലങ്ങളെ മറന്ന ശിവൻ—സ്ഥല കാല വിഹ്വലനായി. പ്രഹർഷത്തിനും വിസ്മയത്തിനും വശപ്പെട്ട ശിവഭാവം കണ്ടു്, വിഷ്ണു പറഞ്ഞു:—"പ്രഭോ! ശംകര! മൂന്നു ദേവന്മാരുടെ ഏകത്വ, അനേകത്വ എന്ന വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു്, അങ്ങു് ആവശ്യപ്പെട്ട മറുപടി ഞാൻ നൽകി. അതിനെ അങ്ങു ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതി, പുരുഷൻ, മായ, കാലം എന്നവയെ ഒക്കെയും ഉള്ളിൽ കണ്ടു്, അങ്ങു ഗ്രഹിച്ചു. മഹത്തു്, പരമം, നിത്യം, ശാന്തം ആയ പരബ്രഹ്മം—പൃഥക്ത്വത്തെ പ്രാപിച്ചതു്, എങ്ങനെയെന്നു് അങ്ങു കണ്ടു." ശിവൻ പറഞ്ഞു:—

ഏകം ശിവം ശാന്തം അനന്ത മച്യുതം
ബ്രഹ്മാ f സ്മീതസ്മാത് നഹി കിഞ്ചിത് ഈദൃശം
തസ്മാ ദഭിന്നം സകലം ജഗ ദ്ഭരേഃ
കാലാദി രൂപാണി ച സൃഷ്ടിഹേതുഃ

സമസ്ത ഭൂത പ്രഭവം നിരഞ്ജനം
വ്യയം ച തസ്യൈവ സദാംശരൂപിണഃ
സൃഷ്ടി സ്ഥിതിം സംയമന ന്തദീരിതം
ത്രിതയം തസ്യ വിഭാതി ഭേദതഃ

നാ f ഹം ന ച ത്വം ന ഹിരണ്യഗർഭോ
ന കാലരൂപം പ്രകൃതിർ ന ചാ f ന്യം
തദ് പ്രേരണം കർത്തൃ മലം ച കിഞ്ചിത്
വിനാ f വി രൂപം സ ദവീ ഹ തസ്യ

വിഷ്ണു പറഞ്ഞു:—"ഭോ വൃഷഭധ്വജ! ശിവ! അങ്ങു പറഞ്ഞതു തത്വം തന്നെ: ജ്ഞാനം തന്നെ. ബ്രഹ്മാ വിഷ്ണു ശിവന്മാർ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അംശങ്ങളാകുന്നു. ബ്രഹ്മാവിഷ്ണു ശിവന്മാർ ഒന്നാണു്: ഏകരിൽ ഈ ബ്രഹ്മാവു് അങ്ങയാൽ വദ്ധ്യനല്ല. അങ്ങു് ഏകത്വത്തെ ദർശിച്ചതാണല്ലൊ." അമിതതേജസ്കനായ വിഷ്ണു അരുളിയ വാക്കുകളെ കേട്ട മഹാദേവൻ—ശമിച്ചു.

പരമശിവൻ ബുദ്ധനായി: പരമപ്രഭാവപുഷ്കലനായ പദ്മനാഭൻ പൊഴിഞ്ഞ മധുരസുധയെ ആസ്വാദനം ചെയ്തു—പരമശിവൻ പ്രബുദ്ധനായി. ബ്രഹ്മാവിഷ്ണു ശിവന്മാരുടെ ഏകത്വത്തെ ഗ്രഹിച്ച ഈശ്വരനായ സർവ്വജ്ഞൻ, ശാന്തനായി: ആയുധത്തെ താഴെവച്ചു വധകർമ്മത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു. ശിവൻ ചിരിച്ചു. ബ്രഹ്മാവു പ്രീതനായി. വിഷ്ണു കൃതകൃത്യനായി. ദമ്പതിമാർ ഹിമവൽപുത്രിയിലേക്കു യാത്രാസന്നദ്ധരായി. ആകാശങ്ങൾ ആർത്തു. ശിവൻ സതിയെ—ലോകാഭിവന്ദിതനായ നന്ദികേശ്വരന്റെ പുറത്തു—കയറ്റി: സ്വയം കുടെക്കയറി. ചന്ദ്രന്റെ മടിയിൽ ശശം എന്നതുപോലെ—ശിവന്റെ മടിയിൽ ചിരിച്ചിരുന്ന സതി—ഹിമാലയത്തെ നോക്കി. ശിവനെക്കണ്ടുകൊണ്ടു്, യാത്ര ആരംഭിച്ചു. ബ്രഹ്മാവു് അനുഗമനം ചെയ്തു. മരീചിപ്രമുഖന്മാർ അകമ്പടി ഇറങ്ങി. ദക്ഷൻ ചിരിച്ചു ചിരിച്ചു കൂടെ നടന്നു. സുരാസുര സർവ്വന്മാർ പരമൈശ്വര്യം പൂണ്ടു പുറകെ ചെന്നു. പറകൾ മുഴങ്ങി: കുഴലുകൾ ഊതി: ഭേരികൾ ഭൈരവാരാവം ചെയ്തു. യാത്രയ്ക്കു് അനുവാദം വാങ്ങിയ സർവ്വദേവന്മാർ—ശിവഗാനങ്ങളെ പാടിക്കൊണ്ടു—പിന്നെയും പിമ്പെ പിമ്പെ ചെന്നു. വീണ്ടും അനുവാദം ചോദിച്ചു വാങ്ങിയ സുരനായകന്മാർ—വീണ്ടും ദീർഘസമയം അനുഗമനം ചെയ്തശേഷം—വിവാഹവൃത്താന്തത്തെ സ്മരിച്ചു—പ്രഹൃഷ്ടന്മാരായി. വിദ്യാധരന്മാർ ജ്ഞാനം കണ്ടു: സുഖം അറിഞ്ഞു. യക്ഷകിന്നരാപ്സരസ്സുകൾ ആടിപ്പാടി ചാഞ്ചാടിക്കൊണ്ടു—സ്വ സ്വ സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു—രഥങ്ങളിലും വിമാനങ്ങളിലും ഇതരവാഹനങ്ങളിലും—തിരിച്ചു. ശിവൻ സ്വസ്ഥാനത്തു ചെന്നു. വധൂവരന്മാർ കാളപുറത്തുനിന്നു—കൈലാസത്തിൽ—ഇറങ്ങി. ശിവൻ ഗണങ്ങളോടു പറഞ്ഞു:—"നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പോകുകതന്നെ. എന്റെ സ്മരണ താഡനമേൽക്കുന്ന മുഹൂർത്തത്തിൽ വന്നുകൊള്ളാം." നന്ദികേശ്വരൻ മുതലായവർ ഹിമവാനിൽ തന്നെ സുപ്രസിദ്ധമായ മഹാകോശി എന്ന പ്രപാതത്തിൽ ചെന്നു വിഹരിച്ചു. മോഹിതനായ മൂഢൻ—മഹാഭാഗയായ ദാക്ഷായണിയോടു് ഒത്തുചിരിച്ചു—അനുദിനം, രഹസ്യങ്ങൾ, രമിച്ചു. ശൂലി—മണംപൊറ

പൂക്കളെ കൊരുത്തു കെട്ടിയ മാലകൊണ്ടു-സതിയുടെ തലയിൽ-വട്ടം വച്ചു. പിന്നിൽ ചെന്നു നിന്ന മുക്കണ്ണൻ-സതി നോക്കിയ കണ്ണാടിയിലൂടെ-രണ്ടു തല കാണിച്ചു. സതീശിരസ്സിൽ കെട്ടിൽ മുറുകിയിരുന്ന മുടിയെ അഴിച്ചിട്ടു കോതിയും കെട്ടിയും വീണ്ടും അഴിച്ചും-ലോകങ്ങളെ അഴിച്ചു പണിയുന്ന തമ്പുരാൻ-തലോടി. ദേവിയുടെ സ്വരം ചുവന്ന ചോവടികളിൽ ചെഞ്ചായം പൂരട്ടി-തിരുനെറ്റിയിൽ ചിരപരിചയം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന ഈശ്വരൻ-തിരുനാമുകളെ തൊട്ടുഴിഞ്ഞു. സകായ്മല്ലാത്ത വർത്തമാനം സകായ്മാണെന്നു പടിച്ചു-സതിയുടെ കാതുകളിൽ മന്ത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു-മൂന്നു ലോകങ്ങളെ നോക്കിനിൽക്കേണ്ട മഹേശ്വരൻ-മൂന്നു കണ്ണുകളെക്കൊണ്ടു-മണവാട്ടിയുടെ മുഖം കണ്ടു. പുറകിലൂടെ കാൽപ്പെരുവിരലുകളിൽ അടുത്തു ചെന്നു മുട്ടി-തിരിയുവാൻ ഒരുങ്ങിയ പെൺമണിയുടെ കൺമണിയെ-കൈകൊണ്ടു പൊത്തി. കാണായ കണവനെ തേടി നടന്ന സതിയെ-മായാമറവിൽനിന്നു ഇറങ്ങിച്ചെന്ന ശിവൻ-ഉമ്മവച്ചു പേടിപ്പിച്ചു. മീൻ ഇളക്കിയ പൊൻതാമരപൊട്ടുപോലെ കുലുങ്ങിക്കുലുങ്ങി നിന്ന മുലമൊട്ടിന്റെ അറ്റത്തു-വിശ്വഭാവനൻ കസ്തൂരികൊണ്ടു-വണ്ടു വരച്ചു. വാമലോചനയുടെ മാറത്തു കിടന്ന മാല എടുത്തും വച്ചും വച്ചും എടുത്തും-വാമദേവൻ, കാമക്രീഡാക്രമം അഭ്യസിച്ചു. അംഗനയുടെ അംഗങ്ങളെ ഉഴിഞ്ഞു എടുത്തു അരഞ്ഞാണായും—അരഞ്ഞാണിനെ അഴിച്ചെടുത്തു കഴുത്തിൽ കൊളുത്തിയും-പിഴകാണിച്ചു വിനോദി-അവയെ വീണ്ടും വേണ്ടേടങ്ങളിൽ വേണ്ടേടങ്ങളിൽ സ്ഥാപിച്ചു-സ്പർശനസുഖം അറിയുവാൻ പഴുതു സമ്പാദിച്ചു:—"ഹേ കാളി! ഭവതിയുടെ സഖി എവിടെ? ഇങ്ങോട്ടു നോക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞു ദേവിയെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിച്ച അനലനയനൻ-കരുതലില്ലാതെ നിന്ന കൃഷ്ണരംഗനയനയുടെ തിരുമാറിൽ-കൈപ്രയോഗം നടത്തി. പരമേശ്വരൻ, പ്രാണാധികപ്രിയയായ പാണിഗ്രഹിതയെ, പൂകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞു-വനദേവതയെപ്പോലെ-വിപിനാങ്ങളിൽ നടത്തി. പുഷ്പാഭരണ ശുഭ സർവ്വാംഗി, രമ്യങ്ങളായ കുഞ്ജങ്ങളിൽ-നമ്മസഖനായ മൃഗാങ്കയോടു ഒരുമിച്ചു-വിഹരിച്ചു. ശിവൻ സതിയെ ഒഴിഞ്ഞു ഗമനത്തിൽ സുഖം അറിഞ്ഞില്ല. ഇരിപ്പിൽ പരിതോഷം കണ്ടില്ല: നിൽപ്പിൽ ആനന്ദം നേടിയില്ല: കർമ്മത്തിൽ ശർമ്മം സമ്പാദിച്ചില്ല. സർവ്വ മംഗള സംഭാവിതരായ ദമ്പതികൾ-ഇങ്ങനെ കൈലാസകന്ദരങ്ങളിൽ ദീർഘകാലം വിഹരിച്ചശേഷം-ഹിമവാനിൽ തന്നെ മഹാകോശീപ്രവാഹത്തിലേക്കു നീങ്ങി. പുറകിൽ തന്നെ കാമനും വടയും തൊട്ടുതൊട്ടു ചെന്നു. വസന്തം വിരിഞ്ഞു: വസന്തം വിരിഞ്ഞസമയം മരംപൂത്തു: വെള്ളം തെളിഞ്ഞു: തറ ഐശ്വര്യം പൂണ്ടു. ഒരു മരം പൂത്തപ്പോൾ എല്ലാ മരങ്ങളും പൂത്തു; എല്ലാ മരങ്ങളും പൂത്തപ്പോൾ-പൂത്തവള്ളികൾ അവയ്ക്കു മീതെ-പൂത്തു. വെള്ളങ്ങളിൽ പൂക്കൾ പൂത്തു. പൂത്ത പൂക്കളുടെ മുകളിൽ വണ്ടുകൾ. പാടി. വണ്ടുകളുടെ പാട്ടുകേട്ടു-വായുക്കൾ മലയം മലയിൽനിന്നു-ചന്ദനം പേറിച്ചെന്നു. അവിടെ മണം, ഇവിടെ മണം, നാലേടവും മണം-ഇങ്ങനെ മണംകൊണ്ടു എല്ലായിടവും ഭ്രമിപ്പെട്ടസമയം-അംഗനാമംഗലകൾ തല പൊക്കിപ്പിടിച്ചു, അങ്ങിങ്ങു നോക്കി. മുനികളുടെ മനസ്സുകളിൽ പനി കയറി. തൈർ കടഞ്ഞാൽ നെയ്യു പൊങ്ങും. ഇളകിക്കലങ്ങിയ സർവ്വമനസ്സുകളിൽ നിന്നു, സാരം അപഹൃതമായി. അർദ്ധചന്ദ്രനെപ്പോലെ വിരിഞ്ഞ വലാശപുഷ്പങ്ങൾ-ചന്ദ്രശേഖരന്റെ മനസ്സിൽ കാമാമോദം പെയ്തു. നാഗകേസര മരങ്ങളിൽ പൊന്നൊളിപുഷ്പങ്ങൾ-ശങ്കരന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു നടന്ന കാമനു കുടപിടിച്ചു. വിരിഞ്ഞവയും വിരിയാത്തവയും ആയ പൂക്കളെക്കൊണ്ടു ചമ്പകമരങ്ങൾ-തങ്കക്കോപ്പുകളിൽ കുളിച്ചു. ഇളംചോർ പ്പുതിരിപുഷ്പങ്ങൾ ദിക്കുകളിൽ ചെമ്മാനം വിരിച്ചു. എലവർങ്ങത്തിന്റെ മണം കലങ്ങി അടിച്ചുചെന്ന അനിലൻ-മൂക്കിൽ കടന്നപ്പോൾ-കാമികളുടെ മനസ്സു അമ്മാനക്കളി കളിച്ചു. മുല്ലവള്ളികളിൽ നിന്നും വലഞ്ജങ്ങളിൽനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പുറന്ന മണം തിരഞ്ഞുനടന്ന വണ്ടുകൾ-ആണുംപെണ്ണും ഇണങ്ങി-തമ്മിൽ മുത്തി-പൂക്കളിൽ ഉമ്മവച്ചു-താണം പൊങ്ങിയും വട്ടത്തിൽ പറന്നു. എരിഞ്ഞതിപോലെ വിരിഞ്ഞുനിന്ന പൂക്കളെക്കൊണ്ടു കുനിഞ്ഞുനിന്ന മാവിൻ കമ്പുകൾ-കാമന്റെ അമ്പുകളെ നിരത്തിവച്ചിരുന്ന അമ്പറകളേപ്പോലെ-വമ്പുകാണിച്ചു. തെളിഞ്ഞ വെള്ളത്തിൽ നിവർന്നു വിടർന്ന ചെന്താമരകൾ-നിർമ്മലമായ മുനിമനസ്സുകളിൽ ആത്മജ്വാലകളെപ്പോലെ-എരിഞ്ഞു. സൂര്യന്റെ കതിരുകൾ അടിച്ച മഞ്ഞുകട്ടകൾ-ജ്ഞാനം കണ്ട ജ്ഞാനികളുടെ മനസ്സിൽനിന്നു മമത എന്നതു വണ്ണം-പ്രണശിച്ചു. ക്രൗഞ്ചി നടന്ന കുയിലുകൾ പ്രാണി പ്രാണാപഹരണ പടുവായ പൂവില്ലിന്റെ പൂഞ്ഞാണിന്റെ ഒലിയെ നാണിപ്പിച്ചു. കാട്ടുപൂക്കളിൽ മുട്ടിമുട്ടിപ്പറന്ന വണ്ടുകൾ-പെൺകൊതി കൊതിച്ച കാമനായ കട്ടുവായേപ്പോലെ-അമറി. ചന്ദ്രൻ-ക്രമാഭിവൃദ്ധിയെ മറന്നു. സകല രാത്രികളിൽ സകല കലകളെ വിരിച്ചു-പൂർണ്ണനായി വിഹരിച്ചു. മനോഹരകളായ കാമിനികൾ പ്രിയന്മാരായ കാമുകന്മാരോടു ഒരുമിച്ചു എന്നതുപോലെ-രാത്രികൾ ഹിമമൊഴിഞ്ഞുനിന്ന ഹിമരശ്മിമാനോടു ഒരുമിച്ചു-പ്രസന്നകളായി. കാലം ഇങ്ങനെ കടക്കവെ-ശിവനും സതിയും ഗുഹകളിൽ ഒളിച്ചും, മലകളിൽ കയറിയും, നദികളിൽ കുളിച്ചും-കാലം കടന്നതു അറിയാതെ, കഴിച്ചു. ദാക്ഷായണി ശിവനെ അകലുവാൻ കഴിയാത്തവളായി: ഫാലാക്ഷൻ സതിയെ അകലുവാൻ കഴിയാത്തവനായി. സംഭോഗസംഭാവനം ചെയ്ത സതി-ഹരശരീരത്തിനകത്തു കടന്നു, അമൃതരസം ആനന്ദപൂർവ്വം-പാനം ചെയ്തു. കപാലഹസ്തൻ-ആലാപങ്ങളെക്കൊണ്ടു-ലലാടാക്ഷൻ ഈക്ഷണങ്ങളെക്കൊണ്ടു-മഹേശ്വരൻ ചാരുഹാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു-സതിസർവ്വാംഗങ്ങളിൽ-യോഗി ആത്മജ്ഞാനത്തിൽ എന്നതുപോലെ-ശുഭസഞ്ചാരം ചെയ്തു. സതീ മുഖപീയൂഷപാന നിരതനായ ശിവൻ-സർവ്വ

ഭോഗങ്ങളെ സദാ ഭുജിച്ചു. ദേവിയുടെ മുഖവാസന ദേവനെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി: ദാക്ഷായണിയുടെ സൗന്ദര്യം ത്ര്യക്ഷനെ തടഞ്ഞു നിറുത്തി: സതിയുടെ സുഖവചനങ്ങൾ പതിയെ പാശംകൊണ്ടു കെട്ടി. പിടി പിടിച്ചേടത്തു കൊമ്പൻ നിന്നു.

ഇതി ഹിമ ഗിരി കുഞ്ഞേ പ്രസ്ഥഭാഗേ ദരിഷു
പ്രതിദിന മഭിരേമേ ദക്ഷപുത്ര്യാ മഹേശഃ
കുമുദ്വജ വരിമാണൈഃ ക്രീഡതാ സുസ്യ ജാതാഃ
നവ ദശ ച മുനിന്ദ്രാ വത്സരാ പഞ്ച ചാ fന്യേ

ഹിമവാന്റെ കുണ്ടുങ്ങളിൽ, പരപ്പുകളിൽ, കന്ദരങ്ങളിൽ പരമേശ്വരൻ-ഇങ്ങനെ സതിയോടു് ഒരുമിച്ചു്-പ്രതിദിനം രമിച്ചു. കാലം പോയതു് അറിയാതെ കാലം പോക്കിയ വധൂവരന്മാരെ-ഇരുപത്തഞ്ചു സുരവർഷങ്ങൾ-അതിക്രമിച്ചു.

വർഷകാലം അടുത്തുചെന്നു. ഒരു മലമ്പാറയിൽ ഇരിക്കവെ, സതി ശിവനോടു പറഞ്ഞു:—"ഭോ ഭർത്താവെ: വർഷം ആസന്നമായി. പരമരമ്യമായ കാലം! തീകയറിയ കാറുകൾ ആകാശത്തെ ആവരണം ചെയ്യുന്നു. കടുത്ത കാറ്റുകൾ, പ്രജ്ഞാവർഷം പിളരുമാറു്, കടകടനെ അടിക്കുന്നു. കടമ്പിൻ പൂപ്പൊടിയിൽ നനഞ്ഞു വെളുത്ത നീർത്തുള്ളികൾ, എല്ലാടവും ചിതറിപ്പറക്കുന്നു. ഇടികൾ കേട്ടു നടുക്കം നടുങ്ങി സാരം അലസുന്ന മേഘങ്ങൾ-പെയ്യുന്നു. പേടിപ്പിക്കുന്ന മിന്നൽക്കൊടികൾ-കാറ്റിൽ പറന്നു്-സർവ്വപ്രാണികളെ പേടിപ്പിക്കുന്നു. സൂര്യൻ ഇരുണ്ടു: ചന്ദ്രൻ ഇല്ലാതെയായി: പകൽ രാത്രിയെപ്പോലെ കറുത്തു. വിരഹികൾക്കു സർവ്വം വിപരീതമായി. കാറിനെപ്പേടിച്ചു്, ചുരുൾ ചുരുളായി ഓടിനടക്കുന്ന മേഘങ്ങൾ-ഉരുണ്ടുരുണ്ടു തലയിൽ വീഴുമൊ? ഭീരുക്കൾ ഭയപ്പെട്ടുമാറും. കാമികളിൽ പ്രേമം വഴിയുമാറും,-മഹാമരങ്ങൾ ആകാശത്തു തുളയ്ക്കുന്നു. സ്നിഗ്ദ്ധങ്ങളായ-നീലാഞ്ജന ശ്യാമങ്ങളായ-മേഘങ്ങളുടെ പുറകിൽ-വെള്ളരിപ്പുക്ഷികൾ-യമുനയുടെ തിരകളിൽ ഹംസങ്ങളെപ്പോലെ—മിന്നുന്നു. തീപിടിച്ച മേഘമാലകൾ—കടലിൽ കാളിയബഡവാനലനെപ്പോലെ—ഇളകി ഇളകി ആളുന്നു. മുറ്റങ്ങളിൽ തന്നെ പുല്ലു കിളിർക്കുന്നു. മറ്റുള്ളടങ്ങളിൽ ചെടികൾ കാടുകളായി. മന്ദരം മലയിൽ വളർന്ന കാടുകളെക്കൊണ്ടു കാടു കെട്ടിയ പാൽക്കടൽപ്പോലെ—വന കാനന സമാകീർണ്ണമായ ഹിമവാൻ-വിലസുന്നു. ലക്ഷ്മി, കലികാലത്തു സജ്ജനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നതുപോലെ—കുസുമൈശ്വര്യം, പ്ലാശിനെ വിട്ടു്, കുടകപ്പാലയിൽ കയറുന്നു. മിന്നൽ ചടചടാരോവം കേട്ട മയിലുകൾ—സർവ്വാംഗസൗന്ദര്യത്തെ കാട്ടതോറും വാരിപ്പുണർന്നു് ഐശ്വര്യം കാട്ടി—വൃഷ്ടിയെ വിളിക്കുന്നു. മദം പൂണ്ട ചാതകങ്ങൾ—വാനത്തു തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന മധുരസുഖസംഗീതം—മഴയ്ക്കു മുന്നോടി തന്നെ. ആകാശത്തിനു കരവച്ച തെളിനീർ വില്ലു—ചൂടിനെ പേടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു—ജലധാരാ ശര പ്രയോഗം ആരംഭിക്കുന്നു. ഹേ ഹര! ഈ മേഘങ്ങളുടെ ഭൂന്യത്തെ അങ്ങു കാണുന്നുവോ? ഈ മേഘങ്ങൾ അല്പവർഷം കണ്ടു ഹർഷിക്കുന്ന മയിലുകളുടെയും ചാതകങ്ങളുടെയും പുറത്തു—മഞ്ഞുകട്ടകളെ എറിയുന്നു. ബന്ധുവായ സൂര്യൻ, ഈ പരവകളോടു ചെയ്യുന്ന അപനയം കണ്ടു്—അരയന്നങ്ങൾ മാനസസരസ്സിലേക്കു്—ക്രുദ്ധമായിപ്പറക്കുന്നു. ഭോ പരമശിവ! ഈ വിഷമകാലത്തു കാകനും ഉപ്പനും ക്രൂരകെട്ടിത്തുടങ്ങി. നമുക്കു താമസം എവിടെയൊ? അല്ലയൊ പ്രാണനാഥ! ഞാൻ പേടിക്കുന്നു: കാലത്തിനു വന്ന മാറ്റം നീമിത്തം, ഞാൻ വളരെ പ്പേടിക്കുന്നു. പിനാകിൻ! ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു: നാം ഇവിടെ നിന്നു മാറിത്താമസിക്കണം. കൈലാസമാകട്ടെ, ഹിമാചലമാകട്ടെ, മഹാകോശിയാകട്ടെ, ഭൂമിയാകട്ടെ—എവിടമായാലും വേണ്ടില്ല: ഭോ വൃഷഭദ്ധ്വജ! അങ്ങു നിശ്ചയിക്കുന്ന സ്ഥാനം എനിക്കു രുചിച്ചു."

സതിയുടെ വചനം കേട്ടു ശിവൻ ചിരിച്ചു. തലയിൽ നിന്നു കീഴ്പോട്ടുള്ള പരന്ന നിലാവു കയറി വെൺനിറം വളർന്നു ചിരി ചിരിച്ചു കൊണ്ടു്—സർവ്വതത്വജ്ഞനായ പരമേശ്വരൻ—പരമേശ്വരി പരിതോഷം പൂഴമാറു്—പറഞ്ഞു:—"ഭോ പ്രിയേ! കാറുകൾ ഒരിക്കലും അടുക്കാത്ത ഒരു സ്ഥാനം, ഭവതിയുടെ പ്രീതിയെ പുരസ്കരിച്ചു്, നമ്മുടെ വാസത്തിനായി ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു കൊള്ളാം. ഭോ മനോഹരേ! ഹിമവാന്റെ നിതംബത്തെക്കവിഞ്ഞു മേഘം ഒരു കാലത്തും ഉയരുന്നതല്ല. കൈലാസത്തിലും അങ്ങനെ തന്നെ. ആ മഹാചലങ്ങളുടെ ക്രൂടങ്ങളെ മേഘങ്ങൾ സമീപിക്കുകയില്ല. പുഷ്കരം ആവർത്തം മുതലായ മഹാമേഘങ്ങൾ തന്നെയും, മേരുവിലുള്ള ജംബുവിന്റെ അടുത്തുവരെയുള്ളു മാത്രമാകുന്നു, ആക്രമണം നടത്തുന്നതു്. ഈ ഗിരികൂടങ്ങളിൽ ഏതിന്റെയെങ്കിലും ഉപരിഭാഗത്തു്—എവിടെയാണു്, ഭവതിക്കിഷ്ടം എന്നാൽ—അവിടെ നാം സുഖസൈര സംവാസം ചെയ്യാം: ഭവതി ആജ്ഞാപിക്കുകതന്നെ. ഹിമാലയ മഹാചലം ഇതാ വിധേയനായി നിൽക്കുന്നു. പൊൻ ചിറകു വച്ചു പാപറക്കുന്ന ലക്ഷം പറവകൾ മധുരസ്വരവിതരണം ചെയ്തു—അവിടെ നമ്മെ സൽക്കരിക്കും: സിദ്ധസുന്ദരികൾ ഭവതിയുടെ സനാതനമായ സഖിതയെ കാംക്ഷിച്ചു—പാകം പൂർണ്ണമായ കായ്കനികളെ പൊൻതാമ്പാളങ്ങളിൽകൊണ്ടുവന്നു—വെൺകൽപ്പണിത്തറമലയിൽ—ഭവതിയുടെ മുന്നിൽ അർപ്പിച്ചു ആചരിക്കും. സുരപ്പെണ്ണുങ്ങൾ ഇറങ്ങിവരും: ഗിരി കന്യകകൾ നിര നിരന്നുവരും: ഉരഗസുന്ദരികൾ തെരുതെരെ തുരുതുരനെ ചിരി ചിരിച്ചു വരും. ഈ സർവ്വസ്ത്രീകൾ ഭവതിയെ അനുമോദിച്ചു് ഉള്ളിലാക്കുന്നു—ഭവതിയെ സർവ്വപ്രകാരേണ സഹായിക്കും. ത്രിഭുവനങ്ങളെക്കൊണ്ടു ത്രിലോകവിഖ്യാത-ഹിമാലയപ്പെരുമാളിന്റെ പ്രിയരാജ്ഞി-മേനക-അടുത്തു വന്നു വേണ്ട വേണ്ട ഉപദേശങ്ങളെ

ക്കൊണ്ട്—ഭവതിയെ പ്രീണിപ്പിക്കും. നിറപ്പകിട്ടും സ്വരപ്പകിട്ടും ഇണങ്ങിയ കയിൽപ്പട-പാട്ടുപാടി, പൊടിപൊടിക്കുന്ന വള്ളിക്കെട്ടുകളും മരപ്പെരുമാറുകളും ഇണങ്ങി, നിത്യവസന്തം നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ഹിമവൽ പാർശ്വങ്ങൾ—ഭവതിക്ക്—പ്രിയയ്! പ്രിയമാകുമൊ? കൺനീർത്തെളിനീർ നിറഞ്ഞ കുളങ്ങളും കയങ്ങളും ലക്ഷക്കണക്കിനു അവിടെ കിടക്കുന്നു: അവിടെ കോടിക്കണക്കിനു—കാടായി വളർന്ന—മണം പെറുന്ന താമരകൾ—വാട്ടം അറിയുന്നില്ല. സർവ്വകാല സ്ഥിര വാസത്തിനു് ഉചിതമായ സ്ഥാനങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ട്. മേരുവിനെ—സർവ്വലോകാധാരമായ മഹാമേരുവിനെ—ഭവതി എങ്ങനെ വീക്ഷിക്കുമൊ? മഹാ ഭാഗെ! കല്പകവനങ്ങൾ അലങ്കരിക്കുന്ന മൈതാനപ്പരപ്പുകൾ—അവിടെ സർവ്വകാമങ്ങളെക്കൊണ്ടു—തർപ്പണം ചെയ്യുന്നു. നോക്കുന്നേടമൊക്കെയും യതികൾ; ദേവാലയങ്ങൾ നിരവധി; പാട്ടുന്ന പറവകൾ കോടിക്കണക്കിനു. വെള്ളി, പൊന്നു്, സ്ഫടികം എന്നിവകൊണ്ടു മുറ്റിലും ചെമ്മതിൽമറവച്ച കളിക്കടവുകൾ അനേകമുള്ള മാനസസരസ്സു മുതലായവ—അവിടെയാണു്. രത്നത്തണ്ടിൽ മൊട്ടായി നിൽക്കുന്ന പൊൻ താമരകൾ, പൊൻ തണ്ടിൽ വിരിഞ്ഞു മലർന്ന രത്നത്താമരകൾ, എന്നിവയെ നിരന്തരം ഇളക്കി—ഹുഗ് ഹുള ഹുഗ് ഹുള എന്നു പാട്ടുന്ന—മീനങ്ങൾ, ശംഖങ്ങൾ, ആമകൾ, മുതലകൾ എന്നിവയെക്കൊണ്ടു പ്രാണൻ പൂണ്ട നീർ മൈതാനങ്ങൾ—അവിടെ, കണ്ണിൽ കുളമ്മകയറി, സർവ്വാംഗസംപ്രീണനം ചെയ്യുന്നു. യൗവ്വനം ഉടയാത്ത ലോകാന്തരസുന്ദരികളുടെ ശരീരസൗരഭ്യവും സുനകുമാരസൗരഭ്യവും അലിഞ്ഞു ചേർന്നു പൊങ്ങുന്ന ഗുണം കൂടിയ മണം—കുളിർകാറ്റിൽ കയറി, മൈതാനങ്ങളിൽ സഞ്ചാരസുഖം വാരി വിതയ്ക്കുന്നു—നിത്യവസന്തത്തിൽ രമണിയ മണിമേടകളായി പൂ പൂത്തു തലയെടുത്തു നിൽക്കുന്ന സുരതരുക്കളുടെ തുമ്പുകളിൽ തുമ്പുകളിൽ—ചന്ദനം *f* ഗരു കസ്തൂരിത്തളിരിളകുന്നു. സാരസങ്ങളും, കാദംബങ്ങളും ചക്രവാകങ്ങളും കയറിനിർത്തിക്കുന്ന പൂമരക്കമ്പുകൾ—കുടകളായും ആന്തോളങ്ങളായും ഏകകാലത്തു രൂപപ്പെടുന്നു. ഇന്ദ്രന്റെ മണിമേട അവിടെത്തന്നെ: കുബേരന്റെ വസതിക അവിടെത്തന്നെ: യമന്റെ കൊട്ടാരം അവിടെത്തന്നെ. വരുണൻ, അഗ്നി, നിർൃതി, ഹരൻ എന്നവരുടെ—സർവ്വലോകപാലകന്മാരുടെ—അപരിമിത ചരാചര പ്രാകാര പരിഭ്രഷിതങ്ങളായ രാജധാനികൾ—അവിടെത്തന്നെ. കേളികേട്ട പെണ്ണുങ്ങൾ—സർവ്വസുഭഗതകൾക്കു വിളനിലമായ മുപ്പാർപ്പുകൾ പ്രമദകൾ—ഉർവ്വശി, മേനക, രംഭ, തിലോത്തമ, ഇന്ദ്രാണി മുതലായ സഞ്ചാരസുന്ദര സർവ്വ രാജ്ഞിമാർ—ഭവതിയെ അടുത്തുവന്നു് അടിവണങ്ങും. അപ്സരദാസികൾ അവിടെ ലക്ഷക്കണക്കിനാണു്. ഭോ മഹാഭാഗെ! ഭവതി മഹാമേരുവിൽ നിവാസം കാംക്ഷിക്കുന്നുവൊ? അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട, എന്റെ സ്വന്തംവക കൈലാസമഹാചലം ഉണ്ടു്. സുഹൃത്തുക്കൾക്കു് ഇതുപോലെ ആശ്രയസ്ഥാനം വേറെ ഇല്ല. എന്റെ സഖാവായ കുബേരന്റെ നഗരം, അവിടെ വളരെ അടുത്തതന്നെ. ഗംഗാജലംകൊണ്ടു പരിശുദ്ധമായ വെള്ളിമാമല—ഭൂഴനിലാവൊളിയെ നാലുപാടും കോരിത്തളിക്കുന്നു. മലംപരപ്പുകളിലും കല്ലിളപ്പുകളിലും യക്ഷപ്പെണ്ണുങ്ങൾ നിത്യോത്സവം പൂഴ്ന്ന പർവ്വതപ്പെരുമാൾ—നാനാമൃഗഘോഷംകൊണ്ടു മുഴുവും, സാരസ സരഃശതങ്ങളെക്കൊണ്ടു പുഴുവും, മഹാമേരുപോലെ സർവ്വഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രപൂർണ്ണവും—ആയി നിൽക്കുന്നു. സുന്ദരി! സതി! വർഷകാലവിഹരണങ്ങൾക്കു യോജിച്ച സ്ഥാനങ്ങൾക്കു പ്രയാസമില്ല. ഭവതി പറയുക. ഏതാണു മനസ്സിനിണങ്ങിയ സ്ഥാനമെന്നു ഭവതി ആജ്ഞാകൊടുക്കുകതന്നെ. നാം അങ്ങോട്ടുക്കു മാറുകയായി.” സതി വിനാകാണം ഇങ്ങനെ ചെയ്തു:—“അങ്ങയ്ക്കു ഇഷ്ടമെങ്കിൽ നമുക്കു ഹിമാലയ മഹാചലത്തിലേക്കു പോകാം. ആ മഹാഗിരി നമുക്കു യോജിക്കും.” ശിവനും സതിയും തുംഗമായ ഹിമാദ്രിശൃംഗത്തെ പ്രാപിച്ചു. പക്ഷികൾ കടക്കാത്ത പ്രദേശം! മേഘങ്ങൾ മുട്ടുന്നു മാറുന്ന മഹോന്നതമായ മല! മരീചിമരങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിരാജിക്കുന്ന ഗിരി രാജ പരമ ശിഖരം! പൊന്നും വെള്ളിയും കടൽക്കരയിൽ ചരൽപോലെ കിടന്ന—ഇളംകതിരോൻ കതിർപൊറ സ്ഫടികത്തറയിൽ പച്ചവിരിപ്പു വിരിച്ചതുപോലെ പട്ടു പുൽപ്പൊലിമ വളർന്ന—വിചിത്രവിചിത്രമായ മഹീധ്രശീർഷം! അവിടെ പൂത്ത വള്ളികൾ നിർമ്മലനിർത്തടാകങ്ങളെ വിതാനിക്കുന്നു. പൊക്കം കൂടിയ മരങ്ങളുടെ നീണ്ട അറ്റങ്ങളിൽ, പൂക്കളെക്കൊണ്ടു തൊട്ട കുമ്മപ്പൊട്ടിനു്, വണ്ടുകൾ കുമള വണിയുന്നു. തങ്കത്താമരകളേയും രത്നക്കരിങ്കുവളപ്പൂക്കളേയും നിറം വിടിച്ച പറവകളാണെന്നു വേടിച്ച മറു പറവകൾ—മധു കുടിച്ചു മത്തുപിടിച്ചു തുങ്ങിയിരിക്കുന്ന വേറെ പറവകളുടെ തലകളെ—പൂക്കളാണെന്നു കരുതി—കൊത്തി കൊത്തിത്തളരുന്നു. ചക്രവാകങ്ങൾ പാടിനടക്കുന്നു: കാദംബങ്ങൾ കളകൂജനം ചെയ്യുന്നു: കോഴികളും മയിൽക്കോഴികളും വണ്ടോരൻകോഴികളും—വിണങ്ങിക്കുകി—ഇണങ്ങിപ്പറക്കുന്നു. അയവെട്ടിക്കിടക്കുന്ന മൃഗങ്ങളുടെ മുകളിൽ ആൺകുയിലുകൾ പാടിച്ചാഞ്ഞാടുന്നു: കുരിരുമ്പു പൂണ്ട സിദ്ധന്മാർ സങ്കീർത്തനം പാടുന്നു: ഗുഹ്യകന്മാർ രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അമ്മാനമാടുന്നു: കിന്നരികൾ, പുരന്ധ്രികൾ, ശൈലകന്യകകൾ, വിദ്യാധരികൾ എന്നവർ ചാട്ടംചാടി ഓടി നടക്കുന്നു: തുടി ഭേരി പടഹ മൃദംഗങ്ങൾ തിമിർക്കുന്നു. നൃത്തം ചെയ്യുന്ന അപ്സരപ്പെണ്ണുങ്ങൾ, മലമുടികളെ തുള്ളിക്കുന്നു. പൂത്ത വള്ളികൾ കിങ്കിണി കെട്ടിപ്പടർന്ന മരങ്ങൾ വിതാനിച്ച ഗിരിശിഖരത്തിൽ—സതിയും ശിവനും താമസം ഉറപ്പിച്ചു. ആനന്ദത്തിന്റെ പ്രകാരങ്ങളെ നവംനവങ്ങളായി നിർമ്മിച്ചു്. അനുഭവിച്ച വധൂവരന്മാർ—ദാക്ഷായണീവിരൂപാക്ഷന്മാർ—ചിലപ്പോൾ കൈലാസത്തിൽ പോയിവന്നു: ചിലപ്പോൾ മഹാമേരുവിന്റെ ശിഖരങ്ങളിൽ ഒളിച്ചുകളിച്ചു: ചിലപ്പോൾ ദിക്പാലകന്മാരുടെ ആരാമ

ങ്ങളെക്കണ്ടു നടന്നു: ചിലപ്പോൾ സരിൽ ഗിരി സരഃ ശോഭിത മായ മനുഷ്യലോകത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു. പരമശിവൻ പകൽ പോയതു് അറിഞ്ഞില്ല; രാത്രി വന്നതു് അറിഞ്ഞില്ല: ബ്രഹ്മത്തെ മറന്നു; രവസ്സു് അനന്യനിതമായി. ശിവനു സതി മതിയായി: ശിവൻ, സതീസുഖം വളർത്തി; സതി, ശിവസുഖം വളർത്തി. ഭാവങ്ങളെക്കൊണ്ടു നനഞ്ഞു്, ഹാവങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ആർദ്രമായ, അനുരാഗമഹീരുഹം—സതീശിവ രമ്യാരാമത്തിൽ കിളിർത്തു; വളർന്നു; തളിർത്തു:

തസ്മാൽ സപ്തസമേ സ്ഥാനേ
ദിവ്യമാനേന ശംകരഃ
ദശ വർഷ സഹസ്രാണി
രേമേ സത്യാ സമം മുദാ

സപ്തസമമായ ആ പ്രദേശത്തിൽ ശിവനും സതിയും—പ്രമോദപൂർണ്ണകൌതുകം പൂണ്ടു—പതിനായിരം ദിവ്യവർഷം രമിച്ചു.

അക്കാലത്തു ലോകപിതാമഹന്മാരായ മരീചി മുതലായവർ ഒരു സത്രം നടത്തുകയുണ്ടായി. ദേവന്മാർ, ഗന്ധർവ്വന്മാർ, പരമർഷികൾ മുതലായവർ ഒക്കെയും അവിടെ സന്നിഹിതന്മാരായിരുന്നു. ആ സഭയിലേക്കു ദക്ഷൻ പ്രവേശിച്ചു.

മത്സരം. സദസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചയെ വിനയപൂർണം ചെയ്തുകൊണ്ടു കടന്നുചെന്ന ദക്ഷന്റെ ഉജ്ജ്വലതയെക്കണ്ടു്—സംഭ്രമിച്ച സദസ്യന്മാർ—ബ്രഹ്മാവും ശിവനും ഒഴികെയുള്ള സർവ്വസദസ്യന്മാർ—എഴുന്നേറ്റുനിന്നു; ആദരിച്ചു. ദക്ഷൻ അച്ഛനായ ബ്രഹ്മാവിനെ നമസ്കരിച്ചു: ആജ്ഞാപ്രകാരം ഇരുന്നു. ദക്ഷൻ ചെന്നു കയറിയ സമയം ശിവൻ എഴുന്നേറ്റില്ല; ദക്ഷൻ ശിവനെ നമസ്ക്കരിച്ചില്ല: എന്നീ രണ്ടു സംഗതികൾ—അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ ചക്രവാളം മുഴുവൻ കറുപ്പിക്കുവാനായി വളരേണ്ട രണ്ടു കാർക്കിഷ്ണങ്ങൾ എന്നതുപോലെ—അത്ഥഗർഭങ്ങളായി—അവിടെ നടന്നു. സദസ്യന്മാർ എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു് ഉപചാരം ചെയ്തു: എന്നാൽ ജാമാതാവായ ശിവൻ സദസ്സിൽ എഴുന്നേറ്റില്ല എന്നതു്, ദക്ഷനു്, അശേഷം രുചിച്ചില്ല. ദക്ഷന്റെ ഉള്ളിൽ കോപാഗ്നി കത്തി; അതു വളർന്നു; അതു വായുരൂപമായിക്കാളി. ദക്ഷൻ നാലുപാടും നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—"അല്ലയോ ദേവന്മാരെ! അഗ്നികളെ! ബ്രഹ്മർഷികളെ! ഞാൻ അല്പം സംസാരിക്കുന്നതിനെ നിങ്ങൾ കേൾക്കുമോ? ഞാൻ ആലോചനയില്ലാതെ പറകയല്ല. ഈ ഇരിക്കുന്ന ശിവൻ, ശിഷ്ടാചാരത്തെ ഗ്രഹിച്ചവനോ? സാവിത്രിയെപ്പോലെ പരിശുദ്ധയായ എന്റെ മകളെ—ഞാൻ ഇവനു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുത്തു: ഇവൻ എനിക്കു പുത്രനല്ലയൊ? ഞാൻ ഇവിടെ വന്നു കയറി. ഇവൻ എഴുൽക്കുകയൊ അഭിവാദ്യം ചെയ്യുകയൊ—യാതൊന്നും—എന്നെ മാനിച്ചു ചെയ്തില്ല. മറിമാൻകണ്ണിയായ എന്റെ മകളെ ഈ ക്രൂരങ്ങളുടെകണ്ണനു ഞാൻ കൊടുത്തു—"ഗ്രഹീത്വാ മൃഗശാബാക്ഷ്യാഃപാണിം മർക്കടലോചനഃ"—ഗർവ്വിഷ്ഠൻ! മര്യാദ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവൻ! ദുരാചാരൻ—അയ ഇവനു്, ഞാൻ മകളെ കൊടുത്തതു് അബദ്ധമായി. വേദത്തെ ശൂദ്രനു് ഉപദേശിക്കാമൊ? അച്ഛൻ—ബ്രഹ്മാവു്—അന്നു് അങ്ങനെ ആജ്ഞാപിച്ചു: അതു നിമിത്തം ഈ വിവാഹം ഞാൻ അന്നു് അനുവദിച്ചുപോയതാണു്. പ്രേതാവാസങ്ങളിൽ ഭൂതഗണങ്ങളോടുകൂടെ നഗ്നനായി നടന്നു തുള്ളുന്ന ഇവനു്—ചിതാഭസ്മത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യു. പ്രേതങ്ങളെ മാലയാക്കി, മനുഷ്യാസ്ഥികളെ ആഭരണങ്ങളാക്കി, പേപ്പട്ടി ശാചങ്ങളുടെ ആശാനായി നടക്കുന്ന ഇവനു്—ഞാൻ എന്റെ മകളെ കൊടുത്തു. എനിക്കു് അതു് അന്നു് അശേഷം സമ്മതമല്ലായിരുന്നു. അച്ഛൻ ആജ്ഞാപിച്ചു: കഷ്ടം! ഞാൻ വഴിപ്പെട്ടുപോയി. ഈ ശിവൻ ദേവസമൂഹത്തിൽ അധമനാകട്ടെ. ഇവനു യാഗത്തിൽ ഇന്ദ്രൻ മുതലായവരോടു് ഒരുമിച്ചു യാഗാംശം ലഭിക്കാതിരിക്കട്ടെ. "ദക്ഷന്റെ അവിവേകവും, ശിവന്റെ അല്പവും ചലിക്കാത്ത സ്ഥൈര്യവും, കണ്ടു—എന്താണു നടക്കുന്നതെന്നു ഭയന്ന സദസ്യന്മാർ—അമ്പരന്നു; അങ്ങട്ടുമിങ്ങട്ടും നോക്കി. പ്രധാനന്മാർ ദക്ഷനെ വിരോധിച്ചു: ഋഷികൾ:—"പരബ്രഹ്മസ്വരൂപിൻ! ഉരിത്രഹര! ഉരിത്രഹര! ഉരിത്രഹര!" എന്നു വിളിച്ചു. സഭയിൽ നീലകണ്ഠക വിഷമമാണെന്നുകണ്ടു്—ദക്ഷൻ പരമശിവനെ ശപിച്ചശേഷം—ഇരുന്നില്ല: മുഖം കുനിച്ചു സഭയിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിപ്പോയി. കോപം സഹിക്കുവാൻ അരുതാഞ്ഞ നന്ദികേശ്വരൻ—ദക്ഷനെയും ദക്ഷനെ അനുമോദിച്ചവരെയും തുടരെ ശപിച്ചു: നന്ദികേശ്വരൻ പറഞ്ഞു:—"ദക്ഷൻ ആത്മജ്ഞാനവിഹീനനാകട്ടെ. വിഷയപരാധീനനാകട്ടെ: ആടിന്റെ മുഖത്തോടുകൂടിയവനായിത്തീരട്ടെ: ദക്ഷനെ അനുകൂലിച്ചവർ ജന്മമരണങ്ങളെ തരണം ചെയ്യാതിരിക്കട്ടെ: വേദവാചനങ്ങൾക്കു ദേവയാനപരമായ അർത്ഥം കാണാതിരിക്കട്ടെ—അവർ കിട്ടുന്നതൊക്കെയും തിന്നുകൊണ്ടു—താനെന്നും ധനമെന്നും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു—വിദ്യയെയും രൂപസ്ത്രീയേയും വ്രതത്തെയും വ്യഭിചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു—ലോകത്തിൽ തെണ്ടി നടക്കട്ടെ." നന്ദികേശ്വരന്റെ ധിക്കാരപരമായ വാക്കുകൾ കേട്ട ഭൃഗു ക്രുദ്ധനായി; ബ്രാഹ്മണരെ ക്രമലില്ലാതെ ശപിച്ച നന്ദികേശ്വരനെയും അനുചരന്മാരെയും ഭൃഗു ബ്രഹ്മദണ്ഡം എന്ന ശാപംകൊണ്ടു ശപിച്ചു. "ശിവവ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരും അവരെ അനുസരിക്കുന്നവരും സച്ഛാസ്ത്രത്തിന്റെ ശത്രുക്കളാകും; പാഷണ്ഡന്മാരാകും: അവരുടെ ശൌചം നശിക്കും: അവർ ജടയും എല്ലും ചാരവും ധരിക്കും: അവസ്സു സുരയും ആസവവും തൈരുമാകും. എടാ! നന്ദികേശ്വര! നീ ദേവന്മാർത്തെ ഉഷിച്ചുവോ? അതിന്റെ ഉപദേഷ്ടാവു്, കല്യാണമൂർത്തിയായ ജനാർദ്ദനനാകുന്നു." കലഹങ്ങൾ കൂട്ടുന്ന സഭയിൽനിന്നു്—വിമനസ്കനായ പരമശിവനും പുറകെ അനുഗന്മാരും—ഇറങ്ങിനടന്നു.

ദക്ഷനും ശിവനും തമ്മിൽസൈരക്കേടു കാരണമല്ല ചെയ്തതു്. അങ്ങനെയിരിക്കവെ ബ്രഹ്മാവു്—ദക്ഷ

നെ പ്രജാപതികളുടെ അധിപനായി അഭിഷേകം ചെയ്തു. അന്നുമുതൽ ദക്ഷൻ പൂർവ്വാധികം ഗർവ്വിഷ്ഠനായി. ദക്ഷൻ-വാജപേയം എന്ന യാഗം കഴിച്ചു: അതിലേക്ക്-ശിവനെയൊ ശിവപക്ഷീയന്മാരെയൊ ക്ഷണിച്ചില്ല. അതു കഴിഞ്ഞു്-ദക്ഷൻ ബൃഹസ്പതിസവം ആരംഭിച്ചു. ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട അതിഥികൾ പുറകെ പുറകെ ചെന്നു കയറി; വസിഷ്ഠൻ, നാരദൻ, അത്രി മുതലായ ബ്രഹ്മർഷികൾ, ദേവർഷികൾ, പിതൃക്കൾ മുതലായവർ ഒക്കെയും സൽക്കൃതന്മാരായി. ദക്ഷന്റെ പുത്രിയായ സതി കൈലാസത്തിൽ നിന്നു കൊണ്ടു്-ആകാശത്തേക്കു നോക്കി: വിമാനങ്ങളൊക്കെയും ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി ദക്ഷന്റെ ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ചാരുഹാസിനികൾ, പുണ്ഡരികായതലോചനകൾ, മധുരസ്വരസമ്പന്നകൾ-ധന്യതയുടെ വിവിധപ്രകാരങ്ങളെ അനുഭവിച്ച പരമസ്ത്രീകൾ-ഭർത്താക്കന്മാരോടു് ഒരുമിച്ചു്-യാഗത്തിനുപോകയാണു്. അച്ഛന്റെ ഗൃഹത്തിൽ യാഗം നടക്കുന്നുണ്ടു് എന്നു മുമ്പേതന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്ന സതി-വിമാനങ്ങളിൽ പോകുന്ന അതിഥികളെ കണ്ട സമയം-പ്രത്യേകം ഔത്സുക്യയായി. സതി പരമശിവനെ സമീപിച്ചു; അഞ്ജലിക്കുപ്പി; പറഞ്ഞു:-"പ്രഭോ! അങ്ങയുടെ ശ്വശുരനായ പ്രജാപതിയുടെ ആസ്ഥാനത്തിൽ യാഗമഹോത്സവം നടക്കുന്നു: അങ്ങയ്ക്കു വിരോധമില്ല എങ്കിൽ-നമുക്കു് അതുടൻ ചെന്നു പോരാം. ഇതാ നോക്കുക; ദേവന്മാർ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു: എന്റെ സഹോദരികളും അവരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരുമവിടെ ചെന്നുചേരും. എന്റെ മറ്റുള്ള അമ്മമാരുടെ മക്കൾ ഒക്കെയും അവിടെ ചെന്നിട്ടുണ്ടാവും; എന്റെ അമ്മയെ എനിക്കു കാണണം. ഞാനും അമ്മയും തമ്മിൽ കണ്ടിട്ടു കാലം വളരെ കടന്നിരിക്കുന്നു. പരമർഷികൾ ഒക്കെയും ചേർന്നു നടത്തുന്ന യാഗത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതു്-അനുഗ്രഹപ്രദവും ആണല്ലൊ. പ്രഭോ! പരമശിവ! സർവ്വവും അങ്ങയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങയ്ക്കു ആശ്ചര്യമായതു് യാതൊന്നും ഇല്ല. എന്നാൽ ഞാനാകട്ടെ, ദീനയാണു്; സ്ത്രീയാണു്; അജ്ഞയാണു്; എനിക്കു എന്റെ ഗൃഹത്തെ കാണണമെന്നു്-കാംക്ഷയുണ്ടു്. അതാ നോക്കുക. കളകണ്ഠധവളങ്ങളായ എതു എതു വിമാനങ്ങൾ എന്റെ അച്ഛന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്നു? അവയിൽ മനോഹരകളായ എതു എതു പെണ്ണുങ്ങൾ-ഉടുത്തൊരുങ്ങി-ആഭരണമണിഞ്ഞു്-ചിരിച്ചു വിഹരിക്കുന്നു. ഞാൻ അച്ഛന്റെ യാഗത്തിൽ ഒന്നാമതു ചെല്ലേണ്ടവൾ അല്ലയൊ? അച്ഛൻ നമ്മെ ക്ഷണിച്ചില്ല എങ്കിൽ തന്നെ എന്തു്? ഭർത്താവിന്റെയും ഗുരുവിന്റെയും പിതാവിന്റെയും ഗൃഹത്തിൽ-ആർക്കും എപ്പോഴും പ്രവേശമുണ്ടു്. പ്രഭോ! അങ്ങു പ്രസാദിക്കുക: അങ്ങയുടെ ശരീരത്തിൽ അർദ്ധമാണു് എന്നു് അനുഗൃഹീതയായ എന്നെ-അങ്ങു് അനുഗ്രഹിക്കേണമെ." പൂർവ്വചരിതത്തെ സ്മരിക്കുകയും ഭാവിചരിതത്തെ കാണുകയും ചെയ്തു പരമശിവൻ പറഞ്ഞു:-"ബന്ധുഗൃഹത്തിൽ-ക്ഷണം ക്രൂടാതെ ചെല്ലാമെന്നു ഭവതി പറഞ്ഞതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ബന്ധുക്കൾ അകാരണമായി അപരാധം പറയുന്നവരാണു് എങ്കിൽ-ചെല്ലുന്നതു സൂക്ഷിച്ചുവേണം. വിദ്യാതപോവൃത്തവയോകുലങ്ങൾ" എന്ന ആറു്-വിദ്യ, തപസ്സു്, ധനം, ശരീരം, ശരീരകൊമളിമ, യൗവ്വനം, അഭിജനനം എന്ന ആറു്-സത്തുക്കൾക്കു ശ്രേയസ്സിനും അസത്തുക്കൾക്കു വിനാശത്തിനും ആധാരമാകുന്നു. ഭവതി പിതാവിനു പ്രിയ പുത്രിതന്നെ: എന്നാൽ എന്റെ ഭാര്യയാണു്-എന്നതിനാൽ പിതൃഗൃഹത്തിൽ സൽക്കരിക്കപ്പെട്ടുകയില്ല. അസുരന്മാർ വിഷ്ണുവിനെ എന്നതുപോലെ-ദക്ഷൻ എന്നെ ദ്രോഹിക്കുന്നതു ബുദ്ധിദോഷം ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണു്: അല്ലാതെ എന്താണെ പറയുക? അല്ലയൊ സുമദ്ധ്യമെ! ഞാൻ ശത്രുരനെക്കുണ്ടു സമയം എഴീറ്റില്ല എന്നതാണു്-ഞാൻ ചെയ്ത അപരാധം. വൃഥാ ദേഹാഭിമാനം നടിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചു്-എഴിൽക്കുക, വണങ്ങുക, നമസ്കരിക്കുക മുതലായ ആദരങ്ങളെ-സജ്ജനങ്ങൾ ചെയ്യുകയില്ല. ജീവാത്മാവു്, സർവ്വചരാചരങ്ങളിലും വസിക്കുന്നു: ബ്രഹ്മത്തെ ഞാൻ സദാ ആരാധിക്കുന്നുണ്ടു്. ഭവതി ഇപ്പോൾ ദക്ഷഗൃഹത്തിലേക്കു പോവുക എന്നതു്-അപകടമാണു്. എന്റെ വാക്കിനെ അതിക്രമിച്ചു ഭവതി പോകയാണു് എങ്കിൽ-അതു മംഗളമാകയില്ല."

പരമശിവൻ വിരമിച്ചു; സതി ഒന്നുയുവാൻ കഴിയാത്തവളായി. ആ സാധ്വി അകത്തുകയറി മുണ്ടും പുടവയും ഉടുത്തു് ഒരുങ്ങി വെളിക്കു് ഇറങ്ങി-മടങ്ങി അകത്തു കയറി-ഒരുങ്ങിക്കരഞ്ഞു. ഭർത്തൃനിരോധനം ഒരുഭാഗത്തു്; പിതൃസ്നേഹം, അമ്മമാർ, സഹോദരികൾ, സത്രമഹോത്സവം എന്നിവ മറുഭാഗത്തു്-എന്നിവയുടെ ഇടയിൽ ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങിയ സതി-പരവശയായി. സതി ക്രോധിച്ചു: ദുഃഖനിമിത്തം ദീർഘശ്വാസം ചെയ്തു: അവിവേകിനിയായി: പിതൃഗൃഹത്തെ മുഖമാക്കി നടന്നു. ദേവി ഇറങ്ങിക്കുണ്ടസമയം കിങ്കരന്മാർ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢന്മാരായി

ഭൃംഗിരടി മഹാകാളൻ നന്ദിയും മണിഭദ്രാദി
യ്ക്കുണ്ടനെ വേണ്ടെന്നകമെ യനുതാപം തുടങ്ങിനാർ
അമ്മതാനെ പോകകൊണ്ടു സങ്കടമിങ്ങുണ്ടതാനും
അംബികാവല്ലഭൻ തന്റെ പ്രീതി യറിഞ്ഞതുമില്ല.

എന്നിങ്ങനെ സംശയിച്ചു്-ഒടുവിൽ വരുന്നതു വരട്ടെ, എന്നു കരുതി-നന്ദികേശ്വരൻ ഇറങ്ങി: പിറകെ മണിമാൻ ഇറങ്ങി: ഭൃത്യനായകന്മാർ ഒക്കെയും ഇറങ്ങി: പുറപ്പാടു് എഴുന്നള്ളത്തിന്റെ വട്ടമായി. കൊറക്കുട, ആലവട്ടം, പൂമാല, കണ്ണാടി, മയിൽപീലി, കിളി, പശു, ശംഖം മുതലായ അലങ്കാരങ്ങളാൽ സമാവൃതയായ സതി-കാളപ്പുറത്തു കയറി.

ദാക്ഷായണി ദക്ഷാശ്രമത്തെ സമീപിച്ചു: ഈശ്വരിയജ്ഞശാലയിൽ കയറി. സദസ്യരിൽ ആരെങ്കിലും ഒരുവൻ ആ ലോകമാതാവിനെ നമസ്കരിച്ചിലു; ആദരിച്ചില്ല; നോക്കിയില്ല. പരമശിവനേയും

ഭാഗ്യയേയും ക്ഷണിക്കുന്നില്ല എന്നും, അവർ ചെന്നാൽ തന്നെയും ആരും മാനിക്കേണ്ടതില്ല എന്നും, ഉള്ള ദക്ഷന്റെ മതം—എല്ലാവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. ദേവിയുടെ അമ്മയായ പ്രസൂതി, ഇറങ്ങിച്ചെന്ന മകളെ ആശ്ലേഷിച്ചു; സഹോദരികൾ സ്വീകരിച്ചു; കുശലപ്രശ്നംചെയ്തു; മാതൃസ്വസാവിന്റെ പുത്രികൾ സമ്മാനങ്ങളെ കൊടുത്തു: കനകാസനങ്ങളിൽ ഇരിക്കുവാൻ ക്ഷണിച്ചു. എന്നാൽ അച്ഛൻ അക്ഷരം ശബ്ദിച്ചില്ല: മർമ്മങ്ങളിൽ അവമാനം അറിഞ്ഞ ദേവി, യാഗശാലയിൽ കയറിയ സ്ഥാനത്തുതന്നെ നിന്നു. ദേവി നോക്കി: പരമശിവനേ ഉദ്ദേശിച്ചു യാഗാംശം പ്രധാനസ്ഥാനത്തു കണ്ടില്ല. പൂർവ്വവൈരം വളർന്ന വേരുറച്ച പിതാവു്—ധിക്കാരപരനായി—ആസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. ചെന്നിടത്തുതന്നെ നിന്ന പരമശിവപ്രിയയെ ആദരിക്കുവാൻ ആൾ ഉണ്ടായില്ല. ദേവി വീണ്ടും വീണ്ടും നാലുപാടും നോക്കി. ദേവിയുടെ മുഖം വാടി: നാസിക വീർത്തു: കണ്ണുകൾ കലങ്ങി മാറി ഞ്ഞു. ദേവിയുടെ കോപം കണ്ടസമയം ഭൂതങ്ങൾ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു: അനുവാദം ലഭിക്കാഞ്ഞു്, കണ്ണുരുട്ടി നാലുപാടും നോക്കി: ഒതുങ്ങി. സദസ്സു ദഹിക്കുമാറു്—ലോകം ദഹിക്കുമാറു്—ത്രിലോചനന്റെ പരമപ്രിയ പറഞ്ഞു:—"അച്ഛ! ഇതെന്താണു് ഇവിടെ നടക്കുന്നതു്? എന്റെ ഭർത്താവു സർവ്വശരീരികൾക്കും പ്രിയം കരനാകുന്നു: ആ പ്രഭുവിനോടു് അച്ഛനല്ലാതെ ആരു വിരോധപ്പെടും? അങ്ങു ഗുണവാന്മാരിൽ ദോഷത്തെ കാണുന്നു: മഹാത്മാക്കൾ ദോഷത്തിൽ ഗുണത്തെ കാണുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അങ്ങു പരമശിവനെ നിന്ദിക്കുന്നതിനേക്കുറിച്ചു്, ഞാൻ വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. ചുടലശവം ആത്മാവാണെന്നു ഭ്രമിക്കുന്ന അസത്തുക്കൾ എന്താണു ചെയ്യാത്തതു്? യാദൃച്ഛികമായിത്തന്നെയും "ശിവ!" എന്ന രണ്ടക്ഷരം ജപിക്കുന്നവരുടെ സർവ്വപാപങ്ങളും നശിക്കുമെന്നു്—ജ്ഞാനികൾ പറയുന്നു. ആ അലംഘ്യശാസനൻ അശിവനാണു് എന്നു്, അങ്ങു പറഞ്ഞു പരത്തുന്നു. കഷ്ടം! ബ്രഹ്മാവു മുതലായവർ പരമശിവന്റെ പാദസ്പർശാനുഗ്രഹം ഏറെ പദാർത്ഥങ്ങളെ തലയിൽ ചൂടുന്നു: ശ്മശാനഭസ്മം പൂശിയും ശ്മശാനമാല്യം ധരിച്ചും ശരീരത്തെ അലങ്കരിച്ചു്, ജടവിരിച്ചു്—ശ്മശാനഭൂമിയിൽ വിശാചങ്ങളോടുകൂടെ കിടക്കുന്നു. അഛ! അവർ ഒക്കെയും അങ്ങയെപ്പോലെ കെൽപ്പുള്ളവരല്ല എന്നാണോ? സദസ്യന്മാരോടും എനിക്കു് ഒന്നു പറയുവാനുണ്ടു്. പരമശിവനിന്ദ നടക്കുന്ന ഈ സദസ്സിൽ നിങ്ങൾ എങ്ങനെ ഭാഗഭാക്കുകളായി? നിങ്ങൾ കെല്പില്ലാത്തവരാണു് എങ്കിൽ—കായുവൊത്തി ഇറങ്ങിക്കുടെയൊ? കെൽപ്പുള്ളവരാണു് എങ്കിൽ, ഈശ്വരനിന്ദ ചെയ്യുന്നവന്റെ നാവിനെ ഛേദിക്കണം. ഇതു രണ്ടും ചെയ്യുക കഴികയില്ല എന്നാണു് എങ്കിൽ—നിങ്ങൾക്കു മരിച്ചുകുടെയൊ? അഛ! പരമശിവനെ നിന്ദിച്ച അങ്ങയിൽ നിന്നുണ്ടായതാണു്, എന്റെ ശരീരം: ഈ ശരീരത്തെ ഞാൻ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. പാഷണ്ഡം ഉണ്ടുപോയാൽ അതിനെ ഛർദ്ദിച്ചുകളയുക, ധർമ്മവും യുക്തവും ആണു്. പരമശിവൻ അങ്ങയെക്കണ്ടാൽ എഴുന്നേൽക്കണമെന്നുള്ളതു് ഏതു വിധിയാണു്? ആത്മാരാമന്മാർ വേദവാദങ്ങളെ അനുസരിക്കേണ്ടവരല്ലയൊ? അഛ! ഞാൻ ഒന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. യാഗം മുതലായ കർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു് പിതൃയാനത്തെ സമ്പാദിക്കുന്ന നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവർ—ചന്ദ്രലോകത്തു സ്വല്പകാലം സുഖം അനുഭവിച്ചശേഷം—വീണ്ടും ജന്മത്തിൽ ആണ്ടു്, സംസാരം തുടരേണ്ടവരാണു്. പരമശിവന്റെ മഹിമയെ അഛൻ എന്തു് അറിഞ്ഞു? കുജന്മം കൊണ്ടു ലഭിച്ച ശരീരത്തെ ഞാൻ ഇവിടെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ മകളായി പിറന്നതു്, എനിക്കു ലജ്ജയ്ക്കു കാരണമായി. ഞാൻ ഇനി എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു പോകയില്ല; ഇല്ല: നിശ്ചയം. ഭഗവാൻ എന്നെ ദാക്ഷായണി എന്നു സംബോധനം ചെയ്യും: അതു കേൾക്കുവാൻ ഞാൻ ശക്തയല്ല." ദേവി സതി വിരമിച്ചു; കൈകൾ കഴുകി; പട്ടു് ഉടുത്തു: മഞ്ഞുപട്ടു പുതച്ചു, കണ്ണുകളെ അടച്ചു: യോഗമാർഗ്ഗത്തെ ആശ്രയിച്ചു്, തറയിൽ വടക്കു നോക്കി ഇരുന്നു. സതി, ശരീരങ്ങളിൽ വായുവിനെ ധരിച്ചു; അഗ്നിയെ ധരിച്ചു: പരമശിവ ചരണാംബുജ മധുപാനം ചെയ്തു. ദേവിയുടെ ശരീരത്തിൽ യോഗാഗ്നി കത്തിക്കാളി: ആകാശത്തും ഭൂമിയിലും ഹാഹാകാരം ഉണ്ടായി. "പരമശിവന്റെ പ്രാണപ്രിയയും സർവ്വഗുണസമ്പന്നയും ആയ പരമസ്ത്രീ—ദക്ഷനാൽ അവമാനിതയായി, ശരീരത്തെ ദഹിപ്പിച്ചു. ദക്ഷന്റെ മൂഢത അതിരില്ലാത്തതുതന്നെ. അവമാനം നിമിത്തം മരിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ട മനസ്വിനിയായ മകളെ അഛൻ വിരോധിച്ചില്ല. "ഇയാളുടെ ഗർവ്വം ഇതു വലുതോ? ബ്രഹ്മദ്വേഷിയായ ഇയാൾക്കു് അയശസ്സു അധികമായി ഭവിക്കും." സദസ്യന്മാർ ഇങ്ങനെ പിറുപിറുക്കവേ, പരമശിവന്റെ കിങ്കരന്മാർ ആയുധം എടുത്തുപിടിച്ചു ദക്ഷന്റെ നേരേ ചാടി. എന്നാൽ ഭൃഗു, മന്ത്രപൂരസ്സരം ഹോമിച്ച യോഗാഗ്നിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട—ഋതുക്കൾ എന്നു പേരായ—രവ: പ്രഭാവന്മാർ ആയുധം എടുത്തു് ഉദ്യതകോപന്മാരായി ഇറങ്ങിയതു കണ്ടു'—ശിവകിങ്കരന്മാർ ഓടി. നാരദൻ യജ്ഞശാലയിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി.

നാരദൻ കൈലാസത്തിൽ ചെന്നു: പരിഭവപൂർവം വർത്തമാനം പരമശിവനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. സ്ഥാണു എഴുന്നേറ്റുനിന്നു: കപാലഭൂത്തു കോപം കൊണ്ടു, മുണ്ടുകുടിച്ചു; മൂലോകപ്പെരുമാൾ മുപ്പാരും നടുങ്ങുമാറു്, വെട്ടിച്ചിരിച്ചു: ധൂർജ്ജടി, മിന്നൽ പിണരൊത്ത വരന്നു നീണ്ട ജടയെ, അഴിച്ചു നിലത്തിട്ടു് അടിച്ചു. അടിയോടു തറയിൽ ഒരു മഹാഭൂതം എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. തീകത്തുന്ന മുടി, ആകാശത്തെ ഉരസ്സുന്ന ശിരസ്സു്, മൂന്നു കണ്ണുകൾ, ഭയങ്കരദംഷ്ട്രകൾ, തലയോടു കൊരുത്തുതീർത്ത മാലകൾ, ആയുധമെടുത്ത ആയിരം കൈകൾ—എന്നിങ്ങനെ ലോകഭയം ചെയ്ത ബലവാനായ ഭൂതം—അഞ്ജലിബന്ധം ചെയ്തു: പരമശിവനെ നമസ്കരിച്ചു. പരമശിവൻ പറഞ്ഞു:—"ഭോ വീരഭദ്ര! ഭോ ഭടനായക! അങ്ങു് എന്റെ അംശസംഭവനും

എന്റെ ഭടന്മാരുടെ നായകനാ ആണ്. അങ്ങു ദക്ഷനെ വധിക്കുക." വീരഭദ്രൻ അലറി; ഭൈരവമായി അലറി; ശൂലത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു, വീണ്ടും അലറി; ദക്ഷന്റെ ആസ്ഥാനത്തേക്കു് ഓടി. ശിവഗണങ്ങൾ പരമകൗതുകംപൂണ്ടു പുറകേ ഓടി. ദക്ഷന്റെ യാഗശാലയിൽ നിന്നവർ വടക്കുദിക്കിലേക്കു നോക്കി. ആകാശത്തോളം ഉയർന്ന പൊടിപടലം കണ്ടു്, അതി വിസ്മിതന്മാരായി. "ഈ പൊടി എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? ഈ പൊടി എങ്ങനെ ഉണ്ടായി?" എന്ന പ്രശ്നം നിമിത്തം സർവ്വന്മാരും അന്ധന്മാരായി. പ്രസൂതി മുതലായ സ്ത്രീകൾ പറഞ്ഞു:— "ഈ അന്ധകാരം പാപത്തിന്റെ ഫലമാണു". അഛൻ മനസ്വിനിയായ മകളെ സംരക്ഷിച്ചില്ല. യുഗാന്തങ്ങളിൽ ജഡയെ വിടർത്തു പരത്തുന്നവൻ—ശൂലാഗ്രത്തിൽ ദിഗ്ഗജങ്ങളെ കൊരുത്തു പിടിക്കുന്നവൻ—ആയ പരമശിവനെ,—ദക്ഷൻ ലോകപിതാമഹന്മാരുടെ സത്രത്തിൽ—അധിക്ഷേപിച്ചു: ഇപ്പോൾ പരമശിവന്റെ പ്രാണപ്രിയയെ യോഗാഗ്നിയിൽ ദഹിപ്പിച്ചു. ദക്ഷനു് ഇനി എങ്ങനെ ഭദ്രം ഭവിക്കും?" ഭൃശ്കുനങ്ങൾ കടുത്തു് അടുക്കുന്നതു കണ്ടു", സർവ്വന്മാരും ഭയപ്പെടവെ അവിടെ ഭയങ്കരശരീരന്മാരും വികൃതസ്വരൂപന്മാരും ആയുധം എടുത്തു പിടിച്ചവരും ആയ—ലക്ഷം ലക്ഷം സത്വങ്ങൾ—അലറിക്കൊണ്ടു കടന്നു കയറി. നാലുപാടും ഓടി നടന്നു ലോകഭയം ചെയ്തു അവർ—യാഗശാലയാകെ തീയെയിട്ടു; നെടുംപുരകളുടെ തൂണുകളെ ഊരി ഒടിച്ചു് എറിഞ്ഞു: മുനിപത്നിമാർ ഇരുന്ന ശാലയ്ക്കു തീ വച്ചു; ഉടുപുര ചവുട്ടിത്തെറ്റിച്ചു തവിടുപൊടിയാക്കി; ഹോമകുണ്ഡങ്ങളിൽ തീ കെടുത്തി മൂത്രം ഒഴിച്ചു; യാഗവേദിയുടെ അതിർകയറുകളെ ഖണ്ഡിച്ചു: ചിലർ മുനിമാരെ പിടിച്ചു; പലർ മുനിപത്നികളെ പേടിപ്പിച്ചു. അനേകർ ദേവന്മാരെ ഉടനെ അടിച്ചു. മണിമാൻ, ഭൃഗുവിനെ തൂണിൽ കെട്ടി നിറുത്തി: വീരഭദ്രൻ, ദക്ഷനെ സ്തംഭത്തിൽ നിറുത്തിക്കെട്ടി; ചണ്ഡീശൻ, പൂഷാവിനെ—നന്ദീശ്വരൻ, ഭഗനെ—പിടിച്ചു കെട്ടി. സ്ത്രീകളും ദേവന്മാരും കൂട്ടം കൂട്ടമായി ഓടി; ശിവഭൃത്യങ്ങൾ മല പറിച്ചു് എറിഞ്ഞു. ദക്ഷൻ ശിവനെ നിന്ദിച്ച സഭയിൽ തല കുലുക്കിച്ചിരിച്ച ഭൃഗുവിന്റെ താടിരോമങ്ങളെ—വീരഭദ്രൻ പിഴുതു് എറിഞ്ഞു. സഭയെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് അപഹസിച്ച ഭഗന്റെ കണ്ണുകളെ—വീരഭദ്രൻ കുത്തിപ്പുറിച്ചു. ദക്ഷൻ ശിവനെ ശപിച്ച സമയം പല്ലുകാട്ടിച്ചിരിച്ച പൂഷാവിന്റെ പല്ലുകളെ—വീരഭദ്രൻ തല്ലിക്കൊഴിച്ചു. നീറിയ കോപം എരിഞ്ഞു കയറിയ വീരഭദ്രൻ—ദക്ഷന്റെ മാറിൽ കയറിയിരുന്നു് കത്തി എടുത്തു കഴുത്തിനു വച്ചു, മന്ത്രപൂർവ്വം വീരഭദ്രൻ പ്രയോഗിച്ച ശസ്ത്രം ബലപ്പെട്ടില്ല. വീരഭദ്രൻ ചിന്തിച്ചു; യാഗപശുവിനെ എന്നപോലെ—ദക്ഷന്റെ കഴുത്തു പിടിച്ചു തിരിച്ചു. ദക്ഷന്റെ ശിരസ്സു മുറിഞ്ഞു മാറി: വീരഭദ്രൻ ദക്ഷശിരസ്സിനെ യാഗാഗ്നിയിൽ എറിഞ്ഞു. യാഗശാല മുഴുവൻ കത്തിക്കരിഞ്ഞു ചാമ്പലായി: വീരഭദ്രൻ മുതലായവർ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടു്, കൈലാസത്തെ മുഖമാക്കി ബദ്ധപ്പെട്ടു.

ശരീരം മുറിഞ്ഞ ദേവന്മാരും യാഗത്തിൽ സംബന്ധിച്ചു ജീവനോടെ ശേഷിച്ച അമരന്മാരും—ബ്രഹ്മാവിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്നു നമസ്കരിച്ചു—സാഷ്ടാംഗ നിവേദനം ചെയ്തു. ബ്രഹ്മാവു പറഞ്ഞു:— "അപരാധം ചെയ്താൽ തന്നെയും ബലവാനെ അപരാധം ആരോപിക്കുക എന്നതു—ശുഭമല്ല. ശ്രീരുദ്രനു യാഗാംശം സമർപ്പിക്കാത്ത യജ്ഞം—ശുഭമായി അവസാനിക്കുവാൻ ഇടയില്ല—എന്നു് അറിയേണ്ടവർക്കു് അറിയാം. അതാണു ഞാൻ യാഗത്തിലേക്കു പോകാഞ്ഞതു്. മഹാവിഷ്ണുവും പോയിരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ ചെയ്ത അപരാധം വലുതാണു്. പോകട്ടെ. പരമശിവൻ ക്ഷിപ്ര പ്രസാദിയത്രെ. നിങ്ങൾ ആ ദേവനെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചു കൊള്ളുക. പരമശിവൻ കോപിച്ചാൽ—വിശ്വപാലന്മാർ അടങ്ങിയ ലോകം ഇല്ല. ഭഗവാന്റെ ഭാഗ്യം തീയിൽ ദഹിച്ചു. ഭഗവാനെ ദുർവാക്കുകളെക്കൊണ്ടു നിങ്ങൾ മുറിപ്പെടുത്തി. നിങ്ങൾക്കു രക്ഷ കിട്ടുവാൻ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ല. ഭഗവാനെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചു കൊള്ളുക." ബ്രഹ്മാവു് ഇത്രയും പറഞ്ഞശേഷം അവരോടു് ഒരുമിച്ചു ഇറങ്ങി, കൈലാസത്തേക്കു യാത്ര തിരിച്ചു.

കൈലാസത്തെ ചുറ്റി ഒഴുകുന്ന പരിശുദ്ധകളായ നന്ദ, അളകനന്ദ എന്ന നദികളിൽ ദ്രവിച്ചു കലങ്ങിയ—സുരസ്ത്രീശരീരകുങ്കുമം കൊണ്ടു നിറം കയറിയ വെള്ളം—കൊമ്പനാനകൾ കുടിക്കുന്നു് അവർ കണ്ടു. വെള്ളി, പൊന്നു്, രത്നം മുതലായവയിൽ പണിത മഹാവിമാനങ്ങൾ എപ്പോഴും പറന്നു നടന്ന ഗിരികൂടം, മിന്നലുകളും മേഘങ്ങളും കലർന്ന ആകാശഭാഗമോ എന്നു്—അവർ ഭ്രമിച്ചു. അവർ നദികളെ കടന്നു. അവിടെ മണിമയങ്ങളും വിചിത്രങ്ങളും ആയ ഗിരികൂടങ്ങളിൽ മൃഗപക്ഷിലതാദികൾ സ്വർണ്ണങ്ങളായ നിർമ്മലനദീഭാഗങ്ങളിൽ—സിദ്ധന്മാരും സിദ്ധസ്ത്രീകളും വിഹരിക്കുന്നു. വർണ്ണഫലങ്ങൾ പഴുത്തു തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വൃക്ഷശിഖരങ്ങൾ—ധന്യന്മാരായ പഥികന്മാരെ കൈ ഉയർത്തിക്ഷണിക്കുന്നുവോ? കാറ്റുകൾ ഇളക്കുന്ന അലകൾ കൂട്ടിയടിക്കുന്ന നദികൾ, കുശലം ചോദിക്കുന്നുവോ? മദിച്ചുനടക്കുന്ന കാട്ടാനകൾ, പ്രാണൻ വിണ അതിഥിസൗധങ്ങളോ? മന്ദാരക്കൂട്ടങ്ങൾ ഒരിടത്തു; പാരിജാതത്തൈപ്പൂകൾ വേറൊരിടത്തു; നാഗപുന്നാഗ ചമ്പകക്കാടുകൾ എല്ലായിടത്തും; കാറ്റിൽ ഇളകുന്ന നിലത്താമര, ആമ്പൽ, കൽഹാരം എന്ന പുഷ്പങ്ങൾക്കിടയിൽ, വർണ്ണപക്ഷികൾ ചാടി നടക്കുക നിമിത്തം—പൂക്കാട്ടു് ഇരട്ടിച്ചതായി കാണികൾ ഭ്രമിക്കുന്നു. മാനുകൾ കൂട്ടവായുടെ പുറത്തു്—മുള്ളൻപന്നികൾ കസ്തൂരിമൃഗങ്ങളുടെ പുറത്തു്—കുരങ്ങുകൾ സിംഹങ്ങളുടെ പുറത്തു്—സവാരി ചെയ്യുന്നു. സതീദേവി സ്നാനം ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്ന അളകനന്ദ, സർവ്വാനന്ദ സന്ദായിനി ആയി, ലോകസംഭാവനം ചെയ്യുന്നു. ദേവസംഘം സൗഗന്ധികംവന ത്തെ അതിക്രമിച്ചു. അവർ നൂറു യോജന ഉയര

വേക്ക്ഫീൽഡ് കാസ്ട്രോൾ മോട്ടർ ഓയിൽ എൻജിനെറ ആയുസ്സു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ആദായകരമത്രെ.

നിങ്ങളുടെ
വ്യാപാരിയോടാവശ്യപ്പെടുക

സുഖമായിരിക്കണമെങ്കിൽ
നന്നായി ഉറങ്ങണം

നിങ്ങൾക്കു് നല്ല ആരോഗ്യമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ നിങ്ങൾ സുഖമായി ഉറങ്ങണം. നിങ്ങളുടെ ഉറക്കത്തിനു തടസ്സമുണ്ടെങ്കിൽ ആരോഗ്യം നശിക്കുന്നു. തലച്ചോറിനെയും ഞരമ്പുകളെയും ശാന്തമാക്കിയെങ്കിലെ വിശ്രമപ്രദമായ ഉറക്കം ലഭിക്കയുള്ളൂ. ഇതിനു ശരിയായ ഭക്ഷണം കഴിക്കേണ്ടതാണു്. ഏറ്റവും രുചികരമായ "ഓവൽടിനി"ൽ സുഖമായ ഉറക്കവും ആരോഗ്യവർദ്ധനയും നൽകുന്ന എല്ലാ പോഷകാംശങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയിലെ ഒന്നാന്തരം വിഭവങ്ങളിൽനിന്നു് ഓവൽടിൻ നിർമ്മിക്കുന്നു—വിളഞ്ഞ ബാർലിമാൾട്ടു്, ശുദ്ധമായ പാൽ, പ്രത്യേകം തയാറാക്കിയ കൊക്കോക്കുരുത്തിലും വിലയിലും ഓവൽടിനോടടുക്കുക പാലുമില്ലാത്ത അനുകരണങ്ങൾ വർജ്ജിക്കുക

OVALTINE

നല്ല ഉറക്കം നൽകുന്നു.

കൈകൊണ്ടു തൊട്ടിട്ടില്ലാത്തതു്.

എല്ലാ വ്യാപാരികളും വിൽക്കുന്നു.

ഏജന്റു്: ജെയിംസ് റൈറ്റ് 85എ, റിപ്പൺസ്ട്രീറ്റ്, കൽക്കട്ടാ. ബോംബെയിലു, മദ്രാസിലു ശാഖകളുണ്ടു

OV/422

മുള്ള വടവൃക്ഷത്തെക്കണ്ടു. അതിന്റെ മുവട്ടിൽ ശാന്തനായിരിക്കുന്ന പരമശിവനെ—ബ്രഹ്മാവും ദേവന്മാരും കണ്ടു. വീരാസനത്തിൽ ഇരുന്ന പരമശിവൻ നാരദനു വേദത്തെ ഉപദേശിക്കുകയാണു്. സമീപത്തു വൈശ്രവണൻ നിൽക്കുന്നു. ചുറ്റിലും സിദ്ധന്മാരും ഗുഹ്യകന്മാരും രക്ഷസ്സുകളും ഉണ്ടു്. ദേവഗണങ്ങളും ബ്രഹ്മാവും പരമശിവനെ നമസ്കരിച്ചു. പരമശിവൻ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു—അക്ഷരനായ ബ്രഹ്മാവിനെ നമസ്കരിച്ചു. ബ്രഹ്മാവു പറഞ്ഞു:—"പ്രഭോ! അങ്ങു സർവ്വലോകങ്ങളുടെയും ബീജങ്ങളായ ശിവന്റെയും ശക്തിയുടെയും പരമകാരണവും നിരന്തരവും ആയ ബ്രഹ്മമാണു്—എന്നു ഞാനറിയുന്നു. എട്ടുകാലി സ്വശരീരത്തിൽനിന്നു വീര്യത്തെ ആവിഷ്കരിച്ചു വല കെട്ടുന്നു; വിനോദിക്കുന്നു: അല്പകാലം കഴിഞ്ഞാൽ ആ രൂപത്തെ വീണ്ടും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഭഗവാൻ സർവ്വലോകങ്ങളേയും ആവിഷ്കരിക്കുന്നു: ക്രീഡിക്കുന്നു; ഉള്ളിൽ ഒതുക്കുന്നു. ബ്രഹ്മനിരതന്മാർക്കു ബ്രഹ്മദർശനവും മംഗളകർമ്മം ചെയ്യുന്നവർക്കു പിതൃയാഗവും അമംഗളകർമ്മം ചെയ്യുന്നവർക്കു ഘോരനരകവും വിധിക്കുന്നതു് അങ്ങുതന്നെ. അങ്ങയ്ക്കു കോപമില്ല: സകല ഭൂതങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നവനും സർവ്വഭൂതങ്ങളാൽ വസിക്കപ്പെടുന്നവനും ആയവൻ ആരോടു കോപിക്കും? പ്രഭോ! കരുണാമൂർത്തെ! ദക്ഷൻ ജീവിക്കട്ടെ: ഭഗൻ നേത്രങ്ങളെ സമ്പാദിക്കട്ടെ: ഭൃഗുവിന്റെ താടിരോമങ്ങളും പൂഷാവിന്റെ പല്ലുകളും യഥാസ്ഥാനം ശുഭത്തെ പ്രാപിക്കട്ടെ. ദക്ഷപക്ഷത്തുനിന്നു സർവ്വാംഗം മുറിഞ്ഞ അപരന്മാരെയും—അങ്ങുതന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണം. പ്രഭോ! യാഗം പൂർണ്ണമാകുവാൻ അങ്ങു് അനുവദിക്കുക. യാഗത്തിന്റെ അവശേഷം അങ്ങയുടെ അംശമായി ഞാൻ നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നു." പരമശിവൻ പറഞ്ഞു:—"പ്രഭോ! അജ്ഞന്മാരുടെ അവിവിൽപ്പായ്മയെ വിവരിക്കണമെന്നു ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അവർ ചെയ്ത അപരാധം അനുസരിച്ചു്, അവർ ദണ്ഡിക്കപ്പെട്ടു. പ്രജാപതിയായ ദക്ഷൻ ഒരു ആജമുഖനായി ജീവിക്കട്ടെ. ഭഗൻ ഹവിർഭാഗത്തെ മിത്രനേത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാണട്ടെ. പൂഷാവു് അരഞ്ഞ ദ്രവ്യങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കട്ടെ. എനിക്കു ഉച്ഛേഷണം നൽകിയ ദേവന്മാർ—സർവ്വാംഗന്മാരായി ഭവിക്കട്ടെ. ഭൃഗുവിനു് അജരോമം മുഖരോമമാകട്ടെ." സകലരും സന്തുഷ്ടന്മാരായി.

പരമശിവൻ, ബ്രഹ്മാവു്, ഇന്ദ്രൻ മുതലായ ദേവന്മാർ ഒക്കെയും യാഗശാലയിലേക്കു തിരിച്ചു. പിൻതിരിന്മാർ—ശിവൻ അനുഗ്രഹിച്ച രീതികളിൽ സുഖസമ്പന്നന്മാരായി. ദക്ഷൻ ഉറക്കത്തിൽനിന്നു് ഉണർന്നവനെപ്പോലെ എഴുന്നേറ്റു, മുമ്പിൽനിന്ന പ്രസന്നനായ പരമശിവനെക്കണ്ടു—പരമശിവനെക്കുറിച്ചു ഭക്തിമൂലവും മരിച്ച മകളെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്താപംമൂലവും—ഏങ്ങിക്കരഞ്ഞു. ബ്രഹ്മാവു മുതലായ സർവ്വദേവന്മാരും പരമശിവനെ വീണ്ടും വീണ്ടും സ്തുതിച്ചു. ബ്രഹ്മാവിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു യജ്ഞത്തെ പൂർണ്ണമാക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമം—ഋത്വിക്കുകൾ ആരംഭിച്ചു. ബ്രാഹ്മണർ സർവ്വദോഷങ്ങളുടെയും നിവൃത്തിക്കായി വൈഷ്ണവമന്ത്രത്തെ ഉച്ചരിച്ചു: ഹവിസ്സിനെ നിവേദിച്ചു. ദക്ഷൻ അധ്വര്യുവിന്റെ സമീപത്തു വാസുദേവനെത്തന്നെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ അതാ—ദക്ഷൻ ധ്യാനിച്ച രൂപത്തിൽ മഹാവിഷ്ണു പ്രത്യക്ഷനായി. ഗരുഡന്റെ പുറത്തു്—സഹസ്രഭുജകൊണ്ടു പത്തു ദിക്കിനും പ്രഭ കയറ്റി—ശ്യാമനായി, കനകവസനം ഉടുത്തു്—സൂര്യപ്രഭയേറിയ കിരീടം ധരിച്ചു്—പറന്ന വണ്ടുകൾപോലെ നിരന്ന കുറുനിര അലങ്കരിച്ച മുഖംകൊണ്ടു, സർവ്വലോകങ്ങളെ ആവർജ്ജനംചെയ്തു്—പൊന്നാഭരണംകൊണ്ടു നിറം പിടിക്കുകയാൽ പൂത്ത കൊന്നമരങ്ങൾപോലെ നിറം നിറഞ്ഞ എട്ടു കൈകളിൽ ശംഖം, താമര, ചക്രം, ശരം, വില്ലു, വാൾ, പരിച എന്ന എട്ടു് ആയുധങ്ങളെ ധരിച്ചു്—സർവ്വ മംഗളദായകൻ—യാഗശാലയിൽ അവതരിച്ചു. മീതെ വെൺകൊറ്റക്കുട, ഇരുഭാഗവും വെൺചാമരം, മാറത്തു വനമാലയും മഹാലക്ഷ്മിയും, സർവ്വാനുഗ്രഹസമർത്ഥമായ മുഖത്തു വിശ്വമോഹനമായ കടാക്ഷവും മന്ദഹാസവും—എന്നിവ ഇണങ്ങിയ നാരായണനെക്കണ്ടു്—ദക്ഷൻ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തു: ബ്രഹ്മാവു ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തു: ഇന്ദ്രൻ ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തു: ശിവൻ ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തു: സർവ്വന്മാരും ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്തു. ദക്ഷൻ യാഗത്തെ മുഴുമിച്ചു. നാരായണൻ അരുളി.

അഹം ബ്രഹ്മാ ച ശർവ്വശ്ച
ജഗതഃ കാരണം പരം
ആത്മേശ്വര ഉപദ്രഷ്ടാ
സ്വയം ദൃഗ വിശേഷണഃ

ആത്മമായാം സമാവിശ്യ
സോഽഹം ഗുണമയീം ദ്വിജ
സൃജൻ രക്ഷൻ ഹരൻ വിശ്വം
ദധ്രേ സംജ്ഞാം ക്രിയോചിതാം

തസ്മിൻ ബ്രഹ്മണ്യ ദ്വിതീയേ
കേവലേ പരമാത്മനി
ബ്രഹ്മരുദ്രൗ ച ഭൂതാനി
ഭേദനാഭിജ്ഞാഭിരുപശ്യതി

യഥാ പുമാൻ അസ്വാംഗേഷു
ശിരഃ പാണ്യാദിഷു ക്വചിത്
വാരകൃതബുദ്ധിം കുരുതേ
ഏവം ഭൂതേഷു മത്പരഃ

ത്രയാണാമേകഭാവാനാം
യോ ന പശ്യതി വൈ ഭിദാം
സർവ്വഭൂതാത്മനാം ബ്രഹ്മൻ
സ ശാന്തി മധിഗച്ഛതി

ആനന്ദദർപ്പണം.

[മണികാഞ്ചി]

(വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്)

ലളിത ലതികാകുലം പൂന്തെന്നൊഴുകിടും
ലസദമല വാസന്ത മാസപുലർച്ചയിൽ,
ഹരിത തൃണ കഞ്ചുകം ചാർത്തും ഗഭീരമാം
ഗിരികടകഭാഗത്തിലേകനായ് നിന്ന ഞാൻ;

മധുര പിക കൂജനം, മാനസാഹ്ലാദനം,
മധു വിജയ കാഹളം പോലെ കേട്ടെങ്കിലും,
വന കുസുമ സൗരഭ്യ വ്യാപാരി മാരുതൻ
ഘനകുതുക സീൽക്കാരമിട്ടടുത്തെങ്കിലും,
കളിവിരുത കാണിച്ചു നാണിച്ചു പാഞ്ഞിടും
കുളിരരുവി പുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചലാണെങ്കിലും,
അരുളിന വിധേയമാമസ്വാസ്ഥ്യ ഗൗരവാ—
ലവയിലണുമാത്രവും തോന്നില കൗതുകം.

സമരഹയമെന്നപോലക്ഷാന്തിയേന്തിടും
മമ ഹൃദയമെന്നോട മന്ത്രിക്കയായ് സ്വയം:—
"ജിതസകല വിശ്വമാ മീവസന്തത്തിലും
ഹതമനസ്ക, മാഴ്കിത്തളർന്ന നീ നിൽക്കുകിൽ,
പ്രകൃതിയറിയില്ല കേളാനന്ദ ദർപ്പണ—
പ്രതിഫലിത രൂപങ്ങളെങ്ങെന്നു ചൊല്ലുവാൻ."

ഒരു നെടിയ വീർപ്പിട്ടുനിന്നു ഞാ,നുത്തരം
തരുവതിനിരക്കയായ് പ്രേമത്തൊടാദരാൽ.

"നിരവധിക കൗതുകം കൈക്കൊണ്ട സർവദാ
തിരയുമകളങ്കമാമാനന്ദമെങ്ങുവാൻ?"

പ്രതിവചനമീവിധം കേൾക്കായി:—ചൊൽവു,നെൻ
പ്രഥമകിരണങ്ങളിൽത്തുള്ളുമാനന്ദവും
അരുണകരമേൽക്കുന്ന മഞ്ഞിൻകണംകണ—
ക്കരുകി മറയുന്നതായ് കണ്ടു കേഴുന്നു ഞാൻ;"

പരികലിതവേദനം സൗഹൃദത്തോ, "ടയേ,
പറകപരമാത്മ"മെന്നർത്ഥിച്ചു ദീനനായ്,

കരിയുമകതാരുമായ് സൗഹൃദം ചൊല്ലിനാൻ:—
"പിരിവതിനശക്തരായ് വാണ മിത്രങ്ങളിൽ,
മരണനദി തൻ മഹാവേഗത്തിലൊട്ടുപേർ
കരയിലിത! നിൽക്കുന്ന കണ്ടുകൊണ്ടൊട്ടുപേർ."

"തവ വശഗമാനന്ദമെങ്കിലെൻ പുണ്യമേ,
തരിക വര" മെന്നു ഞാൻ താണപേക്ഷിക്കയായ്";

അരുളി സുകൃതം; "സഖേ, മത്സ്വാമിയാണ,ത—
ത്തിരുവടികൾ ക്രൂപ്പന്ന കിങ്കരൻ തന്നെ ഞാൻ:
വരിക, വഴികാട്ടുവൻ; ദൂരെയക്കാണുന്ന
മരണമരുഭൂമിക്കു മപ്പുറം, തമ്പുരാൻ:"

തലകുളിരുമെൻ വർപ്പു കാറ്റുമായ് ചേർന്നൊ
'കലകല'രവം ചേർത്തു കാട്ടിലെല്ലാടവും!

ഭോ ദക്ഷ! ഞാൻ ജഗത് കാരണനാണ്: പ്രഭുവാണ്: സ്വയം ജ്യോതിസ്സാണ്: നേതാവാണ്: നിർവ്വികാരനാണ്. ഞാൻ ബ്രഹ്മാവും ശിവനും ആണ്. ഭോ ബ്രാഹ്മണ! സത്വ രജ സ്തമസ്സുകളേക്കൊണ്ട നിർമ്മിതമായ എന്റെ മായയിൽ ഞാൻ കടന്ന്—വിശ്വത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവെ, രക്ഷിക്കുവെ, ഹരിക്കുവെ—അതതു വൃത്തികൾക്കു യോജിച്ച നാമത്തെ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഞാൻ അദ്വിതീയമായ ബ്രഹ്മമാണ്: കേവലനായ പരമാത്മാവാണ്: ബ്രഹ്മാവും രുദ്രനും സൃഷ്ടികളും എന്നിൽനിന്നു വേറാണെന്ന്—അജ്ഞന്മാർ മാത്രം പറയും. യാതൊരു മനുഷ്യനെങ്കിലും കൈകാൽ മുതലായ അംഗങ്ങളെ അന്യമെന്നു കരുതുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ എന്നെ ഭജിക്കുന്നവൻ—ഭൂതങ്ങളെ എന്നിൽനിന്ന് അന്യമായി കരുതുന്നില്ല. ഭോ ബ്രാഹ്മണ! ഏക ഭാവന്മാരും സർവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും ആത്മാവായിരിക്കുന്നവരും ആയ ഞങ്ങൾ മൂന്നുപേരിൽ—ഭേദം കാണാത്തവൻ മോക്ഷത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു."

ദക്ഷൻ ലജ്ജിച്ചു; നമസ്കരിച്ചു; ഹരിയെ യജ്ഞംകൊണ്ടു പൂജിച്ചു; ദേവന്മാരെ മാനിച്ചു; യജ്ഞഭാഗം നൽകി ശിവനെ സമാദരിച്ചു. സന്തുഷ്ടന്മാരായ ദേവന്മാർ ദക്ഷനു ധർമ്മബുദ്ധിയെ ദാനംചെയ്തു. ഹരിപ്രമുഖന്മാരായ അതിഥികളൊക്കെയും സ്വസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചു.

പ്രജാപതിയായ ദക്ഷൻ ചാക്ഷുഷമനന്വന്തരത്തിൽ വന്നു പ്രചേതസ്സുകളുടേയും മാരിഷയുടേയും പുത്രനായി ദക്ഷൻ എന്ന പേരിൽതന്നെ ജന്മം എടുത്തു. സ്വായം ഭുവനിൽ ഉത്താനപാദന്റെ വംശം നോക്കുക.

കുറാലത്തു വച്ചു്.

[ചെറുകഥ]

(ഈ. എം. കോവൂർ, ബി. ഏ., ബി. എൽ.)

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിക്കു ലഭിച്ച ഉത്തരവു് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. "നിങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ റിക്കാർട്ടുകളും ഞാൻ സശ്രദ്ധം പരിശോധിച്ചു. നിങ്ങളുടെ അച്ഛനും, അച്ഛനുമുമ്പു വലിയച്ഛനും ഈ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിലേക്കു ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹനീയ സേവനങ്ങളും ഞാൻ പരിഗണിക്കാതിരുന്നില്ല. പൌരുഷവും ഉറപ്പും കാണിക്കേണ്ട അവസരത്തിൽ, നിങ്ങൾ ഭീരുത്വവും ദാക്ഷിണ്യവും പ്രദർശിപ്പിച്ചു്–ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൻറെ പ്രശസ്തിക്കു കളങ്കവും ഹാനിയും വരുത്തുകയുണ്ടായിയെന്നു് എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. അതു

E. M. Kovoor, B. A., B. L.

ധികം ദുഃഖത്തോടുകൂടിയെങ്കിലും നിങ്ങളെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ ഞാൻ നിർബന്ധിതനായിരിക്കുന്നു. സർവ്വീസിൽനിന്നു നിങ്ങളെ ഇതിനാൽ പിരിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നു.

പോലീസു് കമ്മീഷണർ (ഒപ്പു്)"

പോലീസു് വേഷത്തിലുള്ള ഭ്രമം കൊണ്ടായിരുന്നില്ല ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ഒരു പോലീസു് ഇൻസ്പെക്ടർ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചതു്. അയാളുടെ അച്ഛൻറെ നിരന്തരമായ പ്രേരണയും നിർബന്ധവും മാത്രം കൊണ്ടായിരുന്നു അയാളതിനു വഴിപ്പെട്ടതു്. ഡിസ്തിക്ടു് സൂപ്രണ്ടു സ്ഥാനംവരെ ഉയർന്നു്, ധൈര്യം, കായ്ക്ഷമത എന്നീ സംഗതികൾക്കു നിരവധി മെഡലുകളും സാക്ഷിപത്രങ്ങളും സമ്പാദിച്ചിരുന്ന ഒരു ദേഹമായിരുന്ന ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ കുമാരൻനായർ. കുമാരൻനായരുടെ അച്ഛനും പേരെടുത്ത ഒരു പോലീസുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ മിക്കവാറും പാരമ്പര്യവഴിക്കു തലയിൽ കയറിയതായിരുന്ന ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയുടെ ഇൻസ്പെക്ടർസ്ഥാനം. ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിലെ ഏറ്റവും ശേഷിമാനായ ഇൻസ്പെക്ടറായിതൻറെ പുത്രൻ തീരണമെന്നായിരുന്ന കുമാരൻനായരുടെ ഏക മോഹം. തനിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന മെഡലുകളിൽ കൂടുതൽ തൻറെ സന്താനത്തിനു ലഭിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്ന അയാളുടെ പ്രാർത്ഥന. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിക്കു പുത്രന്മാരുണ്ടാകുന്നപക്ഷം അവരിൽ മൂത്തയാളും പോലീസിൽ ചേരണമെന്നു വൃദ്ധനാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതു അയാളൊരിക്കലും പുറത്തു പ്രസ്താവിച്ചുവന്നിരുന്നില്ല. മുപ്പതു മുപ്പത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തെ പോലീസു ജീവിതം കൊണ്ടയാളുടെ ഹൃദയം അസാമാന്യമായിത്തഴമ്പിച്ചിരുന്നെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. ഉറപ്പിലും മരുക്കമില്ലായ്മയിലും അതു പുളിങ്കമ്പിനേക്കാൾ മെച്ചമായിരുന്നു. നിർഭയമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ അതേതൊരതിരുവരെയും പോകുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിക്കു ലഭിച്ച മേല്പറഞ്ഞ ഉത്തരവു് ആ വൃദ്ധൻ ഒരൊറ്റ പ്രാവശ്യമേ വായിച്ചു നോക്കിയുള്ളൂ. അയാളുടെ സാമാന്യം ക്ഷീണിച്ച മീശ വിറച്ചു. കണ്ണുകൾ ചുവന്നു. "ഗോവിന്ദൻകുട്ടീ" എന്നയാൾ ഒന്നലറി. അടുത്ത മുറിയിൽനിന്നു് ഉടനെ തലയും താഴ്ത്തി പ്രശാന്തസുന്ദരനും ഉൽകൃഷ്ടമുഖഭാവത്തോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു യുവാവു് അവിടെ പ്രത്യക്ഷനായി. അയാൾ യാതൊന്നും പറയാതെ തറയിലേക്കു നോക്കിനിന്നു. വൃദ്ധൻ അട്ടഹസിച്ചു. "ഗുരുപദ്രോഷീ, ഇതിൽ ഭേദം എൻറെ നെഞ്ചത്തൊരു കത്തിയിറക്കുകയായിരുന്നില്ലേ?"

"അച്ഛാ, ദയവു ചെയ്തു് എൻറെഭാഗം കൂടി കേൾക്കണം."

"നിനക്കെന്താണെടാ ഭാഗമുള്ളതു്? തറവാടിൻറെ പേരുകൂടി നീ നശിപ്പിച്ചില്ലേ. കരാറിയും നിവർത്തു നിന്ന അലിയാരുടെ മുമ്പിൽവച്ചു പോലും കുലുങ്ങാതെ നിന്ന ഞാൻ—അതെ, എൻറെ മകൻ ഇതു കാണിക്കേണ്ടതുതന്നെ. ഭീരു."

"അച്ഛാ, ഞാൻ ഭീരുവല്ല."

"നീ ഭീരുവല്ലെങ്കിൽ പിന്നെയാരാണെടാ ഭീരു."

"ഞാൻ ആ സാധുക്കളെ ലാത്തിപ്രയോഗം നടത്താതിരുന്നതു ശരിയാണു്."

"അതു ഭീരുത്വമല്ലെ?"

"അല്ല. കളള കുടിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു പറഞ്ഞു്, കുടിയന്മാരുടെ കാലുകളിൽ വീണു കേണപേക്ഷിച്ചവരെ തല്ലാതിരുന്നതു ഭീരുത്വമല്ല."

"നിനക്കെന്തറിയാം. മേലാവിലെ ഉത്തരവു നിഷേധിക്കുന്നതു ഭീരുത്വമാണു്. മധുവർജ്ജനക്കാർ അഭാസന്മാരും ചട്ടമ്പികളുമാണു്. അവരെ മേൽവരുതി അനുസരിച്ചു ലാത്തിപ്രയോഗംമൂലം പിരിച്ചു വിടാതിരുന്ന നീ ഭീരുവാണു്. ഉത്തരവു ലംഘിച്ച നീ പോലീസിൽ കൊള്ളരുതാത്തവനാണു്. എനിക്കു നിന്നെ കാണേണ്ട. ഇന്നുമുതൽ എവിടെയെങ്കിലുംപോയി തുലഞ്ഞുകൊള്ളുക. ഞാൻ അരക്കാശു നിനക്കുതരികയില്ല. നിനക്കു സംബന്ധം പറഞ്ഞുറച്ചിരുന്ന ആ പെണ്ണും ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ നിന്നെ ആട്ടിപ്പായിച്ചുകൊള്ളും. പോകു പുറത്തു്. ഭീരു, ഭീരു."

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി തന്റെ പിതൃഗൃഹത്തോടു് എന്നെന്നേക്കുമായി യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു. ഹൃദയഭാരത്തോടു കൂടിയെങ്കിലും അചഞ്ചലനായി മുമ്പോട്ടു നടന്നു. വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾ വഴി ആ പട്ടണം മുഴുവനും ഗോവിന്ദൻകുട്ടിക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന ഉത്തരവിനെപ്പറ്റി ധരിച്ചിരുന്നു. ഭൂരിഭാഗത്തിന്റെയും അഭിപ്രായം അയാൾ ഒരു ചുണകെട്ടവനാണെന്നായിരുന്നു. മധുവർജ്ജനക്കാരോടുള്ള ഭീതികൊണ്ടായിരുന്നു മേലാവിൽനിന്നുള്ള ഉത്തരവിൻപ്രകാരം അയാൾ പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്നതെന്നവർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു.

ലോകമെല്ലാം തന്നെ ഹസിച്ചിരുന്നാലും, തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ വിശാലാക്ഷി തന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുമെന്നു് ആ ഹതഭാഗ്യൻ വിചാരിച്ചു. അയാൾ പതുക്കെ അവളുടെ ഗൃഹത്തിലേക്കുപോയി. പട്ടണത്തിൽ നിന്നു രണ്ടുമൂന്നു നാഴിക അകലെയായി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ആ കെട്ടിടം പരിഷ്കൃതവും നയനമോഹനവുമായിരുന്നു. ജനാലകളെ ആച്ഛാദനം ചെയ്തിരുന്ന പട്ടുമറകൾ ദൂരെവച്ചേ ദൃശ്യമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ലാഞ്ഛനകൾ അവിടെവിടെ നോക്കിയാലും കാണാറുണ്ടായിരുന്നു. പുറത്തു പോർട്ടിക്കോയിൽ നിന്നിരുന്ന ഒരു നവീനമാതൃകയിലുള്ള കാർ ആരോ ഒരു പ്രധാനി അകത്തുണ്ടെന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. തല കോതി ഒതുക്കാതെ, സാമാന്യം മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളും ധരിച്ചു്, ഏതോ ഒരു യന്ത്രത്താൽ നയിക്കപ്പെട്ടവനേപ്പോലെ മുമ്പോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ഒരു ക്ഷണത്തിൽ പുറത്തെ വരാന്തയിലെത്തി. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ഇടിഞ്ഞു കുഴിഞ്ഞിരുന്നു. അനാസ്ഥയും ചൈതന്യരാഹിത്യവും സർവ്വത്ര നിഴലിച്ചിരുന്നു. അയാൾ സാധാരണ പരിചയമുള്ളപോലെ പുറത്തെ വാതലിൽ കൊട്ടിവിളിക്കാതെ അകത്തേക്കു കടന്നു. സന്ദർശകമുറിയിൽ കടന്ന അയാൾ വിശാലാക്ഷിയും വേറൊരാളുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണു കണ്ടതു്. തന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള ആവിർഭാവം അല്പം അപമര്യാദയായിപ്പോയെന്നു ശങ്കിച്ച അയാൾ കുറച്ചു സംഭ്രമത്തിനധീനനായി അവിടെനിന്നു പിന്നോട്ടുവലിഞ്ഞുകളയുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന സന്ദർശകൻ അത്യധികം അതൃപ്തിമുഖത്തു പ്രദർശിപ്പിച്ചു. വിശാലാക്ഷി ഇരുന്നിടത്തുനിന്നു എണീക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ "ഇരിക്കണം" എന്നുമാത്രം ഉദാസീനയായി പറഞ്ഞു. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ഒരു കസേലയിൽ ഇരുന്നു. തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അനുനിമിഷം ഉദിച്ചുയരുന്നുണ്ടായിരുന്ന അസുഖം അമർത്തുവാൻ ആ പെൺകുട്ടി അത്യധികം ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നെന്നു സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. മൂന്നുപേരും കുറച്ചു നേരത്തേക്കു യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അപ്പോഴത്തെ മൗനാവസ്ഥ അത്യന്തം വിഷമകരമായിത്തോന്നിയ വിശാലാക്ഷി കാറിൽ വന്ന അതിഥിയെ നോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

"മിസ്റ്റർ നായർ, ഇദ്ദേഹം പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്ന മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദൻ നായരാണു്. ഇപ്പോൾ ഇൻസ്പെക്ടരല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ."

"പറയണ്ട. പറയണ്ട. പത്രങ്ങളിൽ കണ്ടു." അയാളുടെ മുഖത്തു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു പുച്ഛരസം പരന്നു.

വിശാലാക്ഷി:—"മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദൻനായക്കിദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലായില്ലായിരിക്കാം."

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി:—"ഇല്ല."

കാറിൽവന്ന ആൾ:—എന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം യാതൊന്നുമില്ല. ഞാൻ ഹൈദ്രബാട്ടു് നൈസാമിന്റെ പട്ടാളത്തിൽ ഒരു ക്യാപ്റ്റനാണു്. പേർ പി. എൽ. ഡി. നായർ. ഇപ്പോൾ അവധിയിലായതുകൊണ്ടു നാട്ടിലേക്കു വന്നിരിക്കയാണു്."

വിശാലാക്ഷി:—"നൈസാമിന്റെ പട്ടാളത്തിൽ ആകെ എത്ര ആളുകൾ ഉണ്ടു്."

ക്യാപ്റ്റൻ:—അൻപത്തി എട്ടുലക്ഷത്തി അറുപത്തി ആറായിരം. മുസ്സോലിനിയുടേതു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഏറ്റവും വലിയ സൈന്യം നൈസാമിന്റെ താണെന്നു് ഒരു തരത്തിൽ പറയാം.

വിശാലാക്ഷിയുടെ നയനങ്ങൾ ആശ്ചര്യംകൊണ്ടല്ലും വികസിച്ചു. ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ആദ്യം ആ പ്രസ്താവനയെ എതിർക്കുവാൻ വിചാരിച്ചെങ്കിലും പിന്നീടതു വേണ്ടെന്നു തന്നെ തീരുമാനിച്ചു.

വിശാലാക്ഷി:—ഈ പട്ടാളത്തിൽ ആകെ എത്ര ക്യാപ്റ്റന്മാരുണ്ടു്.

ക്യാപ്റ്റൻ:—"നാലു്. ഞാനും മൂന്നു സായ്പന്മാരും. ഞാനാണെ സീനിയർ. സായ്പന്മാരിൽ ഏറ്റവും ജൂണിയറിനു മൂവായിരം രൂപായാണു മാസശമ്പളം."

വിശാലാക്ഷി:—"നാട്ടുകാക്കു സാധാരണ ഈ ജോലി കൊടുക്കുമോ?"

ക്യാപ്റ്റൻ—"നാട്ടുകാക്കു ക്യാപ്റ്റൻ സ്ഥാനം കൊടുക്കുകയൊ? നല്ല കാര്യം. ഹൈദ്രബാദിലെ ഒന്നാമത്തെ നാട്ടു ക്യാപ്റ്റൻ ഞാനാണു്. നമ്മുടെ

യാളുകളുടെ ഭീരുത്വം കൊണ്ടാണു വലിയ സ്ഥാനങ്ങളൊന്നും നമുക്കു ലഭിക്കാത്തതു്. രണ്ടുപേരെ ഒരുമിച്ചു കണ്ടാൽ കാലുനാലും പറിച്ചു പായുന്ന അണ്ണന്മാരാണു നമുക്കുള്ളതു്. മനസ്സിനുറപ്പുവേണം. ഹൃദയത്തിനു ധൈര്യം വേണം. അങ്ങനെയുള്ളവരെ പട്ടാളത്തിലും പോലീസിലും ചേരുവാൻ പോകാവു. അല്ലാത്തവർ പോയാൽ തൊപ്പിയും ക്രോസുബെൽറ്റും താഴെവച്ചു തിരിച്ചു പോരികയായിരിക്കും ഫലം."

ഗോവിന്ദൻകുട്ടിയുടെ മുഖം വിളറുകയും ചുവക്കുകയും അനുനിമിഷം ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വിശാലാക്ഷി അതൊന്നും കണ്ടില്ല. അഥവാ കണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും കണ്ടില്ലെന്നു ഭാവിച്ചിരുന്നു. ക്യാപ്റ്റന്റെ വർത്തമാനം അവൾക്കു് അത്യധികം രസാവഹമായിത്തോന്നി. അവൾ ചോദിച്ചു. "പട്ടാളജീവിതം വലിയ വിഷമതരമല്ലേ? കാഴ്ചവിവരമില്ലാത്ത വെറും മൂർഖന്മാരുമായി പലപ്പോഴും ഇടപെടേണ്ടിവരികയില്ലേ."

ക്യാപ്റ്റൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു കൊണ്ടു—"മൂർഖന്മാരെന്നോ! ശുദ്ധ മൂർഖന്മാർ. ഒന്നു പറഞ്ഞു രണ്ടാമത്തേതിനു കത്തി കഴുത്തിൽ ഇറക്കുന്ന കാട്ടാളന്മാർ. വേണ്ട, ഒരു നിസ്സാര സംഭവം പറയാം. ഉണ്ടായതാണു്: ഈ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായതാണു്. നാലു പട്ടാണികൾ. തകിലുമുട്ടന്മാർ. പഞ്ചാബിൽ നിന്നോ കാബൂളിൽ നിന്നോ മറ്റോ വന്നതാണു്. ഹൈദ്രബാദിലെത്തി. കൊട്ടാരത്തിനടുത്ത ഒരു തെരുവിൽ വച്ചു് ഒരു വലിയ ലഹളയുണ്ടായി. ശൂരന്മാരായ പട്ടാണികൾ കണ്ണും മൂക്കുമില്ലാതെ മുറിവിനും കണ്ടവരെയൊക്കെ വച്ചുതാങ്ങുകയാണു്. കത്തിപ്രയോഗത്തിന്റെ സകല ലക്ഷണവും കണ്ടു തുടങ്ങി. ഞാനപ്പോൾ നൈസാമുമായി എന്തോ ആലോചിച്ചശേഷം വെറുതെ സാധാരണ വേഷത്തിൽ പോകയാണു്. ലഹള കേട്ടിടത്തു് ഓടിയെത്തി. കാഴ്ചയിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിയ ഞാൻ അകത്തു ചാടി വീണു. ഒരിടി—ഒരു പട്ടാണി താഴെ. വൊരൊരിടി—വേറൊരു പട്ടാണിയുടെ നാലു പല്ലു കാണ്മാനില്ല. മൂന്നാമത്തേതിനു കൈ പൊക്കിയപ്പോൾ ബാക്കി രണ്ടുപേരും കാൽക്കൽ കെട്ടിവീണു നിലവിളിയായി. "പോ, ശവങ്ങൾ" എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു ഞാൻ പോകുകയും ചെയ്തു.

ക്യാപ്റ്റനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശാലാക്ഷിയുടെ അഭിനന്ദനം കുറെക്കൂടെ പ്രസ്പഷ്ടമായി. ക്യാപ്റ്റൻ തന്റെ "വീരത്ത"ങ്ങൾ പലതും പിന്നീടും വർണ്ണിച്ചു. ഒടുവിൽ യാത്ര ചോദിച്ചു് അദ്ദേഹം തന്റെ കാറിൽ കയറിപ്പറിയുകയും ചെയ്തു.

ചിന്താമഗ്നനായി ഇരുന്നിരുന്ന ഗോവിന്ദൻകുട്ടി ഒടുവിൽ വളരെ സാവധാനത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "വിശാലം. എനിക്കവസാനം സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു."

വിശാലാക്ഷി:—ദയവു ചെയ്തു് അക്കാര്യത്തെപ്പറ്റിയൊന്നും സംസാരിക്കരുതു്". എനിക്കതൊന്നും കേൾക്കേണ്ടാ."

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി അത്ഭുതത്തോടുകൂടി:—"എന്തു്, വിശാലം! നീയും ഇത്തരത്തിലായോ?"

"ഞാൻ ഇത്തരത്തിലായതല്ല. നിങ്ങൾ ആക്കിയതാണു്. തല ഉയർത്തി നടക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതായിരിക്കുന്നു."

"ഞാനതിനെന്തു ചെയ്യു?"

"അറിയരുതോ? ഇന്നലത്തെ പത്രങ്ങൾ നോക്കിയാൽ മതിയല്ലോ."

"ഞാൻ ഭീരുവല്ല."

"ആണെന്നു നിങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ധൈര്യം ജന്മസിദ്ധമാണു്. അധൈര്യം ഒരിടത്തു കാട്ടിയാൽ അതുതന്നെ മറ്റുള്ള എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളിലും കാണിക്കും. എന്റെ അഛന്റെ അഭിപ്രായമിതുതന്നെയാണു്. എനിക്കു കുറച്ചു ജ്യോലിയുണ്ടു്."

"അപ്പോൾ നാം തമ്മിലുള്ളതു സകലതും അവസാനിച്ചെന്നാണോ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്?"

"എങ്ങനെ വേണമെങ്കിലും ആകാം."

ഗോവിന്ദൻകുട്ടി എണീറ്റു—"ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ പോകുന്നു."

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിമ്പിലായി ആ ഗൃഹത്തിന്റെ വാതിലുകൾ അടയുകയും ചെയ്തു.

മാസങ്ങൾ ഏഴെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഫെബ്രുവരി മാസത്തിൽ കുറാലത്തെ വാസത്തിനായി പണിക്കാർ അങ്ങോട്ടു ഭാണ്ഡം മുറുക്കിത്തുടങ്ങിയിരിക്കയാണു്. ക്യാപ്റ്റൻ പി. എൽ. ഡി. നായരാൽ പ്രേരിതയായ വിശാലാക്ഷിയും സുഖവാസാർത്ഥം കുറാലത്തിനു പോകണമെന്നു പറഞ്ഞു് അവളുടെ വൃദ്ധനായ പിതാവിനെ അലട്ടിത്തുടങ്ങി. ധനവാനെങ്കിലും സാമാന്യത്തിൽ കവിഞ്ഞു പിശുക്കനായിരുന്ന ആ വൃദ്ധൻ ഒടുവിലതിനു സമ്മതിച്ചു. കുറാലം ജലപ്രപാതത്തിനടുത്തു് ഒരു നല്ല ഗൃഹം അവർ വാടകയ്ക്കെടുത്തു. ക്യാപ്റ്റൻ നായർ അടുത്തൊരു ഗൃഹത്തിലെയും താമസക്കാരനായി. പർവ്വതമൂർദ്ധാവിൽനിന്നു തുള്ളിച്ചാടി, തുള്ളിപ്പുളച്ചു താഴോട്ടു നിപതിച്ച ശേഷം വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി വേറൊരു വീഴ്ച്ചയ്ക്കു കുപ്പുകെട്ടി അങ്ങനെ ഉത്സാഹപൂർവ്വം വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന നിർമ്മല ജലത്തിൽക്കുളിച്ചും രസിച്ചും അവർ ദിവസങ്ങൾ പലതും കഴിച്ചുകൂട്ടി. ക്യാപ്റ്റന്റെ കണക്കില്ലാതുള്ള അപദാനവർണ്ണനകളും ഈ സമയംകൊണ്ടു വിശാലാക്ഷി കേട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞ കഥകളെല്ലാം പരമാർത്ഥമെങ്കിൽ (അവൾക്കതേപ്പറ്റി സംശയമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല) ആൾ നെൽസനേക്കാളും ശിവാജിയെക്കാളും ധീരനായിരിക്കണമെന്നവൾ ന്യായമായി അനുമാനിച്ചു. ദിവസങ്ങൾ പിന്നെയും പലതുകൂടി കഴിഞ്ഞു.

ഈ സമയത്തായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂർ ഗവർമ്മെണ്ടിനെ അത്യധികം വിഷമിപ്പിച്ച ബൂബോണിക്കു് പ്ലേഗു് തിരുനൽവേലി ജില്ലയിൽനിന്നു ചെങ്കോട്ടത്താലൂക്കിൽ പടർന്നുപിടിച്ചതു്. അങ്ങിങ്ങായി സംഭവിച്ച രണ്ടോ നാലോ മരണങ്ങൾ ആദ്യം ആരുമത്ര കാര്യമായി ഗൗനിച്ചില്ല. മരണസംഖ്യ പെട്ടെന്നു

K. JACOB THOMAS MEMORIAL SAHRUDAYA LIBRARY MANNARCHALY

വർദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സുഖശരീരന്മാരായി രാവിലെ കാണപ്പെട്ട ചിലർ സായാഹ്നത്തിൽ കഥാവശേഷരായെന്നു കേൾക്കപ്പെട്ടു. എലികളെവിടെയും ചത്തു വീണുതുടങ്ങി. സ്കൂളിൽ ഇരുന്നു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കുട്ടി പെട്ടെന്നു മരിച്ചു. കച്ചേരികളിൽ ആളില്ലെന്നായി. ചന്തസ്ഥലങ്ങൾ പൊതുജനങ്ങളാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. നിലവിളി പല ഗൃഹങ്ങളിൽനിന്നും ഉയർന്നുതുടങ്ങി. മൃതശരീരങ്ങൾ മറവു ചെയ്യുവാൻ ആളുകളെ ലഭിക്കയില്ലെന്നായി. മണി നാലു കഴിഞ്ഞാൽ പട്ടണം സർവ്വത്ര നിശ്ശബ്ദം. മരിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ, നിർണ്ണയിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാത്ത തരത്തിൽ വർദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഗവമെണ്ടുത്തരവനുസരിച്ചു പല ഗൃഹങ്ങളും വെണ്ണീറും ചാമ്പലുമായിത്തീർന്നു. നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിലേക്കും ആ മഹാമാരി പടർന്നുതുടങ്ങി. വയലിൽ ഉഴുതുകൊണ്ടുനിന്ന ഒരാൾ അവിടെ വീണു കഥകഴിഞ്ഞു. കുറാലത്തു കൂലിച്ചു താമസിച്ചിരുന്ന ആരോ ഒരാൾക്കും സുഖക്കേടു പിടിപെട്ടെന്നു കേട്ടു. മറ്റു താലൂക്കുകളിലെക്കെങ്കിലും സുഖക്കേടു പടർന്നുപിടിക്കരുതെന്നായി ഗവമെണ്ടിന്റെ നോട്ടം. ചെങ്കോട്ടത്താലൂക്കിൽനിന്നു് ആരും തിരുനൽവേലിയിലേക്കു കടക്കരുതെന്നു ബ്രിട്ടീഷുഗവമെണ്ടും, ആരും തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു കടക്കരുതെന്നു് അവിടംത്ത ഗവമെണ്ടും പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. ശവശരീരങ്ങൾ ചെങ്കോട്ടയിൽ എവിടെയും ദൃശ്യമായിത്തുടങ്ങി. എലിക്കണിയിൽ കുടുങ്ങിയപോലെ കുറാലത്തെ താമസക്കാർ നിസ്സഹായരായി ഭവിച്ചു. വിശാലാക്ഷിയുടെ ഭവനത്തിനു കുറച്ചകലെ താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു സേട്ടുവിനു സുഖക്കേടു ബാധിച്ചെന്നും അയാൾ മൃതിയടഞ്ഞെന്നും കേട്ടു. സംഭ്രമവിവശനായി ക്യാപ്റ്റൻ പി. എൽ. ഡി. നായർ ആ വാർത്തയുംകൊണ്ടു വൃദ്ധന്റെയും പുത്രിയുടെയും സമീപത്തെത്തി. അയാളുടെ ശബ്ദം നന്നാ പതറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു തിടുക്കവും.

വിശാലാക്ഷി:—"ക്യാപ്റ്റൻ, സുഖക്കേടുള്ളതെങ്ങാനുമുണ്ടോ?"

ക്യാപ്റ്റൻ:—"അടുത്തുണ്ടായെന്നു്. ഇവിടെ എല്ലാ ഗൃഹങ്ങളിലും ഉണ്ടു്. ഇന്നലെക്കണ്ട ആ പൊണ്ണൻസേട്ടു് സുഖക്കേടു ബാധിച്ചൊരുമിനിട്ടിനകം സുമാറായി."

"അധികം പേർ മരിക്കുന്നുണ്ടോ?"

"വരുന്നതെല്ലാം മരിക്കയാണു്. ഇന്നു നേരം വെളുത്തതിൽപ്പിന്നെത്തന്നെ നൂറിലധികമായി."

"നാമെന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്?"

"എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. നാമുള്ളപ്പോലെ മരിക്കണം. അയ്യോ, എന്റെ ഈ മുട്ടിലൊരു മുഴപോലെ തോന്നിക്കുന്നു. ഒന്നു നോക്കൂ. പ്ലേഗാണെന്നു തോന്നുന്നു."

"ഹേ, പ്ലേഗല്ല. പ്ലേഗിനു് ആദ്യം പനി വരും."

"എന്റെ നെറ്റിക്കൊന്നു കൈ വച്ചു നോക്കൂ. നല്ല പനിയുണ്ടു്. അയ്യോ, അമ്മേ എനിക്കു പ്ലേഗാണേ."

"ഹേ, കിടന്നു ധൃതിക്കൂട്ടാതു്. അച്ഛൻ സംഭ്രമിക്കും."

"അച്ഛൻ സംഭ്രമിച്ചാലെന്തു്, ആരു സംഭ്രമിച്ചാലെന്തു്. ചാകാൻ പോകുമ്പോൾ ഞാനതുംകൊണ്ടു് എന്തിനു നോക്കണം. അയ്യോ, എന്റെ കാലു കഴയ്ക്കുന്നേ. എനിക്കു പ്ലേഗാണേ. അയ്യോ, അമ്മേ, എനിക്കു പ്ലേഗാണേ."

"നാമെന്താണിനി ചെയ്യേണ്ടതു്?"

"നിങ്ങളെന്തുചെയ്താലും തരക്കേടില്ല. ഈ കുറാലത്തു കിടന്നു ചാകാൻ എന്നെക്കൂടി വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതു നിങ്ങളാണു്. അമ്മേ, എന്റെ പിടലി കഴയ്ക്കുന്നു. പ്ലേഗാണു്. ഞാൻ പോകുകയാണു്. അയ്യോ, ഞാൻ പോകയാണു്."

"നിങ്ങളെങ്ങോട്ടു പോകും? പോലീസുകാർ പിടിക്കുകയില്ലേ?"

"അതെല്ലാം ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം. ഞാനിതാ പോകുന്നു."

അയാൾ നിന്നിടത്തുനിന്നു് ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ഓടി ബ്രിട്ടിഷ് അതിർത്തിയിൽ കടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. "ആണ്ടേരാ, ഒരുത്തൻ ചാടുന്നു" എന്നു് ആരോ ഒരാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "അതാ, അതാ. പിടിച്ചോളൂ" എന്നു പലരും വിളിക്കൂട്ടി. നമ്മുടെ ക്യാപ്റ്റൻ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം കുണ്ടും കുഴിയും കയ്യാലയും വരമ്പും ഒന്നും വകവയ്ക്കാതെ ഓട്ടമായി. പുറകെ പോലീസുകാരും. "എനിക്കു പ്ലേഗാണേ, അടുത്തുവരരുതേ" എന്നു ക്യാപ്റ്റനും.

ക്യാപ്റ്റനാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട വിശാലാക്ഷിയും അച്ഛനും ഉള്ളുഴിഞ്ഞ ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനയിൽ സമയം കഴിച്ചുകൂട്ടി. അയൽപക്കക്കാരിൽനിന്നു സുഖക്കേടിന്റെ ഭയങ്കരാവസ്ഥയെപ്പറ്റി അവർ കുറെയൊക്കെ മനസ്സിലാക്കി. ഗവമെണ്ടുസഹായം തുച്ഛമാണെന്നവർ ധരിച്ചു. സ്വമനസ്സാലെ ആതുരശുശ്രൂഷയ്ക്കെത്തിച്ചേർന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെപ്പറ്റി ആളുകൾ പറഞ്ഞു് അവർ അറിഞ്ഞു. ഏകനായി അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചുവന്ന സംരക്ഷണകൃത്യങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ പ്രധാന സംഭാഷണവിഷയമായി. മരുന്നു കുത്തിവയ്ക്കുന്നതിലും, രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിലും, ശവം മറവുചെയ്യുന്നതിലും മറ്റും അദ്ദേഹം ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. രാത്രിയെന്നോ പകലെന്നോ ഇല്ലാതെ അദ്ദേഹം ജോലി ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ശവങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ട തെരുവുകളിലും മറ്റും രാത്രി ഏകനായി റാന്തൽവിളക്കുംകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം സിംഹഹൃദയം തന്നെ ആയിരുന്നിരിക്കണം. കുറാലത്തെ രോഗസ്ഥിതി അന്വേഷിപ്പാൻ അദ്ദേഹം അവിടേക്കു തിരിച്ചു. വിശാലാക്ഷിയുടെ വൃദ്ധനായ പിതാവു് അപ്പോഴേക്കും രോഗബാധിതനായി കിടക്കയെ ശരണം പ്രാപിച്ചിരുന്നു. അവൾ കഴിവുള്ളതെല്ലാം ചെയ്തുനോക്കി.

അർദ്ധരാത്രി. പുറത്തൊ ഗൃഹത്തിലൊ യാതൊരു ശബ്ദവും കേൾക്കുവാനില്ല. വൃദ്ധനായ രോഗി മാത്രം ദീർഘനിശ്വാസം ചെയ്യുകയും ഞരങ്ങുകയും

ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വേലക്കാരെല്ലാം കടന്നുകളഞ്ഞിരുന്നു. സാധു വിശാലാക്ഷി, ഭയം മൂലം ഒരു മൂലയിൽ കയറി താടിക്കു കൈയും കൊടുത്തിരിക്കയാണ്. സർവ്വത്ര നിശ്ശബ്ദത.

ആരോ ഒരാൾ പുറത്തെ വാതലിൽ മുട്ടി. മറുതാകളെപ്പറ്റിയും പ്രേതങ്ങളെപ്പറ്റിയും ചിന്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന വിശാലാക്ഷി ഞെട്ടിയുണർന്നു. ആ വിളി വീണ്ടും ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. അവൾ വരണ്ട തൊണ്ട തെളിച്ചിപ്രകാരം ചോദിച്ചു. "ആരാണത്?"

"ഞാനാണ്. വാതൽ തുറക്കണം. ഇവിടെയൊരു രോഗിയുണ്ടെന്നു കേട്ടു. ശുശ്രൂഷിക്കാനാണ്."

വല്ല ദേവഭൂതന്മാരുമാണാവിർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വിശ്വസിച്ച വിശാലാക്ഷി വാതൽ പതുക്കെത്തുറന്നു. പുകപിടിച്ചു മങ്ങിയ ഒരു റാന്തൽവിളക്കുമായി ഒരാൾ. ആ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ അയാളുടെ മുഖം അല്പംപോലും ദൃശ്യമായിരുന്നില്ല.

അയാൾ ചോദിച്ചു. "സുഖക്കേടു തുടങ്ങിയിട്ടെത്ര സമയമായി? വേറെ ആരും കൂടെയില്ലേ?"

വിശാലാക്ഷി:—"ഇന്നു രാവിലെ തുടങ്ങിയതാണ്. വേലക്കാരെല്ലാം ഭയന്നോടിക്കളഞ്ഞു."

ആഗതൻ വേണ്ട മരുന്നും മറ്റും രോഗിക്കു കൊടുത്തു. മറ്റു ശുശ്രൂഷകളും അയാൾ മുറയ്ക്കു നിർവ്വഹിച്ചു. ഒടുവിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾക്കും കുറച്ചുവെയ്ക്കുണ്ടോ? ആവശ്യമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ രോഗം ബാധിച്ചേക്കും." അവൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടി കൈനീട്ടിക്കൊടുത്തു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞവൾ ചോദിച്ചു:—

"നിങ്ങൾക്കു ഭയമില്ലേ?"

"എനിക്കു ഭയമില്ല."

"നിങ്ങളെന്തിനാണ് അത്യധികം ആപൽക്കരമായ ഈ ജോലിക്കിറങ്ങി തിരിച്ചിരിക്കുന്നത്?"

"ജീവിതത്തിലുള്ള എന്റെ ആകാംക്ഷയെല്ലാം അവസാനിച്ചിരിക്കയാണ്. മനുഷ്യസേവനം മാത്രമാണ് എനിക്കു രസം നൽകുന്ന ഏകസംഗതി."

"നിങ്ങൾ നന്നാ ചെറുപ്പമാണെന്നു തോന്നുന്നല്ലൊ. ഈ വിരക്തിക്കു വല്ല പ്രത്യേക കാരണവും ഉണ്ടോ?"

"കാരണമുണ്ട്. പക്ഷെ അതു പറഞ്ഞു നിങ്ങളെയെന്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നു."

"യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല. ദയവുചെയ്തു പറയണം."

"ഞാൻ ജീവിതസർവ്വസ്വമായി വിചാരിച്ചിരുന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി എന്നെ അവളുടെ അജ്ഞതനിമിത്തം ഉപേക്ഷിച്ചു."

അവൾ മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

"ഞാൻ ഭീരുവാണെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു."

"എന്ത്? നിങ്ങൾ ഭീരുവോ? അവൾക്കു ഭ്രാന്തായിരിക്കണം!"

അവളുടെ തൊണ്ടയിടറി. അവളയാളുടെ കാൽക്കൽ പതിച്ചു. ബാഷ്പവർഷംകൊണ്ട് അയാളുടെ പാദങ്ങൾ അവൾ കഴുകി. ഗൽഗദത്തോടുകൂടി അവൾ പറഞ്ഞു, "എന്റെ പ്രാണനാഥാ, ജീവിതസർവ്വസ്വമെ, എന്റെ അജ്ഞതയും അവിവേകവും അവിടുന്നു ക്ഷമിക്കണമെ. പഴയകാലത്തെപ്പോലെ എന്നെ ഒന്നു കടാക്ഷിക്കണമെ. അവിടുന്നു ഭീരുവോലും! എന്നെ വേണമെങ്കിൽ കൊന്നുകൊള്ളുക. പക്ഷെ എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കരുതെ."

ആ നിലംപതിച്ച പെൺകുട്ടിയെ അയാൾ താങ്ങിയെടുത്തു. "വിശാലം. കരയാതിരിക്കൂ. അതു ഞാനാണെന്നുറക്കും."

സമുദായമത്സരം.

(എം. ആർ. മാധവവാര്യർ ബി. എ., എൽ. എൽ. ബി.)

ഭാരതത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിനു തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നതു സമുദായമത്സരമാണു്. കോൺഗ്രസ്സു് ഹിന്ദു-മുസ്ളീം മൈത്രിക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പ്രചരണവേലകൾ ഫലപ്രദമല്ലെന്നു സമീപകാലത്തുപോലും നടക്കുന്ന ഹിന്ദുമുസ്ളീംലഹളകൾ തെളിയിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലും സമുദായമത്സരവിത്തുകൾ കിളിർച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ഒരു ശരീരത്തിലെ പല അംഗങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെ സുഖസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു രാജ്യത്തിലെ ഭിന്നസമുദായങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കാത്തപക്ഷം, നമുക്കു രാഷ്ട്രീയമായ ഉയർച്ച യുണ്ടാകയില്ല. ഇന്ത്യയിൽ ജാതിയും മതവും ആസ്പദമാക്കി സമുദായങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഈ സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ സംഘടിച്ചു മത്സരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ രാജ്യഭരണം അസാദ്ധ്യമാകും. ലോകമാകെ നോക്കിയാൽ ഇന്ത്യയിലല്ലാതെ ഈ തരത്തിലുള്ള സമുദായമത്സരമില്ല. ഈ സമുദായമത്സരം വെറും പ്രസംഗവും ലേഖനവുംകൊണ്ടവസാനിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്.

M. R. Madhava Warrier B. A., LL. B.

സമുദായമത്സരം ശമിപ്പിക്കുവാൻ ചിലർ നിർമ്മതത്വവും നിർജ്ജാതിത്വവും നിരീശ്വരത്വവും പ്രസംഗിക്കുന്നുണ്ടു്. മതത്തേയും ജാതിയേയും നിശ്ശേഷം ഇല്ലാതാക്കി സമുദായമൈത്രി സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നാകുന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം. മതങ്ങളുടെ ഒരു താരതമ്യപഠനത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു് എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും തത്വം ഒന്നാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതിരിക്കുകയില്ല. ഉൽക്കൃഷ്ടമായ മതതത്വങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമായ ആചാരങ്ങളും ദായക്രമവുമാണു ഭിന്നസംഘടനകൾ ഉണ്ടാക്കി മനുഷ്യരെ വേർതിരിക്കുന്നതു്. ഈ സംഘടനയെ ബലപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി എല്ലാ മതക്കാരും അതിനു പുറത്തു നിൽക്കുന്നവർക്കു പതിത്വം കല്പിക്കുന്നു. മുസ്ളീം അമുസ്ളീമിനെ കാപ്പിരിയായും, ക്രിസ്ത്യൻ ക്രിസ്ത്യേതരനെ അജ്ഞാനിയായും, ഹിന്ദു അഹിന്ദുവിനെ മ്ലേച്ഛനായും ഗണിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു മതക്കാരൻ ഇതരമതക്കാരനു പതിത്വം കല്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു മത്സരമുണ്ടാകുന്നതു്. ഒരു വിദ്യാസമ്പന്നനായ നായർ, ക്രിസ്ത്യനൊ മുസ്ളീമൊ ആയാൽ അയാൾക്കു് എന്തു പതിത്വമാണുണ്ടാകുന്നതു്? ഭക്ഷണത്തിലും വിവാഹത്തിലുമാണല്ലൊ പതിത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. തിരുവിതാംകൂറിലെ അനവധി സവർണ്ണഹിന്ദുക്കൾ ക്രിസ്ത്യാനികളും മുസ്ളീമിങ്ങളുമായിട്ടുണ്ടു്. മതത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായഭിന്നതവന്നാൽ പതിത്വം സംഭവിക്കുമെന്നും, സ്വത്തു നഷ്ടപ്പെടുമെന്നുമുള്ള അന്ധവിശ്വാസം മാറിയെങ്കിൽ മാത്രമെ മതജന്യമായ സാമുദായികമത്സരത്തിനു ശമനമുണ്ടാകയുള്ളു. ഒരു കുടുംബത്തിലുള്ള നാലുപേർ നാലുമതം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒന്നിച്ചു താമസിക്കാവുന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളുണ്ടാക്കിയാൽ മതമാത്സര്യം അസ്തമിക്കും. ചൈനായിലും ജപ്പാനിലും ഇങ്ങിനെയൊരു മനഃസ്ഥിതി ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു ഗവൺമെൻറുപോലും സഹായിക്കുന്നു. ഒരു മതം വിശ്വസിക്കുന്ന കാരണത്താൽ ഒരാൾക്കു പതിത്വവും ധനനഷ്ടവും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു നിയമംതന്നെ വേണ്ടതാകുന്നു.

ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ജാതിയുടെ ശല്യവും ഇങ്ങിനെതന്നെ. ഓരോ ജാതിക്കും ഉൽക്കൃഷ്ടതയും അപകൃഷ്ടതയും കല്പിക്കുന്നതുമൂലം ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ പതിത്വത്തിനു പ്രസക്തിയുണ്ടു്. ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങൾതന്നെ അയിത്തമാകുന്ന അടിസ്ഥാനക്കല്ലിന്മേൽ പണിതിട്ടുള്ളവയാണു്. ഭക്ഷണവും വിവാഹവും ആചാരങ്ങളും ജാതികളെ അകറ്റുന്നു. സസ്യഭുക്കും മാംസഭുക്കും ഒന്നിച്ചിരുന്നു് ഉണ്ണുവാൻ മടിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. എന്നാൽ ആഭിജാത്യത്തെ പുരസ്ക്കരിച്ചു് ഒരു സസ്യഭുക്കു മറ്റൊരു സസ്യഭുക്കിന്റെ പന്തിയിലിരുന്നുണ്ണുകയില്ലെന്നു പറയുന്നതു് അത്ഥവിഹീനമാകുന്നു. അനുലോമവിവാഹം സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലുണ്ടു്. ജാതിക്കാരും മതക്കാരും തമ്മിൽ, വിവാഹം ഭക്ഷണം എന്നീ രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ, യോജിപ്പുവരാതെ സമുദായമൈത്രി ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമല്ല.

മതത്തേയും ജാതിയേയും അവലംബിച്ചുള്ള ഭിന്നതയും അസമത്വവും നീക്കുന്നതിനു സംഘടിതമായ ഒരു ശ്രമം ആവശ്യമാണു്. അതിനു നാം ഒരു പ്രത്യേകകായ്പരിപാടിയുണ്ടാക്കി ശക്തിയായി പ്രചരണവേല ചെയ്യണം.

1. ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാ ഹിന്ദുക്കൾക്കും മാത്രമല്ല സകലർക്കും പ്രവേശം നൽകണം. ഈ രാജ്യത്തുള്ള സകല ദേവാലയങ്ങളിലും സകല മതസ്ഥന്മാർക്കും പ്രവേശം അനുവദിക്കണം.

2. മതമോ ജാതിയോ മൂലം ആർക്കും ഭ്രഷ്ടും പതിതത്വവും കല്പിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് ഒരു നിയമമുണ്ടാകണം.

3. സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും തുല്യാവകാശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം എല്ലാമതക്കാർക്കും ജാതിക്കാർക്കും പൊതുവായ ഒരു പിന്തുടർച്ചാവകാശനിയമം ഉണ്ടാക്കണം. സകല വിവാഹങ്ങളും നിയമപ്രകാരം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തല്ലാതെ സാധുവാകയില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കണം.

4. സിവിൽവിവാഹനിയമം നടപ്പാക്കണം.

5. ഏഴാംക്ലാസ്സുവരെ സൌജന്യവും നിർബന്ധിതവുമായ വിദ്യാഭ്യാസം ഏർപ്പെടുത്തണം.

6. വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് എല്ലാ മതങ്ങളെപ്പറ്റിയും ഒരു താരതമ്യപഠനം നടത്തുവാൻ തക്കവണ്ണം പാഠപുസ്തകങ്ങളുണ്ടാക്കി സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിക്കണം.

7. ഭിന്നമതക്കാർ യോജിച്ചുള്ള സൌഹാർദ്ദസമ്മേളനങ്ങൾ ആണ്ടുതോറും നടത്തണം.

8. ഒരു സമുദായത്തിനും പ്രത്യേകമായ രാഷ്ട്രീയാനുകൂല്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കുവാനനുവദിക്കരുത്.

9. രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുണ്ടാക്കി തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അത്തരം കക്ഷികൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകണം.

10. ഭിന്നസമുദായക്കാർ യോജിച്ചു ക്ലബ്ബുകളും വായനശാലകളും സംഘങ്ങളും നടത്തണം.

11. ഒരു സമുദായത്തെയും മതത്തെയും ദൂഷണം ചെയ്യുന്നതിനെ ഗവൺമെൻറു ശക്തിയായി നിരോധിക്കണം.

12. സമുദായങ്ങളും ജാതികളും മതങ്ങളും യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കത്തക്കവണ്ണം ഗ്രന്ഥങ്ങളും ലഘുലേഖകളും ലേഖനങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണം.

മേല്പറഞ്ഞ കാര്യപരിപാടിയനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഒരു സംഘം സ്ഥാപിച്ചാൽ കൊള്ളാം.

നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക പുരോഗമനം.

(യൂണിവേഴ്സിറ്റി പ്രൊഫസർ ഡാക്ടർ പി. ജെ. തോമ്മസ് എം. എ., ബി. ലിറ്റ്., ഡി. ഫിൽ (ഓക്സൺ)

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഒരു ഗുരുതരഘട്ടത്തിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇക്കഴിഞ്ഞ കാനേഷുമാരിക്കണക്കനുസരിച്ചു തിരുവിതാംകൂറിലെ ജനസംഖ്യയിൽ 54 ശതമാനവും കൃഷികവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നെന്നു കാണുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഇതിലും കൂടുതലായ ഒരംശം ഏറെക്കുറെ കൃഷിയെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരായിരിക്കണം. കൃഷി

Dr. P. J. Thomas.

ചെയ്യാവുന്നതായി 30 ലക്ഷം ഏക്കറോളം സ്ഥലമുള്ളതിൽ 20 ലക്ഷം ഏക്കറിൽ കൂടുതൽ സ്ഥലത്തും ഇപ്പോൾ കൃഷി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ബാക്കിയുള്ള സ്ഥലത്തു കൂടി ജലസൗകര്യങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടാക്കി കൃഷി ചെയ്യുന്നതായാൽ കൂടി ഇപ്പോഴത്തെ നിലയ്ക്കു വളരെയധികം ജനങ്ങൾക്ക് ഉപജീവനമാർഗ്ഗമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇപ്പോഴുള്ള കൃഷി സമ്പ്രദായത്തിൽ വലിയ ഭേദഗതികൾ ചെയ്യുന്നതു വരെ 54 ശതമാനം ജനങ്ങൾക്കുപോലും ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ ചെലവു കഴിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന കാര്യം വിഷമമാണ്. ശരാശരിക്കണക്കെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ ആളൊന്നുക്ക് അര ഏക്കർ സ്ഥലവും കുടുംബമൊന്നുക്ക് ഒന്നര ഏക്കർ സ്ഥലവും മാത്രമെയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥയിൽ തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുകയാണ്. ബാങ്കിങ്ങ് കമ്മറ്റി നടത്തിയ സാമ്പത്തിക സർവ്വേകൊണ്ടു ഈ വസ്തുത തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജീവിതരീതി താണനിലയിലിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഇന്ത്യയിലും വിദേശങ്ങളിലും ഉണ്ടാകുന്ന സാമാന്യങ്ങൾക്കു തുച്ഛമായ വിലവ്യതിയാനം തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരായേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ഒന്നുകിൽ കൃഷിക്കുള്ള ചെലവു കുറച്ചും, അതിൽ നിന്നുള്ള ഉല്പന്നങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചും, വില്പനസുകരമാക്കിയും, കാർഷികവൃത്തി കൂടുതൽ ആദായകരമാക്കിത്തീർക്കണം. അതല്ലെങ്കിൽ വ്യവസായങ്ങൾ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി തദ്വാരാ അനേകം ജനങ്ങളെ കൃഷിയിൽ നിന്നു വിടുവിച്ചു അവർക്കു മേന്മയേറിയ ഉപജീവനമാർഗ്ഗമുണ്ടാക്കണം. ഈ രണ്ടു വിധമായ പുരോഗമനവും ഒരുമിച്ചു വരുത്തുന്നതായിരിക്കും ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായിട്ടുള്ളതു്.

കൃഷി ഇനത്തിൽ നിന്നുള്ള വരവു വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുകയില്ല. വിളവിറക്കാനുള്ള ചെലവു വർദ്ധിച്ചും എന്നാൽ വിളവു കുറഞ്ഞും വന്നപ്പോൾ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു തീരെ പ്രിയവും ഇല്ലാതായി. ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കാൻവിഷമമുണ്ട്. മഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം പല സാധനങ്ങളും ലോകമൊട്ടുക്കുള്ള ആവശ്യത്തിലധികം കൃഷി ചെയ്യുണ്ടാക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു് ഈ മാതിരി വിലക്കുറവു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ അവരവർക്കാവശ്യമുള്ള അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ തന്നെയും അവിടവിടെ കൃഷി ചെയ്യുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ട പ്രയത്നം ചെയ്തു വരുന്നു. അതിനാൽ യൂറോപ്പിലെ ആവശ്യം കരുതിക്കൊണ്ടു, വളരെ കോതമ്പും മറ്റു ധാന്യങ്ങളും എണ്ണക്കുരുക്കളും പഞ്ചസാരയും ഉണ്ടാക്കി വന്നിരുന്ന നാട്ടു

കാരുടെ നില കഷ്ടതരമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള രാജ്യങ്ങളിലാണ് ഇന്നു സാമ്പത്തികാധിപത്യം പ്രബലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ആസ്ത്രേലിയാ അർജന്റീനാ, ബ്രസീൽ, ജാവാ, മലയാ മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ വലിയ ദുർഘടാവസ്ഥയിൽ എത്തിയതു് ഇങ്ങനെയാണ്. മൊറീഷ്യസ് എന്ന സ്ഥലത്തുണ്ടാക്കുന്ന പഞ്ചസാരയിൽ 97 ശതമാനവും വിദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു കയറ്റുമതി ചെയ്തിരുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റു തൊഴിൽ ഒന്നും അവിടെയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, പഞ്ചസാരയ്ക്കു വിദേശങ്ങളിൽ ചെലവു വളരെ കുറഞ്ഞതുകൊണ്ടും, ആ നാട്ടിലെ പണദൗർലഭ്യം അതികഠിനമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ഭാഗ്യവശാൽ ഇന്ത്യയിലെ നില ഇങ്ങനെയല്ല. ഇവിടെ കൃഷി ചെയ്യുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങളിൽ 90 ശതമാനം തന്നെയും ഈ ദേശത്തുതന്നെയാണ് ചെലവാകുന്നതു്. ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി അല്പം ഭേദമായിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. ഈ ഒരു മെച്ചം തിരുവിതാംകൂറിനു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉല്പന്നങ്ങളായ തേയില, റബർ, കൊപ്രാ, കുരുമുളകു് എന്നിവയെല്ലാം മുഖ്യമായി വിദേശവിപണികളിലാണ് വിറ്റു വന്നിരുന്നതു്. വിദേശങ്ങളിൽ ആവശ്യം കുറഞ്ഞപ്പോൾ വിലയും വല്ലാതെ ഇടിഞ്ഞു. കുരുമുളകും നാളികേരവും ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ ഒട്ടുവളരെ ചെലവാകുന്നുണ്ടെന്നു സമാധാനിക്കാം. എന്നാൽ റബറും തേയിലയും ചെലവാകണമെങ്കിൽ നമുക്കു വിദേശീയരെ ആശ്രയിക്കാതെ തരമില്ല.

ഭാവിയിൽ ഇപ്പറഞ്ഞ സാധനങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ രാജ്യത്തുതന്നെ ചെലവുണ്ടായേക്കാമെന്നിരുന്നാലും കൃഷിയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ മാർഗ്ഗമൊന്നും കാണുന്നില്ല. പോരെങ്കിൽ മറ്റു രാജ്യക്കാരിൽ നിന്നുള്ള മത്സരവും കൂടിക്കൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കും. വ്യവസായവളർച്ചയ്ക്കു പറ്റിയതായ പല സൗകര്യങ്ങളും തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു തിരുവിതാംകൂറുകാർ വ്യവസായപരമായ തൊഴിലുകളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതാണു നല്ലതു്. കൂലി നിരക്കു തിരുവിതാംകൂറിൽ വളരെ ഒന്നും വർദ്ധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ഈ നാട്ടുകാർ പരിശ്രമശീലമുള്ളവരും യന്ത്രനിയന്ത്രണം മുതലായ മേൽത്തരം ജോലികൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥന്മാരുമാണ്. ജലമാർഗ്ഗമായും കരമാർഗ്ഗമായും ഗതാഗതസൗകര്യവും ഈ നാട്ടിൽ ധാരാളമായുണ്ട്. കൽക്കരി ഇവിടെ ഇല്ലെങ്കിൽവിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ആ ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കാം. തിരുവിതാംകൂറിൽ മാത്രമല്ല, സമീപദിക്കുകളിലും ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം വിദ്യുച്ഛക്തി പള്ളിവാസലിൽ നിന്നുതന്നെയെടുക്കാൻ സാധിക്കുമല്ലോ. ഉറപ്പു പ്രയത്നിക്കുന്ന പക്ഷം തിരുവിതാംകൂറിനു് ഒരു വ്യവസായകേന്ദ്രമായിത്തീരാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

വ്യവസായപരമായ പുരോഗമനം തിരുവിതാംകൂറിൽകുറേക്കാലമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇന്ത്യയിൽ ശരാശരി 10.5 ശതമാനം ജനങ്ങളേ വ്യവസായത്തിലേർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ നൂറിനു് 15 പേർ വീതം വ്യവസായം കൊണ്ടുപജീവനം കഴിക്കുന്നവരാണ്. 1929-ലെ കണക്കനുസരിച്ചു തിരുവിതാംകൂറിൽ യന്ത്രസഹായത്താൽ നടത്തിയിരുന്ന 116 വ്യവസായശാലകൾ ഉണ്ടു്. ഇവയിൽ ജോലിക്കാരായി 13,000 പേരുമുണ്ടു്. ചുരുങ്ങിയ തോതിൽ നടത്തിവരുന്ന മറ്റു പല വ്യവസായ ശാലകളിലായി 1600 പേരും ജോലി ചെയ്യുന്നു. 116 വ്യവസായശാലകളുള്ളതിൽ 67 എണ്ണത്തിലും തേയിലയും റബറും ആണു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു്. ബാക്കിയുള്ളവയിൽ 14 കയർ നെയ്ത്തുശാലകളും 13 കൊപ്രാ മില്ലുകളും 10 ഓട്ടുകമ്പനികളും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനും പുറമെ ചില തീപ്പെട്ടിക്കമ്പനികളും പഞ്ചസാരക്കമ്പനികളും നെല്ലുകുത്തുമില്ലുകളും തോൽ വ്യവസായശാലകളും ഒരു കടലാസുമില്ലും നമ്മുടെ രാജ്യത്തുണ്ടു്. ചെറുതായ ഈ രാജ്യത്തു് ഇതു വളരെ വ്യവസായശാലകളുള്ളതു പ്രശംസനീയമെങ്കിലും അവയിലുള്ള ജോലിക്കാരുടെഎണ്ണം വളരെ തുച്ഛമായിക്കാണുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള ജനങ്ങളിൽ 90 ശതമാനം പേരും ഉൾനാട്ടുകളിൽ താമസിക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ വ്യവസായങ്ങൾക്കു വലിയ അഭിവൃദ്ധി ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു്. വ്യവസായങ്ങൾ വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചുകൂട്ടണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ സഹായംകൊണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിൽ കൂടെയും ഇന്നു ചെറിയ വ്യവസായങ്ങൾ നടത്താം. ഇങ്ങനെ നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ വ്യവസായശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചു നടത്തുന്നതായിരിക്കും ജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായിട്ടുള്ളതു്.

വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ആവിർഭാവംകൊണ്ടു് ഏറ്റവും വലിയതായ ഒരു തടസ്സം നീങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇനി പ്രാപ്തിയുള്ള വ്യവസായനേതൃത്വവും, സാങ്കേതികപരിശീലനമുള്ള തൊഴിൽക്കാരും, കൂടി ഉണ്ടായാൽ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിക്കു് അടിസ്ഥാനമിടാം. ഇങ്ങനെ ഒരു പുരോഗമനം ഉണ്ടാകാത്തപക്ഷം തൊഴിലില്ലായ്മ വർദ്ധിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല പള്ളിവാസലിലെ വിദ്യുച്ഛക്തിപ്രവാഹം പ്രായേണ പ്രയോജനശൂന്യമായും ഭവിക്കും.

ചുരുങ്ങിയ പലിശയ്ക്കു മൂലധനം ഉണ്ടാക്കാനാണ് ഈ നാട്ടിൽ വല്ലായ്മ അനുഭവിക്കുന്നതു്. 12 മുതൽ 24 വരെ പലിശയ്ക്കു പണം വാങ്ങി വ്യവസായങ്ങൾക്കു മുടക്കിയാൽ പറയത്തക്ക ലാഭമൊന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ല. ബംഗാളൊഴിച്ചു മറ്റേതൊരു സംസ്ഥാനത്തിലേക്കാളും കൂടുതൽ ബാങ്കുകൾ തിരുവിതാംകൂറിലുണ്ടായിരുന്നിട്ടും പലിശനിരക്കു വളരെ കൂടുതലായിട്ടുതന്നെയാണിരിക്കുന്നതു്. ജോയിന്റ് സ്റ്റോക്ക് ബാങ്കുകളിൽനിന്നു വ്യവസായങ്ങൾക്കുള്ള മൂലധനം വാങ്ങാൻ സാധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ പ്രാബല്യമുള്ള പല ബാങ്കുകൾ ചേർന്ന് ഒരു വ്യവസായബാങ്കുണ്ടാക്കുന്നപക്ഷം ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കു കടം കൊടുത്തു വ്യവസായങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു് എളുപ്പമുണ്ടു്.

ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു ജനങ്ങളുടെ പരിശ്രമംകൊണ്ടുമാത്രം വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാൻ വിഷമമാണ്. ഗവൺമെണ്ടിന്റെ സഹായസഹകരണം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. സോവിയറ്റു റഷ്യയിൽ നടക്കുന്നമാതിരി നമ്മുടെ ഗവൺമെണ്ടും നേരിട്ടു വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തണമെന്നല്ല ഞാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ നേരിട്ടു നടത്തേണ്ട ചുരുക്കം ചില വ്യവസായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ മിക്ക വ്യവസായങ്ങളും ജനങ്ങൾ തന്നെ കൂട്ടുമുതൽരീതിയിലും അല്ലാതെയും നടത്തേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെയുള്ള ഉദ്യമങ്ങളെ ഗവൺമെണ്ടു പലവിധത്തിൽ സഹായിച്ചാൽ മതി. അതു് എപ്രകാരമെന്നു ജപ്പാൻരാജ്യത്തിന്റെ മാത്രമല്ല ഇൻഡ്യയിൽ തന്നെയുള്ള മൈസൂർ രാജ്യത്തിന്റെയും വ്യവസായചരിത്രം കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിച്ചും വ്യവസായജ്ഞാനം വിതരണംചെയ്തു പുതിയ പദ്ധതികൾ പ്രായോഗികമാക്കി കാണിച്ചും നാട്ടിലും പുറത്തും സ്വദേശസാമാനങ്ങൾക്കു ചെലവു വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചും മറ്റു പല വിധത്തിലും ഗവൺമെണ്ടിനു വ്യവസായപോഷണം നിർവ്വഹിക്കാം. ഇപ്പോഴത്തേപ്പോലുള്ള സാമ്പത്തികാധഃപതനകാലങ്ങളിൽ വിപുലമായ മരാമത്തുകൾ ഗവൺമെണ്ടു തുടങ്ങുന്നതായാൽ ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ തൊഴിലില്ലായ്മ വളരെ കുറയും. കൊല്ലത്തുനിന്നു് എറണാകുളത്തേക്കു റയിൽപാത നിർമ്മിക്കേണ്ടതും ജലദൗർല്ലഭ്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ജലവിതരണം ചെയ്യാൻ തോട്ടകളും ചാലുകളും വെട്ടിക്കേണ്ടതും ഇപ്പോഴാണ്. ആദായകരമായ എത്രയോ മരാമത്തുപണികൾ നാട്ടിൽ ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവയിൽ മിക്കതും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതും കഷ്ടം തന്നെ. റയിൽവേ സംബന്ധിച്ചും തുറമുഖം സംബന്ധിച്ചും പല പണികൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു കൊച്ചീരാജ്യത്തു തൊഴിലില്ലായ്മ ഗണ്യമായ കുറവുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ വിദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഇറക്കുമതി കുറയ്ക്കാൻവേണ്ടി ചുങ്കം വർദ്ധിപ്പിക്കയും മറ്റു നിബന്ധനകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, തിരുവിതാംകൂറിന്റെ കയറുമതിക്കച്ചവടത്തിനു് വലിയ ഇടിവു പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ രാജ്യക്കാരുമായി വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള ഉടമ്പടികൾ ചെയ്താൽ സ്വല്പ ശ്രമം ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ എല്ലാരാജ്യക്കാരും പരാശ്രയംകൂടാതെ കഴിക്കണമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തോടുകൂടി പ്രയത്നിക്കുന്ന കാലമാണിതു്. അതുകൊണ്ടു വിദേശങ്ങളുമായുള്ള കച്ചവടംകൊണ്ടു മാത്രം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാൻ ഒരു രാജ്യക്കാർക്കും ഇപ്പോൾ സാധിക്കുകയില്ല. തിരുവിതാംകൂറുകാർക്ക് ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു് മഹാരാജ്യമായ ഇന്ത്യയിൽ എന്നും സ്ഥിരമായ ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കും. അതിനാൽ നമ്മുടെ നാടൻ ചരക്കുകൾക്കു ചെലവില്ലാതെ വരുകയില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. തിരുവിതാംകൂറുകാർ വ്യക്തിയവാദങ്ങളെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു യോജിച്ചുപ്പോട്ടുകൂടി പ്രയത്നിച്ചാൽ ഐശ്വര്യസമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ഭാവി നമുക്കുണ്ടാകും. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ലങ്കാഷയറിനും, ജർമ്മനിയിൽ റൂഹർപ്രദേശത്തിനും ഉള്ള സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കാൻ തിരുവിതാംകൂറിനു സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മഹോദ്ദേശ്യത്തെ മുൻനിറുത്തി പ്രയത്നിക്കാൻ ഇതാണു സുവർണ്ണാവസരം. ഈ അവസരം നഷ്ടമാക്കാതിരിക്കാൻ ഗവൺമെൻറും പൊതുജനനേതാക്കന്മാരും ഒത്തൊരുമിച്ചു പരിശ്രമിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം.

മൗണ്ട് ആബു എന്ന സ്ഥലത്തെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ജലപാതം.

മതവും മനുഷ്യഗതിയും.

(പി. എസ്സ്. മുഹമ്മദ്)

മതത്തിന്റെ ഉത്ഭവം ദൈവത്തിൽനിന്നാണ് എന്നാകുന്നു മതവിശ്വാസികളുടെ ബോധം. ദൈവമുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരെല്ലാം ഏതെങ്കിലും ഒരു മതത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഇതിൽനിന്നു മതവും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നിഷ്പ്രയാസം കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയുന്നു.

മനുഷ്യരെയും ഈ ലോകത്തിലുള്ള മറ്റു സകല ചരാചരങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ചു സംരക്ഷിച്ചുവരുന്ന ഒരു ശക്തി ഉണ്ടെന്നും, മനുഷ്യരൊഴിച്ചുള്ള സകല സൃഷ്ടികളും ഉണ്ടാകുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനോടുകൂടി അവയുടെ പ്രവൃത്തികൾ അവസാനിക്കുന്നു എന്നും, മനുഷ്യനിൽ ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു പ്രത്യേകശക്തി അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു മരണം അവനിൽ ജഡികമായ ഒരു പരിവർത്തനം ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ അവർ ഒരിക്കലും നശിക്കുന്നില്ലാ എന്നും, മനുഷ്യനു് അധീനമായിട്ടും അവന്റെ ഉപയോഗത്തിനായിട്ടുമാണു മറ്റു സകല ചരാചരങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നും, മറ്റു സൃഷ്ടികളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠതയേറിയവരായ മനുഷ്യർ പരസ്പരസഹോദരന്മാർ ആണെന്നും, അവർ പരസ്പരം സ്നേഹിച്ചും സഹകരിച്ചും സഹായിച്ചും ജീവിക്കുക എന്നുള്ളതാണു ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതിന്റെ ഉത്തമലക്ഷണമെന്നും, തന്റെ സൃഷ്ടാവിനോടു് ഒരിക്കലുംകൃതഘ്നത കാണിക്കരുതെന്നും മറ്റും ആകുന്ന എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും മൂല സിദ്ധാന്തം. മേല്പറഞ്ഞ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിനായി പലതരം ആചാരങ്ങളും, കർമ്മങ്ങളും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളും മതപ്രബോധകന്മാർ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇവയുടെ എല്ലാം ഉദ്ദേശ്യം മനുഷ്യരുടെ സഹോദരത്വത്തെ സ്ഥാപിച്ചും, അസമത്വചിന്തകളെ നശിപ്പിച്ചും, സമാധാനപരവും സ്നേഹമയവുമായി പരിലസിക്കത്തക്ക അന്തരീക്ഷത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു.

മതപ്രബോധകന്മാരുടെ ആവിർഭാവഘട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുന്ന ഒരുത്തനു്, ഓരോ പ്രബോധകനും, ഓരോ മതവും, ലോകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു, ലോകം അക്രമങ്ങൾക്കും അനീതികൾക്കും അടിമപ്പെട്ടകയും, സ്നേഹവും സഹോദരചിന്തയും നാമാവശേഷമായിത്തീരുകയും, ചെയ്തിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ഓരോ മതത്തിന്റെയും ആവിർഭാവത്തിനുശേഷം ഒരു കാലഘട്ടംവരെ, ആ മതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അനുസരിച്ചു പരിശുദ്ധമായ സഹോദരത്വത്തെ നമുക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സഹോദരത്വം സ്നേഹം ഇവയെ സംസ്ഥാപിക്കാനുണ്ടായ മതങ്ങളിൽ, മനുഷ്യൻ സ്വാർത്ഥത്തെ മുൻനിറുത്തി സ്വന്ത ഹിതങ്ങളെ കൂട്ടി ഇണക്കുകയും, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യൻ അടിമയാക്കുന്ന ആചാരങ്ങളെയും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും അവൻ മതാചാരങ്ങളും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ടാകുന്നു ചരിത്രം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു്. മതങ്ങളുടെ മൂലതത്വങ്ങൾ ക്രമേണ വിസ്മരിക്കപ്പെടുകയും, മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ ആചാരങ്ങളും, അനുഷ്ഠാനങ്ങളും മാത്രം മതതത്വങ്ങളായി പൊതുജനദൃഷ്ടിക്കു ഗോചരമാകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവയിൽ ഭ്രഷ്ടഭാഗവു-, സ്വാർത്ഥപരമായ ആചാരങ്ങളും, നികൃഷ്ടമായ അനുഷ്ഠാനവിധികളും ആണെന്നു കാണുന്നതിനു ചിന്തകന്മാർക്കു പ്രയാസമില്ല. എന്നാൽ ഈ അനാചാരങ്ങളെയും, നികൃഷ്ടാനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെടുന്നവൻ മതദ്രോഹിയും മതഭ്രഷ്ടനും ആയിത്തീരത്തക്കവണ്ണം, മതക്കുത്തകക്കാരായ പുരോഹിതന്മാരുടെയും, മതപണ്ഡിതന്മാരുടെയും വലയിൽ പാമരജനങ്ങൾ അകപ്പെട്ടു നട്ടംതിരിയേണ്ടിവരുന്നു. ഇങ്ങനെ പൊതുജനങ്ങൾ മതങ്ങളുടെപേരിൽ പീഡകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ പലതും ഉണ്ട്. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ദൈവം പല മനുഷ്യരുടെയും ശകാരത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ശകാരവും, അധമ്മവും ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ കാണപ്പെടുമ്പോൾ, പരമാത്മാവു വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിനുള്ള കാലഘട്ടം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

മതങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ നിലയെക്കുറിച്ചു സ്വല്പം അന്വേഷിക്കുന്നതു സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുമല്ലൊ. ജനങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗത്തിനു് ഇന്നത്തെ മതങ്ങളോടുള്ള പ്രതിപത്തി ദൈനംദിനം കുറഞ്ഞുവരുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. മനുഷ്യന്റെ അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗത്തിനു് അതു തടസ്സമായി നിന്നതുകൊണ്ടു യൂറോപ്യൻ മഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പുള്ള പാശ്ചാത്യരുടെ മതവിചാരവും ഇൻഡ്യയിലെ ഇന്നത്തെ വിചാരവും ഏതാണ്ടു് ഒരേ നിലയിൽ ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശാലവും, മനോഹരവുമായ ഉപദേശങ്ങൾക്കു വികരം, അവിടെ പട്ടക്കാരുടെ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള പ്രസംഗങ്ങളും, അവരുടെ അഭീഷ്ടപ്രകാരമുള്ള ചില കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളും സ്ഥാനംപിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ചില ചിന്തകന്മാർ പറയുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻ ചിന്തകന്മാർ ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ചു പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം, ഇന്നു് ഏതു മതത്തെ സംബന്ധിച്ചും വളരെ പരമാർത്ഥമായിട്ടാണെ കാണുന്നതു്. ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശാരോഹണത്തിനു ശേഷം അധികകാലം കഴിയാതെതന്നെ അലസിപ്പോയതായി പറയപ്പെടുന്നതുപോലെതന്നെ

ഒരു മതവും ആ മതപ്രയോക്താവിന്റെ കാലശേഷം അതിന്റെ പരമാർത്ഥരൂപത്തിൽ നിലനിന്നിട്ടില്ല എന്നു പറയപ്പെടുന്നതിൽ വളരെ പരമാർത്ഥമുണ്ട്.

ഇൻഡ്യയിലെ ഒരു പ്രഖ്യാതനായ മൌലവി, മൌലാനാ അബ്ദുൽകലാം അസ്സാദ്, ഇസ്ലാം മതത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അധഃപതനാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗത്തു് ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:—"വനത്തിലെ കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ സമാധാനത്തോടും സ്നേഹത്തോടുംകൂടി ഒരേ ഗുഹയിൽ ജീവിച്ചു എന്നു വരാം. എന്നാൽ രണ്ടു മുല്ലാമാർക്കു് ഒരേ പള്ളിയിൽ യോജിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അവർ പരസ്പരം കണ്ണനാളത്തിലേക്കു പാഞ്ഞു കയറുന്നു."

മുഹമ്മദു നബി (സ. അ.) പഠിപ്പിച്ചതും, തിരുമേനി മാതൃകയായി കാണിച്ചു തന്നതും. ആയ ഇസ്ലാം മതത്തിനു പറ്റിയിട്ടുള്ള വൈരൂപ്യം എത്രദയനീയമായിരിക്കുന്നു! ഇസ്ലാം മതത്തിന്റെ ജീവനാഡിയായ സഹോദരത്വത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ മാതൃക, മുമ്പു് ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൌലാനായുടെ വാക്യം വ്യക്തപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ദൈവത്തിന്റെ ക്രൂടെ മറ്റൊരു സഹായിക്കും സ്ഥാനമില്ലെന്നുള്ള ഇസ്ലാം മതശാസനയെ അവഗണിച്ചു്, ഏതെല്ലാം വിധമുള്ള നേർച്ചകൾ ഏതെല്ലാം പള്ളികളിലേക്കു ഇന്നത്തെ ഇസ്ലാംമതവിശ്വാസികൾ അയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചന്ദനക്കുടം, മുഹറാഘോഷം, ആയുധപ്രകടനറാത്തീബ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള അനിസ്ലാമികപ്രദർശനങ്ങൾ ഇസ്ലാം മതത്തിന്റെ നാമധേയത്തിൽ ഇന്നത്തെ മുസ്ലീങ്ങൾ ആഹ്ലാദപൂർവ്വം നടത്തപ്പെടുന്നു. മുസ്ലീം സ്ത്രീകളെ കേവലം നിരക്ഷരകുക്ഷികളാക്കി അവരുടെ മഹനീയസ്ഥാനത്തിനു കളങ്കം വരുത്തി കേവലം വീട്ടിനുള്ളിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മൃഗങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു, എന്നു് ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരികൾ അവഹേളിക്കുന്നതിൽ പരമാർത്ഥമില്ലേ എന്നു സംശയിക്കത്തക്കവിധം അവരുടെ നേക്കുള്ള പെരുമാറ്റം ഇസ്ലാം മതപരിധിയിൽ നിന്നു വളരെ അകന്നു പോയിരിക്കുന്നു. കാലോചിത വിദ്യാഭ്യാസം മുസ്ലിംകൾക്കു് അനുവദിച്ചിട്ടില്ലാ എന്നു വാദിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യ ഇന്നും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. ലോകാഭിവൃദ്ധികരമായ സകല നൂതനപ്രവൃത്തികളും, മുല്ലാമാരുടെ മർദ്ദനമേറ്റു, മുസ്ലീംകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നാശകൂപത്തിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആകാശവിമാനം, തീവണ്ടി, കമ്പിത്തപാൽ, പീരങ്കി മുതലായവ മുല്ലാമാർ മതവിരുദ്ധമായി ഗണിച്ചിരുന്നതായ കാലഘട്ടം ഉണ്ടായിരുന്നു. മുസ്ലീംസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ഇന്നത്തെ നാശത്തിനു കാരണം മുല്ലാമാരാണെന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്. ലോകം മുഴുവനും മനുഷ്യനുവേണ്ടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നും, മനുഷ്യൻ അതിന്റെ കർത്താവാണെന്നും, മനുഷ്യനുള്ള ഉയർച്ച അവന്റെ സ്വന്തപ്രയത്നത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നുവെന്നും, അവന്റെ ഉയർച്ചയ്ക്കു് ഒരു പരിധിനൽകത്തക്കതല്ലെന്നും, ലോകത്തിന്റെ ശാന്തി സഹോദരത്വത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു എന്നും, "ദൈവത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുകയും സമസ്തസൃഷ്ടികളെ സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു മതത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം എന്നും ഉള്ള വിശാലമായ ഉപദേശങ്ങൾക്കു യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മനുഷ്യരുടെ കൈകൾ വരുത്തിവച്ചിട്ടുള്ള വിക്രിയകൾക്കു് ഇസ്ലാം മതവും വിധേയമാകുകതന്നെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഇതിലും എത്രയോ പരിതാപകരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യന്റെ സമീപത്തു് അടുപ്പിക്കാത്ത പൈശാചികമായ ജാതിവ്യത്യാസം ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ദൂഷ്യമായിട്ടാകുന്നു കാണുന്നതു്. പാശ്ചാത്യപര്യടനം ചെയ്ത സന്ദർഭത്തിൽ പോലും ഹിന്ദുനേതാക്കന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ പണ്ഡിതമദനമോഹനമാളവ്യാ ഗംഗാജലം ക്രൂടെ കൊണ്ടുപോയ കഥയും, ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ വെളിയിൽ പോയാലല്ലാതെ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയില്ലാ എന്ന ഹരിജനനേതാവും, ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസസമ്പന്നനും ആയ ഡാക്ടർ അംബദ്ക്കർ മുക്തകണ്ഠം മുറവിളി കൂട്ടുന്ന പരമാർത്ഥവും ഇൻഡ്യയിലെ ജാതിവ്യത്യാസത്തിന്റെ അസഹനീയതയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു.

ഇന്നത്തെ മനുഷ്യനാകട്ടെ ഇങ്ങനെയുള്ള അസമത്വങ്ങളും അനീതികളും സഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. കേവലം ആചാരങ്ങളിലും കർമ്മങ്ങളിലും മാത്രം ആശ്രയിച്ചു് അവന്റെ ജീവനെ മുഴുവൻ അലസതയിലേക്കു വിട്ടുന്നതിനു് അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. യാതൊരു പ്രവൃത്തിയിലും മുമ്പോട്ടു പോകാതെ, സകലതും ദൈവത്തിന്റെ ഹസ്തങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചു മടിയന്മാരായി ജീവിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അഭ്യസ്തവിദ്യർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. സയൻസിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയോടു കൂടി മനുഷ്യനിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ശക്തി അളവറ്റതാണെന്നു ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. ജാതിവ്യത്യാസത്തിനോ കുടുംബമാഹാത്മ്യത്തിനോ വില ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നു് അവർ കാണുന്നു. മനുഷ്യന്റെ അധഃപതനത്തിനുള്ള കാരണം മതമാണെന്നു് ഇന്നത്തെ മതം നിമിത്തം അസമത്വം അനുഭവിക്കുന്ന ക്രൂടർ വാദിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മതങ്ങളുടെ അർത്ഥമില്ലാത്ത ചാപല്യങ്ങളെയും ശാസനകളെയും അവർ അവഗണിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദൈവവിശ്വാസം ഈ ക്രൂടരുടെ ഇടയിൽ കുറവാണെങ്കിലും ഇന്നത്തെ മതങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ നിൽക്കുന്നവരെക്കാളും ദൈവഹിതത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് ഇവർ കൂട്ടായി പ്രയോജനപ്പെടുന്നു എന്നു ചിന്തകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ ക്രൂടു് ഇന്നത്തെ മതങ്ങളിൽ വിശ്വാസമില്ലാതായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മതപണ്ഡിതന്മാരുടെ കുറ്റമാണു്.

ഈശ്വരവിശ്വാസം ക്രൂടാതെയുള്ള പരിഷ്കാരവും അഭിവൃദ്ധിയും പ്രഥമ ദൃഷ്ടിയിൽ എത്രയും ഹൃദ്യപ്രദമാണെന്നു കാണപ്പെട്ടാലും, അതു ജനസമുദായത്തെ വലിയ അപായത്തിലേക്കു നയിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യൂറോപ്പിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സംഭവങ്ങൾ മതി

യായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. ആദ്യമായി നമുക്കു മഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പുള്ള കാലഘട്ടത്തിലേക്കു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ തിരിക്കാം. സയൻസിന്റെ മുമ്പോട്ടുള്ള ശീഘ്രഗതി മനുഷ്യന്റെ ശക്തിയുടെ ആഴത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. മനുഷ്യനു ലോകത്തിൽ സാധിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായി ഒന്നും തന്നെ ഇല്ല എന്നുള്ള ബോധം സയൻസ് പൊതുവെ ജനസാമാന്യത്തിൽ ശക്തിപ്പെടുത്തി. ഓരോ ദിവസം ചെല്ലും തോറും മനുഷ്യൻ ഭൌതികശക്തിയിൽ പ്രബലനായിത്തീർന്നു. മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ദൈവം, പള്ളി, പട്ടക്കാർ, വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവയ്ക്കു മനുഷ്യന്റെ മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തി മിക്കവാറും നശിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ മതവും സയൻസും തമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധംതന്നെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ദൈവവിശ്വാസികളായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അവിടവിടെയായി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥത്തെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ അവരും ഭൌതികവിഷയങ്ങളിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായത്തിനു് അടിമപ്പെട്ടുകതന്നെ ചെയ്തു എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. പ്രകൃതിയെ മനുഷ്യനു് അടിമപ്പെടുത്തി അവന്റെ ഹിതാനുസരണം എന്തുംതന്നെ ചെയ്യാമെന്നു വന്നതോടുകൂടി, ഭൌതികസുഖാനുഭോഗത്തിലും, ധനസമ്പാദന വിഷയത്തിലും പാശ്ചാത്യരുടെ ശ്രദ്ധ ക്രമാതീതമായി പതിഞ്ഞു. സ്വരാജ്യസ്നേഹം എന്ന പേരിൽ അതിരുകവിഞ്ഞ ദേശാഭിമാനം അവരെ ഭ്രമികവർച്ചയ്ക്കായി പ്രേരിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയും, പഠിപ്പും, സാമർത്ഥ്യവും, പണവും യുദ്ധസാമഗ്രികൾക്കായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഭയങ്കരമായ പീരങ്കിത്തോക്കുകളും, ഗംഭീരങ്ങളായ പടക്കപ്പലുകളും, ആകാശവിമാനങ്ങളുംകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു തൃപ്തി വന്നില്ല. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ കണികപോലും ഇല്ലാത്തവിധം തങ്ങളുടെ സമസ്തജീവങ്ങളെ കൊലപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള വിഷവായു പ്രയോഗവും, ബോംബു പ്രയോഗവും യുദ്ധരംഗത്തിലെ ഒരു പരിഷ്കൃത പദ്ധതിയായി അവർ സ്വീകരിച്ചു. മുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യരെ സംഹരിക്കുന്നതിനുള്ള എളുപ്പമായ മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു പാശ്ചാത്യർ തങ്ങളുടെ സയൻസും, പഠിപ്പും മറ്റു സഹായങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു ബദ്ധശ്രദ്ധന്മാരായിത്തീർന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിലായിരുന്ന മഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഗർജ്ജനം മുഴങ്ങിയതു്. മനുഷ്യനെ ദൈവപീഠത്തിലേക്കു് ഉയർത്തിയ സയൻസു, മനുഷ്യജാതിയുടെ നാശകാരണമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവന്റെ വിശാലമനസ്ഥിതിയാകട്ടെ, അവന്റെ ആലോചനാശക്തിയാകട്ടെ, അവന്റെ പരിഷ്കാരമാകട്ടെ, ഈ ഭയങ്കരമായ പൊട്ടലിൽ ചെന്നു വീഴുന്നതിൽ നിന്നു് അവനെ സഹായിക്കുന്നതിനു് കഴിഞ്ഞില്ല. ലോകത്തിൽ ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധമുള്ള രക്തച്ചൊരിച്ചിലും, കഷ്ടപ്പാടുകളും, നാശീകരണവും അവനു് അനുഭവപ്പെട്ടു. മനുഷ്യൻ അവന്റെ ഭോഷത്വത്തെ നഗ്നരൂപത്തിൽ കണ്ടെത്തി. അവന്റെ ഹൃദയം ഈ അവസ്ഥയെ കഠിനമായി വെറുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ദൈവത്തെ ക്രൂരതയുള്ള ഒരു പരിഷ്കാരവും ശാശ്വതമല്ലെന്നു് അവനു ബോധപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. യൂറോപ്പു വീണ്ടും ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു മടങ്ങി. എന്നാൽ അന്ധതയോടുകൂടിയ ഒരു വിശ്വാസത്തിലേക്കു തിരിയുന്നതിനു യൂറോപ്യർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. അവർ സയൻസും, ബുദ്ധിയും, ഉപയോഗിച്ചു്, പരമാർത്ഥമായതും പ്രകൃതിക്കു് അനുസരണമായതുമായ മതതത്ത്വങ്ങൾ മുഖേന, ദൈവത്തെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിനു് ഇപ്പോൾ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇൻഡ്യാ ആകട്ടെ, യൂറോപ്പു ത്യജിക്കുന്നതായ ഭൌതിക പരാക്രമത്തിലേക്കും, ദേശീയവാദത്തിലേക്കും ഇപ്പോൾ കാലൂന്നിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യാ ഇൻഡ്യാക്കാർക്കു് എന്നുള്ള മഹനീയ ആദർശത്തിന്റെ മറവിൽ നിന്നുകൊണ്ടു മറ്റു രാജ്യക്കാരെ വെറുക്കുന്നതിനും ഒരുകൂട്ടർ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ തന്നെയുള്ള ഓരോ സംസ്ഥാനവും പ്രത്യേകം, പ്രത്യേകം നിന്നുകൊണ്ടു ശക്തിമത്തായ വാദങ്ങൾ നടത്തുന്നു. സ്വരാജ്യസ്നേഹം അഭിനന്ദനീയം തന്നെയെങ്കിലും അതു് ഒരിക്കലും അതിരുകവിയുന്നതിനു് ദൈവവിശ്വാസികൾ അനുവദിക്കുന്നതല്ല. സ്വദേശസ്നേഹികളിൽ അഗ്രഗണ്യനും, എന്നാൽ ദൈവവിശ്വാസിയും ആയ മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ആദർശം മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി കാണുന്നതുതന്നെ അതിനു മതിയായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. മഹാത്മജിയുടെ അനിതരസാധാരണമായ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം കൊണ്ടല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ, ഇൻഡ്യയിൽ ഇന്നു യൂറോപ്പിൽ ഉണ്ടായതായ സകല വിപത്തുകളും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. ദൈവത്തിനും മതത്തിനും എതിരായുള്ള പ്രചരണപ്രവർത്തനം ഇൻഡ്യയിൽ എവിടെയും നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ടു്.

ലോകത്തിൽ എവിടെയും ദരിദ്രന്മാരുടെയും, കൂലിവേലക്കാരുടെയും സംഖ്യ വളരെ അധികമാണു. ഈ സാധുക്കളുടെ നേർക്കു പ്രഭുക്കന്മാരും അധികാരവർഗ്ഗങ്ങളും വേണ്ടിടത്തോളം സഹതാപം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു വൈമനസ്യം കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ വലിയ ഭൂരിപക്ഷം പ്രഭുത്വത്തെ ശപിക്കുകയും, അധികാരത്തെ വെറുക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ അവർ തുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കുറെ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുരോഹിതന്മാരും ഗുരുക്കന്മാരും എന്നല്ല, പണ്ഡിതന്മാർ കൂടിയും ധനവാന്റെ പടിവാതിൽ കാക്കുന്നതിനു ഉൽസുകന്മാരായിട്ടു കാണപ്പെടുന്നു. ഇതിനും പുറമേ ഈ ക്രൂരർ ദൈവത്തിന്റെ നാമധേയത്തിൽ ധനവാനേയും, ദരിദ്രനേയും ഒരുപോലെ ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികൾക്കും പുറമെ, ജാതിവ്യത്യാസം ഒരു വലിയ ഭാഗത്തെ അസ്വതന്ത്രശൃംഖലകൊണ്ടു ബന്ധിച്ചു നിറുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു ശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കുന്നതിനോ, ശുദ്ധജലം കുടിക്കുന്നതിനോ, തെരുവുകളിൽക്കൂടി നടക്കുന്നതിനോ ഉള്ള

പാശ്ചാത്യർ മഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പായി മതത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു പോയി എങ്കിലും നിരീശ്വരവാദികളുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം, അതിഭയങ്കരമായ ആപത്തിൽ മാത്രമേ അവസാനിക്കുകയുള്ളു എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവർ ദൈവസന്നിധിയിലേക്കു തിരിച്ചു വരുവാനാഗ്രഹിക്കുകയും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ മനുഷ്യരുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ തടയുന്ന ഇന്നത്തെ മതനിബന്ധനകളെ അവർ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാനിഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ സകലവിധ ഐശ്വര്യങ്ങൾക്കും ഉപകാരപ്രദമായ ഒരു മതത്തെയാണ് അവർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്.

ഇന്ത്യയിലാകട്ടെ, ഇന്നത്തെ മതങ്ങളോടുള്ള വൈരാഗ്യം നിമിത്തം ജനങ്ങൾ അതു വിട്ടകലുന്നു എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. എന്നാൽ മതങ്ങളുടെ എല്ലാം മാതാവായ ഋഷ്യയുടെ അരുമപുത്രിയായ ഇന്ത്യസ്സു, ജന്മസിദ്ധമായ മതവാസന അവളുടെ സന്താനങ്ങളിൽ നിന്നു നിശ്ശേഷം മാറുക എന്നതു സുസാദ്ധ്യമല്ല. മഹാത്മാഗാന്ധി മുതലായ ഹിന്ദുമത പുനരുദ്ധാരകന്മാരുടെ അതിയായ പ്രയത്നത്തിനു ഹരിജനങ്ങളെ ഇന്നും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു സാധിക്കാത്തതു, ജാതിക്കോട്ടയുടെ ശക്തിയെ തെളിയിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഹിന്ദുമതത്തിലെ വിവിധദൈവങ്ങളെ അടിച്ചു തകർത്തു് ആദിമഘട്ടത്തിലെ ഏക ദൈവവിശ്വാസത്തെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെയും ഹരിജനങ്ങളെ വിമോചിപ്പിക്കുന്നതിനു ഹരിജനപ്രസ്ഥാനത്തിനു സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഹിന്ദുമതസംരക്ഷകന്മാർ ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടതു യഥാർത്ഥമതത്തിൽനിന്നു, മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളായ അയഥാർത്ഥങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുക എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഇതേ പ്രകാരംതന്നെ ക്രിസ്തുമതത്തിലും മനുഷ്യഹസ്തങ്ങൾ ധാരാളമായി ഒരു ഘട്ടത്തിൽ വിളയാടുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഉത്ഭവകാലത്തെ പരിശുദ്ധങ്ങളും, ആഡംബരരഹിതങ്ങളുമായ മതകർമ്മങ്ങൾ പണത്തിന്റെ വിലയെ ആശ്രയിച്ചു് ആഡംബരങ്ങൾക്കു് അടിമപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദരിദ്രന്മാരുടെയും ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നവരുടെയും ഉറ്റ മിത്രമായും, കുടിലിൽ താമസിക്കുന്നവരുടെ ശുശ്രൂഷകനായും, ജീവിതം നയിച്ച യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിനിധികൾ ഇന്നു സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു് അപ്രാപ്യമായ അരമനയിലും കൊട്ടാരങ്ങളിലും സസുഖം വാഴുകൊണ്ടു് ആത്മികാധികാരഭരണം നടത്തുന്നു. ഇന്നത്തെ ആരാധനസ്ഥലമായ ദൈവാലയത്തിൽ, ക്രിസ്തുവിനു് ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു് അനുഗ്രഹിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളിൽനിന്നു വളരെ വിഭിന്നമായ പ്രവൃത്തികൾ അവിടെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ക്രിസ്തുമതചിന്തകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുവിക്കുന്നു.

ഇനി ഇസ്ലാംമതത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാം. ഇസ്ലാംമതത്തിൽ പുരോഹിതത്വം ഇല്ല. എന്നാൽ ഇന്നു് ഇസ്ലാംമതം മുല്ലാമാരുടെ കളിപ്പാട്ടമായിട്ടാണു്

സ്വാതന്ത്ര്യം തടയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല എല്ലാറ്റിനും മീതെയായി കരുതി സേവിച്ചുവരുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു് ഇവർക്കു് അടുക്കുന്നതിനുകൂടി നിവൃത്തിയില്ലാതെയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള അതിഭയങ്കരമായ ദുഃഖവും, ദാരിദ്ര്യവും അനുഭവിക്കുന്ന കൂട്ടർ തപ്തഹൃദയരായി അവരുടെ രക്ഷയ്ക്കായും അഭിവൃദ്ധിക്കായും പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ, മതത്തിന്റെ പിൻതുണയോടുകൂടി സകലവിധ സൌകര്യങ്ങളും കൈയടക്കം ചെയ്തു വച്ചിരിക്കുന്ന കൂട്ടർ അവരുടെ മുമ്പോട്ടുള്ള ഗതിയെ നിശ്ശങ്കം നിരോധിച്ചിരുന്നു. സങ്കടംകൊണ്ടും ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടും വലയുന്നവർ, ഈ ദുസ്ഥിതിയിൽ ദൈവങ്ങളിൽനിന്നും മതങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നുപോകാൻ ശ്രമിക്കുക മാത്രമല്ല അവയെ തങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളായി ഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാധുക്കളെ കനിവോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്നതും, പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്വത്തുക്കളുടെ ഒരു ഓഹരി സാധുക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്നതിനു നിർബന്ധിക്കുന്നതും, ജാതിവ്യത്യാസത്തെ ചുവടെ നശിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഇസ്ലാംമതവിശ്വാസികൾ ഈ വിഷയങ്ങളിൽ മറ്റുള്ളവരെ അപേക്ഷിച്ചു സല്പം ഭേദമാണെങ്കിലും, അവർ മറ്റുവിധത്തിലുള്ള പല അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും ഇരയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു: വിദ്യാഭ്യാസത്തോടു് അവർക്കു് അശേഷം പ്രതിപത്തിയില്ല. കലാപരിപോഷണാർത്ഥം പ്രാണനും പണവും നശിപ്പിച്ച സാരസന്മാരുടെ പിൻഗാമികളായ ഇവർ കലകൾ ഇസ്ലാം മതത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഉന്നതശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കുന്നവർ മതഭ്രഷ്ടരായിത്തീരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ഇന്നു ധാരാളമുണ്ടു്. അലിഗർ സർവ്വകലാശാലയുടെ സ്ഥാപകനായ സർ സെയ്ദ് അഹമ്മദിനെപ്പോലും, ഈവിഷയത്തിൽ മതഭ്രാന്തന്മാർ ആക്ഷേപിക്കാതിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ലോകത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു് ഇന്നത്തെ ഇസ്ലാംമതനിബന്ധനകൾ തടസ്സമായിട്ടാണു മേല്പറഞ്ഞ സാധുജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കാണപ്പെടുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഇസ്ലാംമതവിശ്വാസികളുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ കാണുന്ന ചില്ലറ ദൂഷണങ്ങളെ അവർ അവഹേളിക്കുകയും ത്യജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ഒരു ക്രൂരനും ഇന്നില്ല എന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളായ മഹാന്മാർ തന്നെ മുക്തകണ്ഠം വിളിച്ചുപറയുന്നു. ക്രിസ്തുമതം മുഴുവൻ പുരോഹിതമതമായിത്തീർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നാണു വലിയ ചിന്തകന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു പറയുന്നപക്ഷം ആ പരിഷ്കാരം വരുത്തിക്കൂട്ടിയ ഭയങ്കരത്വം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനക്കല്ലായ സ്നേഹത്തെ കളങ്കപ്പെടുത്തുന്നു എന്നും പറയാം. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ദുഷിച്ച വശം എത്ര ഭയാനകമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് അധഃകൃതരുടെ മുറവിളി മതിയായ ലക്ഷ്യമാകുന്നു. മുങ്ങിപ്പുറഞ്ഞാൽ മതത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഇന്ത്യാക്കാർ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇരിക്കുന്നത്. വി: ഖുർആനും, നബിവചനങ്ങളും പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. മുല്ലാമാരുടെ ഹിതാനുസരണമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മുസ്ളീങ്ങളെ മൂഢന്മാരാക്കിത്തീർത്തു എന്നു വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നു. ലോകത്തിനു് അനുഗ്രഹത്തിനായി മാത്രം ജാതനായ മുഹമ്മദുനബി (സ. അ.) ലോകത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു തടസ്സമായ യാതൊരു ഉപദേശവും ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മുസ്ളീംവിദ്യാർത്ഥികൾ, മതവിഷയത്തിൽ ബുദ്ധിക്കു സ്ഥാനമില്ലായെന്നും ഈ ലോകം മുസ്ളീങ്ങൾക്കുള്ളതല്ലെന്നും പ്രസംഗിക്കുന്ന മുസല്യാന്മാരുടെ മതത്തെ പുച്ഛരസത്തിൽ വീക്ഷിക്കുന്നു. ഇസ്ളാംമതത്തിന്റെ മഹത്വവും, മാഹാത്മ്യവും ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതലോകം ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ ആ മതത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ വ്യവസ്ഥകളെ നിഷ്ക്കാസനം ചെയ്യുകതന്നെ വേണം. ലോകത്തിൽ ദൈവവിശ്വാസം നിലനിൽക്കുന്നതിനു മതങ്ങൾമൂലമല്ലാതെ സാദ്ധ്യമല്ല. ഇന്നു ലോകത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന മുന്നു പ്രധാന മതങ്ങളിലും മനുഷ്യഹസ്തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടു് എന്നു മുകളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഈ മതങ്ങളെ അവയുടെ പരിശുദ്ധതയിലേക്കു വീണ്ടെടുക്കുക എന്നുള്ളതാണു ദൈവവിശ്വാസം ലോകത്തിൽ നിലനിറുത്തുന്നതിനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം. ദൈവത്തെ അറിയുന്നതിനും, ദൈവഹിതമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും പരിശുദ്ധമതങ്ങൾക്കല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. മതങ്ങൾ അവയുടെ പരിശുദ്ധസ്ഥാനത്തു വരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഏകദൈവത്തെ അല്ലാതെ മറ്റു ദൈവങ്ങളെ ജനങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല. ലോകം മുഴുവൻ സ്നേഹമയമായി മാത്രമേ മനുഷ്യസൃഷ്ടിക്കു് അന്നു വിഷയമാകയുള്ളൂ.

മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളായ സകല മതഗ്രന്ഥങ്ങളേയും നശിപ്പിക്കണം. ഖുർആൻ, ഹദീസു് എന്നിവയിൽ നാളതുവരെയും കലർപ്പു് ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഇവയിൽ ഖുർആൻ ദൈവവാക്യങ്ങളും, ഹദീസു് നബിവാക്യങ്ങളുമായിട്ടാകുന്നു മുസ്ളീങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നതു്. ആ സ്ഥിതിക്കു മുസ്ളിങ്ങൾ ഖുർആനിലേക്കു മടങ്ങിയാൽ മാത്രം മതിയാകുന്നതാണു്. ദൈവനിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ മതങ്ങളുടെ ഒരു വിശേഷഗുണം മതനിബന്ധനകൾ എല്ലാം, എല്ലാക്കാലത്തേക്കും, എല്ലാവിധജനങ്ങളുടെയും ഹൃദയവിശാലതയനുസരിച്ചു് ഉപയോഗപ്പെടത്തക്കവിധം വിശാലമായവയാണെന്നുള്ളതാണു്. അവയെ പരിഷ്ക്കരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കാലോചിതവും, ഗുണപ്രദവും ആയ സകല വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും അവ സ്ഥാനം നൽകുന്നതാണു്. ആയതുകൊണ്ടാണു് ഇസ്ളാംമതത്തിനു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ പ്രചാരം ഇന്നു കാണുന്നതു്. ഇൻഡ്യയിലെ മുസ്ളീങ്ങളും, ക്രിസ്ത്യാനികളും, ഹിന്ദുക്കളും ഞാൻ മുകളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള ആദർശമനുസരിച്ചു മതപരിഷ്ക്കാരത്തിനു് ഒരുമ്പെടേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മതപരിഷ്ക്കാരം കൂടാതെ, സമുദായപരിഷ്ക്കരണത്തിനായി എത്ര പട്ടിണി കിടന്നാലും, എത്ര കോടി രൂപാ ചെലവഴിച്ചാലും, ഏതെല്ലാം പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ വഴി പ്രവൃത്തി ആരംഭിച്ചാലും, അസംതൃപ്തിയും, വിരോധവും വളരുകയല്ലാതെ യഥാർത്ഥസമാധാനം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. സഹോദരത്വം, സമത്വം, പരസ്പരസഹായം, പരസ്പരവിശ്വാസം, സ്നേഹം ഇത്യാദി ഗുണങ്ങളാണു് ഇന്നു് ആവശ്യം. അതിനു് ഏകദൈവവിശ്വാസത്തെ മുൻനിറുത്തിയുള്ള മതപ്രബോധനത്തിനല്ലാതെ കഴിയുകയില്ല. മതഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഒരേ ഉറവയിൽനിന്നു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും, അവ എല്ലാം ഏകദൈവത്തെത്തന്നെ സ്ഥാപിക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും, എല്ലാമതക്കാരും ഇന്നു സമ്മതിക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥമാകുന്നു. മതങ്ങളുടെ എല്ലാം ഉദ്ദേശം ഒന്നുതന്നെ ആണെന്നു സമ്മതിക്കാത്തവർ ഇന്നു് ആരുതന്നെ ഇല്ല. ആയതുകൊണ്ടു് ഇന്നത്തെ ചിന്തകന്മാരും, ദൈവവിശ്വാസികളും ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ട ശ്രമം, മതങ്ങളെ അവയുടെ പൂർവ്വപരിശുദ്ധിയിലേക്കു കൊണ്ടുവരിക എന്നുള്ളതാണു്.

ബ്രിട്ടന്റെ മൂന്നു മഹൽസ്ഥാപനങ്ങൾ.

(കെ. സി. മാത്യു ബി. എ., ബി. എൽ.)

സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാത്ത ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സീമാതീതമായ ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും ഭാഗധേയത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനവും, അതിനെ സാമ്രാജ്യമെന്ന നാമധേയത്തിനു് അർഹമാക്കിയതും, പതിനേഴാംശതകത്തിൽ ബ്രിട്ടനിലെ രാജാക്കന്മാരുടെയും ജനങ്ങളുടെയും ധനാശ, വ്യാപാരാസക്തി, ആഡംബരഭ്രമം, എന്നിവയ്ക്കുള്ള അത്യാഗ്രഹത്തെ നിറവേറ്റുന്നതിനു വേണ്ടി ആവിർഭവിച്ച മഹത്തായ മൂന്നു സ്ഥാപനങ്ങളാണു് എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. വില്യം തൃതീയൻ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തുണ്ടായ പ്രസ്തുത സ്ഥാപനങ്ങൾ അന്യാദൃശമായ വളർച്ച പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട്, ഇന്ത്യാമഹാരാജ്യം, ഗവൺമെന്റിനു് ഉറപ്പുപത്രങ്ങളിന്മേൽ കടം

K. C. Mathew B. A., B. L.

വാങ്ങുന്നതിനുള്ള അനിയന്ത്രിതമായ അധികാരം പ്രദാനംചെയ്യുന്നതായ ഏർപ്പാടു് എന്നിവയല്ലാതെ മറ്റെന്താണു്?

i. ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട്.

ലോകത്തിലേക്കു വച്ചും പ്രധാനപ്പെട്ടതുമായ പണവ്യാപാരസ്ഥാപനമായ ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട് ആദ്യമായി ഉണ്ടാക്കിയതു ഗവൺമെന്റിനു കടം കൊടുക്കുന്നതിനു മാത്രമായിരുന്നു. വില്യം തൃതീയന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പു കൂട്ടുകച്ചവടക്കമ്പനികളൊ ഓഹരികളൊ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗവൺമെന്റു് ഉറപ്പുപത്രങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന പതിവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഈ നടപ്പു് ഇറ്റലിയിലെ ഒരു പുരാതന പ്രജാധിപത്യരാജ്യമായ ഫ്ളോറൻസിൽ ഉത്ഭവിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു. ഫ്ളോറൻസിലെ പണവ്യാപാരികൾ യൂറോപ്പിൽ പണം കടം കൊടുത്തതായും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായിരുന്ന എഡ്വർഡ് തൃതീയനിൽനിന്നു വരാനുണ്ടായിരുന്ന സംഖ്യ കിട്ടാൻ പ്രയാസമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് എഴുതി തള്ളിക്കളഞ്ഞതായും ചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ആധുനിക രീതിയിലുള്ള സ്വർണ്ണനാണയം ഇടംപ്രഥമമായി ഫ്ളോറൻസിൽ അടിച്ചു. ഗവൺമെന്റു് ഉറപ്പുപത്രങ്ങൾ പ്രകാരം കടം വാങ്ങുകയെന്ന ഏർപ്പാടു് 1344-ാമാണ്ടു് ഈ രാജ്യത്തു് ആരംഭിച്ചു. ആ ആണ്ടിൽ ഗവൺമെന്റിനു് ആറുലക്ഷം പവൻ കടമുണ്ടായിരുന്നതു തൊക്കം കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നതിനാൽ അഞ്ചു ശതമാനം പലിശയുള്ളതും അംശങ്ങൾ അഥവാ ഓഹരികൾ ആയി കൈമാറ്റം ചെയ്യാവുന്നതും ആയ ഒരു മൊത്തസംഖ്യയായി ഗവൺമെന്റിന്റെ കടത്തെ രൂപഭേദപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെ ഫ്ളോറൻസിൽ ഗവൺമെന്റു കടത്തെ ഉറപ്പുപത്രം മൂലം പരിഹരിച്ചു. ഇതു് ഇപ്പോഴത്തെ ഗവൺമെന്റു പത്രങ്ങൾക്കു സമമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 17-ാം ശതകത്തിനു മുമ്പേ ഗവൺമെന്റു കടപ്പത്രങ്ങളൊ മറ്റു് ഉറപ്പുപത്രങ്ങളൊ പുറപ്പെടുവിക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ 1689-ൽ ഹോളണ്ടിലെ വില്യം, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ചാൾസ് ഒന്നാമന്റെ പുത്രിയുടെ പുത്രൻ എന്ന അവകാശംവഴി ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവായിത്തീർന്നശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു പണം മതിയാകാതെ വന്നതിനാൽ മന്ത്രിമാരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടു സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വദേശമായ ഹോളണ്ടിൽ ബാങ്ക് ഓഫ് അംസ്റ്റർഡാം വളരെ പ്രശസ്തമായ നിലയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു. ആ ബാങ്ക്, വില്യം രാജാവിന്റെ പുരോഗാമികൾക്കു വളരെ പ്രയോജനകരമായിരുന്നതിനാൽ രാജാവു സസന്തോഷം ബാങ്കിനു് അനുമതി നൽകി. വില്യം പാറ്റേഴ്സൻ എന്നൊരു സ്കോട്ട്ലണ്ടുകാരൻ അതിലേക്കു് ആവശ്യമായ പദ്ധതി രൂപവൽക്കരിക്കുകയും 1694-ാമാണ്ടു ബാങ്ക് റജിസ്റ്റർ ചെയ്യുകയുമുണ്ടായി. ഇപ്പോഴത്തെ രീതിയിൽ ഓഹരികളുള്ള ഒരു ജോയിൻറ് സ്റ്റോക്കുകമ്പനി ആയിട്ടാണു പ്രസ്തുത സ്ഥാപനം രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതു്. അതിന്റെ മൂലധനം അന്നു പതിനഞ്ചുലക്ഷം പവനായിരുന്നു. എന്നാൽ മൂലധനം കൊണ്ടു വ്യാപാരം നടത്താനുദ്ദേശിച്ചിട്ടേയില്ലായിരുന്നു. ആ സംഖ്യ മുഴുവനും 5 ശതമാനം പലിശയ്ക്കു ഗവൺമെന്റിനു കടം കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഇപ്രകാ

രം ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്കു ഗവമ്മെണ്ടിനു കടം കൊടുക്കുന്നതിനു മാത്രം അനേകം സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളോടുകൂടി 1694-ാമാണ്ടു ജൂലായിമാസം 27-ാംനു- ഇപ്പോൾ ലോകത്തിലേക്കും വലിയ ബാങ്കായ ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ളണ്ടു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ആദ്യം 11 വർഷത്തേക്കായിരുന്നു പിടിവാടു കൊടുത്തതെങ്കിലും ബാങ്കു മൂലം ഗവമ്മെണ്ടിനുണ്ടായ പ്രയോജനങ്ങളെ പരിഗണിച്ചു് അധികാരപത്രം പുതുക്കുകയും മൂലധനം ക്രമേണ വർദ്ധിപ്പിച്ചു 1816-ൽ 14,553,000 പവനാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ബാങ്കു താമസിയാതെ ഹോളണ്ടിലെ ബാങ്കിനെ അതിശയിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല അതു ലോകത്തിലേക്കും വലിയ ബാങ്കായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ബാങ്കു് എന്നുള്ള നിലയിൽ അതു മറ്റുള്ള ബാങ്കുകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു. നികുതി ഇനത്തിലും മറ്റും ഗവമ്മെണ്ടിനു പിരിവുള്ള എല്ലാ സംഖ്യകളും ബാങ്കിൽ അടയ്ക്കുകയും ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ചെലവുകൾ എല്ലാം ബാങ്കു മുഖാന്തിരം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ലണ്ടൻപട്ടണത്തിലും അതിനു ചുറ്റും 65 മൈലിനകത്തു കറൻസി നോട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കുവാനുള്ള മറ്റു ബാങ്കുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു പാടില്ല.

ഈ ബാങ്കു് ഇപ്പോൾ, ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിന്റെയും ജനങ്ങളുടെയും ധനാവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റുകയും സാമ്പത്തികഗതിയെ നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ഭരണവിഷയത്തിൽ നിയന്ത്രണാധികാരം വാസ്തവത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു പാർല്ലമെണ്ടിലൊ പ്രധാനമന്ത്രിയിലൊ മന്ത്രിസഭയിലൊ സമ്മതിദായകന്മാരിലൊ അല്ല. എന്നാൽ ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ളണ്ടിന്റെ ഗവർണ്ണരിലാണു്. ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടെ മടിശ്ശീലയുടെ ചരടു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിലാകുന്നു. ധനസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ യഥേഷ്ടം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടു്. ബ്രിട്ടീഷ്കാരുടെ ഇന്ത്യയിലെ താല്പര്യങ്ങൾക്കു രക്ഷാവ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി നിർബന്ധിക്കുന്നതു് ഇദ്ദേഹമാണു്. തന്റെ വരുതിയിൽ നടത്തുന്നതിനു് ഇന്ത്യയിൽ ഒരു റിസർവുബാങ്കു സ്ഥാപിക്കണമെന്നു ഭരണാധികാരികളെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചതും ഇദ്ദേഹം തന്നെ.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മൂലധനത്തിന്റെയും ധനശക്തിയുടെയും ഉറവയായ ഈ സ്ഥാപനം, ഭരണം, സമരം, വ്യാപാരം, വ്യവസായം മുതലായവ സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യേക മുതലയുള്ള എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളെയും പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. കറൻസിനോട്ടുകൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിലും ബ്രിട്ടന്റെ സ്വർണ്ണമാനദണ്ഡം പാലിക്കുന്നതിലും മുള്ള അധികാരം 1844-ലെ പീൽ നിയമപ്രകാരം ബാങ്കിനു പ്രദാനം ചെയ്തു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ യുദ്ധങ്ങൾ കലഹങ്ങൾ മുതലായ അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ നടത്തിയ ഇംഗ്ളണ്ടിന്റെ ചരിത്രം പഠിക്കുന്നതിനെക്കാൾ രസകരമായിട്ടുള്ളതു് ഒരുപക്ഷെ ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ളണ്ടിന്റെ ചരിത്രം പഠിക്കുകയായിരിക്കും.

ii. ദേശീയ വായ്പ ഏർപ്പാട്

രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാപനം. ഗവമ്മെണ്ടിനു് എപ്പോഴെങ്കിലും ഏതു വലിശയ്ക്കും ഗവമ്മെണ്ടുപത്രങ്ങൾ, ദേശീയകടം യുദ്ധകടം മുതലായ പേരുകൾ പറഞ്ഞു് എത്രയെങ്കിലും കടം വാങ്ങാനുള്ള ഏർപ്പാടാണു്. ഇംഗ്ളണ്ടിലും വിദേശങ്ങളിലും സമരം നടത്തുന്നതിലേക്കു പണം ആവശ്യമായി വന്നതിനാൽ ദേശീയവായ്പ ഏർപ്പാടു് 1693-ൽ ആരംഭിച്ചു. ഇതു ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ളണ്ടിന്റെ സ്ഥാപനത്തിനു മുമ്പായിരുന്നു. വായ്പ ഏർപ്പാടു വളരെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുകയും അതുമൂലം ഉറപ്പുപത്രങ്ങൾ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സ്റ്റോക്കു് എക്സ്ചേഞ്ചു മുതലായവ രൂഢമൂലമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ഗവമ്മെണ്ടിനു വലുതായ സംഖ്യകൾ കടംവാങ്ങുന്നതിനും, അവ കൊടുത്തുതീർക്കുന്നതിനുള്ള ബാദ്ധ്യത അനന്തരഗാമികളിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനും ഉള്ള ഏർപ്പാടു് ഗവർമ്മെണ്ടിനു വളരെ സൌകര്യപ്രദവും, അവ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നവർക്കു് ആദായകരവുമായി ഭവിച്ചു. ഇംഗ്ളണ്ടിലെ വില്യം തൃതീയൻ, ഫ്രാൻസിലെ ലൂയിരാജാവുമായി നടത്തിയ യുദ്ധത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്കായിരുന്നു ആദ്യമായി ഗവമ്മെണ്ടു കടം വാങ്ങിയതു്. അന്നു വാങ്ങിയ 1 കോടി 30 ലക്ഷം പവൻ ദക്ഷിണാഫ്രിക്കാ യുദ്ധകാലത്തു 100 കോടി 47 ലക്ഷം പവനായി വർദ്ധിച്ചു. കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്കു് ഒരു വലിയ സംഖ്യ വാങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ കടം ഒരു ഭീമമായ സംഖ്യ ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എങ്കിലും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിനെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസം മൂലം ഏതുസമയവും ഗവമ്മെണ്ടിനാവശ്യമുള്ള സംഖ്യ അനായാസേന സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ഈയിനത്തിൽ പണം നിക്ഷേപിക്കാൻ ജനങ്ങൾ പരിശീലിക്കയും ചെയ്തിരിക്കകൊണ്ടു യുദ്ധാവശ്യത്തിനു മാത്രമല്ല ബഡ്ജറ്റിൽ പോരാതെവരുന്ന സംഖ്യ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും, ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും പ്രസ്തുത ഏർപ്പാടു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നു.

ഭീമമായ ഈ വായ്പയുടെ പലിശ അടയ്ക്കുന്നതിലേക്കു നികുതിദായകന്മാരിൽ നിന്നു നിവൃത്തിയുള്ളടത്തോളം സംഖ്യ കരമായി പിരിച്ചുവരുന്നു. ഏതുകാലത്തു് ഈ കടം മുഴുവനായി പരിഹരിക്കപ്പെടുമെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. ചിലപ്പോൾ സ്വദേശാഭിമാനികളായ ആളുകൾ ഈ കടത്തിലേക്കു സംഖ്യകൾ അടച്ചു് അതിന്റെ ആകെത്തുകയിൽ കുറവു വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. ഗവമ്മെണ്ടു വായ്പകൾ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ തിരികെ കിട്ടുമോ എന്നുള്ള കാര്യത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു സംശയലേശവും കൂടാതെ ജനങ്ങൾ സംഖ്യകൾ കൊടുത്തുവരുന്നു. അതിനു ചില കാരണങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല. ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ കടത്തിനു് എന്തുറപ്പാണുള്ളതു് എന്നു് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ അതിനു തക്കതായ സമാധാനമുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തെ ഉറപ്പു ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ധനശക്തിയാണു്. അവർക്കു നികുതികൊടുക്കുന്നതിനുള്ള അന്യാദൃ

ശമായ ശക്തി നല്ല ഒരു ഉറപ്പു തന്നെയാണു്. ഈ ശക്തിയോടു ദേശാഭിമാനംകൂടി യോജിച്ചാൽ ഉറപ്പിനെപ്പറ്റി പറയാനില്ല.

രണ്ടാമതായി ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ചില നിക്ഷേപങ്ങളും സമ്പാദ്യങ്ങളും ഇതിലേക്കു് ഉറപ്പായിരിക്കും. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ സമ്പാദ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു സൂയസ് കമ്പനിയിലെ ഓഹരികളാണു്. സൂയസ് തോടു വെട്ടുന്നതിലേക്കു് ആദ്യം കമ്പനി ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ എജിപ്ഷ്യനും ഫ്രാൻസിനും ആയിരുന്നു ഓഹരികളിൽ അധികഭാഗവും. എന്നാൽ സൂയസ് തോടു വെട്ടിയ ശേഷം കമ്പനി ആദായകരമായി തീർന്നപ്പോൾ എജിപ്തിലെ രാജാവിന്റെ ഓഹരികളിൽ അധികഭാഗവും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിനു വിൽക്കുകയുണ്ടായി. രാജാവിനു പണത്തിനു് അത്യാവശ്യം വന്നതുകൊണ്ടാണു് ഇപ്രകാരം ഓഹരികൾ കൈമാറ്റം ചെയ്തതു്. ഇപ്പോൾ സൂയസ് കമ്പനിയിലെ ഓഹരികളിൽ 7/16 ഭാഗം ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിനാണു്. ഇതിനു് ഇപ്പോൾ 4 കോടി 20 ലക്ഷം പവൻ വിലവരും. ഗവമ്മെണ്ടിനു പ്രതിവർഷം 10 ലക്ഷം പവൻ ആദായം കിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈയാണ്ടിൽ ഇറ്റാലിയൻ സൈന്യങ്ങൾ സൂയസ് തോട്ടിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്നതുമൂലം കമ്പനിക്കു് അത്രതപൂർവ്വമായ ആദായം ഉണ്ടാകുമെന്നു കാണുന്നു. തോട്ടിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുന്ന കപ്പലുകൾക്കുള്ള ക്രയിക്കുപുറമെ ഓരോ ഇറ്റാലിയൻ ഭടനും 15 ഷില്ലിംഗ് വീതം കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എത്തിയോപ്പിയൻയുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി 120 ഇറ്റാലിയൻ യുദ്ധക്കപ്പലുകൾ ആ വഴി കടന്നുപോയി. ഈയാണ്ടിൽ ആദ്യത്തെ 8 മാസക്കാലത്തെ ആദായം കഴിഞ്ഞാണ്ടു ഈ സമയത്തെ അപേക്ഷിച്ചു 120000 പവൻ കൂടുതലായിരുന്നു.

ഇതുകൂടാതെ പല പണംമുടക്കുകളും ഗവമ്മെണ്ടിനുണ്ടു്. ഏതാനും ഉപനിവേശരാജ്യങ്ങൾക്കു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടു കടം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതിലേക്കു് ഈടായി സ്വർണ്ണക്കട്ടികൾ ബ്രിട്ടീഷ് ഖജനാവിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കയാണു്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിനു ചില കപ്പൽകമ്പനികളിലും മറ്റും ഓഹരികളുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരം ആദായകരമായ സമ്പാദ്യങ്ങൾ ക്രടാതെ ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ കൈവശം പണമായിട്ടും ഒരു സംഖ്യ എല്ലായ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും. ബ്രിട്ടീഷ് ഖജനാവിലും തപാലാഫീസിലും നല്ല ഒരു സംഖ്യ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

മേൽപറഞ്ഞ ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ മുതലുകൾ എല്ലാംക്രടി കടത്തിന്റെ 20 ശതമാനം മാത്രമേ വരികയുള്ളു. അതിനാൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ ഏറ്റവും ഉറപ്പുള്ള ഈടു ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യം തന്നെയാണു്. പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന ആസ്കിത്തുപ്രഭു 1910-ൽ ചെയ്ത ബഡ്ജറ്റുപ്രസംഗമദ്ധ്യേ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യം ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ നിക്ഷേപങ്ങളേക്കാളും ബലമുള്ളതാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. ഈ സംഗതികളിൽനിന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ വായ്പയേർപ്പാടിന്റെ അവസ്ഥ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

iii. ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യം

ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ മൂന്നാമത്തേതും മറ്റുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ചു് ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്തതും ആയ മഹൽസ്ഥാപനം ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യമാണു്. ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടു പോലെ ഒരു പുരാതന ബ്രിട്ടീഷ് സ്ഥാപനമായ ഈസ്റ്റിൻഡ്യാ കമ്പനി മൂലമാണല്ലൊ ഇൻഡ്യാ മഹാരാജ്യം ബ്രിട്ടനു് അധീനമായതു്. ഈസ്റ്റിൻഡ്യാ കമ്പനി സ്ഥാപിച്ചതു വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനും ഗവമ്മെണ്ടിനു ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതിനും ആയിരുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ഈസ്റ്റിൻഡ്യാ കമ്പനിക്കു 1600-മാണ്ടു് എലിസബേത്തുരാജ്ഞി പിടിപാടു നൽകി. ഇതിൻപ്രകാരം ഏതാനും കച്ചവടക്കാക്കു കൂട്ടായി വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകപ്പെട്ടു. അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കു എല്ലാം സ്വയമായി വ്യാപാരം നടത്തി ആദായമുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ 1612-ൽ ഇതിനെ ഒരു ജോയിൻറ്സ്റ്റോക്കുകമ്പനിയായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും കമ്പനിക്കുവേണ്ടി വ്യാപാരം നടത്തുകയും ചെയ്തു. കമ്പനിക്കു കൊടുത്ത അധികാരപത്രത്തിനു പാർല്ലമെൻറിന്റെ അനുമതി ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ സാധുതയെപ്പറ്റി തർക്കമുണ്ടാകയാൽ ഒരു പുതിയ ഈസ്റ്റിൻഡ്യാകമ്പനി രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനു് അനുവാദം കൊടുത്താൽ ഗവമ്മെണ്ടിനു 8 ശതമാനം വലിശയ്ക്കു 20 ലക്ഷം പവൻ കടം കൊടുക്കാമെന്നു് അറിയിക്കുകയും അതു ഗവമ്മെണ്ടു സമ്മതിക്കുകയും വില്ല്യംതൃതീയൻ രാജാവിന്റെ ഗവമ്മെണ്ടു് ഒരു നവീന കമ്പനി സ്ഥാപിക്കാൻ അനുമതി നൽകുകയും ഉണ്ടായി. ഈ കമ്പനിയാകുന്ന ഇൻഡ്യയിലെ വ്യാപാരം കരസ്ഥമാക്കിയതോടുകൂടി ഇൻഡ്യാമഹാരാജ്യം ബ്രിട്ടനു് അധീനമാകുന്നതിനും അങ്ങിനെ ബ്രിട്ടൻ ഒരു സാമ്രാജ്യമാകുന്നതിനും ഇടയാക്കിയതു്. ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യമാകുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യമെന്നു് ഇൻഡ്യാ സന്ദർശിച്ച വിശ്വവിഖ്യാതനായ ജോർജ്ജ് ബർണാഡ്ഷോ എന്ന ആംഗ്ലേയ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായി. ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യം ബ്രിട്ടന്റെ കിരീടത്തിലെ മകുടമണികളിൽ വച്ചു് ഏറ്റവും ജാജ്വല്യമായതാണു്.

മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നു മഹനീയസ്ഥാപനങ്ങളും ബ്രിട്ടനിലെ പ്രമുഖന്മാരായ ധനകാര്യവിദഗ്ദ്ധന്മാർ, മീമാംസകന്മാർ മുതലായവരുടെ നിയന്ത്രണാധികാരത്തിൽ നടത്തപ്പെടുന്നു. ഇവ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിന്റെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി അഭിലഷണീയനിലയിലല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവമ്മെണ്ടിനും ജനങ്ങൾക്കും അത്യന്തം ആദായകരവും പ്രയോജനകരവും ആയിത്തീരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭാവിയിലും ഇവ ബ്രിട്ടനു് അലങ്കാരവും ആദായവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളായിതന്നെ പരിലസിക്കുമെന്നു ന്യായമായി പ്രതീക്ഷിക്കാം.

I. M. Ambrose & Sons.

EXPERT TAILORS & OUTFITTERS

KOTTAYAM, TRAVANCORE, S. INDIA.

HEAD OFFICE:
Thadathil Buildings (2nd Floor)
Opposite Thirunakkara Maidan.

BRANCH OFFICE:
Parappuram Buildings,
Near M. D. Seminary, Kottayam.

ചേംബർലെയിൻസ് ചുമസംഹാരി
ചുമ, ജലദോഷം, തൊണ്ടയടപ്പ്, കണ്ഠനാളസംബന്ധമായ രോഗങ്ങൾ മുതലായവയെ പെട്ടെന്നു സുഖപ്പെടുത്തുന്നു. രക്ഷാകരവും സുരക്ഷിതവുമായ ഈ വിശിഷ്ട ഔഷധത്തിൽ ഉപദ്വേകരമായ സാധനങ്ങൾ ലവലേശം ചേർന്നിട്ടില്ല. ലാഭകരവും സുഖപ്രദവുമായിരിക്കുന്നതും.

K. 12

**ചേംബർലെയിൻസ്
ചുമസംഹാരി**

പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ.

1. ജോൺ ഓഫ് ആർക്ക് — ഗ്രന്ഥകർത്താ എൻ. സി. ഫൈസക്ക് ബി. എ., ബി. എൽ. — ലോകചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ അത്ഭുതചരിത്രം: ആഖ്യായികപോലെ രസകരവും എന്നാൽ മുഴുവൻ ചരിത്രം അടങ്ങിയതും, ആകർഷണീയങ്ങളായ ബ്ലോക്കുകളോടുകൂടിയതും, ബാരിസ്റ്റർ കെ. എം. പണിക്കർ, ഡാക്ടർ പി. ജെ. തോമസ് ആദിയായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ ആമുഖോപന്യാസങ്ങളോടുകൂടിയതുമായ ഈ കൃതിക്കു വില 10 ണ. മാത്രം.

2. മാർഗരറ്റ് അഥവാ രണ്ടാമത്തെ മഗ്ദലന മറിയം — ഗ്രന്ഥകർത്താ എൻ. എക്സ്. കുഞ്ഞൻ ബി. എ., ബി. എൽ. — ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ കഥാകാലക്ഷേപപ്രസ്ഥാനത്തിനായി സംഭവബഹുലമായ ഒരു ജീവചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം. കഥാപ്രസംഗത്തിനുള്ള വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയതു്. വില അണ 4. രണ്ടുപ്രതികളുംകൂടി ഒന്നിച്ചെടുക്കുന്നവർക്ക് 12 ണ വിലയ്ക്കു കൊടുക്കുന്നതാണു്. കൂടാതെ താഴെപ്പറയുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഡിപ്പോയിൽ മലയാളത്തിലുള്ള എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ചു ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ വില്പനയ്ക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

അപേക്ഷിക്കേണ്ടതു മേൽവിലാസം:—

. മാനേജർ,
എസ്സ്. പി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ,
ആലപ്പുഴ.

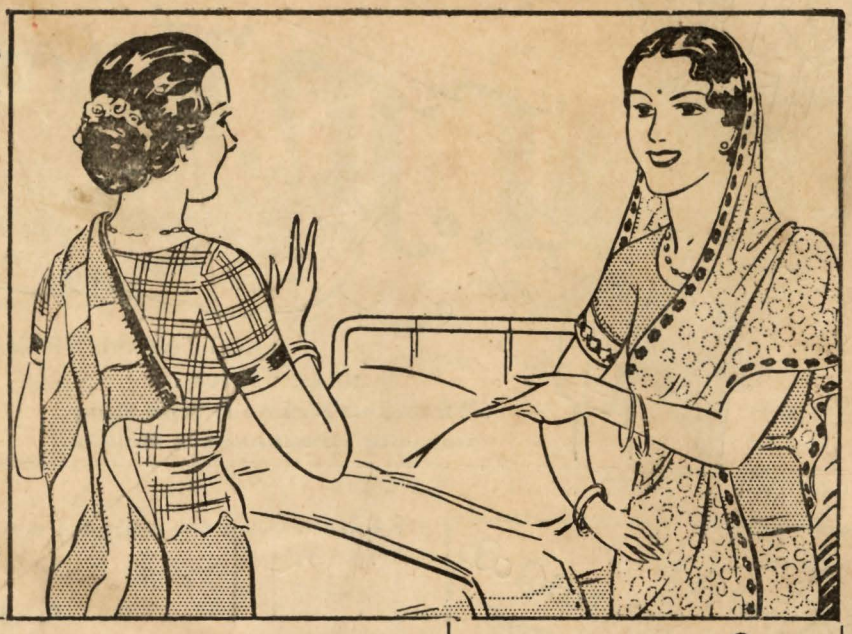
SUNBEAM CYCLES FOR SALE.

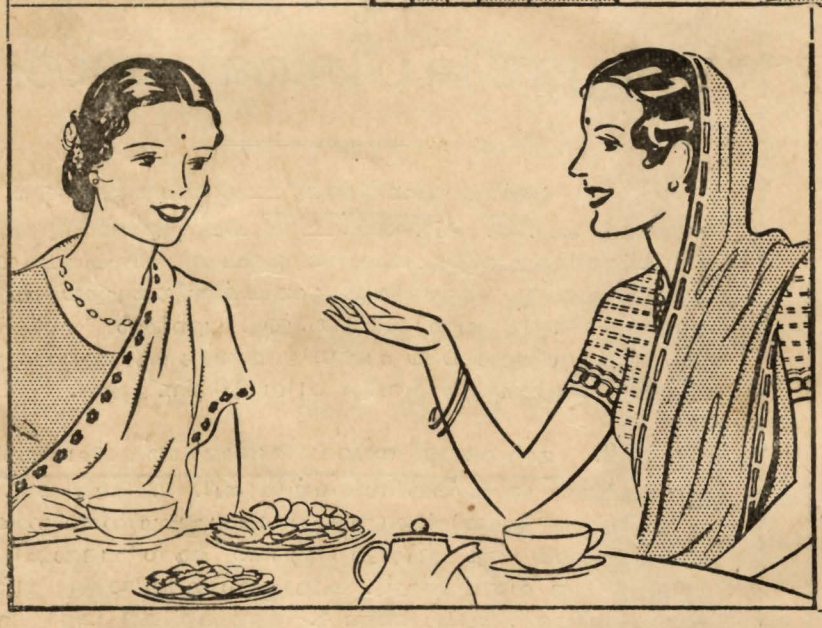
സൺബീം, റാലി, ഹെർക്കുലീസ്, നെപ്പോളിയൻ, പോണിക്ക്സ് ഹമ്പർ, ഗ്ലോബ് മുതലായ സൈക്കിളുകളും അവയുടെ പാർട്ടുകളും, ഗ്രാമഫോൺ, പ്ലെയിറ്റ്സ്, കെട്ടിടങ്ങൾക്കുള്ള ഓർണ്ണമെൻറൽ റെയിലിങ്ങ്സ്, കോട്ടൺബെൽറ്റ്, കയർബെൽറ്റ് മുതലായവയും മൊത്തമായും ചില്ലറയായും മിതമായ വിലയ്ക്കു വിൽക്കപ്പെടും.

ഠറി. ആർ. വറുഗീസ് & സൺസ്
കൊളമ്പിയാ ഗ്രാമഫോൺ ഏജൻറ്സ്, ആലപ്പുഴ.

"നിങ്ങളുടെ വെള്ള വസ്ത്രങ്ങളെഞാൻഅഭിനന്ദിക്കുന്നു. അവ സവ്വത്ര ശുദ്ധമായും ശുഭ്രമായും കാണപ്പെടുന്നു. അവയെനിങ്ങളും ഡോബിക്കു കൊടുത്തിരുന്നോ?"

"അതെ, എന്നാൽ അവ അലക്കുവാൻ സൺലൈറ്റ് സോപ്പു മാത്രമെ ഉപയോഗിച്ചുകൂട്ടുഎന്നു ഞാൻ അവനെ നിബ്ബന്ധിക്കുന്നു. സൺലൈറ്റിന്റെ അത്യധികമായ പത വസ്ത്രങ്ങളെ അതി മനോഹരമാകുംവണ്ണം ശുദ്ധിയാക്കുന്നു."

ഒരു മാസത്തിന്നു ശേഷം

"നിങ്ങളുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചതിൽ ഞാൻ സന്തുഷ്ടനായിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഡോബിയും ഇപ്പോൾ സൺലൈറ്റ് സോപ്പ്തന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഉടുപ്പുകളെല്ലാം പൂവ്വാധികം വെളുപ്പായിരിക്കുന്നു."

"മാത്രമല്ല, സൺലൈറ്റ് തുണികളെ സൌമ്യമായി നിമ്മലമാക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവക്കു കൂടുതൽ ഈടും ഉണ്ടാകുന്നു.

ഇപ്പോൾ അവർ സകല അലക്കും സൺലൈറ്റ് കൊണ്ടു തന്നെ നിവ്വഹിക്കുന്നു

സൺലൈറ്റ് സോപ്പിന്റെ അത്യധികമായ പത വസ്ത്രങ്ങൾ കഴുകുന്നതിൽ അത്ഭുതകരമായ വിജയം നേടിയിരിക്കുന്നു. സൺലൈറ്റിന്റെ സമൃദ്ധിയായ പതഎത്രയുള്ളകാത്ത് അഴുക്കിനേയും യാതൊരു പ്രകാരത്തിലുമുള്ള തിരുമ്മലും അടിക്കലും കൂടാതെ എളുപ്പത്തിൽ കളയുന്നു. സൺലൈറ്റ്കൊണ്ടു കഴുകുന്ന തുണികൾ ഏറ്റവും വൃത്തിയായിരിക്കുന്നതുണ്ടു; വെള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന, ചായ ഉടുപ്പുകൾ കൂടുതൽ പ്രകാശമുള്ളവയായും തീരുന്നു. നിങ്ങളുടെ സവ്വശുചീകരണത്തിന്നും സൺലൈറ്റ് തന്നെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ നിബ്ബന്ധിക്കുക. ഒരു പാക്കറ്റ് ഇപ്പോൾതന്നെ വീട്ടിൽ കരുതുക. വിലയും വളരെകുറവുതന്നെ.

SUNLIGHT SOAP

I-S 1104-288A
MALAYALAM.
LEVER BROTHERS (INDIA) LTD.

ദുരന്തകാവ്യങ്ങളും ജീവിതവിമർശവും.

(ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി എം. എ.)

കാവ്യങ്ങൾ ശോകപര്യവസിതങ്ങളാകരുതെന്നായിരുന്നു ഭാരതീയാചാര്യന്മാരുടെ വിധി. തന്നിമിത്തം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലോ തദനുബന്ധേന അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ട ഇതരസാഹിത്യങ്ങളിലോ പറയത്തക്ക ദുരന്തകഥാപ്രതിപാദനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിൽ ഭാസന്റെ ഊരുഭംഗവും ന്യായചന്ദ്രസൂരിയുടെ ഹമ്മീരമഹാകാവ്യവും മരുന്നിനുമാത്രം 'ട്രാജഡി'കളായുണ്ട്. പക്ഷേ അവയ്ക്ക് ഇതരകൃതികളെ അപേക്ഷിച്ച് അപ്രധാനമായ സ്ഥലമേ ആ സാഹിത്യത്തിൽ ഉള്ളൂ. നേരേമറിച്ച് 'ഏകോരസഃ കരുണ ഏവ' എന്ന ഭവഭൂതി കീർത്തിച്ച വിധം ശോകസംഭൃതമായ കരുണത്താൽ വിരാജിതങ്ങളായ സന്ദർഭങ്ങൾ പലതും സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിൽ കാണാം. അവ സാഹിത്യത്തിൽ സുപ്രധാനങ്ങളാണെന്നതാണും. ശാകുന്തളം, ഉത്തരരാമചരിതം, മൃച്ഛകടികം, എന്നീ ശ്രേഷ്ഠകൃതികളിൽ മധ്യസ്ഥാങ്കങ്ങൾ കരുണത്തിന്റെ പരമകോടിയിലെത്തിയവയാണ്.

കവിതാ കാളിദാസസ്യ
തത്ര ശാകുന്തളം മതം
ശാകുന്തളേ ചതുർത്ഥോഽങ്കഃ
.....

എന്നുള്ള അഭിയുക്തോക്തികൊണ്ടു കരുണത്തിന്റെ മഹിമാതിശയം പ്രാചീനഭാരതീയർക്കു സുജ്ഞാതമായിരുന്നുവെന്ന് അനുമിക്കാം.

പാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങളിൽ ശോകാന്തങ്ങളായ കൃതികൾ ധാരാളമുണ്ട്. 'നോവൽ' എന്നൊരു വിഭാഗം സാഹിത്യത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുംവരെ അവ അധികവും നാടകരൂപത്തിലായിരുന്നു. പ്രഥമദശയിൽ ഗ്രീക്കിൽ 'ആൻടിഗണി' (Antigone) ആദിയായി, സോഫോക്ലിസ്സും മറ്റും എഴുതി അരങ്ങേറിയ അശുഭാന്തനാടകങ്ങളാണ് അനന്തരകാലീനരായ പാശ്ചാത്യനാടകകർത്താക്കൾക്ക് അദ്ധ്വഷ്ണം ചെയ്തത്. പതിനാറാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ എലിസബെത്തു മഹാരാജ്ഞിയുടെ കാലത്തു പരിലസിച്ച ഷേക്സ്പീയർ മഹാകവിയുടെ നിബന്ധനങ്ങൾ, ഏതാദൃശകൃതികളിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും അഗ്രസ്ഥാനാർഹങ്ങളായി. അതോടെ ഷേക്സ്പീയർ വിശ്വമഹാകവിയായെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പിന്നീട് ഉത്തമകോടിയിൽ പെടുത്താവുന്ന ദുരന്തനാടകങ്ങൾ വളരെയൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. വിളംബംവിനാ 'നോവൽ' രംഗത്തിറങ്ങി, നാടകത്തെ ഗളഹസ്തം ചെയ്തുകളഞ്ഞു. ക്രമേണ ദുരന്തനോവലുകൾ പുറപ്പെട്ടുകയായി. 'താക്കറേ', 'ആൻടണി ത്രൊല്ലോപ്പ്', 'ജോർജ്ജ് എലിയറ്റ്' മുതലായവരായിരുന്നു തൽപ്രണേതാക്കൾ. ഈയിടെ കാലധർമ്മമടഞ്ഞ 'തോമസ് ഹാർഡി' ദുഃഖാന്തകഥാകഥനത്തിൽ അഗ്രഗണനീയനാണെന്നു പറയാം.

ഭാരതീയർക്കു പാശ്ചാത്യസമാഗമം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി ഇവിടത്തെ പ്രാദേശികസാഹിത്യങ്ങളിലും ദുരന്തകാവ്യങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഇപ്പോൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നുമുണ്ട്. വംഗഭാഷാകുശലന്മാരിൽ സുപ്രഥിതനായ ദ്വിജേന്ദ്രലാൽറായി, ഷേക്സ്പീയർനാടകങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് രചിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും നാടകങ്ങൾ, അവയിൽ മികച്ചവയാണ്. 'ഷാജിഹാൻ' ആദിയായി, ഭാരതീയരുടെ ചരിത്രങ്ങളിലും ഐതിഹ്യങ്ങളിലും പ്രഖ്യാതരായ വ്യക്തികളെ നായകരാക്കി അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള ശോകപര്യവസിതങ്ങളായ നാടകങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നാട്ടുഭാഷകളിൽ പലതിലും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഷേക്സ്പീയരുടെയും ദ്വിജേന്ദ്രലാലിന്റെയും പാദമുദ്രകൾ അനുഗമനം ചെയ്യുന്ന പുതിയ 'ട്രാജഡി'കൾ നിർമ്മിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ മലയാളത്തിലും ഇല്ലെന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു ദുരന്തകാവ്യങ്ങൾക്കു പ്രധാനാവലംബമായ ഒരു തത്വത്തെക്കുറിച്ച് അല്പം പ്രസ്താവിക്കാമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു.

ദുരന്തകഥ നായകന്റെയൊ നായികയുടെയൊ പ്രാണഹോമത്തിലാണ് അവസാനിക്കുകയെന്നു പേർകൊണ്ടുതന്നെ മിക്കവാറും ഊഹിക്കാമല്ലൊ. ദുരന്തമടയുന്ന നായികാനായകന്മാർ കുടിലമതികളും മലീനാശയരുമാണെങ്കിൽ അവരോടു സഹൃദയന്മാർക്കു തെല്ലും അനുകമ്പ തോന്നുകയില്ല. മറിച്ച്, ബഹുധാ സമ്മാനനീയരായവർ എങ്ങനെയെങ്കിലും അധഃപതിച്ചു ദയനീയമാംവിധം മരണമടയുമ്പോൾ സഹൃദയർ കൾ സഹതപിക്കുകയും കണ്ണീർ വാർക്കുകയും പതിവാണ്. ദുരന്തകഥാനായകന്മാർ സുജനാനുകമ്പയെ വേണ്ടുവോളം അർഹിക്കാറുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവർ അധമവർഗ്ഗീയരല്ലെന്നു വേണം കരുതാൻ. പല വിധത്തിലും ശ്ലാഘനീയരായ ഏതാദൃശ നായികാനായകന്മാർ വിഗതശ്രദ്ധരായി, പെട്ടെന്നു ലോകരംഗത്തുനിന്നു തിരോഭവിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കും? വെറും വിധിവിലാസമാണോ അവരെ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്നതു? അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ സ്വഭാവവ്യാപാരങ്ങൾ തന്നെയോ? ശോകാന്തകൃതികളുടെ കർത്താ

ക്കൽക്കു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട പ്രമേയങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം ഇതാണു്.

ദുരന്തനാടകനിർമ്മാണത്തിൽ അഗ്രഗാമികളായ യവനകവികൾ നായികാനായകന്മാരുടെ പ്രഭാവപ്രധ്വംസമശേഷം ദുരദൃഷ്ടഫലമായിട്ടാണു് എണ്ണിയിരുന്നതു്. 'അലംഘനീയാ കമലാസനാജ്ഞാ' എന്ന മാത്രമായിരുന്ന അവരുടെ വിധി. മഹാകവി മിൽടൺ "പറദീസാനഷ്ട"ത്തിലൊരിടത്തു യവനനാടകങ്ങളെ ദൈവയോഗത്തിന്റെയും യദൃച്ഛയുടെയും ജീവിനപരിണാമങ്ങളുടെയും സമാഹാരങ്ങളായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ വളരെ പരമാർത്ഥമുണ്ടു്. സോഫോക്ലിസ്സിന്റെ പ്രശസ്തതമങ്ങളായ ദൌരന്തികനാടകങ്ങളിൽ മ്ളേച്ഛനും ഭോഗാസക്തനുമായ ലേയസ് രാജാവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകസന്താനമായ ഈഡിപ്പസ്സിനും യഥാകാലം, അശനിപാതം പോലെ, നേരിട്ട ശാപങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണമല്ലാതൊന്നുമില്ല. ഭവിതവ്യതയുടെ കൈയിൽ വെറുമൊരു പാവയായിത്തീർന്ന മനുഷ്യൻ യാതൊന്നുമറിയാതെ ധൈര്യത്തോടുകൂടി പതുക്കെപ്പതുക്കെ മഹാവിപത്തിനെ സമീപിക്കുന്ന ശോചനീയമായ കാഴ്ചയെ സോഫോക്ലിസ് പ്രസ്തുത നാടകങ്ങളിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. വിധിയുടെ അനുല്ലംഘനീയതയും മനുഷ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ അപര്യാപ്തിയും അവയിൽ സർവ്വത്ര തെളിഞ്ഞുകാണാം. ദുരന്തോപനിതമായ കരുണത്തിന്റെ പാരമ്യം കാണണമെങ്കിൽ വായനക്കാരൻ കണ്ണുയർത്തി, കഥയുടെ പിൻഭാഗത്തു് ഒരിടത്തു് അടങ്ങി ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്ന ദുഃശീലമൂർത്തിയെ അവലോകനം ചെയ്യണം.

നായകവിനാശത്തിനു വിധിയെ മാത്രം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്ന പ്രാചീനസമ്പ്രദായം കാലാന്തരത്തിൽ ഭേദപ്പെട്ടു. മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവവും അതനുസരിച്ചുള്ള കർമ്മാനുഷ്ഠാനവുമാണു ദുരന്തകാരണമെന്നായി അപരകാലീനരായ കവികളുടെ മതം. ഷേക്സ്പീയരുടെ 'ഒഥല്ലോ' അഥവാ 'ദുരന്തദുഃശ്ശങ്ക' എന്ന കൃതി പരിശോധിക്കുക. കിരാതപ്രായനും വെനീസിലെ സേനാപതിയുമായിരുന്ന 'ഒഥല്ലോ'യുടെ അസമീക്ഷ്യകാരിത്വം നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു ദുരന്തം നേരിട്ടതായി അതിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ വികാരവിചാരങ്ങൾ തന്നെയാണല്ലൊ അവനെ മാഭ്രഷ്ടനാക്കി, ദുഷ്കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിനു പ്രലോഭിപ്പിക്കുക. അവന്റെ കാപഥഗമനം തൽക്കാലം അവൻ മനസ്സിലാക്കുകയില്ല. വിപത്തുകൾ ഓരോന്നായി അവൻ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ അത്യാഹിതത്തിന്റെ വായിൽ അവൻ പ്രാണാഹുതി ചെയ്യുമ്പോൾ അവന്റെ ജീവിതാവസാനം അങ്ങനെയേ വരാവൂ എന്നു കാണികൾ തീരുമാനിക്കുന്നു. ദുഷ്കർമ്മഫലം തന്നെ ദുരന്തകാരണം. പക്ഷെ മഹാനുഭാവനായ ഒരുവൻ ക്ഷണികമായൊരു വികാരാവേശത്തിനോ നിസ്സാരമായൊരു സ്വഭാവദോഷത്തിനോ അടിമയായി ക്രമേണ വിപദാപന്നനായിച്ചമയുമ്പോൾ ഏവനാണു വിലപിക്കാതിരിക്കുക? ദാരുണങ്ങളായ ലോകാനുഭവങ്ങളുടെ സത്യം മനുഷ്യന്റെ അന്തർന്നയനങ്ങൾക്കു വിഷയീകരിപ്പാനും തദ്വാരാ അവനെ ദുഷ്കൃതിയിൽ നിന്നു വിരമിപ്പിക്കുവാനും ഈ വക നാടകങ്ങൾ കൂടുതൽ ഉപകരിക്കുമെന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഷേക്സ്പീയരുടെ നാടകങ്ങളാണു് ഇത്തരത്തിൽ മൂർദ്ധാഭിഷിക്തങ്ങൾ. എന്നാൽ, സകലാപത്തുകൾക്കും കാരണം മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവമാണെന്നുള്ള ഉഗ്രമായ തീർപ്പു കല്പിക്കുവാൻ ഷേക്സ്പീയർ സന്നദ്ധനായിട്ടില്ല. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ യദൃച്ഛാകൃതങ്ങളായ സംഭവങ്ങളും ഏറെക്കുറെ കാണുമെന്നും, അവയുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടിയേ ജീവിതത്തിന്റെ വിജയാപജയങ്ങൾ സംപൂർണ്ണമാകുകയുള്ളുവെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നതായിത്തോന്നുന്നു. പല കൃതികളിലും അദ്ദേഹം വിധിയെ ഒരു ദേവതയാക്കി സവിസ്തരം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

'As you Like it' എന്ന നാടകത്തിൽ, "Fortune is painted blind, with a muffler afore her eyes to signify to you that Fortune is blind; and she is painted also with a wheel, to signify to you, which is the moral of it, that she is turning and inconstant, and mutability and variation: and her foot, look you, is fixed upon a spherical stone, which rolls, and rolls, and rolls" എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം വിധിവൈഭവങ്ങളെ ഉദ്ഭാവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളും യാദൃച്ഛികങ്ങളുമായ പല സംഭവങ്ങളും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ വമ്പിച്ച പരിണാമങ്ങൾ വരുത്താറുണ്ടെന്നുള്ള വാസ്തവം ഷേക്സ്പീയർ അനേകത്ര ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ പ്രാണപ്രിയയായ 'ഡെസ്ഡിമോണ' പുംശ്ചലിയാണെന്നു കേട്ടു് ദഗ്ദ്ധഹൃദയനായി തെളിവുകൾ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒഥല്ലോ അവളുടെ സന്നിധിയിൽ തലവേദന നടിച്ചു് സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നൊഴിവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. മനസ്വിനിയായ അവളാകട്ടെ, തനിക്കു പ്രേമസൂചകമായി പ്രിയതമൻ സമ്മാനിച്ചിരുന്ന ഐന്ദ്രജാലികമായ ഉത്തരീയം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലലാടപട്ടത്തിൽ കെട്ടി വേദന ശമിപ്പിക്കുവാൻ പരിചര്യകളാരംഭിക്കുന്നു. അസ്വസ്ഥാശയനായ അദ്ദേഹം ഉടനെ മറ്റൊരിടത്തേക്കു് തിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, ആരുമേതുമറിയാതെ ഉത്തരീയം അഴിഞ്ഞു് താഴെ വീഴുന്നു. പിന്നീടു് എമിലിയ മുഖാന്തിരം പ്രതിനായകന്റെ കൈയിൽ എത്തുന്ന ആ പട്ടാംബരഖണ്ഡം ഡെസ്ഡിമോണയുടെ ചാരിത്രഭംഗത്തിനു് ഒന്നാന്തരം തെളിവായി പരിണമിക്കുകയും, തന്നിമിത്തം നായികാനായകന്മാക്കു് ദുരന്തം നേരിട്ടുകയും, ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ ഉത്തരീയപതനം കേവലം യാദൃച്ഛികമല്ലേ? ഏകദേശം ഇത്തരം തന്നെയാണു ശാകുന്തളത്തിലെ മോതിരനഷ്ടം. ശക്രാവതാരത്തിലെ ശചീതീർത്ഥസലിലത്തിൽ അംഗുലീയകം വീണുപോയതിനു് ആരെയാണു കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടതു്? ഈദൃശസംഭവങ്ങൾ ഷേക്സ്പീയരുടെ നാടകങ്ങളിൽ ധാ

രാളം കാണുന്നസ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹം ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഭൂതവ്യാഖ്യാനത്തെ ഒന്നാകെ തിരസ്കരിച്ചുവെന്നു പറയാവാറുല്ല. ഗ്രീക്കുകാർ വിധിക്കു ഒന്നാം സ്ഥാനവും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു രണ്ടാം സ്ഥാനവും നൽകിയെങ്കിൽ ഷേക്സ്പീയർ അവയെ ഒന്നു മറിച്ചിട്ടുവെന്നുമാത്രം.

പ്രാചീന കവികളെപ്പോലെ ഭൂരദൃഷ്ടഫലങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഒഴിക്കാവതല്ലെന്നുള്ള ബോധം ഷേക്സ്പീയക്കുണ്ടായിരുന്നില്ലാ. മനുഷ്യൻ വിധിയുടെ കരങ്ങളിൽ കളിപ്പാട്ടമാകേണ്ടതില്ലെന്നും അവൻ ആത്മനിയമനസമർത്ഥനായാൽ വിധികൃത്യങ്ങൾ ജയിക്കുവാൻ ക്രൂടി ശക്തനാകുമെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. ഹാംലറ്റ് കൂടെക്കൂടി ക്ഷിപ്രകാരിയാകട്ടെ; ഒഥല്ലോ അല്പം കൂടി ആലോചനാശീലനാകട്ടെ; യാദൃഛികങ്ങളായ വൈഷമ്യങ്ങൾ പലതും അതിക്രമിച്ച് അവർ ദുർഗതിയിൽ നിന്നൊഴിവാൻ സമർത്ഥരാകുമായിരുന്നു. ഇതാണ് ഷേക്സ്പീയർ ലോകത്തിനു സമർപ്പിച്ച ഏറ്റവും അനർഘമായ പാഠം. കേവലം അവ്യാഖ്യേയങ്ങളും അചിന്തിതപർവ്വങ്ങളുമായ അനേകം സംഭവങ്ങൾ ഒരുവന്റെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാകാം. എച്ച്. ജി. വെൽസിന്റെ Time Machine-നിൽ കയറി യാത്ര ചെയ്താലും അവനു് അവയെല്ലാം മുൻകൂട്ടി കാണ്മാൻ കഴികയില്ല. എന്നിരുന്നാലും അവൻ വിവേകവാനും സ്വതന്ത്രനുമായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു് പ്രതിബന്ധങ്ങൾ തരണം ചെയ്വാനും ഭൂതികാരിയാകാതിരിപ്പാനും യത്നിക്കേണ്ടതു് അവന്റെ മുമതലയാണു്. ആ കർത്തവ്യത്തിന്റെ നിർവഹണം മിക്കപ്പോഴും അവനെ സുരക്ഷിതനാക്കിക്കൊള്ളുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം. ഇങ്ങനെയൊരു പ്രത്യാശയ്ക്കുള്ള വഴി ഗ്രീസകവീശ്വരന്മാർ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല.

ഭൂരന്ത നോവലുകൾ എഴുതിയവരിൽ അദ്വിതീയനാണല്ലോ 'തോമ്മസ് ഹാർഡി'. അദ്ദേഹം ഒരിടത്തു 'കർമ്മയത്തം ഫലം പുംസാം' എന്ന തത്വം ഉദാഹരിക്കുവാൻ ബദ്ധപരികരനായിക്കാണപ്പെടുന്നു. ഷേക്സ്പീയറെപ്പോലെ യദൃച്ഛയ്ക്കു് ജീവിതത്തിൽ തെല്ലെങ്കിലും സ്ഥാനമനുവദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തയാറില്ല. The Mayor of Casterbridge എന്ന നോവൽ നോക്കുക. മദ്യപിച്ചു ഹതമയ്യാദനായ നായകൻ ഭാര്യയേയും കുട്ടിയേയും ലേലത്തിൽ വിൽക്കുന്നു. അതിനുശേഷം അയാൾ ക്രമേണ ധനികനായി ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഒരു നഗരത്തിലെ 'മേയറാ'യി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പോഴേക്കും ഭാര്യ മറ്റൊരു കുട്ടിയൊന്നിച്ചു തിരിച്ചുവരുന്നു. താമസിയാതെ അയാൾ അധഃപതിച്ചു്, ദരിദ്രരിൽ ദരിദ്രനായി, എല്ലാവിധം കഷ്ടപ്പാടുകളും അനുഭവിച്ചു്, എവിടേയോ കിടന്നന്തരിക്കുന്നു. 'മേയറു'ടെ സകലാപകർഷങ്ങൾക്കും കാരണം അയാൾ ഭാര്യാവിക്രയത്തിൽ ചെയ്ത മഹാപരാധമാണെന്നാണു ഹാർഡിയുടെ വിവക്ഷ. ജർമ്മനിയിൽ ഒരുകാലത്തുണ്ടായ ഷേക്സ്പീയർ നിരൂപകന്മാരിൽ തലവനായ ഹീഗലിന്റെ സിദ്ധാന്തമാണെന്നു തോന്നുന്നു, ഇക്കാര്യത്തിൽ ഹാർഡിക്കു നിദർശനം. എന്നാൽ Tess എന്ന മറ്റൊരു നോവലിൽ ഹാർഡി, നായികയെ നിരപരാധിനിയായി കല്പിച്ചു് അവളുടെ കഷ്ടാരിഷ്ടതകൾക്കും വധശിക്ഷയ്ക്കും ഹേതു വിധിദുർവിപാകമാണെന്നു സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു. കഥാവസാനത്തിൽ നായിക തൂക്കുമരത്തിൽ കിടന്നു മരിക്കുന്നതോടെ നൈരാശ്യജർജ്ജരിതനായ കവി, "Justice" was done, and the President of the Immortals in Aeschylean phrase, had ended his sport with Tess എന്നു പറഞ്ഞു വിധിയേ ഒരു തത്വജ്ഞന്റെ ഗൌരവത്തോടുകൂടി, സല്പം ഉപഹസിച്ചിട്ടേ വിരമിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ തത്വനിഗമനം അത്ര സ്വീകാര്യമായിരിക്കുന്നില്ല. നിയതിയെന്നൊരു കുസൃതിക്കുമ്പാരമാണെന്നു പറഞ്ഞു പ്രപഞ്ചരഹസ്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ ആ 'ഫിലോസഫി' കൊണ്ടു് എന്താണൊരുപകാരം?

ചിലന്മാർ അർപ്പിക്കുന്ന അവഹേളനങ്ങൾക്കും യാതനകൾക്കും കോമരമായി അന്തരിക്കുന്ന 'നിർദ്ദോഷി'കൾ പലരുണ്ടു്. അവക്കു സുകൃതാനുരൂപമായ ഉൽകർഷം മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ലഭിച്ചേ കഴിയൂ. അത്തരക്കാർക്കു ഭൂരന്തകഥാനായകന്മാരാകാൻ പാടില്ലെന്നുണ്ടോ? പാടില്ലെന്നാണു് അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ മതം. ഭൂരന്തകാരകമായ എന്തെങ്കിലുമൊരു ദോഷം നായകനിൽ അന്തർല്ലീനമായിരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ബൈബിൾപ്രോക്തമായ 'ട്രാജഡി'യുടെ നായകൻ എങ്ങനെയുള്ളവനാണു്? ക്രൈസ്തവമതത്തിന്റെ ശൈശവത്തിൽ പരപീഡനപ്രതരായ രാജ്യഭരണകർത്താക്കളുടെ കോടാലിത്തലയിൽ കണ്ണീർപ്പണംചെയ്തു മരിച്ച പുണ്യശ്ലോകർ ഏതുതരക്കാരാണു്? അവരുടെ ചരിത്രങ്ങളൊന്നും ഭൂരന്തകാവ്യങ്ങൾക്കു വിഷയീഭവിക്കയില്ലെന്നോ? വിഷയീഭവിച്ചാൽത്തന്നെ അവരുടെ ശോകാന്തമായ ജീവിതം വായനക്കാരുടേയോ കാണികളുടേയോ അനുകമ്പയ്ക്കു പാത്രമാകയില്ലെന്നോ? ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉചിതമായ ഉത്തരം നൽകാൻ 'ഓബറമർഗ്ഗൌ'വിലെ (Oberammergau) കഷ്ടാനുഭവാഭിനയം മാത്രം മതിയായിരിക്കും.

ഭാരതത്തിലേക്കു കടന്നാൽ ദ്വിജേന്ദ്രലാലിന്റെ കൃതികൾ ഷേക്സ്പീയരുടെ ജീവിതവിമർശത്തെ അവലംബിച്ചുള്ളവയാണെന്നു കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങളിൽ സുപ്രശസ്തമായ ഒന്നാണു് 'ഷാജിഹാൻ'. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ 'King Lear' എന്ന ഷേക്സ്പീയർ നാടകത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായ അതിൽ കാണാം. ലിയർരാജാവിനെപ്പോലെ വൃദ്ധനും ദുർബലനും നഷ്ടവിവേകനുമായ ഷാജിഹാൻ ചക്രവർത്തിയുടെ ജീവിതത്തിലെ അപരാർദ്ധമാണു് ആ കൃതിയുടെ ഇതിവൃത്തം. അതിരുകവിഞ്ഞ അപത്യസ്നേഹം, പല യാദൃഛികസംഭവങ്ങളുടെ സന്നിപാതത്തിൽപ്പെട്ടു്, താദ്വാഹികനായ നായകനെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്നതായി നാം അതിൽ കാണുന്നു. ആ പരിണാമത്തിൽ കവി തന്റെ പരോക്ഷോപായ്നായ

ഷേക്സ്പിയറെപ്പോലെ ദൈവയോഗത്തേയും മനുഷ്യസഭാവത്തേയും, ഒന്നിനു പിമ്പിൽ മറെറാന്നെന്ന മട്ടിൽ, ഇണക്കി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ നാടകീയമായ മെച്ചങ്ങൾ—ക്രിയാവിചിത്രത, സംഭവവിധാനത്തിലുള്ള ഐകാഗ്ര്യം, മുതലായവ—കുറഞ്ഞുപോകുകയാൽ ദ്വിജേന്ദ്രകൃതികളിൽ പ്രസൂത ജീവിതവിമർശം വേണ്ടതു സ്പഷ്ടമോ ഊർജ്ജസ്വലമോ ആയിട്ടില്ല.

കേരളത്തിൽ കൈനിക്കരസ്സഹോദരന്മാർ, (ശ്രീമാന്മാരായ കുമാരപിള്ളയും പത്മനാഭപിള്ളയും) 'ഒഥല്ലോ'നാടകത്തിന്റെ നോവൽരൂപത്തിലുള്ള വിവർത്തനമായ 'ദുരന്തദുശ്ശങ്ക'യുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുശേഷം ഒന്നോ രണ്ടോ ശോകാത്മകനാടകങ്ങൾ എഴുതിയിറക്കീട്ടുള്ളതായറിയുന്നു. അവയിൽ 'കാൽവരിയിലെ കല്പപാദപം' യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ദുരന്തകൃതിതന്നെ. ലോകപാപക്ഷാളനാർത്ഥം ക്രൂശിൽ രക്തമോക്ഷണം ചെയ്ത ജീവബലി അർപ്പിച്ച ക്രിസ്തുഭഗവാനാണ് അതിലെ കഥാനായകനെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വിശുദ്ധ ലിഖിതങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മയജ്ഞം ഏതൊരു വിശേഷാത്തരമായ പാഠമാണു പ്രകടീകരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതുതന്നെ നാടകത്തിലും ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ കവി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കവിയുടെ ചരിത്രാതീതങ്ങളായ സ്വയംകല്പനങ്ങളിൽ കുറെ ഒക്കെ നാടകത്തിന്റെ അതിവപാവനമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കരിങ്കാറിനങ്ങളായിത്തീർന്നുവെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹിന്ദിയിൽ ഈയിടെ ഞാൻ വായിച്ച 'മഹാത്മാ ഈസാ' എന്ന ഗദ്യനാടകത്തിലും കവിയുടെ സ്വതന്ത്രവിഭാവനങ്ങൾ കഥാമർമ്മത്തിന്റെ ഗൌരവത്തെ ബാധിച്ചിട്ടുള്ളതായി കണ്ടു. ചരിത്രപ്രസിദ്ധനും ലോകാചാര്യനുമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ അപദാനങ്ങളെ ടുത്തു കൈകായ്യം ചെയ്യുന്നവർ തദ്ദ്വേഷായായ ഒരുവന്റെ മനോഭാവം സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് ഉചിതമെന്ന്, പ്രാസംഗികമായി, ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ 'മഗ്ദലേന മറിയ'ത്തിൽ നായികയുടെ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ അവളുടെ അഭിസാരികാജീവിതത്തോളം തന്നെ കവിയുടെ പേനയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കാഞ്ഞതിന്റെ കാരണം പ്രസൂത മനോഭാവത്തിന്റെ അഭാവമാണല്ലൊ. കൈനിക്കരയുടെ മറെറാരു കൃതി 'ഹരിശ്ചന്ദ്ര'നാടകമാണ്. അതു ശോകപ്രധാനമെങ്കിലും അശ്രുഭാന്തമല്ല. അതിൽ കവിയുടെ ഉദ്ദേശം 'സത്യംത്യജന്തി മരണേ f പി ന സത്പവന്തഃ' എന്ന വിശിഷ്ടാദർശത്തെ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുക മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ നായകനായ ഹരിശ്ചന്ദ്രന്റെ അടിക്കടിയുള്ള ശോകാനുഭവങ്ങൾ, അവിടവിടെക്കാണുന്ന അസ്വാഭാവികതയും, അവയുടെ അന്തിമപരിണാമത്തെപ്പററി പ്രതിനായകൻ കാലേക്കൂട്ടി ചെയ്യുന്ന വിജ്ഞാപനവും, പ്രതിനായകന്റെ വിക്രിയകൾക്കുള്ള നിസ്സാരനിദാനവും നിമിത്തം മിക്കവാറും അനാസ്വാദങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. എങ്ങനെ ആയാലും ഈ നിബന്ധനങ്ങൾ കൈനിക്കരസ്സഹോദരന്മാരുടെ ഭാവുകപരിപാകത്തിനു നല്ല ഒരു നാന്ദിയായെണ്ണാം.

നമ്മുടെ നാടകകർത്താക്കൾക്കു, ഭാസകൃതമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഊരുഭംഗം തന്നെ ഒരുൽകൃഷ്ട മാതൃകയായി കൈക്കൊള്ളാവുന്നതാണ്. ഒരേ ഒരങ്കത്തിൽ ദുര്യോധനന്റെ അധഃപതനം ഏറെറവും വിദഗ്ധാചിതവും കരുണരസാപാദകവുമായി കവി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതമാത്രാഭിജ്ഞന്മാർ ആകൃതിയുടെ മേന്മ വേണ്ടതു ശ്ലാഘിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അതിനു ദുരന്തനാടകവിഭാഗത്തിൽ ഉന്നതമായ ഒരു പദം കൈവന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭാരതീയകവിയുടെ കാൽപാടുകളിലൂടെ നടന്നു വിശ്വമഹാകവികളുടെ വിഹാരമണ്ഡലത്തിൽ എത്തുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യധേയം നമുക്കുണ്ടെങ്കിൽ, നമ്മുടെ സാഹിത്യസേവകന്മാർ ഉത്തമങ്ങളായ ദുരന്തകാവ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു്, സഹൃദയസമുദായത്തെ പരമാനന്ദസഹോദരമായ കരുണരസത്തിൽ ആറാടിക്കുന്നതോടൊപ്പം ജീവിതമഹാരഹസ്യങ്ങൾ പൂർവ്വാധികം അവധാരണം ചെയ്യിക്കുമാറാകട്ടെ.

തിരുവിതാംകൂറിലെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ.

(ചങ്ങനാശേരി കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ള)

പീഠിക.

കുടിൽവ്യവസായസംരക്ഷണത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കേണ്ടതായ കാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതി നന്നാക്കുന്നതിനു കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ പരിപോഷണവും പ്രചരണവുമാണ് ഏറ്റവും പറ്റിയ മാർഗ്ഗമെന്നു പരക്കെ ബോദ്ധ്യമായിട്ടുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിൽ മഹാത്മാഗാന്ധിയും, അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ച് ഇൻഡ്യാഗവണ്മെന്റും, ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി തീവ്രശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുവരികയാണല്ലൊ. തിരുവിതാംകൂറിലെയും ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിലെയും സാമാന്യ ജനതയുടെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിക്കു ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലാത്തതി

K. Parameswaran Pillai.

നാൽ ഇവിടത്തെ പൊതുജനങ്ങളും ഗവണ്മെന്റും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

രണ്ടുതരം തൊഴിലില്ലായ്മ.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ തൊഴിലില്ലാത്തവരെ രണ്ടുവിഭാഗമായി വേർതിരിക്കാം. ഏതാനും കാലത്തേക്കു തൊഴിലില്ലാത്തവരും, ഒരിക്കലും തൊഴിലില്ലാത്തവരും. ഭാരതത്തിന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെ. ഭാരതീയരിൽ അമ്പത്തിനാലു ശതമാനവും കൃഷിവലന്മാരാണല്ലൊ. കൃഷിക്കാർക്ക് ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ഏതാനും മാസങ്ങളിൽ മാത്രമേ ജോലി കാണുകയുള്ളൂ. പഞ്ചാബ് പ്രോവിൻസിൽ കൃഷിക്കാരനു പ്രതിവർഷം നൂറ്റിയൻപതു ദിവസത്തേക്കു മാത്രമേ ജോലിയുള്ളൂ. മദ്രാസിൽ ഇരുപൂകൃഷിക്കാരനു് എട്ടു മാസവും, ഒരുപൂകൃഷിക്കാരനു് അഞ്ചുമാസവും, ആണു ജോലിയുള്ളതു്. ബംഗാളിലും, ഐക്യസംസ്ഥാനങ്ങളിലും കൃഷിവലനു് ഏഴുമാസത്തേക്കു ജോലികാണും. തിരുവിതാംകൂറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇക്കാര്യത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ലഭിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഒരു സംവത്സരത്തിൽ ഏകദേശം നൂറ്റിയൻപതു ദിവസം ഇവിടത്തെ കൃഷിക്കാരനു ജോലികാണുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വലിയ പ്രമാദമൊന്നും വരുവാനില്ല. ശേഷമുള്ള 215 ദിവസങ്ങളിലും അവൻ അലസനായി സമയം കഴിച്ചുകൂട്ടുകയും തന്നിമിത്തം ജോലിയുള്ള 150 ദിവസത്തെ തുച്ഛമായ പ്രതിഫലംകൊണ്ടു് ഈ കാലമത്രയും കൂടി കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ നിർബന്ധിതനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിശ്ശേഷം തൊഴിലില്ലാത്തവർ.

1931-ലെ സെൻസസ് കണക്കു് അനുസരിച്ചു, പതിനഞ്ചുവയസ്സിനു താഴെയുള്ള കുട്ടികളെയും, സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലും പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികളെയും, ഗൃഹഭരണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളെയും ഒഴിവാക്കിയതിനു ശേഷവും തിരുവിതാംകൂറിൽ ആകെ 179,000 പുരുഷന്മാരും, 321,000 സ്ത്രീകളും നിശ്ശേഷം തൊഴിലില്ലാത്തവരായി ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഇതിൽ 152,000 ആളുകൾ അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ളവരാണ്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ പരിമിതമായ വിസ്തൃതിയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മേൽ ഉദ്ധരിച്ച, നിശ്ശേഷം തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ സംഖ്യ തുലോം കൂടുതലാണെന്നു കാണാം. ഇവരിൽ ഓരോരുത്തക്കും ദിവസമൊന്നിനു രണ്ടണ വീതം സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അതുതന്നെ പ്രതിവർഷം രണ്ടുകോടി രൂപയോളം വരുമായിരുന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മകൊണ്ടു രാജ്യത്തിനു പൊതുവേ സംഭവിക്കുന്ന ധനസംബന്ധമായ നഷ്ടത്തിന്റെ സാമാന്യസ്വഭാവം ഇതുകൊണ്ടു മനസ്സിലാകും. പക്ഷെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇതിനേക്കാൾ വലുതായ ഒരു നഷ്ടം കൂടി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉപയോഗശൂന്യമായ യന്ത്രസാമഗ്രികൾ അചേതനവസ്തുക്കളാകുമ്പോൾ അവയെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ചെലവു് ഏറ്റവും തുച്ഛമാകുന്നു. പക്ഷെ തൊഴിലില്ലാത്ത മനുഷ്യർ സചേതനവസ്തുക്കളാകയാൽ അവരെ തീറ്റിപ്പോറ്റുന്നതിനു് ഒരു വലിയ ചെലവു വേണ്ടിവരുന്നു. ഉപയോഗശൂന്യമായിത്തിന്നിരിക്കുന്ന ഈ മനുഷ്യയന്ത്രസമൂഹത്തെ

സജീവമായി പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനു് ആളൊന്നിനു ദിവസംപ്രതി രണ്ടണ വീതമായാലും പ്രതിവർഷം രണ്ടു കോടിയോളം രൂപ ചെലവുവരും. ഈ നാട്ടിലെ ദയനീയമായ ദാരിദ്ര്യത്തിനു് പ്രധാനഹേതു ഈ തൊഴിലില്ലായ്മയാണു്. ഈ അവസ്ഥയിൽനിന്നു് ഒരു നിവാരണമാർഗ്ഗം കഴിയുന്നതും വേഗം നമുക്കു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഭാവി ഏറ്റവും ഭയാനകമായിരിക്കും.

വ്യവസായാഭിവൃദ്ധി—ഏകനിവാരണമാർഗ്ഗം.

ഈ മാർഗ്ഗം എന്തായിരിക്കണമെന്നാണു് ഉപരിചിന്തിക്കുവാനുള്ളതു്. കർഷകവൃത്തി ഇനിയും അധികം പേർക്കു് അഭയം നൽകുമെന്നു് ആശിക്കുവാൻ വഴി കാണുന്നില്ല. നേരേ മറിച്ചു ശാസ്ത്രീയമായ കാർഷികപദ്ധതികൾ നടപ്പിലാകുമ്പോൾ കർഷക തൊഴിലാളികളിൽ ഒരു വിഭാഗം തൊഴിലില്ലാത്തവരായിത്തീരാനാണെളുപ്പമുള്ളതു്. എന്റെ ആലോചനയിൽ പെട്ടിടത്തോളം വ്യവസായാഭിവൃദ്ധി ഒന്നു മാത്രമാണു ഈ വിഷമസ്ഥിതിയിൽ നിന്നുള്ള മോക്ഷമാർഗ്ഗമായി കാണപ്പെടുന്നതു്.

യന്ത്രവ്യവസായവും കുടിൽ വ്യവസായവും.

വ്യവസായങ്ങൾ എന്നു ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചതു് ഫാക്ടറിവ്യവസായങ്ങളെയും ഉൾപ്പെടുത്തിത്തന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾക്കാണു ഞാൻ വളരെ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതു്. എന്തെന്നാൽ ഫാക്ടറി വ്യവസായങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു് തൃപ്തികരമായ പരിഹാരം നൽകുന്നതിനു് ഒട്ടുംതന്നെ പര്യാപ്തമല്ല. തിരുവിതാംകൂറിലെ എല്ലാ ഫാക്ടറികളിലും കൂടി ഏകദേശം 24,500 ആളുകൾ മാത്രമേ ജോലി ചെയ്തു വരുന്നുള്ളു. ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നു നടത്തിവരുന്നതും നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുമായ എല്ലാ ഫാക്ടറികളെയും, പള്ളിവാസൽ പദ്ധതിയുടെ സഹായത്തോടു കൂടി ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടയുള്ള യാന്ത്രിക വ്യവസായങ്ങളെയും, കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി കണക്കെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ പോലും തിരുവിതാംകൂറിലെ തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ ഭീമമായ സംഖ്യക്കു ഗണ്യമായ കുറവു വരുത്തുകയില്ല. ഫാക്ടറികളിൽ ആവശ്യമുള്ള ജോലിക്കാരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ഈ കാരണങ്ങളാലത്രേ കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധികൊണ്ടു മാത്രമേ നമ്മുടെ നാട്ടിന്റെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി നന്നാക്കുന്നതിനു സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്.

നമ്മുടെ ചില കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ.

1. കയർ വ്യവസായം—തിരുവിതാംകൂറിൽ അനേകം കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളുള്ളതിൽ എല്ലാം കൊണ്ടും പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതു കയർ വ്യവസായമാകുന്നു. ഏകദേശം 126,000 ആളുകൾ ഈ തൊഴിൽകൊണ്ടു് ഉപജീവനമാർഗ്ഗം നേടി വരുന്നു. ഇതിൽ വലിയൊരു ഭൂരിപക്ഷം സ്ത്രീകളാണു്. വഴിയാംവണ്ണമുള്ള സംഘടനയും പ്രോത്സാഹനവുമുണ്ടെങ്കിൽ ഇനിയും അനേകം പേർക്കു് ഈ തൊഴിൽ കൊണ്ടു് ഉപജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ അവസരത്തിൽ ഈ കയർ വ്യവസായത്തിന്മേൽ നമ്മുടെ സർക്കാരിൽനിന്നു ചുമത്തിയിരിക്കുന്ന അസാമാന്യമായ നികുതിഭാരം, അതിനെ അനുനിമിഷം ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. ഇവിടെ നിന്നു കയറുമതി ചെയ്യുവരുന്ന കയറിന്റെ വില ആകെയുള്ള കയറുമതി ചരക്കുകളുടെ വിലയുടെ പത്തു ശതമാനം മാത്രമേയുള്ളു. പക്ഷെ കയറുമതി ചുങ്കം വകയിലുള്ള വരവിൽ ഇരുപതു ശതമാനവും കയറിൽ നിന്നാണു് ഈടാക്കിവരുന്നതു്. ഇതു പ്രത്യക്ഷമായ അനീതിയാണു്. കയറുമതി ചുങ്കമെന്ന വ്യാജേന പ്രതിവർഷം അൻപതു രൂപാമാത്രം വരവുള്ള കയർ വ്യവസായിയുടെ പക്കൽ നിന്നു $2\frac{3}{4}$ രൂപാ വീതം ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നു നികുതി ഈടാക്കുന്നു. കയർ വ്യവസായത്തിനു് ഇപ്പോൾ നേരിട്ടിരിക്കുന്ന അധഃപതനത്തിനു് ഈ നികുതിഭാരം വളരെ സഹായകമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ നികുതി തിരുവിതാംകൂറിലെ കയറുപായ് വ്യവസായക്കാക്കു പ്രോത്സാഹജനകമാണെന്നു് ഒരു പ്രതിപക്ഷത്തിനു് അവകാശമുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കിവരുന്ന കയറിന്റെ നേർപകുതിയോളമെങ്കിലും, ഈ കയറുപായ് വ്യവസായത്തിനായി ചെലവാകുന്നില്ല. കയറുപായ് വ്യവസായംകൊണ്ടു് ഉപജീവനം നയിച്ചു വരുന്ന ആളുകളുടെ എണ്ണം കയർ വ്യവസായികളുടെ എണ്ണത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് എത്രയോ തുച്ഛമാണു്. ഈ പരിതസ്ഥിതികളിൽ കയറുപായ് വ്യവസായത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനായി കയർ വ്യവസായത്തെത്തന്നെ അനുനിമിഷം ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തിരുവനികുതി ചുമത്തുന്നതിന്റെ ന്യായാന്യായങ്ങളെ പറ്റി അനപേക്ഷിച്ചു വേണ്ടതു ചെയ്യേണ്ടതു രാജ്യത്തിന്റെ ഉത്തമതാല്പര്യങ്ങൾക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാകുന്നു.

2. മെത്തപ്പായ് നെയ്ത്തു്—നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കായലോരങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്നവരുടെ ഒരു പ്രധാന കൈത്തൊഴിലാകുന്നു മെത്തപ്പായ് വ്യവസായം. ഈ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ മുഴുവൻ സമയവും ഇതിലേക്കായി വ്യയം ചെയ്യുവരാത്തതിനാലായിരിക്കാം അവരുടെ എണ്ണത്തെപ്പറ്റി കൃത്യമായ കണക്കുകൾ കിട്ടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാതിരിക്കുന്നതു്. ഈ തൊഴിൽ വളരെ ആദായകരവും പ്രോത്സാഹനാർഹവുമാണെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. പായ്മാത്രമല്ല, പരിഷ്കൃതരീതിയിലുള്ള സഞ്ചികളും ഹാറുകളും മറ്റും കൈതയോല (തഴ) കൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഈ വ്യവസായം കൊണ്ടുള്ള ലാഭത്തിൽ ഏറിയ കൂറും ഇപ്പോൾ ദല്ലാളികളായ കച്ചവടക്കാർക്കാണു കിട്ടിവരുന്നതു്. ഉല്പാദകനു് അതിന്റെ ഒരു ചെറിയ ശതമാനം മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളു. ഈ വ്യവസായത്തെ പരിഷ്കരിച്ചു സഹകര

ണപരമായ അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ഉല്പാദനങ്ങൾക്ക് അന്യദേശങ്ങളിൽ കമ്പോളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനായി ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതായാൽ അനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്ക് ഇതുകൊണ്ടു തൊഴിലുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

നെല്ലുകുത്ത്.

നെല്ലുകുത്തും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുമ്പോൾ പലർക്കും അത്ഭുതത്തിനു് അവകാശമുണ്ട്. പക്ഷെ ക്ഷയോന്മുഖമെങ്കിലും അതിപ്രധാനമായ ഒരു കുടിൽവ്യവസായമാണിതു്. 17,000 സ്ത്രീകളും 1000 പുരുഷന്മാരും ഈ തൊഴിൽകൊണ്ടു് ഉപജീവിക്കുന്നതായി സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടു കൊണ്ടു കാണുന്നു. നെല്ലുകുത്തു തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പുരുഷന്മാരുള്ളതായി എനിക്കു് അറിവാൻ പാടില്ല. പക്ഷെ ഈ 1000 പേരും നെല്ലുകുത്തു യന്ത്രങ്ങളിൽ പണി നോക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ ആകുവാനും മതി. നെല്ലുകുത്തു യന്ത്രങ്ങളുടെ ആക്രമണം കൊണ്ടാണു് ഈ വ്യവസായം ക്ഷയോന്മുഖമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇതെത്രയും പരിതാപകരമാകുന്നു. നെല്ലുകുത്തു യന്ത്രങ്ങൾ രണ്ടുവിധത്തിൽ ദോഷകരമാകുന്നു. ഈ യന്ത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം മൂലം അനേകം സാധുക്കൾക്കു തൊഴിൽ ഇല്ലാതെയാകുകയും അവർ പട്ടിണിക്കാരാകുകയും ചെയ്യും. ഇതു കൂടാതെ മില്ലിൽ കുത്തുന്ന അരിക്കു വേറെ ഒരു ദോഷം കൂടിയുണ്ടെന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മില്ലുകൾ, അരിയിൽനിന്നു തവിട് നിശ്ശേഷം നീക്കം ചെയ്യുന്നതിനാൽ അതിലുള്ള പ്രധാന പോഷകാംശം നമുക്കു ലഭിക്കാതെ വരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മില്ലുകളെ നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാൻ പൊതുജനങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

കന്നുകാലിവളർത്തൽ.

ഓരോ വീട്ടിലും ഒന്നോ രണ്ടോ പശുക്കളെയോ എരുമകളെയോ വളർത്തേണ്ടതാകുന്നു. എണ്ണം മാത്രം പരിഗണിക്കുന്നതായാൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ ധാരാളം കന്നുകാലികൾ ഉണ്ടു്. പക്ഷെ അവയിൽ ഭൂരിപക്ഷവും നല്ല ജാതിയിൽ പെട്ടവയല്ല. അതുകൊണ്ടു് അവയിൽനിന്നു കിട്ടിവരുന്ന പാലിന്റെ അളവും ഒട്ടുംതന്നെ തൃപ്തികരമല്ല. ഇത്തരം കന്നുകാലികളെ വളർത്തുന്നതുകൊണ്ടു് അനാവശ്യമായ ഭൂർവ്യയത്തിനു മാത്രമേ ഇടയുണ്ടാകുന്നുള്ളു. തിരുവിതാംകൂറിൽ വളരെയധികം കന്നുകാലികൾ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽനിന്നു് ആളൊന്നിനു ശരാശരി ഒന്നര ഔൺസു പാലു മാത്രമേ കിട്ടിവരുന്നുള്ളു. ഇൻഡ്യയിലെ ആകെക്കൂടി കണക്കെടുക്കുന്നതായാൽ ഓരോ ആൾക്കും ശരാശരി അഞ്ചു് ഔൺസു പാലു കിട്ടിവരുന്നതായി കാണാം. ഇതുപോലും നമ്മുടെ ആരോഗ്യത്തിനു് ഒട്ടും മതിയാകുകയില്ല. ഓരാൾക്കു ദിവസം ഒന്നിനു മൂന്നു നാഴി പാലെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കന്നുകാലിവളർത്തൽ ഒരു വിധം തൃപ്തികരമാണെന്നുള്ള അഭിമാനത്തിനു് അവകാശമുള്ളു. പോഷകാംശങ്ങൾ വേണ്ടുവോളമില്ലാത്ത ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതിനാലാണു നമ്മിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും മടിയന്മാർ ആയിത്തീരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഓരോ വീട്ടിലും ആരോഗ്യമുള്ളതും നല്ല ഇനത്തിൽ പെട്ടതുമായ ഒന്നുരണ്ടു പശുക്കളെയെങ്കിലും പരിപാലിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളുടെ കുറവു കന്നുകാലിവളർത്തലിനു് ഒരു വലിയ പ്രതിബന്ധമാണെങ്കിലും ഗിനിപ്പുല്ലു്, നേപ്പിയർപുല്ലു് മുതലായവകൊണ്ടു് ഇതിനു പ്രതിവിധി നേടാവുന്നതാകുന്നു. ഏകദേശം 25 സെൻറു് സ്ഥലത്തു് ഇവ കൃഷി ചെയ്യാമെങ്കിൽ ഒന്നുരണ്ടു പശുക്കളെ വളർത്തുന്നതിനു് അതു ധാരാളം മതിയാകും.

വളമുണ്ടാക്കൽ.

കന്നുകാലികളുടെയും മറ്റു മൃഗങ്ങളുടെയും മൃതശരീരങ്ങളിൽനിന്നു നമുക്കു് ഉപയോഗപ്രദമായ ചില സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കും. അവയുടെ എല്ലുകൾ ശേഖരിച്ചു കൃഷി വകുപ്പുകാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അവയെ മൂടുവായ പൊടിയാക്കി എടുത്താൽ അതു് ഒന്നാന്തരം വളമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണു്. ചത്ത മൃഗങ്ങളുടെ മാംസത്തിൽനിന്നു സോപ്പുണ്ടാക്കുന്നതിനും മറ്റും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരുവക കൊഴുപ്പു വളരെ പ്രയാസംകൂടാതെ എടുക്കുവാൻ സാധിക്കും. ബംഗാളിൽ, ഹരിജനസേവകസംഘക്കാരുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ മേൽപ്രസ്താവിച്ച വ്യവസായങ്ങൾക്കായി ഒരു വ്യവസായശാല സ്ഥാപിച്ചു വിജയപ്രദമായി നടത്തപ്പെട്ടുവരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലും ഇപ്രകാരമുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനു പൊതുജനങ്ങളും ഗവണ്മെൻറും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. ഓരോ ഭവനത്തിലും ചവറു്, എച്ചിൽഇല, മുതലായ സാമാനങ്ങൾ ഇട്ടുന്നതിനു് ഒരു കുഴിയുണ്ടാക്കുകയും അതു നിറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോൾ അവ മണ്ണുകൊണ്ടു മൂടിയിടുകയും ചെയ്താൽ കുറെക്കാലം കഴിയുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു നല്ല വളം കുഴിച്ചെടുക്കാവുന്നതാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഓരോ വീട്ടിലും പബ്ലിക്കു് ഹെൽത്തു് വകുപ്പുകാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഓരോ 'ബോർഹോൾ കക്കൂസു്' ഉണ്ടാക്കിക്കുകയും, എല്ലാവരും അതിൽ മലവിസർജ്ജനം ചെയ്യുകയും വേണ്ടതാണു്. പറമ്പിൽ മുഴുവൻ മലവിസർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്ന ആരോഗ്യപരമായ ദോഷങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്യാവുന്നതിനു പുറമെ ഇതുകൊണ്ടു സാമ്പത്തികമായ ഒരു വൻ ലാഭംകൂടിയുണ്ടു്. ഓരോ ബോർഹോളും നിറയുമ്പോൾ അതു മണ്ണുകൊണ്ടു നികത്തി നാലഞ്ചു മാസം കഴിഞ്ഞു് അതു വീണ്ടും കുഴിച്ചു് എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഭൂർഗന്ധത്തിന്റെ ലേശംപോലുമില്ലാത്ത ഒന്നാന്തരം വളം നമുക്കു കിട്ടുന്നതാണു്. ഏറ്റവും നിരുപയോഗവും, വൃത്തിഹീനവുമായി കരുതിവരുന്ന സാധനത്തിൽനിന്നു യാതൊരു ചെലവും ബുദ്ധിമുട്ടും കൂടാതെ വളരെ വിലയുള്ളതും ഉപയോഗപ്രദവുമായ വളം എടുക്കുവാൻ സാധിക്കും.

കുടിൽവ്യവസായങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിന്റെ കർത്തവ്യവും.

പ്രോത്സാഹനാർഹങ്ങളും, ആദായകരങ്ങളുമായ മറ്റു് അനേകം വ്യവസായങ്ങൾ നാമമാത്രമായി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നടന്നുവരുന്നുണ്ടു്. ചൂരൽപണി, കോഴിവളർത്തൽ, ശില്പവേല, എന്നു തുടങ്ങി അനേകം വ്യവസായങ്ങൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവയെ സംബന്ധിച്ചു സൂക്ഷ്മമായ സ്ഥിതിവിവരണകണക്കുകൾപോലും ലഭിക്കുന്നില്ല. ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു് ആദ്യമായി ഈ സംസ്ഥാനത്തുള്ള കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനായി വിപുലമായ തോതിൽ ഒരു വ്യവസായസർവ്വേ നടത്തപ്പെടുന്നതാണു്. പൊതുജനങ്ങൾ പ്രതിനിധിസഭകൾ മുഖേനയും മറ്റും ഇപ്രകാരമുള്ള സർവ്വേയുടെ അത്യാവശ്യകത ഗവണ്മെൻറിനെ പല ഘട്ടങ്ങളിലും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു സൂക്ഷ്മമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ശേഖരിക്കുകയും, അവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെയും തദ്വാരാ ഗ്രാമങ്ങളുടെയും പുനരുദ്ധാരണത്തിനു നിശ്ചിതമായ ഒരു പരിപാടി രൂപവൽക്കരിച്ചു് അതിനെ കഴിയുന്നതും വേഗം നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

കുടിൽവ്യവസായസംഘം.

എന്നാൽ പൊതുജനങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിൽ പലതും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. അവർ സംഘടിച്ചു് ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങുമ്പോൾ ഗവണ്മെൻറു് അവരെ സഹായിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീരും. ദൈനംദിനകൃത്യങ്ങളിലല്ലാതെ നിർമ്മാണപരിപാടികളിൽ പ്രായേണ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കാത്ത നമ്മുടെ ഗവണ്മെൻറിനെക്കൊണ്ടു്, ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഈ ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമേ പ്രായോഗികമായിട്ടുള്ളൂ. ഈ വസ്തുത നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടു്, ഈ സംസ്ഥാനത്തെ കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു തിരുവിതാംകൂർ കുടിൽവ്യവസായസംഘം എന്ന പേരിൽ ഒരു സമിതി ചില മാന്യന്മാർ ചേർന്നു രൂപവൽക്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതാനും ചില വ്യവസായങ്ങളിൽ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിച്ചു തൽക്കാലം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും, കാലാന്തരത്തിൽ പ്രവൃത്തിപരിധി വിപുലമാക്കുന്നതിനും ഉള്ള വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടി ഒരു കാര്യപരിപാടി നിശ്ചയിച്ചു പ്രസ്തുത സംഘം പ്രവൃത്തി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പ്രസ്തുത സംഘത്തിന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ വേണ്ടത്ര അനുഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനും സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും പൊതുജനങ്ങളോടു ഞാൻ സാദരം അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മെയ്ന്റ്റ് ആമ്പു എന്ന സ്ഥലത്തെ വെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ ഒരു സമീപചിത്രം.

കേരള ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരും ക്രിസ്ത്യാനികളും.

(ഐ. സി. ചാക്കോ)

ക്രിസ്തുമതം മലങ്കരയിൽ ആവിർഭവിച്ചതു മുതൽ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ബഹുവിധങ്ങളിൽ സഹായിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഈ തലമുറയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആ സാഹായ്യങ്ങളെ വിസ്മരിച്ചു കൃതഘ്നന്മാരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും ചില പത്രങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ പ്രസ്താവം അത്ഥവ്യാപ്തി കുറയ്ക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ ക്ലേശാതെ ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ സത്യമല്ലാത്തതും, രണ്ടാമത്തെ പ്രസ്താവം വർത്തമാനസംഭവങ്ങളാൽ സാധൂകരിക്കപ്പെട്ടുവാൻ പാടില്ലാത്തതുമാകുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിനിപ്പോൾ മലങ്കരയിലുള്ള വ്യാപ്തിയിൽനിന്ന്, ആ വ്യാപ്തിയുണ്ടായതു ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ സമചിത്തതയും അനുകമ്പയുംകൊണ്ടാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ഇൻഡ്യയുടെയും, പ്രത്യേകം കേരളത്തിന്റെയും, പുരാതനചരിത്രം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരാകുന്നു. ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ വല്ല സാഹായ്യവും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നിസ്സ്വാർത്ഥമായ ഉദാരബുദ്ധികൊണ്ടല്ലെന്നു ചരിത്രത്തിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. ഇപ്പോൾ ഹിന്ദുക്കൾ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന നയം കാഴ്ചവാഴ്ചയുടെ ശേഷമുള്ള ഉപകരണനിന്ദനമാകുന്നു.

നാമിപ്പോൾ കാണുന്നവിധത്തിലുള്ള രാജ്യഭരണവും സാഹചര്യങ്ങളുമാണു പണ്ടു കേരളത്തിൽ നടന്നിരുന്നതെന്നുള്ള ധാരണയോടുകൂടെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇന്നത്തെ നില കാണുന്നവർക്ക്, ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ നിരന്തരവും അനുകമ്പാമസൃണവുമായ സാഹായ്യംകൊണ്ടു മാത്രമെ ഈ പരിണാമമുണ്ടാകുവാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നു തോന്നിപ്പോയേക്കാം. എന്നാൽ ഹൈന്ദവാദർശങ്ങൾ അനുസരിച്ചുള്ള രാജ്യഭരണം, നാമിന്നു കാണുന്ന രാജ്യഭരണംപോലെയല്ലായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ പണ്ട് ഓരോ സമുദായത്തിന്റെയും ആഭ്യന്തരഭരണം ആ സമുദായത്തിൽതന്നെ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. സ്വായത്തമായ ആഭ്യന്തരഭരണാധികാരത്തോടുകൂടിയ സമുദായങ്ങളുടെ സാധാരണമായ സംജ്ഞ ഗണങ്ങളെന്നായിരുന്നു. ഓരോ രാജാവിന്റെയും രാജ്യസീമയ്ക്കുള്ളിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വളരെ ഗണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഗണങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാരുടെപേർ ഗണമുഖ്യന്മാരെന്നുമായിരുന്നു. കേരളീയ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. രാജാവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ആ ആൾ അവരുടെ ഗണമുഖ്യനായിരുന്നുവെന്നാണു നാം ഊഹിക്കേണ്ടതു്.

പുരാതനകാലങ്ങളിലെ പല ചരിത്രസംഭവങ്ങളെയും അവയുടെ ശരിയായ അത്ഥങ്ങളിൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു്, അക്കാലങ്ങളിലെ ഭരണസമ്പ്രദായം, പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കംമൂലം ഇപ്പോൾ പ്രതിഷ്ഠാപിതമായിരിക്കുന്ന ഭരണസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതായിരുന്നുവെന്നു നാം ധരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജാക്കന്മാർ സമുദായങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരഭരണങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും കൈകടത്തിയിരുന്നില്ല. അവർ ചില രാജഭോഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു രാജ്യങ്ങളെ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കയും, ഗണങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കയും, മാത്രമെ ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. ഓരോ സമുദായത്തിനും അതിന്റെ ആദർശങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളുമനുസരിച്ചു് അതിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളെ നയിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും സമുദായത്തിന്റെ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തടയുന്ന രാജാവു, ഹൈന്ദവശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളാൽ തന്നെ, അക്രമിയും ഗർഹണീയനുമായിരുന്നു. പരംപരാഗതമായ ആചാരമര്യാദകൾക്കുള്ളിൽ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ദൈവാരാധന മുതലായവയെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഓരോ സമുദായത്തിനും അവകാശവും സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു.

സമുദായങ്ങൾ ഇങ്ങനെ തങ്ങളുടെ ഹിതങ്ങളും ആദർശങ്ങളുമനുസരിച്ചു തങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്ന കാലത്തു സമുദായമത്സരങ്ങൾക്കിടയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യഭരണാദർശങ്ങളെ അനുകരിച്ചു നാം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന രാജ്യഭരണതത്ത്വങ്ങൾ, ശാന്തവും മത്സരഹീനവുമായിരുന്ന ആ അവസ്ഥയ്ക്കു വിപുലമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ നവീനതത്ത്വങ്ങളിൻപ്രകാരം രാജാവിന്റെയോ, രാജസ്ഥാനത്തെ വഹിക്കുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെയോ, അധികാരത്തിനു യാതൊരു സീമയുമില്ല. വിവാഹം, അവകാശക്രമം, ദൈവാരാധന, വിദ്യാഭ്യാസം മുതലായി കേവലം സാമുദായികങ്ങളായിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു രാജസ്ഥാനത്തിനു് അധികാരമുണ്ടായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. രാജസ്ഥാനത്തിന്മേൽ സ്വാധീനശക്തി പ്രയോഗിച്ചു് അതിനെ രാജധർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു് അപവഹിക്കാവുന്നവർക്കു സമുദായങ്ങളെ മർദ്ദിക്കുകയും ഉന്മൂലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സൌകര്യങ്ങൾ ലഭിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഭൌതികശക്തിയുടെ സീമ തന്നെ രാജാധികാരത്തിന്റെയും സീമയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. രാജാ

ക്കന്മാർ, രാജാക്കന്മാരാണെങ്കിലും അവർ മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ സകല ന്യൂനതകളോടുംകൂടിയ മനുഷ്യരാണല്ലോ. രാജാധികാരത്തിന്റെ ഈ വിജൃംഭണം സമുദായങ്ങളെ അസ്വസ്ഥമാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുമതം മലങ്കരയിൽ ആവിർഭവിച്ച കാലത്തു് ഇവിടെ പ്രബലമായിരുന്ന മതം ഹിന്ദുമതമായിരുന്നെന്നും, ഹിന്ദുമതാനുയായികളുടെ ഔദാര്യവും സഹിഷ്ണുതയും കൊണ്ടാണു ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇവിടെ പെരുകുന്നതിനിടയായതെന്നും, ചിലർ ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതു ചരിത്രത്താൽ സാധൂകരിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തും അതിൽപിന്നെയും മലങ്കരയിൽ പ്രബലമായിരുന്ന മതം ബുദ്ധമതമായിരുന്നു. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ അനേകം അവശിഷ്ടങ്ങൾ മലങ്കരയിൽ കാണുന്നതിൽനിന്നു ബുദ്ധമതം ഒരുകാലത്തു് ഇവിടെ ഉൗർജ്ജിതമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണു്. മലങ്കരയിൽ ആദ്യം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചവർ നമ്പൂതിരിമാരായിരുന്നുവെന്നാണല്ലൊ ഇതിഹാസം. നമ്പൂതിരിമാർ ഇപ്പോൾ ബ്രാഹ്മണരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ ഇതിഹാസത്തെ ഇപ്പോൾ വിവരിക്കുന്നവർ മലങ്കരയിലെ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നുവെന്നു പറയാറുണ്ടു്. ഇവർ ഇപ്പോഴത്തെ നടപ്പനുസരിച്ചു നമ്പൂതിരി ശബ്ദത്തിന്റെ പര്യായമായിട്ടു ബ്രാഹ്മണശബ്ദം പ്രയോഗിക്കുന്നുവെന്നേ നാം കരുതേണ്ടതുള്ളൂ. മാർത്തോമ്മായുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിയാൽ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ച നമ്പൂതിരിമാർ ബുദ്ധമതാനുയായികളായിരുന്നു. അന്നു നമ്പൂതിരിമാർ എന്നു മാത്രമല്ല, ഇന്നു കേരളത്തിൽ ഹൈന്ദവഗോഷ്ഠത്തിൽ നിൽക്കുന്നവരുടെ പൂർവ്വികന്മാരെല്ലാം ബൌദ്ധന്മാരായിരുന്നു. മി. കെ. ദാമോദരന്റെ "ഈഴവചരിത്ര"ത്തിൽ ഒരിടത്തു നമ്പൂതിരിശബ്ദത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെ വിവരിക്കുന്നുണ്ടു്. ബൌദ്ധചക്രവർത്തികളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥപരമ്പരയിൽ "നംബുധീരന്മാർ" എന്നു് ഒരുവക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ആ നംബുധീരന്മാരാണു നമ്പൂതിരിമാർ എന്നും, മി. ദാമോദരൻ പറയുന്നതു യഥാർത്ഥമായിരിക്കണം. ഈ നംബുധീരന്മാരിൽ ചിലരാണു മാർത്തോമ്മായിൽ നിന്നു ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചതു്.

ക്രിസ്തുമതം മലങ്കരയിൽ ആവിർഭവിച്ചതിന്റെ ശേഷം, അഞ്ചാറുശതാബ്ദം കഴിഞ്ഞിട്ടേ ഹിന്ദുമതത്തിനു വീണ്ടും ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചുള്ളൂ. ശങ്കരാചാര്യർ അഗാധമായ തന്റെ തത്വജ്ഞാനം കൊണ്ടും, നിസ്സീമമായ തന്റെ ഉത്സാഹംകൊണ്ടും, ബുദ്ധമതത്തെ ധ്വംസനം ചെയ്തതിന്റെ ശേഷമാണു് ഹിന്ദുമതം കേരളത്തിൽ പ്രബലപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങിയതു്. ഇപ്പോൾ കേരളത്തിലുള്ള പ്രധാനമതങ്ങളിൽ യഹൂദമതമൊഴിച്ചു്, ഏറ്റം പുരാതനമായ മതം ക്രിസ്തുമതമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണു്.

കേരളത്തിൽ ആദ്യം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചവർ ബുദ്ധമതാനുയായികൾ ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു ക്രിസ്തീയദേവാലയങ്ങൾക്കു "പള്ളി" എന്ന സംജ്ഞ കിട്ടിയതുതന്നെ ഒരു തെളിവാകുന്നു. ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ തങ്ങളുടെ ദേവാലയങ്ങൾക്കു് ഒരു ഹൈന്ദവസംജ്ഞ കൊടുക്കുമായിരുന്നു; അല്ലെങ്കിൽ അവർ മാർത്തോമ്മായുടെ ഭാഷയായ സുറിയാനിയിൽ നിന്നു് ഒരു സംജ്ഞ എടുക്കുമായിരുന്നു. സുറിയാനിഭാഷയിൽനിന്നല്ലാത്തതും, ഹൈന്ദവബന്ധമില്ലാത്തതും, ബുദ്ധമതത്തോടു വളരെ ബന്ധമുള്ളതുമായ "പള്ളി" എന്നസംജ്ഞ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ ദേവാലയങ്ങൾക്കു കൊടുത്തതിൽ നിന്നു് അവരുടെ ബുദ്ധമതബന്ധം അനുമേയമാണല്ലൊ. കേരളത്തിലെ അനവധി ദേശനാമങ്ങളിൽ "പള്ളി" എന്ന ശബ്ദം കാണപ്പെടുന്നതിൽനിന്നു, ബുദ്ധമതത്തിനു് ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പ്രചാരവും അനുമേയമാണു്.

ബുദ്ധമതക്കാരുടെ മതകർമ്മാനുഷ്ഠാനസ്ഥലങ്ങൾക്കുള്ള പേരായിരുന്നു "പള്ളി" എന്ന ശബ്ദം. ഈ ശബ്ദം ഒരു സംസ്കൃതധാതുവിൽനിന്നു് ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ലെങ്കിലും, ഇതു് സംസ്കൃതത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ടായിരുന്നു. അമരകോശത്തിന്റെ ചില പാഠങ്ങളിൽ "വാസഗേയീ സഭാ പല്ലീ" എന്നിങ്ങനെ ഗൃഹസംജ്ഞകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ചില വ്യാഖ്യാതാക്കൾ ഈ ശബ്ദങ്ങളെ ഗൃഹപര്യായങ്ങളായി സ്വീകരിക്കുന്നു. (ഉദാഹരണം: ചേപ്പാട്ടു് അച്യുതവാര്യർ) എന്നാൽ ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഗൃഹപര്യായങ്ങളാണെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല; ഇതുകൾ ഗൃഹവിശേഷങ്ങളുടെ സംജ്ഞകളായിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്ന പല അമരകോശപാഠങ്ങളിലും ഈ ശബ്ദങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നു ഞാനൂഹിക്കുന്നതു് ഇതുകൾ അഹിന്ദുക്കളുടെ (ബൌദ്ധന്മാരുടെ) ഗൃഹവിശേഷങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും, ഹിന്ദുക്കളായ ചില പണ്ഡിതന്മാർ അന്യമതസ്മരണയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനായി ഇവയെ അമരകോശത്തിൽ നിന്നു ബഹിഷ്ക്കരിച്ചുവെന്നുമാണു്.

സംസ്കൃതത്തിൽ "ള"കാരമില്ലെന്നും, ചില സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളിൽ (ഉദാഹരണം: ധവളം) നാം "ള"കാരമുച്ചരിക്കുന്നതു ദേശ്യവ്യവഹാരമാണെന്നും സ്മരിക്കുമ്പോൾ മേലുദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പാഠത്തിലെ "പല്ലീ" പള്ളിതന്നെയാണെന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

ക്രിസ്തുമതം മലങ്കരയിൽ ആവിർഭവിച്ചതും, ശുദ്ധമൂലമായിത്തീർന്നതും, ബുദ്ധമതത്തിന്റെ പതാകയിൻകീഴിലായിരുന്നു. പിന്നീടു ഹിന്ദുമതം മലങ്കരയിൽ പ്രബലമായിത്തീർന്നപ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ആഭ്യന്തരസ്വയംഭരണത്തോടുകൂടിയ ഒരു ഗണമായിത്തീർന്നിരുന്നു. സുറിയാനിക്കാരുടെ ശാശ്വതമായ അവമാനത്തിനായി നാം സമ്മതിക്കേണ്ട ഒരു സംഗതി, അവർ വേദപ്രചാരണത്തിനായി യാതൊന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണു്. നാലാം ശതാബ്ദം മുതൽ പൌരസ്ത്യസഭകളിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന പാഷണ്ഡതകളും തന്മൂലമുണ്ടായ ശൈഥില്യവും മലങ്കരയിലെ സുറിയാനി സഭയെയും, സകലതിനേയും തന്റെ മത

ത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കണമെന്നുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ശാസനത്തിൽ ഉദാസീനയാക്കിത്തീർത്തു. സുറിയാനിക്കാർ തങ്ങളുടെ പരിധിക്കുള്ളിൽ നിന്നിടത്തോളം കാലം, ഹിന്ദുക്കൾക്ക് അവരോടു യാതൊരു പരിഭവത്തിനും കാരണമില്ലായിരുന്നു.

എന്നു മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്തിനു വളരെ മുൻപു മുതൽക്കേ, കുരുമുളകു മുതലായ കേരളത്തിലെ ഉൽപന്നങ്ങൾ പെർഷ്യൻ കടലിന്റെയും ചെങ്കടലിന്റെയും തീരങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളാണു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയിരുന്നതു്. കേരളത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള വിദേശസാമാനങ്ങൾ അവർ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിക്കു് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ആ വിദേശിവ്യാപാരികളോടു പ്രത്യേകബന്ധവും മൈത്രിയുമുള്ളവരായിട്ടാണു സുറിയാനിക്കാർ മലങ്കരയിൽ ആവിർഭവിച്ചതും നിവസിച്ചിരുന്നതും. ഈ ബന്ധം വഴിയായിട്ടാണു മാർത്തോമ്മാ ശ്ലീഹാ മലങ്കരയിൽ വന്നതെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്ലീഹന്മാർ തങ്ങളുടെ പ്രേഷിതവൃത്തിക്കായി ദേശവിഭാഗം ചെയ്തതു് അക്കാലത്തെ രാജ്യബന്ധങ്ങളും ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങളുമനുസരിച്ചായിരുന്നു. മലങ്കരയിലെ സുറിയാനിക്കാർ വിദേശികളായ കച്ചവടക്കാരുടെ പ്രതിനിധികളായിത്തീർന്നു. ഇവരെ പിണക്കാതെയിരിക്കേണ്ടതു ഹിന്ദുക്കളുടെ ഒരു ആവശ്യമായും തീർന്നു. ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ കായ്ലാഭത്തിനുവേണ്ടി ഇവരെ പിണക്കാതെയിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, പല സ്ഥാനമാനങ്ങളും നൽകി അവരെ വശീകരിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതു ഹിന്ദുക്കളുടെ നിസ്സ്വാർത്ഥബുദ്ധികൊണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

യൂറോപ്യന്മാരുടെ വരവിനോടു കൂടി ഈ പൂർവ്വബന്ധങ്ങൾക്കു ശൈഥില്യം സംഭവിച്ചു. അതിനു മുമ്പുതന്നെ മുസ്ലീങ്ങളായ അറബികൾക്കു കേരളവുമായിട്ടു വാണിജ്യബന്ധമുണ്ടായതു മുതൽക്കു, സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ അനുപേക്ഷണീയന്മാരാണെന്നുള്ള വിചാരം ഹിന്ദുക്കൾ ഉപേക്ഷിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കണം. പോർട്ടുഗീസുകാർ ആദ്യമായിവിടെ വന്നപ്പോൾ സുറിയാനിക്കാർ അവരെ അഭയം പ്രാപിച്ചതിൽ നിന്നു് ഈ അർത്ഥമാണു നാമെടുക്കേണ്ടതു്. പോർട്ടുഗീസുകാരും ഡച്ചുകാരും കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ത്രാതാക്കളായി വർത്തിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവരെ സമൂലനാശം ഉത്പാടനം ചെയ്തു കേരളത്തിന്റെ അധിശത്വം സമ്പാദിച്ചവരായ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ നയം ഇതിൽ നിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നു. ഇവർ യാതൊരു മതത്തിന്റെയൊ ജാതിയുടെയൊ ത്രാതൃത്വം സ്വീകരിച്ചില്ല. പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആദിയിൽ മൺറൊ സായിപ്പ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ, പ്രത്യേകം പുത്തൻക്കൂറുകാരുടെ, കായ്ങ്ങളിൽ ഔത്സുക്യം കാണിച്ചിരുന്നതു ബ്രിട്ടീഷു ഭരണനയത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വ്യതിയാനം മാത്രമായിരുന്നു. അറബികളുടെയും യൂറോപ്യന്മാരുടെയും വരവുനിമിത്തം വിദേശവ്യാപാരങ്ങളിൽ സുറിയാനിക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ഏകവാണിജ്യവും (Monopoly) തന്മൂലം അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന അനുപേക്ഷണീയത്വവും നഷ്ടമായി.

ക്രിസ്ത്യാനികളായ യൂറോപ്യന്മാർ ഇവിടെ വന്നതിന്റെ ശേഷം അവർ വേദപ്രചാരണമാരംഭിച്ചു. അവരുടെ വേദപ്രചാരണം അധഃകൃതരുടെയിടയിലായിരുന്നു. അധഃകൃതർ ഹിന്ദുഗോഷ്ഠിയിൽപെട്ടവരാണെന്നു ഭരണാധികാരികളായ സവർണ്ണഹിന്ദുക്കൾക്കു വിചാരമില്ലായിരുന്നതിനാൽ, യൂറോപ്യന്മാർ തുടങ്ങിയതും കാലക്രമേണ സുറിയാനിക്കാർ സ്വീകരിച്ചതുമായ ഈ ഉദ്യമത്തെ അവർ പ്രതിഷേധിച്ചില്ല. കേരളത്തിനുപകാരികളായിരുന്ന യൂറോപ്യന്മാർ ഈ നാട്ടിൽ നിന്നു കുറെ നരികളെയും നായ്ക്കളെയും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ ആ ആഗ്രഹത്തെ ഇവിടത്തെ ഭരണാധികാരികൾ എങ്ങനെ വീക്ഷിക്കുമായിരുന്നു അതുപോലെ മാത്രമെ അവർ അധഃകൃതരുടെ പരിവർത്തനത്തെ വീക്ഷിച്ചിരുന്നുള്ളു.

ഹിന്ദുമതം കേവലം ഒരു ജാതീയസ്ഥാപനമാണു്; ക്രിസ്തുമതംപോലെയൊ, മുസ്ലീംമതം പോലെയൊ, ബുദ്ധമതം പോലെയൊ ജാതിഭേദം കൂടാതെ സകലരാലും സ്വീകാര്യമായതാണു തങ്ങളുടെ മതമെന്നുള്ള വിചാരം ഹിന്ദുക്കൾക്കില്ലായിരുന്നു. പാരമ്പര്യമുള്ള ചില കുടുംബങ്ങളിൽ രഹസ്യമായി ഗോപനം ചെയ്യപ്പെട്ടുപോരുന്ന ചില വിദ്യകൾ പോലെയായിരുന്നു ഹിന്ദുമതം. അതിനാൽ വേദപ്രചാരണത്തിനു ഹിന്ദുക്കൾ ഒരിക്കലും സന്നദ്ധരായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ തങ്ങളുടേതെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചിരുന്ന ജാതികളിൽ മറ്റു മതക്കാർ വേദപ്രചാരണം ചെയ്യുന്നതിൽ ഹിന്ദുക്കൾ തീവ്രമായ അമർഷം കാണിച്ചിരുന്നു. എത്രയോ ജൈനന്മാരെയും ബൌദ്ധന്മാരെയും ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ ശൂലാരോപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു! ഹിന്ദുമതം സഹിഷ്ണുതയുള്ള ഒരു മതമാണെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതിന്റെ സ്വന്ത സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ കണികളിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടു് അതു, ജന്മനാ അഹിന്ദുക്കളായ ജാതികളിൽ പ്രചരിക്കുന്നതിനു് ഉദ്യമിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളു.

സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളിൽനിന്നു മതപരിവർത്തനമുണ്ടാകുമ്പോളെല്ലാം അവർ മർദ്ദനം പ്രയോഗിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഇതു് ഈ കാലത്തു മാത്രം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു നയമല്ല; എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഹിന്ദുക്കൾ മർദ്ദനം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ചരിത്രം തന്നെ പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. ആ പ്രേഷിതൻ മൈലാപ്പൂരിൽ ചെന്നു ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രസംഗിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അവർ ആ സിദ്ധനെ കുന്തംകൊണ്ടു കുത്തിക്കൊന്നു. കേരളത്തിൽ കുറെ നമ്പൂതിരിമാർ തോമ്മാശ്ലീഹാ പ്രസംഗിച്ച മതത്തെ സ്വീകരിക്കുകയും മൈലാപ്പൂരിലെ ബ്രാഹ്മണർ അദ്ദേഹത്തെ കുത്തിക്കൊല്ലുകയും, ചെയ്തതിൽനിന്നു നമ്പൂതിരിമാർ ബുദ്ധമതാനുയായികളായിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ള നമ്മുടെ ഊഹത്തിനു ബലം സിദ്ധിക്കുന്നു.

പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ, പരിഷ്കൃതമാനസനെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു തിരുവിതാംകൂർരാജാവിന്റെ കല്പനയാൽ, ദേവസഹായംപിള്ള വധിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ കാരണങ്ങൾ കാവ്യങ്ങളിലും നാടകങ്ങളിലും പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഈ ദേവസഹായംപിള്ള അന്നു ദലനോയിയുടെ കീഴിൽ ഉദയഗിരി കോട്ടയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർ പട്ടാളത്തിൽ ഒരുദ്യോഗം വഹിച്ചിരുന്ന ഒരു നായരായിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വനാമം നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയെന്നും ആയിരുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികചിന്തകളാൽ പ്രേരിതനായി ഇദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യാനിയായിത്തീർന്നു. ഇതിനു ശിക്ഷയായിട്ടു രാജകല്പനപ്രകാരം ആ പുണ്യപുരുഷൻ മൂന്നരനാലു സംവത്സരം അതിദാരുണമായി പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടു; അതിനുശേഷവും അദ്ദേഹം ദൃഢനിശ്ചയനെന്നു കാണപ്പെടുകയാൽ രാജഭടന്മാർ കാറ്റാടിമലയുടെ ഒരു ചെരുവിൽവച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ വെടിവെച്ചു കൊല്ലുകയുംചെയ്തു. ഈ സംഭവം നടക്കുന്ന കാലത്തു യൂറോപ്യൻവൈദികന്മാർ ആ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള നാടാന്മാർ, മുക്കുവർ മുതലായ അവർണ്ണരുടെ ഇടയിൽ വേദപ്രചാരണം ചെയ്തുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽ സവർണ്ണർക്കു യാതൊരു പരിഭവവുമില്ലായിരുന്നു; എന്നാൽ ഹിന്ദുഗോഷ്ഠിയിൽ പെട്ടവനെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു നായർ, ക്രിസ്ത്യാനിയായപ്പോൾ മട്ടെല്ലാം മാറി.

ഇങ്ങനെയുള്ള സംഭവങ്ങളിൽനിന്നു ഹിന്ദുമതം പരമതങ്ങളിൽ തീവ്രമായ അമർഷമുള്ള മതമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. അധഃകൃതർ മുതലായ അവർണ്ണർ ക്രിസ്ത്യാനികളായിക്കൊള്ളുന്നതിനു ഹിന്ദുക്കൾ സമ്മതിച്ചിരുന്നതു തങ്ങളുടെ മതശാസനങ്ങളാൽ തന്നെ ഇവർ വർജ്യന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടും, ഇവർക്കുവന്നാലും തരക്കേടില്ലെന്നുള്ള വിചാരം കൊണ്ടുമായിരുന്നു. സുറിയാനിസമുദായം ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിതമായതു ക്രിസ്തുമതത്തെ പോലെ സമഭാവമുപദേശിക്കുന്ന ബുദ്ധമതം പ്രബലവും ഹിന്ദുമതം നാമാവശേഷവുമായിരുന്ന കാലത്തായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതത്തിനു വീണ്ടും കേരളത്തിൽ പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചപ്പോൾ സുറിയാനിക്കാർ വേദപ്രചാരണത്തിൽ ഉദാസീനന്മാരും കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയായിത്തീർന്നിരുന്നവരെ ഹിന്ദുക്കൾ ഉപദ്രവിക്കാതെയിരിക്കയും ചിലപ്പോൾ ചില സംഭാവനകൾകൊണ്ടു ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ അതു സഹിഷ്ണുതയൊ ഔദാര്യമൊ ആയിരുന്നില്ല.

പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഇൻഡ്യയിലെ ജാതികൾ അന്യോന്യം വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മര്യാദകൾക്കുള്ളിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നു. സംഖ്യാനുപാതികമായ യാതൊരു അവകാശവും യാതൊരു ജാതിക്കും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ജാതികളെ സ്വപരിധികൾക്കുള്ളിൽ നിയന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു പരമമായ രാജധർമ്മം. ഏതെങ്കിലും സമുദായത്തിന്റെ ജനസംഖ്യ കൂടുന്നതുകൊണ്ടു, മറ്റു യാതൊരു സമുദായത്തിനും യാതൊരു ദോഷവും വരാനില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ യൂറോപ്യന്മാർ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരുകയും കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നു ശതാബ്ദങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിക്കയും ചെയ്ത ഭരണമീമാംസ, ജാതീയങ്ങളായ ശാസ്ത്രവിധികളെയെല്ലാം ഉത്പാടനംചെയ്തു തുടങ്ങി. ജനസംഖ്യയും ബലവും സമുദായാവകാശങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡങ്ങളായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ സവർണ്ണർക്കു തങ്ങളുടെ ജനസംഖ്യ കൂട്ടുതലായിക്കാണിക്കയും മറ്റുള്ളവരുടെ ജനസംഖ്യ കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി ഹിന്ദുഗോഷ്ഠിയിൽനിന്നു പുറത്തു കാള, പട്ടി, പൂച്ച മുതലായ മൃഗങ്ങളേക്കാളും വർജ്യരായി തള്ളിയിട്ടിരുന്ന അധഃകൃതരും മറ്റും ഹിന്ദുക്കളാണെന്നു സവർണ്ണർ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഇതു ഹിന്ദുഗോഷ്ഠിയുടെ അന്തർഭാഗത്തെ യാതൊരു വിധത്തിലും സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു രാഷ്ട്രീയവിദ്യയാണു്. രണ്ടാമത്തെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി ഹിന്ദുക്കൾ നിയമത്തിന്റെ വേഷത്തിൽ മർദ്ദനങ്ങളും ആരംഭിച്ചു. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു് അത്യാവശ്യമായ പല കാര്യങ്ങളിലും നിയമരൂപത്തിൽ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വർത്തമാനസംഭവങ്ങളും ഭൂതചരിത്രവും ഇങ്ങനെയെല്ലാമിരിക്കെ, ഹിന്ദുക്കളുടെയും ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെയും ഔദാര്യംകൊണ്ടാണു ക്രിസ്തുമതം ഇവിടെ രൂഢമൂലമായിത്തീർന്നതെന്നു ചില സവർണ്ണർ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥമായിരിക്കുന്നില്ല.

കവിതയും പ്രകൃതിയും.

(ഡി. പദ്മനാഭനുണ്ണി എം. ഏ.)

ഒരു പ്രത്യേക നിർവ്വചനത്തിനു കീഴടങ്ങാത്ത പദമാണു കവിത. പ്രകൃതിയും അതുപോലെ മിക്കവാറും അവർണ്യമായ ഒരു പദമാകുന്നു. ഇവ രണ്ടിനും പരസ്പരാപേക്ഷയുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി നിർവ്വിവാദമാണു്. പ്രകൃതിയെ ബ്രഹ്മാണ്ഡമഹാകാവ്യമെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടു്. കാവ്യം പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിബിംബമെന്നു ചില വിമർശകന്മാർ നിർവ്വചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാർ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ "നഗരാർണ്ണവശൈലർത്തു ചന്ദ്രാർക്കോദയവർണ്ണന"ങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇതുനിമിത്തമാണെന്നൂഹിക്കാം. പ്രകൃതിയുടെ മഞ്ജുളതയേയും, മാഹാത്മ്യത്തേയും, നഗ്നവും, വ്യക്തവുമാക്കിക്കാണിക്കുന്നതിലാണു കവിയുടെ സങ്കല്പശക്തി പലപ്പോഴും വ്യാപരിക്കുന്നതു്. മനോഹരമായ മഴവില്ലു്, മൃദുലവും സുരഭിലവുമായ പനിനീർച്ചെമ്പകപൂവു്, കർണ്ണാനന്ദകരമായ കോകിലാലാപം, രുചികരമായ പൂന്തേൻ മുതലായ ഹൃദ്യങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ മാത്രമല്ല, ഉന്നതങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങൾ, ഗഹനങ്ങളായ വനാന്തരങ്ങൾ, ചാഞ്ഞും ചരിഞ്ഞും കിടക്കുന്ന താഴ്വരകൾ, നിർമ്മലങ്ങളായ അരുവികൾ, പ്രളയകാലത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ഹുങ്കാരത്തോടുകൂടിത്തിളയ്ക്കുന്ന തിരമാലകളോടുകൂടിയ മഹാസമുദ്രങ്ങൾ എന്നിവ്യാദികളും, കാവ്യത്തിനു വിഷയങ്ങളാണു്. എങ്കിലും കാവ്യം കേവലം പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിബിംബമാണോ എന്നുള്ള കാര്യം സംശയാവഹമത്രെ. ഉദാഹരണമായി നമുക്കു പൗരസ്ത്യകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്ന പ്രകൃതിയുടെ ചില സ്വരൂപങ്ങളെ പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

ശാകുന്തളം നാടകത്തിൽ ദുഷ്യന്തന്റെ പ്രഥമവീക്ഷണത്തിനു വശഗയായ ശകുന്തളയുടെ പരിതസ്ഥിതി—അദ്ദേഹം ചിത്രത്തിലെഴുതാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്—എന്തെല്ലാമാണെന്നു കാണിക്കുന്ന ഒരു ശ്ലോകമാണു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്.

ചാലേ മാലിനിയും, മരാളമിഥുനം
വാഴും മണൽത്തിട്ടയും,
ചോലയ്ക്കപ്പുറമായ് മൃഗങ്ങൾ നിറയും
ഔശീരവാദങ്ങളും,
ചീരം ചാർത്തിന വൃക്ഷമൊന്നതിനടി-
ക്കായിട്ട കാന്തന്റെ മെയ്-
ചാരിക്കൊമ്പിലിടത്തുകണ്ണുരസുമാ
മാൻപേടയും വേണ്ടതാം.

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ താമരപ്പൂവും, അരയന്നങ്ങളും, സ്വച്ഛജലവും, മണൽത്തട്ടും ഉള്ളതും, നിർബാധങ്ങളായ പർവ്വതപ്രാന്തങ്ങളിൽക്കൂടി ഗമിക്കുന്നതും, ആയ നദിയുടെ സൗന്ദര്യം ബാഹ്യപ്രകൃതിക്കും, ഭർത്തൃപ്രേമത്തിൽ ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുകൂടി യാതൊരുപായശങ്കയും കൂടാതെ ശാഖോപശാഖമായ കലമാനിന്റെ കൊമ്പിൽ ഇടത്തുകണ്ണുരയ്ക്കുന്ന മാൻപേടയുടേയും, തന്റെ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ ഏറ്റവും മൃദുലവും മനോഹരവുമായ ഒരവയവത്തിനു യാതൊരു കേടും വന്നുപോകരുതെന്നുള്ള കരുതലോടുകൂടി കൊമ്പുകാണിച്ചു് അനങ്ങാതെ നിൽക്കുന്ന കലമാനിന്റേയും ചിത്രം അഭ്യന്തരപ്രകൃതിക്കു് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണു്. ലാവണ്യധാമമായ ശകുന്തളയിൽ പ്രേമാർപ്പണം ചെയ്യാൻ ഉദ്യമിക്കുന്ന രാജാവിനു് ഇതിലധികം സൗമ്യവും, നിർമ്മലവും, ഹൃദയംഗമവുമായ ഒരു അന്തരീക്ഷം കവിയുടെ സങ്കല്പശക്തികൊണ്ടു സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുപോലെ നാലാമങ്കത്തിൽ കണ്വാശ്രമം വിട്ടുപോകാൻ ഭാവിക്കുന്ന ശകുന്തളതന്മാവിനോടും, മുല്ലവള്ളിയോടും മറ്റും യാത്രപറയുകയും, പിന്നാലെ ഓടി എത്തുന്ന മാൻകിടാവിനെ നോക്കി 'അമ്മാൻ നിന്നെ നോക്കിക്കൊള്ളും; തിരിച്ചുപോ' എന്നു പറഞ്ഞു കരയുകയും, പൂർണ്ണഗർഭിണിയായ മാൻപേട സുഖമായി പ്രസവിച്ചാൽ ആ സന്തോഷവർത്തമാനം തന്നെ അറിയിക്കുന്നതിനു് ഒരാളെ അയയ്ക്കണമെന്നു കണ്വനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും, ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അവൾ ആ വനത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കാനിടയുള്ള തൊട്ടാവാടിയോടൊ, തുടലവള്ളിയോടൊ, കാഞ്ഞിരമരത്തോടൊ, കൃഷ്ണസർപ്പത്തോടൊ ഒരു വാക്കുപോലും ഉരിയാടുന്നില്ല. കോളറിഡ്ജിനെപ്പോലെ 'അല്ലയോ! കഴുതെ, എന്റെ സോദരാ!' എന്നു് ആ മൃഗത്തെ അനുകമ്പാമസൃണമായ വാക്യങ്ങളേകൊണ്ടു സംബോധനം ചെയ്യുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നു് അവസരോചിതമായ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ സൗന്ദര്യപ്രകടനമാണു കവിതയിൽക്കാണുന്ന പ്രകൃതിയെന്നു തെളിയുന്നു. തന്റെ വിഷയത്തിനനുകൂലമായ ഒരു അന്തരീക്ഷം പ്രകൃതിയിൽ നിസർഗ്ഗസിദ്ധമാണെങ്കിൽ കവികൾ അതു താദാത്മ്യത്തോടുകൂടി വർണ്ണിക്കും; അഥവാ സുലഭമല്ലെങ്കിൽ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു പ്രകൃതിരംഗം അവർ തങ്ങളുടെ സങ്കല്പത്തിൽനിന്നു സൃഷ്ടിക്കും. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ബാഹ്യദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമായ ഒരു പ്രകൃതിയല്ല കവിതയിൽ കാണുന്നതെന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ.

ഇനിയും, സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലു്, ചക്രവാകപ്പക്ഷി, കല്പവൃക്ഷം, കാമധേനു, സുന്ദരികളായ തരുണികളുടെ ചെമ്പഞ്ഞിച്ചുണ്ടുപോലിരിക്കുന്നതായിട്ടുള്ള മൃദുലപാദങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള പ്രഹരമേറ്റു് ആപാദചൂഡം പൂത്തു തളിർത്തു നിൽക്കുന്ന അശോകവൃക്ഷം, അവരുടെ ആലിംഗനം കൊണ്ടു പുഷ്പിക്കുന്ന ചെങ്കുറിഞ്ഞി, മുതലായവ യാതൊന്നും നമ്മുടെ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽ, കാമനു കണ്ണില്ല; സംസ്കൃതത്തിൽ, ശരീര

മില്ല. എങ്കിലും സൗന്ദര്യാവലോകനത്തിൽ അവൻ യുവതീയുവാക്കന്മാരെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രീസിലെ ഏറ്റവും വലിയ കവി, കുരുടനായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഭൗതികപ്രകൃതിയെ അവലോകനം ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തവനായിരുന്ന, ഹോമറാണു്. കവിതയും പ്രകൃതിയുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതെല്ലാം ഗൗരവാഹങ്ങളായ അത്ഥകല്പനകളാണു്.

ചില സങ്കല്പിതങ്ങളായ സങ്കേതികങ്ങളേയും നോക്കുക. ചന്ദ്രൻ പാൽക്കടലിൽ നിന്നു ജനിച്ചവനാണു്; ശിവന്റെ ശിരസ്സിൽ അധിവസിക്കുന്നു; ദേവകൾക്കും, ചകോരങ്ങൾക്കും അമൃതദാനം ചെയ്യുന്നു; അമൃതകിരണനാണു്; കുമുദിനീ വല്ലഭനാണു്; താമരയുടെയും രാഹുവിന്റെയും ശത്രുവാണു്; സ്വാഹയുടെ ജാരനാണു്. വേഴാമ്പൽ മഴക്കാലത്തു മാത്രംവെള്ളം കുടിക്കുന്നു; ചക്രവാകം സന്ധ്യാസമയത്തു് ഇണപിരിയുന്നു, ചകോരം ചന്ദ്രിക ഭക്ഷിക്കുന്നു. അരയന്നം മഴ പേടിച്ചു മാനസസരസ്സിലേക്കു പോകുന്നു. ആനയുടെ മസ്തകത്തിലും, പാമ്പിന്റെ പത്തിയിലും മുളയുടെ മുട്ടിലും, മുത്തുച്ചിപ്പിയിൽ മഴവെള്ളം വീഴുമ്പോഴും മുത്തുണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ നിരവധി സാങ്കേതികങ്ങൾ നമ്മുടെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ സന്ദർശിക്കുവാൻ കഴിയും.

കാവ്യം പ്രകൃതിയുടെ ഒരു പകർപ്പോ, ഭാഗമോ അല്ല. അതു് ഒരു പ്രത്യേക ലോകമാണു്. ആ ലോകം സ്വതന്ത്രവും, പരിപൂർണ്ണവും, സ്വേച്ഛാനുരൂപപ്രവർത്തകവുമാണു്. അതു സ്വാധീനമാക്കണമെങ്കിൽ നാം ആ ലോകത്തിൽ പ്രവേശിക്കണം; അവിടത്തെ നിയമങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. ഈ ലോകത്തിലുള്ള വിശ്വാസങ്ങളും, സ്ഥിതിഭേദങ്ങളും, ഉദ്ദേശങ്ങളും താൽക്കാലികമായിട്ടെങ്കിലും മറക്കുകയും ചെയ്യണം. കാവ്യം പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിബിംബമാണെന്നും മറ്റുമുള്ള നിർവചനങ്ങൾ നമ്മുടെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനാണു് അധികം പയ്യാറ്റുമാകുന്നതു്. കവിതയിൽ നാം പ്രധാനമായി നോക്കുന്നതു നമ്മുടെ സങ്കല്പശക്തിയെ അതു തൂപ്പിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ എന്നാണു്. അതു ശബ്ദം, രൂപം, വിചാരം, വികാരം എന്നീ നാലുപാധികളിൽ കൂടി ഏക കാലത്തിൽ അനുസ്യൂതമായിക്കൊണ്ടു്, നമ്മുടെ സങ്കല്പത്തെ ബാധിച്ചു്, സൗന്ദര്യബാധത്തെ ഉണർത്തി മനസ്സിനു് ആഹ്ലാദം നൽകാൻ ശക്തമായിരിക്കണം. ഇതെല്ലാം സാധിച്ചാൽ പിന്നെ നാം നിർവചനങ്ങളെപ്പറ്റി അധികം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നില്ല.

നിമിഷം.

(ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്)

[ഗാഥ]

ജീവിതത്തിന്റെ വിളഞ്ഞ മണികളെ—
ത്താവിട്ടം കൗതുകാൽ കൊത്തിക്കൊത്തി,

നീരവം പോകുന്ന ഭീരു നിമിഷമേ,
ചോരനാം നിന്റെ ചിറകുകളെ

G. Sankara Kurup.

തൻ പുളകാങ്കുരം തങ്കമക്കൈകളാൽ
വെമ്പുന്ന ബന്ധിപ്പാൻ ഭാവന മേ.

ആമന്ദം മുംബിച്ചുകൊള്ളട്ടേ നിത്യത
കോമളമായ നിൻ പൂഞ്ചിറകിൽ!

K. J. JACOB THOMAS MEMORIAL SAHRUDAYA PUBLIC LIBRARY MANNARGHAT

ട്യൂറിനിലെ തിരുശീല

©

(എം. എം. സാമുവൽ ബി. എ., എൽ. റ്റി.)

ട്യൂറിൻ നഗരത്തിൽ, വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റെ നാമത്തിലുള്ള, ഭദ്രാസനദേവാലയത്തിലെ പ്രധാന ബലിപീഠത്തിനു പിൻഭാഗത്തായി ഒരു ചെറിയ ജപാലയം (ചാപ്പൽ) ഉണ്ട്. ക്രിസ്താബ്ദം പതിനേഴാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ നിർമ്മിതമായിട്ടുള്ള ഈ മന്ദിരം ഒരു രാജകീയ ശവസംസ്കാരസ്ഥലമായിട്ടാണ് ആദ്യം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്. ഈ ചാപ്പലിൽ, മണിമകുടമണിഞ്ഞ മന്നവന്മാരുടെ മൃതശരീരാവശിഷ്ടങ്ങളേക്കാൾ അനേകമടങ്ങു പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു അമൂല്യവസ്തു നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുണ്ട്. ഒരു സ്ഫടികഭിത്തിയുടെ പിന്നിലായി, അനേകം താഴുകളിട്ടു പൂട്ടി ഭദ്രമാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു ലോഹപേടകത്തിനുള്ളിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു നാരുവസ്ത്രമുരുളാണ് പുരാതനമായ ഈ അമൂല്യനിധി. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം ക്രൂശിൽനിന്നു താഴത്തിറക്കിയപ്പോൾ അതു പുരട്ടിപ്പൊതിയുന്നതിനു ശിഷ്യന്മാർ ഉപയോഗിച്ച "തിരുശവശീല"യാണിതെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. മാത്രമല്ല, യേശുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ പ്രതിഛായ ഈ വസ്ത്രഖണ്ഡത്തിൽ അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ഒരു ഇതിഹാസം പണ്ടുതന്നെ ഉള്ളതുമാണ്. പക്ഷേ, പ്രഥമശ്രവണമാത്രയിൽ ഇതു മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിലുത്ഭവിച്ച അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലൊന്നാണെന്നു നാം ധരിക്കുവാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ തൽസംബന്ധമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള നവീനതെളിവുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ആരും അല്പം സംഭ്രമിച്ചുപോകും.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതത്തെയും മരണത്തെയുംപറ്റി "പുതിയനിയമ"ത്തിലുള്ളതിനും പുറമെ, നൂതനങ്ങളായ വല്ല തെളിവുകളും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അതിൽ വല്ല വാസ്തവവുമുണ്ടോ എന്നു നിരുപകട്ടയ്യാ പരിശോധിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണല്ലൊ. ഇത്തരമൊരു പുതിയ ലക്ഷ്യമാണു ട്യൂറിനിലെ "തിരുശ്ശീല". റോമൻകത്തോലിക്കു സഭാധികൃതന്മാരുടെ പ്രത്യേക സംരക്ഷണത്തിലിരിക്കുന്ന ഈ പുരാണികവസ്തു, ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമായതു് ഈ അടുത്തകാലത്താണ്. അതിൽ പിന്നീടാണു പരിഷ്കൃതലോകം ഇതേപ്പറ്റി താല്പര്യപൂർവ്വം അന്വേഷണം നടത്തുകയും, പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. പത്തൊൻപതു ശതവത്സരക്കാലത്തേക്കു് ഏറെക്കുറെ അജ്ഞാതമായിരുന്ന പ്രസ്തുത വസ്തുവിനു്, ഇപ്പോൾ വിലമതിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു വിശ്രുതനിധിയായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ അമൂല്യവസ്തു ദീർഘകാലമായി, സാവോയി പ്രഭുകുടുംബം വക സ്വത്താണ്. ഇറ്റലിയിലെ രാജാവാണു പാരമ്പര്യാവകാശപ്രകാരം ഇതിന്റെ ഔദ്യോഗിക സംരക്ഷകൻ. ട്യൂറിനിലെ കത്തോലിക്കു് വൈദികാധികാരികളുടെ പ്രത്യേക സൂക്ഷിപ്പിലാണിതിപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നതു്. രാജകീയാനുമതിയോടും, ട്യൂറിനിലെ ആർച്ചുബിഷൊപ്പിന്റെ അനുവാദത്തോടുംകൂടിയല്ലാതെ ഇതു നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന പേടകം തുറക്കാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ, അപൂർവ്വം ചില വിശേഷസന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമെ അമൂല്യമായ ഈ പുരാണികാവശിഷ്ടം പൊതുജനദർശനത്തിനായി പ്രദർശിപ്പിക്കയുള്ളൂ. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആറുപ്രാവശ്യം "തിരുശ്ശീല" പരസ്യമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1814-ൽ വിക്ടർ എമ്മാനുവൽ ചക്രവർത്തിയുടെ നേതൃത്വത്തിലും, 1815-ൽ പീയൂസ് ഏഴാമൻ മാർപ്പാപ്പായുടെ താല്പര്യപ്രകാരവും, 1822-ൽ ചാൾസു് ഫെലിക്സു് രാജാവിന്റെ സ്ഥാനാരോഹണാവസരത്തിലും, 1842-ൽ വിക്ടർ എമ്മാനുവെലിന്റെയും 1868-ൽ ഹംബേർട്ടു് പ്രഭുവിന്റെയും വിവാഹാഘോഷസന്ദർഭങ്ങളിലും, 1898-ൽ ട്യൂറിനിൽവെച്ചു നടത്തിയ വിശുദ്ധ കലാവിദ്യാപ്രദർശനാവസരത്തിങ്കലുമാണ് ഇതു പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

ഈ വിശിഷ്ടവസ്തു ശ്രീയേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം സംസ്കരിച്ച കല്ലറയിൽനിന്നു, പല കൈമറിഞ്ഞും പല നാട്ടുകടന്നും, ഒടുവിൽ ട്യൂറിൻനഗരത്തിൽ വന്നുചേർന്ന ചരിത്രം അതിദീർഘമായ ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ഇതു് ആരുടെ കൈവശമെല്ലാം ഇരുന്നിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതിനേപ്പറ്റി വിശ്വാസയോഗ്യമായ യാതൊരു തെളിവും കാണുന്നില്ല. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മൃതശരീരാവരണം, "ബൈസാന്റിയം" അഥവാ കൊൻസ്താന്തിനോസ്പോലിസ് എന്ന റോമൻ രാജധാനിയിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ കൈവശമുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത ക്രൈസ്തവതീർത്ഥയാത്രക്കാർ പ്രസ്താവിച്ചുതുടങ്ങിയതു പന്ത്രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിലായിരുന്നു. 1150-ൽ ആംഗ്ലേയനായ ഒരു തീർത്ഥയാത്രക്കാരനായിരുന്നു, ഇക്കാര്യം ആദ്യമായി സൂചിപ്പിച്ചതു്. പിന്നീടു 1203-ൽ റോബേർട്ടു് ഡിക്ലേറി എന്നൊരു എഴുത്തുകാരനും ഇതേപ്പറ്റി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം പൊതിഞ്ഞിരുന്ന ശീല പ്രസ്തുത നഗരത്തിലെ സന്ന്യാസാശ്രമത്തിലുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ആ ശീലയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഛായ സുവ്യക്തം ദർശനീയമായിരുന്നുവെന്നും, നഗരം ആക്രമിക്കപ്പെട്ടശേഷം 'തിരുശ്ശീല'യ്ക്കു് എന്തു് ഭവിച്ചു എന്നു് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂ

ടെന്നുമാണ് പ്രസ്തുത എഴുത്തുകാരന്റെ പ്രസ്താവനകളുടെ സാരം. അനന്തരകാലീകനായ കൗണ്ട് 'റീയാ'ന്റെ ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, "ക്രൂശ്യുദ്ധക്കാർ" 1205-ൽ കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസ് നഗരത്തെ ആക്രമിച്ച സമയം പ്രസ്തുത സന്യാസാശ്രമത്തെ പ്രത്യേകം ആദരിച്ചതായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെനിന്ന് അവർക്കുലഭിച്ച വിശുദ്ധാവശിഷ്ടങ്ങളുടെ സംരക്ഷണച്ചുമതല, ക്രൂശ്യുദ്ധയാത്രയെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന ടോയസിലെ ബിഷോപ്പിനെ ഭരമേല്പിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം ആ വത്സരത്തിൽ തന്നെ നിര്യാണം പ്രാപിക്കയാൽ "തിരുശ്ശീല" ഡിചാർണി കുടുംബത്തിന്റെ കൈവശത്തിലായി. പ്രസ്തുത കുടുംബാംഗമായ ജിയോഫ്റി ഡിചാർണി, 1353-ൽ ടോയസ് നഗരത്തിനു സമീപമുള്ള ലീറിയിലെ സന്യാസിമഠത്തിലേക്ക് ഇതു സമ്മാനിച്ചെങ്കിലും, ടോയസിലെ അന്നത്തെ മെത്രാൻ പ്രസ്തുതകുടുംബക്കാരെ ഇതു തിരിച്ചേല്പിക്കയും പിന്നീട് 34 വർഷക്കാലം അതു് ആ കുടുംബത്തിന്റെ കൈവശം ഇരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇതുമായബ്ബന്ധപ്പെട്ട് ഈ പുരാതന വസ്തുവിന്റെ ചരിത്രസത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സംശയങ്ങൾ ക്രമേണ പ്രബലപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഇതു പരസ്യമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പതിവ്, അധികാരികൾ നിരോധിച്ചു. നിയമപരമായ നടപടികൾ നടത്തി പ്രസ്തുത വിശുദ്ധാവശിഷ്ടത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ വിലയെപ്പറ്റിയുള്ള തർക്കങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു ക്ലിമ്മീസ് ഏഴാമൻ മാർപ്പാപ്പായുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ചില ശ്രമങ്ങൾ നടത്തി. പക്ഷേ, നിയമകോടതികൾ ഇതെപ്പറ്റി ഖണ്ഡിതമായ ഒരു തീർപ്പും കല്പിക്കയുണ്ടായില്ല. 1418-ൽ വൈദികാധികാരികൾ, ലൈറിയിലെ പ്രഭുവിന്റെ സൂക്ഷിപ്പിൽ തിരുശ്ശീല നിക്ഷേപിച്ചു. പ്രഭുവിന്റെ മരണശേഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധവ ഇതു തിരിയെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനു വിസമ്മതിക്കയും ഒടുവിൽ സാവോയി പ്രഭുവിനു് അവർ ഇതു കൈമാറം ചെയ്കയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാണ് സാവോയി പ്രഭുകുടുംബത്തിനു് ഇതിന്റെ ഉടമസ്ഥത ലഭിച്ചതു്. ഇതിനു ശേഷം ഇതിന്റെ വിശ്വാസ്യതയെപ്പറ്റിയുള്ള സംശയങ്ങളും തർക്കങ്ങളും പ്രായേണ വിസ്മൃതങ്ങളാകയും, അതിന്റെ പ്രസിദ്ധി ക്രമേണ വർദ്ധമാനമാകയും ചെയ്തു.

1502 ജൂൺ 11-ാം തീയതി ചെയിംബറി കാസിലിലെ ചാപ്പലിൽ ഇതു് ആദരാഘോഷപൂർവ്വം സ്ഥാപിക്കയുണ്ടായി. 1532-ൽ പ്രസ്തുത ചാപ്പലിനു് യാദൃച്ഛികമായി അഗ്നിബാധയുണ്ടായപ്പോൾ "തിരുശ്ശീല" മിക്കവാറും നഷ്ടമായതായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും ചില കരിവുകൾ അങ്ങിങ്ങായി അതിൽ കാണ്മാനുണ്ട്. അതിനു ശേഷമാണു ടൂറിനിലെ ചാപ്പലിൽ ഇതു സ്ഥാപിച്ചതു്. ഇപ്പോഴും അതു് അവിടെത്തന്നെ സുരക്ഷിതമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുവർഷം 1352 മുതലുള്ള ഈ "തിരുശ്ശീല"യുടെ തുടർച്ചയായ ചരിത്രം നിസ്സംശയമായി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1205-ൽ ആണ് ഇതു കുസ്തന്തീനോസ് പോലീസിൽ നിന്നു പോയ് പോയതു് എന്നും അറിയുന്നുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പുള്ള ചരിത്രം ഒന്നും അറിയുന്നില്ല.

1898 മേയ് മാസത്തിൽ ടൂറിൻ നഗരിയിൽ വെച്ചു നടത്തിയ വിശുദ്ധകലാ പ്രദർശനവേളയിൽ, "തിരുശവശീല"യും പരസ്യമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചപ്പോൾ, ഈ പഴയ ചണനൂൽതുണിയിൽ, മനുഷ്യശരീരാകൃതിയിലുള്ള ഒരു ഛായ—ക്രൂശുമരണാനന്തരം യേശുവിന്റെ ശരീരം ശീലകളിൽ പൊതിഞ്ഞു വെച്ചപ്പോൾ പതിഞ്ഞുണ്ടായതാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരു ചിത്രം—ദൃശ്യമായിരുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, 'തിരുശ്ശീല'യുടെ ഫോട്ടോ എടുക്കയുണ്ടായി. പ്രസ്തുത ഫോട്ടോ മുഖാന്തിരമാണ് ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രീയപരിശോധനകൾ ആരംഭിക്കുന്നതിനിടയായതു്. 1931-ൽ വീണ്ടും നടത്തിയ പ്രദർശനത്തിൽ ഭൂതക്കണ്ണാടി ഉപയോഗിച്ചുള്ള പരീക്ഷണങ്ങൾ കൂടി അനുവദിക്കപ്പെടുകയാൽ, വീണ്ടും ഏറ്റവും നവീന സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചുള്ള ഫോട്ടോ എടുക്കയും, പല നൂതന പരിശോധനകൾ നടത്തുകയുമുണ്ടായി. രസതന്ത്രപ്രയോഗങ്ങളാലും, ഭൂതക്കണ്ണാടിയുപയോഗിച്ചും, അതിസൂക്ഷ്മമായ ശാസ്ത്രീയ പരിശോധനകൾ നടത്തിയതു വിശ്രുതന്മാരും സുസമ്മതന്മാരുമായ മൂന്നു ഫ്രഞ്ചു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായിരുന്നു. ആ മൂവരിൽ ഒരാൾ നാസ്തികനാണെന്നുള്ളതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

ഈ വക അന്വേഷണഫലങ്ങളെയും മറ്റും ക്രോഡീകരിച്ചും, അവയെയെല്ലാം പരിപൂർണ്ണമായും, നിഷ്പക്ഷമായും വിമർശിച്ചും, ശ്രീയേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റി, സുവിശേഷവൃത്താന്തത്തിനു പുറമേ അതിനെ പൂർത്തിയാക്കുമാറു പുതിയ തെളിവു നൽകുന്ന ഒരു പുതിയ ഗ്രന്ഥം, ഈയിടെ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. "ടൂറിനിലെ തിരുശ്ശവശീല" എന്നു പേരായ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ എഴുത്തുകാരൻ, ഓക്സ്ഫോർഡ്, കേംബ്രിഡ്ജ് എന്നീ രണ്ടു സർവകലാശാലകളിലും ഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള മോൺസിഞ്ഞോർ എ. എസ്. ബാൺസ് എം. എ. എന്നൊരു കത്തോലിക്കു പണ്ഡിതനാണ്.

ഒരു റോമൻ കാത്തോലിക്കു പണ്ഡിതനാൽ വിരചിതമായ ഈ ഗ്രന്ഥം ആദ്യവസാനം, നവീനവും ലളിതവുമായ പ്രതിപാദനരീതിയിലും, ശാസ്ത്രീയവും പക്ഷപാതരഹിതവുമായ തെളിവുകൾ സഹിതവും, വായനക്കാരിൽ ക്ഷിപ്രവിശ്വാസത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കാതെയും, അത്ഭുതശക്തിവാദത്തെ അപേക്ഷിക്കാതെയുമാണ് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു പത്രാധിപന്മാരും നിരൂപകന്മാരും സാക്ഷിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മോൺസിഞ്ഞോർ ഹാജരാക്കിയിരിക്കുന്ന തെളിവുകൾ ഖണ്ഡിക്കുന്നതാണു, വിശ്വസിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദുഷ്കരമായിട്ടുള്ളതെന്നും യാതൊരു ക്രൈസ്തവനും സഭാവ്യത്യാസമോ, മുൻവിധിയോ പരിഗണിച്ചു് ഇതെപ്പറ്റി മുൻകൂട്ടി തീർപ്പു കല്പിക്കാൻ മുതിരുന്നതല്ലെന്നും, ഒരു പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു മാസികാധിപർ

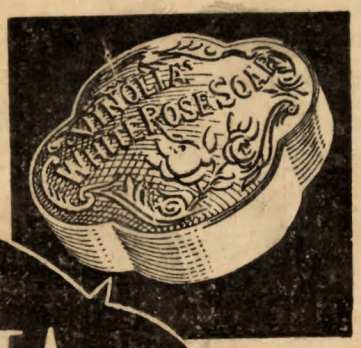
നോസുകൾ

ലോകത്തിലെ
ഏറ്റവും
വിശിഷ്ട
സൌരഭ്യം.

റോസ് ഇതളുകളുടെ മേന്മയും മാർദ്ദവവും പുതു പോലെ നിസ്തുല്യമാണു, അതുപോലെ അതിന്റെ വിശിഷ്ട വാസനയും ലോകത്തിലെ പ്രധാന സുഗന്ധ ദ്രവ്യങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധി വഹിക്കുന്നു.

ഓരോ കുട്ടവിനോദിയും വൈറ്റ് റോസ് സോപ്പിലും, പുതുതായി ശേഖരിക്കപ്പെട്ട പനിനീർ പുഷ്പങ്ങളുടെ വാസന നിങ്ങൾക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഈ വാസന വളരെ നേരം നിങ്ങളിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുകയും, കൂടുതൽ ആകർഷിയതയും, നൽകുന്നു ഇതിനും പുറമെ, മനോഹരവും വിശിഷ്ടവുമായ ഈ സോപ്പ്, നിങ്ങളുടെ ദേഹത്തിന് പുഷ്പ ഇതളുകൾക്കുള്ള മാർദ്ദവവും, നൽകുന്നു.

ലോകത്തിലെ
ഏറ്റവും ഹൃദ്യ
മായ വാസന
അടങ്ങിയത്.

VINOLIA
WHITE ROSE SOAP

ഇപ്പോൾ
വില ഏറ്റവും
കുറച്ചിരിക്കുന്നു !

1-VWR X 314-293 MALAYALAM

VINOLIA CO., LTD., LONDON, ENGLAND

★ ഗ്ലാക്സോ കുടിച്ചു വളരുന്ന കുഞ്ഞു അഴകും ബലവും ചൈതന്യവുമുള്ളതും എപ്പോഴും തുമന്തഫാസം പൊഴിക്കുന്നതുമായിരിക്കും.

ഗ്ലാക്സോ കുടിച്ചുവളരുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു നല്ല അസ്ഥിബലവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഗ്ലാക്സോ ഇട്ടുന്ന ആരോഗ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ജീവിതകാലം മുഴുവൻ നിലനിൽക്കുന്നു.

ഗ്ലാക്സോയിൽ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വളർച്ചക്കാവശ്യമുള്ള പോഷകസാധനങ്ങൾ ധാരാളമായും വേഗം ദഹിക്കുന്ന രൂപത്തിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഓരോതുകരത്തിലും അവ നിറച്ചതിയതികറിച്ചിരിക്കുന്നു

Glaxo

ഗ്ലാക്സോ കുട്ടികളെ സുകുമാരകളേബരരാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

IG

എച്ച് ജെ ഫോസ്റ്റർ അൻഡ് കമ്പനി, ക്ലിപ്പും. പി ഒ ബി 202 ബാംബേ
പി ഒ ബി 2257 കൽക്കട്ടാ. പി ഒ ബി 108 മദ്രാസ്.

മുഖപ്രസംഗപംക്തിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. "മെഥഡിസ്റ്റ് ടൈംസ്" എന്ന പത്രത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും പരസ്യങ്ങളും തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ നിന്നുതന്നെ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറ് സഭാവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി അവജ്ഞയില്ലാ എന്നു മാത്രമല്ല വലിയ മതിപ്പാണുള്ളതു് എന്നും പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ.

1931-ലെ പ്രദർശന സന്ദർഭത്തിൽ ലഭിച്ച വിവരപ്രകാരം, "തിരുശ്ശീല" 14 അടി നീളവും $3\frac{1}{2}$ അടി വീതിയും ഉള്ള ഒരു നാരുവസ്തുമാണു്. ഇത്തരം നാരുവസ്തും, ക്രിസ്താബ്ദം ഒന്നാം ശതകത്തിൽ സുറിയാരാജ്യത്തു നിർമ്മിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നും, ഇതുയും ദീർഘകാലം കേടുകൂടാതിരിക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ളതാണെന്നു വേറെയും തെളിവുണ്ടെന്നും, ഉള്ളതൊഴികെ മറ്റൊന്നും നിശ്ചിതമായി അനുമാനിക്കാവുന്നതല്ല. നീണ്ടു നിവർന്നു കിടക്കുന്ന ഒരാളിൻറെ മുൻവശവും പിൻവശവും പതിഞ്ഞുണ്ടായ രണ്ടു ഛായകൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി പ്രസ്തുതശീലയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇവ രണ്ടിൻറെയും ശിരോഭാഗം അടുത്തടുത്തായി മദ്ധ്യത്തിലും, കാലുകൾ രണ്ടറ്റത്തേക്കുമായിട്ടാണു കാണുന്നതു്. ശിരസ്സിൻറെ ആകൃതി വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കാതിൻറെയും കഴുത്തിൻറെയും അടയാളങ്ങൾ ശരിക്കു പതിഞ്ഞിട്ടില്ല. മൂക്കു തെളിഞ്ഞു കാണാം; പക്ഷേ അതു് ഇരുണ്ടു കരിഞ്ഞ ഒരു അടയാളം മാത്രമാണു്. മുഖത്തിനു് ഇരുവശത്തുമായി കാണുന്ന കറുത്ത പാടുകൾ, തോൾവരെ വളർത്തിയിട്ടിരുന്ന തലമുടിയുടേതായിരിക്കാം. കണ്ണുകൾക്കു ചുറ്റും വെള്ള നിറത്തിലുള്ള വലയങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. കറുത്തു തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന ശ്മശ്രുക്കൾക്കിടയിൽ അധരങ്ങൾ സുവ്യക്തം ദൃശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഉദരഭാഗം അവ്യക്തമായ ഒരു ഛായ മാത്രമാണു്. മുഴങ്കൈ രണ്ടും തെളിഞ്ഞു കാണുന്നു. കൈപ്പത്തി ഒന്നിനു വിലങ്ങനെ മറ്റൊന്നായി വയറിനു മുകളിൽ അടുപ്പിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. കാലുകൾ രണ്ടും ചേർത്തു വെച്ചിരിക്കുന്നതു വ്യക്തമായി പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മുറുക്കിപ്പുറഞ്ഞാൽ, ഒരു മനുഷ്യശരീരത്തിൻറെ ഛായ ഒരു തുണിയിൽ പതിഞ്ഞതുപോലെ തന്നെയാണു് ഈ ശീലയിലെ അടയാളങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നതു്. മുഴുവ ഭാഗങ്ങളെല്ലാം എതുയും വ്യക്തമായും, താണഭാഗമെല്ലാം ഏറെക്കുറെ അവ്യക്തമായും ചിലപ്പോൾ നിശ്ശേഷം അദൃശ്യമായും ഇരിക്കുന്നു.

ഈ ഛായ എങ്ങിനെയുണ്ടായതാണു്? മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ചിത്രകാരന്മാരിൽ ആരെങ്കിലും വരച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒരു ചിത്രമായിരിക്കാം ഇതെന്നു് ഒരു വാദമുണ്ടു്. എന്നാൽ മൂന്നു വർഷം മുമ്പു ഭൂതക്കണ്ണാടി മുഖാന്തിരം സൂക്ഷ്മ പരിശോധന നടത്തിയതോടുകൂടെ ഈ വാദം തകർന്നുപോയി. മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചതോ, അഥവാ ആധുനികകാലത്തു് ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതോ ആയ ഏതൊരു ചായക്കൂട്ടായിരുന്നാലും അതിലൊരംശമെങ്കിലും തുണിയിൽ ശേഷിക്കാതിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെ യാതൊന്നും ഇവിടെ കാണുന്നില്ല. ഊട്ടുപാവു് നൂലുകൾക്കു വർണ്ണഭേദം ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ, ചായം ഉപയോഗിച്ചു് എഴുതിയാലുണ്ടാകുന്നതുപോലെ ചിത്രത്തിനു വ്യക്തമായ അതിരുരേഖ പോലും കാണാനില്ല. മാത്രമല്ല, തിരുശ്ശീലയിൽ യാതൊരു വിധ ചായക്കൂട്ടും പിടിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവണ്ണം അതു് അയവും മയവും ഇപ്പോഴും അതിനുണ്ടുതാനും. എണ്ണച്ചായമാണെങ്കിൽ തുണിക്കു് ഇതു അയവും മയവും ഉണ്ടാകാൻ ഒരു കാലത്തും സാദ്ധ്യമല്ല. 1532-ൽ ചേംബറി കാസിലിലുണ്ടായ അഗ്നിബാധയിൽ പെട്ട ചില തകരാറുകൾ പറ്റിയതിൻറെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അതിലുണ്ടു്. മാത്രമല്ല അതു വെള്ളത്തിൽ വീണിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളും കാണുന്നു. അതിനാൽ വെള്ളത്തിൽ അലിയുന്ന ചായങ്ങളുപയോഗിച്ചുണ്ടാക്കിയ ചിത്രമല്ല ഇതെന്നും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. എങ്ങിനെയായാലും ചായക്കൂട്ടുപയോഗിച്ചു് എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു ഛായയല്ല ഇതെന്നു തീർച്ചയാകുന്നു.

തിരുശ്ശീലയുടെ ഫോട്ടോയിൽനിന്നുള്ള തെളിവുകൾ ഇനിയും നോക്കാം. ഫോട്ടോ എടുക്കുമ്പോൾ, ക്യാമറായുടെ പിന്നിൽ വെയ്ക്കുന്ന സ്ഫടികഫലകത്തിലാണല്ലോ ഛായ ആദ്യം പതിയുന്നതു്. കണ്ണാടിയിൽ പതിയുന്ന ഈ പ്രഥമചിത്രത്തിനു "നെഗറ്റീവു്" (Negative) എന്നാണു പറയുന്നതു്. വെളുത്ത നിറമുള്ളതെല്ലാം കറുത്തും, കറുത്തതെല്ലാം വെളുത്തും ആണു് ഈ നെഗറ്റീവിൽ കാണുക. നെഗറ്റീവിൽനിന്നു ഛായ വീണ്ടും കടലാസിൽ പതിയുമ്പോൾ ശരിയായ ചിത്രങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. കടലാസിൽ പതിയുന്ന ശരിയായ ചിത്രങ്ങൾക്കു് "പോസിറ്റീവു്" (Positive) എന്നാണു സാങ്കേതികസംജ്ഞ. തിരുശ്ശീലയിൽ കാണുന്ന രൂപം ക്യാമറായിൽ ഛായാഗ്രഹണം ചെയ്യുമ്പോൾ കിട്ടിയതു പോസിറ്റീവു ചിത്രങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഒരു ശരിയായ രൂപമായിരുന്നു. അതായതു തിരുശ്ശീലയിലുള്ള രൂപം തന്നെ ഒരു നെഗറ്റീവായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന യാതൊരു ചിത്രകാരനും കൃത്രിമമായി എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതല്ല ഈ ഛായ എന്നു വന്നുകൂടുന്നു. കാരണം, ഇത്തരമൊരു നെഗറ്റീവു ഛായ എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനം മദ്ധ്യകാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന യാതൊരു ചിത്രകാരനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഛായാഗ്രഹണസമ്പ്രദായം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മുമ്പു്, ഇങ്ങനെയൊന്നു സാധ്യമല്ലതന്നെ.

ഇനിയും രണ്ടു ഛായകളും ഒരാളിൻറേതുതന്നെയാണെന്നു പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണാം. മുൻഭാഗവും പിൻഭാഗവും പതിഞ്ഞുണ്ടായ രണ്ടു രൂപവും വലിപ്പത്തിലും, സൂക്ഷ്മഭാഗങ്ങളിലും തുല്യമായും കൃത്യമായും, എല്ലാപ്രകാരത്തിലും സമമായും ഇരിക്കുന്നു; മാത്രമല്ല, ശരീരഘടനപ്രകാരം തികച്ചും ശരിയാണുതാനും. കൃത്രിമമായുണ്ടാക്കിയ കാലമെന്നു നിരൂപകന്മാർ വാദി

ക്കുന്ന 14-ാംശതാബ്ദത്തിലാവട്ടെ, ശരീരഘടനയെപ്പറ്റിയുള്ള ശാസ്ത്രീയപരിജ്ഞാനം ഫ്രാൻസിലും ഇതര രാജ്യങ്ങളിലും തീരെ തുച്ഛമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ 14-ാംശതകത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുചിത്രകലാവിദ്യയുടെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി വളരെ മോശവുമായിരുന്നു. അങ്ങിനെയെങ്കിൽ ശരീരഘടനാശാസ്ത്രപ്രകാരം, സൂക്ഷ്മഭാഗങ്ങളിൽപോലും യാതൊരു തെറ്റും ഇല്ലാത്തതും, മുഖത്തെ സ്നായുക്കൾപോലും ശരിക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും, ഛായാഗ്രഹണം ചെയ്തുകഴിയുമ്പോൾ നെഗറ്റീവിൽ തന്നെ തനിരൂപം ശരിപ്പെട്ടുവരുന്നതുമായ ഒരു പ്രതിഛായ നിർമ്മിക്കാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്ന അജ്ഞാതനായ ആ ചിത്രകാരൻ ആരായിരുന്നു? ആലോചിക്കാൻപോലും പാടില്ലാത്ത ഒരു പ്രശ്നമാണിതു്.

മനുഷ്യന്റെ കലാവിരുതുകൊണ്ടു വിരചിക്കാൻ അസാധ്യമായ ഒരു ഛായയാണിതിലുള്ളതെങ്കിൽ, യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യശരീരം മുഖാന്തിരമാണിതുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നുവല്ലോ. പക്ഷേ, ഇവിടെയും ഒരു എതിർവാദം ഉണ്ടാകാം. ഒരു മൃതശരീരംതന്നെ ചായം പൂശി ഒരു വലിയ ശീലകൊണ്ടു പുറിപ്പൊതിഞ്ഞു്, തുണിയിൽ ഛായ പതിച്ചു്, അതു യേശുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ ഛായയാണെന്നു പറഞ്ഞു പരത്തിയതായിരിക്കാം. അതു് അസാദ്ധ്യവുമല്ല. പശയിൽ മുക്കിയ തുണികൊണ്ടു പൊടിയണിഞ്ഞ ഒരു ശരീരം പുറിപ്പൊതിഞ്ഞാൽ ഇങ്ങനെയൊരു ചിത്രമുണ്ടാകാനിടയുണ്ടു്. പക്ഷേ, അങ്ങനെ ലഭ്യമാകുന്ന ഛായ എങ്ങിനെയിരിക്കും എന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കേണ്ടതാണു്. ശരീരത്തിലെ ഉയർന്ന ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം തുണിയിൽ പതിയുകയും, മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ പതിയാതിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ അകൃതി മുഴുവനായി കിട്ടാതെ വരും. താണഭാഗങ്ങളിലേക്കു തുണി അമർത്തിവെച്ചു ഛായ പതിച്ചെടുക്കുന്നപക്ഷം, ആ തുണി ഇളക്കി എടുത്തു യഥാസ്ഥിതിയിൽ പിടിച്ചുനോക്കിയാൽ വിവിധഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ പൊരുത്തമില്ലാത്ത—കൂട്ടിയിണക്കില്ലാത്ത—ഒരു നെടുങ്കൻരൂപമായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്. ഈ സമ്പ്രദായത്തിലും അനേകഷണങ്ങളും പ്രായോഗികപരിശോധനകളും നടത്തിയ മോൺഷ്യർ പോൾ വിഞ്ചൻ, ഡാക്ടർ ഇ. ഹെർവാർഡ് എന്നീ രണ്ടു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും നിസ്സന്ദേഹമായി തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നതു്, തിരുശീലയിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള ആകൃതിവ്യക്തതയും, ഭാവപ്രകാശസൂക്ഷ്മതയും കൃത്രിമമായി വരുത്തുന്നതു തികച്ചും അസാദ്ധ്യമാണെന്നതന്നെയാണു്.

മേൽ പ്രതിപാദിച്ചതിൽനിന്നു തിരുശീലയിലെ ഛായ, ചായംകൊണ്ടോ രാസപ്രയോഗങ്ങളാലൊ കൃത്രിമമായി ഉണ്ടാക്കിയതല്ലെന്നു കാണാമല്ലൊ. മാത്രമല്ല, യേശുക്രിസ്തുവിനോടു ചെയ്തതായി പുതിയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരമുള്ള എല്ലാ ദണ്ഡനപ്രയോഗങ്ങൾക്കും വിധേയമായ ഒരു ശരീരത്തിന്റെ രണ്ടു ഛായകൾ വെവ്വേറെയായിട്ടാണു് ഇവിടെയുള്ളതു്. കുരിശിൽ തറച്ചതിന്റെയും, മുൾക്കിരീടം വെച്ചതിന്റെയും, വാറുകൊണ്ടു് അടിച്ചതിന്റെയും, മാറിടം കുന്തംകൊണ്ടു കുത്തിത്തുളച്ചതിന്റെയും ലക്ഷ്യങ്ങൾ വിശദമായും ശരിയായും കാണാനുണ്ടു്. ഇതു കൃത്രിമനിർമ്മിതമോ? ഇതുപോലെയുള്ള വേറൊരു കുറ്റപ്പുള്ളിയുടേതോ? ആകട്ടെ, സുവ്യക്തദർശനീയമായ ആ മുഖത്തിന്റെ ഛായയോ? അതു്, നിഷ്ഠുരമായ മർദ്ദനങ്ങളേറ്റതെങ്കിലും യേശുവിന്റേതെന്നു പരക്കെ സമ്മതിച്ചുപോരുന്ന ആ മുഖഛായതന്നെ.

തിരുശീലയിലെ ഛായ കൃത്രിമപ്രയോഗഫലമാണെങ്കിൽ എങ്ങിനെയാണതുണ്ടാക്കിയതെന്നുള്ളതിനു തൃപ്തികരമായ സമാധാനം പറയുന്നതിനു് ഇതേവരെ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു കണ്ടുവല്ലോ. നേരേമറിച്ചു് ഇതു യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിഛായതന്നെയാണെങ്കിൽ, മുൻവിവരിച്ച രൂപത്തിൽ ആ ഛായ ഈ 'നിർമ്മലശീല'യിൽ പകർന്നതു് എങ്ങിനെ? ഈ പ്രശ്നം കഴിഞ്ഞ മുപ്പത്തഞ്ചിലധികം വർഷമായി ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അവധാനപൂർവ്വമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമായിരുന്നിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ അപഗ്രഥനാവലോകനങ്ങളുടെയും ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങളുടെയും ഫലമായി സംസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന അനുമാനങ്ങളെപ്പറ്റി ശരിയായ മതിപ്പുണ്ടാകണമെങ്കിൽ മോൺസിഞ്ഞോർ ബാൺസു് അവർകളുടെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ മുഴുവൻ വായിക്കേണ്ടതാണു്. കടലാസിൽ മുദ്രപതിഞ്ഞുണ്ടാകുന്ന ചിഹ്നംപോലെയുള്ള ഒരു പ്രതിഛായയല്ല തിരുശീലയിൽ കാണുന്നതു്. പ്രത്യുത, ഒരു നെഗറ്റീവു ഫോട്ടോയുടെ സ്വഭാവമാണിതിനുള്ളതു്. രാസകവസ്തുക്കൾ ലേപനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഛായാഗ്രഹണഫലകത്തിൽ പ്രകാശരശ്മികൾ പതിയുമ്പോഴാണല്ലൊ ഫോട്ടോ ഛായയുണ്ടാകുന്നതു്. എന്നാൽ പ്രകാശമില്ലാതെതന്നെ ചിലപ്പോൾ ഛായ പതിയുമെന്നും, ചില പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതികളിൽ മനുഷ്യശരീരത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഛായാമുദ്രണശക്തമായ വാതകവിശേഷങ്ങൾ ഉൽഗമിക്കുമെന്നും, അനുകൂലങ്ങളായ രാസകപദാർത്ഥങ്ങൾ ലേപനംചെയ്തിട്ടുള്ള ഫലകങ്ങളിൽ ഈദൃശവാതകങ്ങൾ തട്ടിയാൽ, ഛായാമുദ്രണം സാധ്യമാണെന്നും ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രായോഗികപരീക്ഷണങ്ങൾമൂലം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, ബൈബിളിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നപ്രകാരമുള്ള സുഗന്ധതൈലം പൂശിയ ശരീരത്തിൽനിന്നു് ഇങ്ങനെയുള്ള നാരുവസ്തുത്തിൽ ചിത്രങ്ങൾ—അച്ചടിച്ച രൂപമല്ല, ഫോട്ടോ ഛായതന്നെ—പതിയുമെന്നും തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശരീരത്തിൽനിന്നു ബഹിർഗമിക്കുന്ന മുട്ടുവിയർപ്പിന്റെ ഘടകങ്ങളായ വാതകങ്ങൾ, ശീലയിൽ പുരണ്ട സുഗന്ധതൈലങ്ങളുമായി സംയോജിച്ചുണ്ടായ രാസപ്രയോഗത്തിന്റെ ഫലമായി സംഭവിച്ചതാണു് ഈ അലോകസാധാരണമായ ഛായാമുദ്രണമെന്നാണു് ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞമതം.

വസ്ത്രഖണ്ഡത്തിൽ തളിച്ച സുഗന്ധതൈലവും ശരീരത്തിൽനിന്നുദ്ഗമിച്ച സ്വേദജവാതകങ്ങളും ത-

മ്മിൽ സംയോജിച്ചു ചായ പതിയുന്നതായ രാസപ്രതിഭാസത്തിൽ അന്തർഭൂതമായിട്ടുള്ള സാങ്കേതിക തത്വങ്ങളെ വിശദമാക്കുന്നതു് അത്രതന്നെ ശക്യമല്ല. മൃതശരീരസംരക്ഷണാർത്ഥം അക്കാലത്തുപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന സുഗന്ധതൈലങ്ങളുടെ "ചേരുവ"യെപ്പറ്റി ശരിയായ ജ്ഞാനം ഇന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ആലോസു് (Aloes) എന്ന സാധനമാണു് അതിനുപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതു്, എന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണു്. പക്ഷേ, (Aloes) എന്നതു് എന്താണെന്നു് ആരും നിശ്ചിതമായി പറഞ്ഞുകാണുന്നില്ല. ബൈബിളിൽ ആലോസു് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഇൻഡ്യയിലെ അകിൽമര (Eagle tree) ത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന സുഗന്ധപ്പശയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നാണു വേദവ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ അഭിപ്രായം. ബൈബിളിൽ കാണുന്നപ്രകാരം ആലോസു് എന്ന സുഗന്ധതൈലം വസ്ത്രാലങ്കാരാദികളിലും (സങ്കീർത്തനം 45_8; ഉത്തമഗീതം 4_14) ശയ്യോപകരണങ്ങളിലും (സദൃശവാക്യങ്ങൾ 7_17) തളിക്കുന്നതിനും, സംസ്കാരത്തിനു മുൻപു് മൃതശരീരത്തിൽ പൂശുന്നതിനും (യോഹന്നാൻ 19_39) ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഏതായാലും പുരാതനകാലത്തുപയോഗിച്ചിരുന്ന പ്രസ്തുത സുഗന്ധതൈലത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ ചേരുവ ഇപ്പോൾ ആർക്കും നിശ്ചയമില്ല. ആലോസു തൈലത്തിൽ അലോയിൻ (aloin) എന്നും അലോടീൻ (aloetine) എന്നും പേരായ രണ്ടു ഘടകധാതുക്കൾ ഉണ്ടെന്നും, ഇവ രണ്ടും ക്ഷാരവസ്തുക്കൾ (Alkalies) തോട്ടു ചേരുമ്പോൾ വർണ്ണഭേദം ഭവിക്കുമെന്നും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യശരീരത്തിൽനിന്നു ക്ഷാരവാതകങ്ങൾ ഉത്സർജ്ജിക്കുമെങ്കിൽ അവ സമീപസ്ഥിതമായ ആലോസു് തൈലവുമായുണ്ടാകുന്ന രാസസങ്കരത്താൽ (Chemical reaction) നൂതനപദാർത്ഥങ്ങളെ സംജാതമാക്കുമെന്നും, അങ്ങിനെ തൈലം തളിച്ച തുണിയിൽ ചിത്രരൂപം മുദ്രിതമാകുമെന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. മനുഷ്യശരീരത്തിൽനിന്നു ക്ഷാരവാതകങ്ങൾ പുറപ്പെടുമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി തർക്കമില്ല. വിയർപ്പിലുള്ള "യൂറിയാ" (urea) മുഴുവൻ "അമ്മോണിയം കാർബണേറു്" (ammonium carbonate) ആയി ഭേദപ്പെടുകയും അതിൽനിന്നു 'അമ്മോണിയാ' എന്ന ക്ഷാരവാതകം (alkaline vapour) ഉൽഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നതാണു്. ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം ചുട്ടവിയർപ്പിൽ മുഴുകിയിരുന്നു എന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണു്. സാധാരണഗതിയിൽ സ്വേദം അഥവാ വിയർപ്പു് 'അമ്ലകസ്വഭാ'വത്തോടു (acid in character) കൂടിയതാണു്. എന്നാൽ ജ്വരമോ മറ്റു വല്ല രോഗമോ മൂലം ശരീരം അത്യുഷ്ണമാകുമ്പോൾ സ്വേദത്തിന്റെ അമ്ലകഗുണം നഷ്ടപ്പെട്ടു് അതു കേവലം ക്ഷാരമായിരൂപാന്തരപ്പെടുമെന്നു പണ്ഡിതന്മാരായ ഭിഷഗ്വരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ ആലോസു് തൈലത്തിൽ മുഴുകിയ ഒരു വസ്ത്രവും, അമ്മോണിയാ വാതകം ധാരാളമായി ഉത്സർജ്ജിക്കുന്ന ചുട്ടവിയർപ്പുണങ്ങിയ ഒരു ശരീരവും തമ്മിൽ സമ്മർദ്ദമുണ്ടാകുന്നപക്ഷം പ്രസ്തുത പദാർത്ഥങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള രാസസംയോഗത്താൽ തിരുശീലയിൽ ശരീരത്തിന്റെ ഛായ മുദ്രിതമാകും എന്നു ന്യായമായി ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്.

ഇനിയും യേശുവിന്റെ ശവസംസ്കാരത്തെപ്പറ്റി, സുവിശേഷങ്ങളിൽ കാണുന്ന സൂക്ഷ്മവിവരങ്ങൾ കൂടി ചർച്ചചെയ്യാം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്ലേശമരണത്തിനു ശേഷം അല്പനാളുകൾക്കുള്ളിൽ അപ്പൊസ്തോലന്മാരിൽ ഒരാളായ വിശുദ്ധ മത്തായി എബ്രായഭാഷയിൽ എഴുതിയതും, കാലവിളംബമെന്യേ ഗ്രീക്കുഭാഷയിലേയ്ക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തതുമായ സുവിശേഷമാണു് ഇതേപ്പറ്റിയുള്ള അനിഷേധ്യമായ അതിപുരാതനരേഖ. "യോസേഫ് ശരീരം എടുത്തു നിർമ്മലമായ ശീലയിൽ പൊതിഞ്ഞു സ്വന്തം പുതിയ കല്ലറയിൽ വെച്ചു." (മത്തായി. 27:59,60) വിശുദ്ധ മർക്കോസു് ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ എഴുതിയ സംക്ഷിപ്തവൃത്താന്തത്തിൽ കാണുന്നതിങ്ങനെയാണു്: "യോസേഫ് ഒരു ശീല വാങ്ങി അവനെ ഇറക്കി ശീലയിൽ ചുറ്റിപ്പൊതിഞ്ഞു്,.....കല്ലറയിൽ വെച്ചു." (മർക്കോസു്—15:46) വിശുദ്ധ ലൂക്കോസു് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. "ശരീരം ഇറക്കി ഒരു ശീലയിൽ പൊതിഞ്ഞു്.....കല്ലറയിൽ വെച്ചു." (ലൂക്കോ. 23:53) യേശുവിന്റെ അതിസമീപവർത്തിയായിരുന്ന വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറയുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്: "നിക്കോദിമോസു് ഏകദേശം നൂറു റാത്തൽ മീറും അകിലും കൊണ്ടുള്ള ഒരു സുഗന്ധക്കൂട്ടു കൊണ്ടുവന്നു. അവർ യേശുവിന്റെ ശരീരം എടുത്തു യഹൂദന്മാർ ശവമടക്കുന്ന മട്ടുപ്രകാരം അതിനെ സുഗന്ധവർഗ്ഗത്തോടുകൂടി ശീല പൊതിഞ്ഞുകെട്ടി." (യോഹന്നാൻ 19:34—40)

അരിമഥ്യയിലെ യോസേപ്പു കാൽവറിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ നേരം വളരെ വൈകിയിരുന്നതായും, പീലാത്തോസിൽനിന്നു നിയമാനുസരണമായ ചടങ്ങുകളോടുകൂടി അനുവാദകല്പന വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടു മൃതശരീരം കുരിശിൽനിന്നു് ഇറക്കിയപ്പോഴേയ്ക്കും സന്ധ്യ കഴിഞ്ഞിരുന്നതായും, വിശുദ്ധ മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നു കാണാം. അതിനും പുറമെ, ശബ്ബത്തിന്റെ തലേദിവസമായിരുന്നതിനാൽ വേലകളെല്ലാം വേഗത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമായിരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു യഹൂദമട്ടുപ്രകാരമുള്ള സംസ്കാരാചാരങ്ങളെല്ലാം യഥാവിധി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമായ സാവകാശം, നിക്കോദിമോസിനും യോസേഫിനും, വേണ്ടപോലെ ലഭിച്ചിരിക്കാനിടയില്ലാത്തതിനാൽ, അപ്പോൾ ചെയ്യാവുന്നതെല്ലാം ക്ഷണത്തിൽ നിർവ്വഹിച്ചശേഷം, ബാക്കി ചടങ്ങുകൾ ശബ്ബത്തിന്റെ പിറ്റേദിവസം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനായി നീട്ടിവെച്ചിരുന്നിരിക്കാനാണിടയുള്ളതു്. അന്നത്തെ സാഹചര്യങ്ങളും സംഭവഗതികളും ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ച വിധത്തിലായിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ള നമ്മുടെ അഭ്യൂഹത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന വിശുദ്ധ മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. "ശബ്ബത്തു കഴിഞ്ഞ ശേഷം

മഗ്ദലക്കാരത്തി മറിയയും യാക്കോബിന്റെ അമ്മ മറിയയും ശലോമയും ചെന്ന് അവനെ പൂശേണ്ടതിനു സുഗന്ധവർഗ്ഗം വാങ്ങി." (മർക്കോ. 16:1). ശബ്ബത്തിനു ശേഷം, മൃതശരീരത്തിന്മേൽ പൂശേണ്ടതിനു സുഗന്ധവർഗ്ഗവുമായി സ്ത്രീകൾ കല്ലറയ്ക്കൽ ചെന്നു എങ്കിൽ, ശവസംസ്കാരത്തിനു മുൻപുള്ള സുഗന്ധലേപനകർമ്മം യഥാവിധി പൂർത്തിയായിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്ന് അവർക്ക് അറിയാമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കാമല്ലൊ. അങ്ങനെയെങ്കിൽ യോസേഫും നിക്കോദീമോസും സുഗന്ധക്കൂട്ടുകൊണ്ടു ചെയ്തതു് എന്തായിരുന്നിരിക്കും? വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണ്:—

"അവർ യേശുവിന്റെ ശരീരം എടുത്തു് അതിനെ സുഗന്ധവർഗ്ഗത്തോടുകൂടെ ശീല പൊതിഞ്ഞു കെട്ടി." ആ സന്ദർഭത്തിലെ സംഭ്രമവും ശബ്ബത്തു സാമീപ്യം കൊണ്ടുള്ള തിടുക്കവും കൂടെ അനുസ്മരിക്കുന്ന പക്ഷം, അവർ സുഗന്ധക്കൂട്ടു് ആ നിർമ്മല ശീലയിൽ ഒഴിച്ചു മൃതശരീരം പൊതിഞ്ഞു കെട്ടുകയല്ലാതെ, കൂടുതലായി ഒന്നും ചെയ്തിരുന്നില്ല എന്നു ബോധ്യമാകുന്നതാണു്. സുഗന്ധവർഗ്ഗത്തോടുകൂടി ശീല പൊതിഞ്ഞുകെട്ടി എന്നു തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതിന്റെ സ്പഷ്ടമായ അർത്ഥം, സുഗന്ധവർഗ്ഗം ശരീരത്തിൽ പൂശിയില്ല; നിർമ്മല ശീലയിൽ തളിക്കുക മാത്രം ചെയ്തു എന്നാണു്. ഏതായാലും യഹൂദാചാരമനുസരിച്ചുള്ള ശവസംസ്കാരകർമ്മത്തിന്റെ സാരഭാഗം ഇതുമൂലം അവർ നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.

ശബ്ബത്തിൽ, പിറേറദിവസത്തേക്കു നീക്കിവെച്ചിരുന്ന അനന്തരകർമ്മങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു സുഗന്ധവർഗ്ഗവുമായി സ്ത്രീകൾ കല്ലറയ്ക്കൽ എത്തിയപ്പോൾ യേശുക്രിസ്തു മരിച്ചവരിൽനിന്നു പുനരുത്ഥാനം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു. പുനരുത്ഥാനവിവരം സ്ത്രീകളിൽനിന്നു ഗ്രഹിച്ച ശിഷ്യന്മാരിൽ പത്രോസും, യോഹന്നാനും കല്ലറയ്ക്കൽ ഓടിയെത്തി, അതിനുള്ളിൽ കടന്നപ്പോൾ "ശീലകൾ കിടക്കുന്നതും അവന്റെ തലയിൽ മുറുകിയിരുന്ന റൂമാൽ ശീലകളോടുകൂടെ കിടക്കാതെ വേറിട്ട് ഒരിടത്തു ചുരുട്ടി വച്ചിരിക്കുന്നതും കണ്ടു." (യോഹന്നാൻ 20—7). ഈ ശീലയുടെ അനന്തരചരിത്രം അജ്ഞാതമാണ്. ആദിമസഭയിൽ തത്സംബന്ധമായ വല്ല പാരമ്പര്യജ്ഞാനവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലാണെന്നു പിന്നീട് ഇതിനെപ്പറ്റി ചരിത്രപ്രധാനമായ ഒരു സൂചന ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശുമരണാനന്തരസംഭവങ്ങളെയും, പുനരുത്ഥാനദിനത്തിലെ ശവകുടീരസ്ഥിതിയെയും പറ്റി മേല്പറഞ്ഞ സുവിശേഷഭാഗങ്ങളിലുള്ള വിവരങ്ങളും, തിരുശ്ശീലയെപ്പറ്റി ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളും തമ്മിൽ വളരെ പൊരുത്തമുള്ളതായിക്കാണാം. ക്രൂശിൽനിന്നു താഴെ ഇറക്കിയ ശരീരം—കഴുകി വെടിപ്പാക്കാത്തതും ദണ്ഡനപ്രയോഗങ്ങളുടെയും പീഡാനുഭവങ്ങളുടെയും ലക്ഷ്യങ്ങളുള്ളതുമായ ഒരു നഗ്നശരീരം—സുഗന്ധതൈലം വാരിക്കോരി തളിച്ച ഒരു പുതിയ നിർമ്മലശീലയിൽ പൊതിഞ്ഞുവെച്ചതായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. എല്ലാ ചടങ്ങുകളും വളരെ ദ്രുതഗതിയിൽ നടത്തിയതായും കാണുന്നു. ആ സമയത്തു തന്നെ പ്രതിഷ്ഠായ ശീലയിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞശേഷമേ അതു ദൃശ്യമായി ഭവിച്ചുള്ളൂ എന്നാണു ശാസ്ത്രജ്ഞാഭിപ്രായം.

അരിമഥ്യയിലെ യൗസേപ്പു നൽകിയ പ്രസ്തുത നിർമ്മലശീലയെപ്പറ്റി സുവിശേഷങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഞായറാഴ്ച അതിരാവിലെ തുറക്കപ്പെട്ട കല്ലറയിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിനുള്ളിലെ സ്ഥിതികൾ നേരിട്ടു കണ്ടു ബോധിച്ച രണ്ടു് അപ്പോസ്തോലന്മാരിൽ ഒരാളായ വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ, മൃതശരീരം പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിയിരുന്ന ശീലകൾ മുഴുവിച്ചിരുന്ന പ്രത്യേകസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. "റൂമാൽ" എന്നോ തുവാല എന്നോ തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഗ്രീക്കു പദത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ അർത്ഥം "മൃതശരീരാവരണം" അഥവാ 'ശവവസ്ത്രം' എന്നാണു്. ആ ശീല മറ്റു തുണികളുടെ കൂടെയല്ല, നേരെ മറിച്ചു വൃത്തിയായി മടക്കി വേറെ മാറ്റിവെച്ചിരുന്നതായി കണ്ട എന്നാണല്ലൊ പ്രസ്തുത ദൃക്സാക്ഷി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. മൃതശരീരത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്ന മറ്റു ശീലകളെല്ലാം കെട്ടഴിയാതെ തന്നെ അവിടവിടെ കിടന്നെങ്കിലും, ഈ പ്രത്യേക ശീല അമാനുഷികശക്തി മുഖാന്തിരം മാറ്റിവെച്ചിരുന്നതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. ഈ സംഭവത്തിന്റെ സാരാർത്ഥമായിരുന്നിരിക്കാം യേശുവിന്റെ പുനരുത്ഥാനത്തെപ്പറ്റി വിശുദ്ധ യോഹന്നാനു ബോധ്യം വരുത്തിയതു്.

സുവിശേഷങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിവരങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു അപൂർവ്വ ലക്ഷ്യമെന്ന നിലയിൽ ഇതു് അത്യന്തം വിലയുള്ളതാണു്. മാത്രമല്ല, ഇതിൽ നിന്നു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന "മായാമയ"വും, അത്യത്ഭുതകരവുമായ ഫോട്ടോകൾ, സുവിശേഷകന്മാരുടെ പരിമിതവിവരണങ്ങളെ വിശദമാക്കുകയും, അവരുടെ വൃത്താന്തങ്ങൾ ശരിയാണെന്നു ഗണ്യമായി സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. യേശുവിനെ ചമ്മട്ടികൊണ്ടു് അടിച്ചു എന്നുള്ളതിനു് ഇതിൽ കൂടുതലൊരു തെളിവു കിട്ടാനില്ല. ശരീരമാസകലം, മാർവ്വിടത്തും പുറത്തും ചമ്മട്ടിയേറുവടുക്കൾ ധാരാളം കാണാനുണ്ട്. അക്കാലത്തു് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ചമ്മട്ടിയുടെ ആകൃതി പോലും ഈ മുറിവായയിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണെന്നും, "ഹെർകുലേനിയം" കാഴ്ചബംഗ്ലാവിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചമ്മട്ടിയോടു് ഇതു ശരിയ്ക്കു യോജിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമാണു പരിശോധകന്മാർ സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നതു്.

ഗുരുതരമായ മുറിവുകൾ തിരുശ്ശീലയിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്നതു പരിശോധിച്ചാൽ, സാധാരണ ചിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലെയല്ലെന്നുള്ളതു വിശേഷവിധിയായിട്ടുള്ള ഒരു വസ്തുതയാണു്. തല മുഴുവൻ മൂടിക്കിടക്കുന്ന ഒരു മൽ

ത്തൊപ്പി വെച്ചിരുന്ന ലക്ഷണങ്ങളാണ പ്രസ്തുത ഛായയിൽ കാണുന്നത്. സുവിശേഷങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വലിയ മുറിവു വലത്തെ തോളിലുണ്ടായിരുന്നതായി ഛായയിലുള്ള ഒരു കറുത്ത ചിഹ്നം കൊണ്ട് ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഭാരമുള്ള മരക്കുരിശ് വഹിച്ചുണ്ടായ പരുക്കായിരിക്കാം ഇത്. കൈകളിൽ ആണിതറച്ചുണ്ടായ പഴുതുകൾ കൈപ്പത്തിയിലല്ല കൈയുടെ കഴയിലാണ്. ശരീര ഘടനാവിജ്ഞാനീയപ്രകാരം ഇതിന്റെ കാരണവും സുഗ്രാഹ്യമാണല്ലോ. കാലിലെ ആണിത്തുളകൾ പരിശോധിച്ചിട്ട, രണ്ടു കാലിനും കൂടി ഒറ്റയൊരാണി മാത്രമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതെന്നും കുരിശിൽ വച്ചു തറച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മരക്കുട്ടയിന്മേൽ കാലുകൾ താങ്ങിവെച്ചാണ് ആണിയടിച്ചു കയറ്റിയതെന്നും തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ കാലുകൾ കുരിശിൽ വെച്ചു തറയ്ക്കുന്നതിനു പറ്റിയ ഇതര മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഊഹ്യമല്ലല്ലോ. മാർവ്വിൽ കുന്തം തറച്ചുണ്ടായ മുറിവു വലത്തു ഭാഗത്തു് ഒരു വശത്തേക്കല്പം ചാഞ്ഞു കാണുന്നു.

ബാൺസിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖം പലമടങ്ങു വലിപ്പപ്പെടുത്തിയ ഒരു ചിത്രം ചേർത്തിട്ടുള്ളതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. തിരുശ്ശീലയിലെ പ്രതിഛായയുടെ ഈ വിപുലരൂപവും (enlargement) അനേക ശതാബ്ദങ്ങളായി ക്രൈസ്തവ ചിത്രകലാകാരന്മാർ ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും, സർവ്വലോകത്തിലും സുപരിചിതവുമായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖഛായയും തമ്മിൽ ആശ്ചര്യകരമായ സാമ്യമുണ്ട്. യേശുവിന്റേതെന്നു പരക്കെ വിശ്വസിച്ചു പോരുന്ന ഈ പാരമ്പര്യചിത്രം ചിത്രകാരന്മാർക്കു ലഭിച്ചതു് എവിടെ നിന്നായിരിക്കാം? പ്രതിമകളും പ്രതിരൂപങ്ങളും യഹൂദന്മാർക്കു നിഷിദ്ധങ്ങളായിരുന്നു. ആദിമ ശതാബ്ദങ്ങളിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആരാധനാസ്ഥലങ്ങളായിരുന്ന കല്ലറകളിൽ നിന്നു യാതൊരു ലക്ഷ്യവും ലഭിക്കുന്നില്ല. എന്നിട്ടും, നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആകസ്മികമായി ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖത്തിന്റെ ഒരു രൂപം ക്രൈസ്തവചിത്രങ്ങളിൽ പ്രദർശിതമായി. അനന്തരകാലങ്ങളിൽ പല ചിത്രകാരന്മാർ അതു പകർത്തുകയും പരിഷ്കരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. യരുശലേമിൽ ശ്രദ്ധമായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന 'തിരുശ്ശീലവശീല' അന്നത്തെ റോമാസാമ്രാജ്യതലസ്ഥാനമായിരുന്ന കുസ്തന്തീനോസ്പോലീസിലേക്കു മാറ്റിയതു നാലാം ശതാബ്ദത്തിലായിരുന്നെന്നും, പ്രസ്തുത ശീലയിൽ പതിഞ്ഞിരുന്ന ഛായയിൽ നിന്നു് ഇപ്പോൾ നാം കാണുന്ന രൂപത്തിലുള്ള ഒരു ചിത്രം ലഭിക്കാനിടയായി എന്നുമാണ് ഇതെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാർക്കുള്ള അഭിപ്രായം.. ഭാരമുള്ള കുരിശു തോളിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു കാൽവറി കുന്നിന്മുകളിലേക്കു നടന്നുപോയ യേശു, വഴിമദ്ധ്യേ തളർന്നു വീണപ്പോൾ വിശുദ്ധയായ വെറോനിക്കാ എന്നൊരു സ്ത്രീരത്നം, സുഗന്ധതൈലങ്ങൾ തളിച്ച ഒരു തുവാല കൊണ്ടു യേശുവിന്റെ വിയർത്തൊലിച്ച മുഖം മൃദുവായി ഒപ്പിയപ്പോൾ ആ തുവാലയിൽ യേശുവിന്റെ മുഖഛായ അത്ഭുതകരമായി പതിഞ്ഞിരുന്നു എന്നൊരു പാരമ്പര്യകഥ ക്രൈസ്തവസഭയിൽ ആദ്യകാലം മുതലെ ഉള്ളതാണ്. ഈ തുവാലയിൽ നിന്നാണ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖത്തിന്റെ രൂപം ചിത്രകാരന്മാർക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും ഒരു അഭിപ്രായം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും വിയർപ്പുണങ്ങിയ ശരീരത്തോടു പതിഞ്ഞതും സുഗന്ധവർഗ്ഗം തളിച്ചതുമായ ഒരു നിർമ്മലശീലയിൽ അങ്കിതമായ ഛായയായിരുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ചിത്രം ആദ്യമായി ആലേഖനം ചെയ്ത ചിത്രകാരന്മാരുടെ ഏകയടിസ്ഥാനം എന്നു വരുന്നതു് ഒരു നിസ്സാരകാര്യമല്ലല്ലൊ. ഇങ്ങനെ ഛായങ്ങൾ വസ്തുഖണ്ഡങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുമോ എന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി രസതന്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമില്ല.

ഛായാഗ്രഹണയന്ത്രം മുഖേന ഫോട്ടൊരൂപങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുമ്പോൾ സ്ഫടികഫലകത്തിൽ പതിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പ്രഥമ ചിത്രം അഥവാ നെഗറ്റീവു് ഒരു വിപരീത ചിത്രമാണ്. പ്രസ്തുത നെഗറ്റീവിൽ നിന്നു കടലാസിൽ മുദ്രണം ചെയ്തെടുക്കുന്നതു മാത്രമാണു ശരിയായ രൂപം. എന്നാൽ തിരുശ്ശീലയിലുള്ള ഛായയുടെ ഫോട്ടൊ എടുക്കുമ്പോൾ കണ്ണാടിയിൽ കിടക്കുന്ന നെഗറ്റീവു തന്നെ യേശുവിന്റെ അസൽ ചിത്രമായി കാണുന്നുണ്ടെന്നും, ആസ്ഥിതിക്കു് ശീലയിലുള്ള ഛായ ഒരു നെഗറ്റീവു ഫോട്ടൊ ആണെന്നും മുമ്പെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ "നെഗറ്റീവു" തന്നെയാണു യേശുവിന്റെ സാക്ഷാൽ ഫോട്ടൊ. അതു വീണ്ടും കടലാസിൽ പകർത്തേണ്ട ആവശ്യമേയില്ല. ഇങ്ങിനെ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ചിത്രം ഏറെക്കുറെ മങ്ങിയതാണെങ്കിലും ഏറ്റവും വിചിത്രവും അത്യാശ്ചര്യകരവുമായ ഒന്നു തന്നെയാണ്, ചിത്രത്തിൽ കാണുന്ന മുഖത്തു പീഡാനുഭവത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ജീവിതത്തിൽ വിജയം പ്രാപിക്കയും മരണത്തിന്മേൽ ജയഘോഷം നടത്തുകയും ചെയ്ത ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ പ്രശാന്തഗംഭീരമായ മുഖഭാവമാണ് അതിൽ ദൃശ്യമാകുന്നതു്.

ഒരു പുരാതന സംഭവത്തെപ്പറ്റി പത്തൊമ്പതു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു ശേഷം പുതിയ പുതിയ തെളിവുകൾ ലഭിക്കുക എന്നുള്ളതു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമായ ഒരു കാര്യമല്ല. എങ്കിലും നവീനശാസ്ത്രം, അപ്രതീക്ഷിതമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു നവംനവങ്ങളായ തെളിവുകൾ കണ്ടു പിടിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. ആധുനിക ശാസ്ത്രപര്യവേക്ഷകന്മാരുടെ അക്ഷീണയത്നഫലമായി ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നൂതനരേഖകൾ, പഴയകാലം മുതൽക്കേ നാം വിശ്വസിച്ചു പോരുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ സത്യത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയത്രെ ചെയ്യുന്നതു്. ആധുനിക വിജ്ഞാനത്തിനു് അതതു കാലം എന്തെല്ലാം ഭേദഗതികൾ ഉണ്ടായാലും, വേദപുസ്തകത്തിലെ വസ്തുതകൾ പൂർവ്വാധികം ഉറപ്പായി സംസ്ഥാപിതമാകുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

IX. "ഒമ്പതു" 9.

(പുത്തേഴത്തു രാമൻമേനോൻ ബി. ഏ., ബി. എൽ.)

ഒമ്പതു വലിയ ദ്വാരങ്ങളോടും (നവദ്വാരങ്ങൾ) ലക്ഷോപലക്ഷം സുഷിരപംക്തികളോടും (രോമകൂപങ്ങൾ) കൂടിയ ഒരു ഓട്ടപ്പാത്രമായ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ വായുപ്രായമായ ജീവൻ ചോർന്നു പോകാതെ ഉൾക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു ചോദിച്ചാൽ, നവഗ്രഹങ്ങളും കോടാനുകോടി നക്ഷത്രങ്ങളും കപ്പിയും കയറും കൊളുത്തും ചങ്ങലയും കൂടാതെ ആകാശപ്പരപ്പിൽ തൂങ്ങി നിൽക്കുന്നതു് ഏതു ശക്തികൊണ്ടോ, ആ ശക്തിയുടെ വൈശിഷ്ട്യത്താൽ മാത്രം എന്നേ ഉത്തരം പറഞ്ഞു കൂടൂ. ആകാശത്തിലെ ജ്യോതിർഗ്ഗോളങ്ങളിൽ ഈ ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാധാന്യം നവഗ്രഹങ്ങൾക്കു് ആയതുകൊണ്ടായിരിക്കണം, മനുഷ്യക്കു നവദ്വാരങ്ങൾ കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. അങ്ങിനെ നോക്കുമ്പോൾ നമുക്കു് ഒമ്പതു് അശേഷം അനാദരിക്കപ്പെടാവുന്ന ഒരെണ്ണമല്ലെന്നു് എണ്ണാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ആ ഒമ്പതിനെക്കുറിച്ചാണു് ഈ ലേഖനം.

പത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെ ഇത്ര മനോഹരിത്വവും ശ്രേഷ്ഠതയും തികഞ്ഞ ഒരു എണ്ണം വേറെ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ഒന്നാമത്തെ ഒറ്റയെന്നു പറയാവുന്ന മൂന്നിനെ അതുകൊണ്ടുതന്നെ പെരുക്കിയാൽ കിട്ടുന്ന ഈ ഒമ്പതു്, എണ്ണങ്ങളുടെ രാജ്ഞിയായി മറ്റു് എണ്ണങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ പ്രശോഭിക്കുന്നു. അതു് ഒറ്റയുടെ അതിർത്തിയേയും, ഏകസ്ഥാനത്തിന്റെ അറ്റത്തേയും കുറിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, ചക്രവാളത്തെപ്പോലെ മോഹനവും എല്ലാറ്റിന്റെയും അവസാനവുമാകുന്നു. എണ്ണങ്ങളുടെ ആരോഹണത്തിൽ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തെ കുറിക്കുന്ന ഒമ്പതിനെ, അഗ്നിയുടെ അംശമായും, മനുഷ്യക്കു് ഒമ്പതു "പഞ്ചമാസ"ത്തെ ഗർഭധാരണമുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിനെ 'സമാപ്തി'യുടെ അടയാളമായും, പരിപൂർണ്ണതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന മൂന്നിന്റെ ത്രിഗുണരാശിയായതുകൊണ്ടു പൂർണ്ണതയുടെ പ്രദർശനമായും, മറ്റും യവനന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒമ്പതിനെക്കുറിച്ചു പല പ്രതിപാദനങ്ങളുമുണ്ടു്.

ആകൃതിയും ആകാരവും അശ്രാന്തം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെങ്കിലും ഒരിക്കലും നാശം സംഭവിക്കാത്തതായ "വസ്തു" (Matter) ആണു് ഈ ഒമ്പതു്. ഇതാ നോക്കുക. ഈ ഒമ്പതിനെ നാം എന്തു കൊണ്ടൊക്കെ പെരുക്കിയാലും വേണ്ടില്ലാ, ആ പെരുക്കിക്കിട്ടുന്ന സംഖ്യയിലെ എണ്ണങ്ങളെ കൂട്ടി നോക്കിയാൽ എന്നും നമുക്കു കിട്ടുന്ന ആകെത്തുക ഒമ്പതുതന്നെയായിരിക്കും. ഉദാഹരിക്കാം. ഒമ്പതിനെ മൂന്നുകൊണ്ടു പെരുക്കിയാൽ കിട്ടുന്ന ഇരുപത്തി ഏഴിലെ രണ്ടും ഏഴും കൂടി കൂട്ടിയാൽ ഉണ്ടാകുന്നതു വീണ്ടും ഒമ്പതുതന്നെയാണു്. ഒമ്പതിനെ പതിനെട്ടുകൊണ്ടു പെരുക്കിയാൽ കിട്ടുന്ന നൂറ്റിഅറുപത്തിരണ്ടിലെ അക്കങ്ങളായ ഒന്നും ആറും രണ്ടും കൂട്ടിയാൽ കിട്ടുന്നതു വീണ്ടും ഒമ്പതു തന്നെയാണു്. ഇപ്രകാരം ഏതുകൊണ്ടെങ്കിലും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുക. ഒടുവിൽ എല്ലാം ബ്രഹ്മമയം എന്നു പറഞ്ഞപ്രകാരം സർവ്വം നവമയംതന്നെ! ഈ മഹത്വം, മാഹാത്മ്യം, മറൊരു എണ്ണത്തിനുമില്ല. അതു കൊണ്ടാണു് ഒമ്പതു് എന്തുയും എണ്ണപ്പെട്ടതായതു്. എല്ലാറ്റിലും എവിടെയും എന്നും ഉള്ള ചൈതന്യമേതോ അതുതന്നെയാണു് ഈ ഒമ്പതു്.

ഏതു രാജ്യക്കാരുടെ പുരാണങ്ങളിലും നടവടികളിലും ഒമ്പതിന്റെ അപദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു വർണ്ണിച്ചും വിവരിച്ചും കാണാം. "ജോൺ ഹെയിഡൻ" 1662-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള "പരിശുദ്ധ മാർഗ്ഗദർശിക" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒമ്പതിനെക്കുറിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു കാണുന്നു:—"ഒരു വെള്ളിത്തകിടിന്മേൽ ഒമ്പതു് എന്നു എഴുതി കൈയിൽ വെച്ചാൽ അയാൾ മറ്റുള്ളവർക്കു് അദൃശ്യനായി ഭവിക്കും. (ഹിന്ദുക്കളുടെ തിരസ്കരണി മന്ത്രത്തിൽ ഈ ഒമ്പതിനു തന്നെയാണത്രെ പ്രാധാന്യം) നവമത്തിനു നവനീതാംഗികളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയുണ്ടു്. ക്രിസ്തുഭഗവാൻ അന്ത്യശ്വാസം കഴിച്ചതു് ഒമ്പതാമത്തെ മണിക്കൂറിലാണു്. ഒമ്പതാം ദിവസമാണു പൌരാണികന്മാർ ശവം മറവു ചെയ്തിരുന്നതു്. ജോവ് (ദൈവം) നുമസ്സു് (പ്രവാചകനു) നിയമോപദേശം ചെയ്തതു് ഒമ്പതു കൊല്ലം കൊണ്ടാണു്. ചെങ്കുത്താന്റെ പ്രതിപുരുഷനെന്നു സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന "ഓഗ്" എന്ന രാജാവിനു് ഒമ്പതടി ഉയരമുണ്ടായിരുന്നു. സാംക്രമികരോഗങ്ങളുടെ നിവാരണത്തിലും, ആരോഗ്യവർദ്ധനവിലും ഒമ്പതിനു നല്ല സ്ഥാനമുണ്ടു്. അതിന്റെ ജ്ഞാനം കൊണ്ടാണു "പ്ലൈറ്റോ" ഒമ്പതിനേ ഒമ്പതുകൊണ്ടു പെരുക്കിക്കിട്ടുന്ന എൺപത്തിഒന്നാം വയസ്സിൽ മരണം വരിച്ചതു്."

ഗ്രീക്കുകാക്കു് ഒമ്പതു കലാദേവികൾ (Muses) ഉണ്ടായിരുന്നു. "സബീനാ"ക്കാർക്കും "എട്രൂസ്ക്കർക്കും" ഒമ്പതു ദൈവങ്ങളായിരുന്നു. മെക്കാളെ പ്രഭുവിന്റെ "ഹൊറെഷ്യസ്" എന്ന കവിതയിൽ ഒരിടത്തു് "ഒമ്പതീശ്വരന്മാരെ പിടിച്ചു ഞാൻ ആണയിട്ടുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. "കോംടി"യുടെ "കിഴക്കൻ കഥകൾ" നോക്കിയാൽ പൌരസ്ത്യരുടെ ആതിഥ്യത്തിന്റെയും ഔദാര്യത്തിന്റെയും പരമകാഷ്ഠ ഒമ്പതു വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടുള്ള സ്വീകരണമായിരുന്നു എന്നു കാണാം. ഒമ്പതുതരം വിശിഷ്ടരത്നങ്ങളും (നമ്മുടെ നവരത്നങ്ങൾ തന്നെ), ഒമ്പതുതരം ചെങ്കുത്താന്മാരും, ഒമ്പതുതരം തന്നെ ദൈവഭൂതന്മാരും, ഉണ്ടായിരുന്നതായി "ബാറ്റു്" എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ "മാഗസ്സ്" എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. റോമൻകാർ

ആൺകുട്ടി ജനിച്ച ഒമ്പതാം ദിവസം വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു ശുദ്ധി കർമ്മം നടത്താറുണ്ട്. ആ ക്രിയയുടെ അധിദേവതയുടെ പേരു തന്നെ ഒമ്പതിനെ കുറിക്കുന്ന "നങ്ങിനാ" എന്നായിരുന്നു (നയൺ—ഒമ്പതു). മരിച്ച ആളുകളുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഒമ്പതാംകൊല്ലം, റോമാക്കാർ "നോവനാലിയ" എന്ന പേരിൽ ഒരു അടിയന്തിരം നടത്തി വന്നിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഒരവശിഷ്ടമാണ് ഇന്നും റോമൻകത്തോലിക്കർക്കു പരിചയമുള്ള "നിവാന്നീസ്സ്" പെരുന്നാൾ (Neavaines). "മേയിസൺസു"കാരുടെ സംഘത്തിൽ ഒമ്പതു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട നായകന്മാരുണ്ട്. അവിടെ ഒമ്പതു പുഷ്പങ്ങളും, ഒമ്പതു ദീപങ്ങളും, ഒമ്പതു കട്ടകളും പ്രമാണപ്പെട്ടവയാകുന്നു. മുഹമ്മദന്മാർക്കു ദേവനാമങ്ങൾ തൊണ്ണൂറാണ് ഒമ്പതാണത്രെ. യഹൂദന്മാർ പറയുന്നു, ഒമ്പതു പ്രാവശ്യം ദൈവം ഭൂമിയിലേക്കിറങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന്. പൌരാണികവഴക്കാരിൽ പലർക്കും ഒമ്പതിനെ, പ്രത്യേകിച്ചും ഒമ്പതിന്റൊമ്പത്=എൺപത്തിയൊന്നിനെ വളരെ ഭയമായിരുന്നു. അതു ചഞ്ചലത്വത്തേയും നിർഭാഗ്യത്തേയും കുറിക്കുന്നു എന്നാണവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നതു്. യൂദന്മാരുടെ ഒന്നാമത്തെ ക്ഷേത്രവും രണ്ടാമത്തെ ക്ഷേത്രവും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു് ഒമ്പതാംതിയ്യതിയിലാണ്. ഇന്നും "അബ്" മാസത്തിൽ ഒമ്പതാംദിവസം അസ്തമിക്കുന്നതുവരെ യൂദന്മാർ "താലിത്ത്" ധരിക്കുകയില്ല. യഹൂദന്മാരുടെ "പരദീസ"യിൽ ഒമ്പതു മഹാത്മാക്കളാണ് ജീവനോടുകൂടി പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബൈബിളിലെ സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെ 145-ാംവാക്യത്തിൽ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നതിനു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കാരണങ്ങൾ ഒമ്പതാകുന്നു.

വിക്രമാദിത്യന്റെ പണ്ഡിതസദസ്സിൽ ഒമ്പതു മഹാകവികളാണ് കേളിയാടിയിരുന്നതു്. ശ്രീരാമ "നവമി", രാമാവതാരദിവസത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തിൽ ഒമ്പതിനുള്ള സ്ഥാനത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. ജ്യോത്സ്യന്മാർക്കു മാത്രമല്ല, ജ്യോതിഷത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു മുഴുവനും, ഭാഗ്യസ്ഥാനം ഒമ്പതാമത്തേതാണ്. ഭാഗ്യാധിപന്റെ സ്ഥാനമായ ഒമ്പതിനെ ആദരിക്കുന്നതിലും അനുസരിക്കുന്നതിലും ഒട്ടും അസാംഗത്യമില്ല. ഒമ്പതു, ഭാഗ്യത്തിന്റെ ഒരപരനാമമാണെന്നുകൂടി പറയാം.

ഭാഗ്യവാന്മാരെല്ലാം, അഥവാ ഭാഗ്യസിദ്ധിക്കു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം, ഒമ്പതിനെ കുമ്പിടുന്നതുപോലെ, രസികന്മാരാകാൻ മോഹിക്കുന്നവരെല്ലാം ഒമ്പതിനെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കുന്നു, ആരാധിക്കുന്നു. നവരസങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെപ്പോലും ഉപേക്ഷിക്കുന്നവനു പൂർണ്ണമായ രസികത്വം കൈവരുന്നതല്ലല്ലൊ. നവരസങ്ങളും നവദ്വാരങ്ങളും നവഗ്രഹങ്ങളും തമ്മിൽ പരസ്പരം വല്ല സംബന്ധവുമുണ്ടോ എന്നു് ആരായുന്നതു് അനാവശ്യമാകയില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. നവംനവങ്ങളായ പല കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും ദിവാനിശം പുറത്തുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു്, ഇവയുടെ എല്ലാം അടിയിൽക്കൂടി പായുന്ന ഒമ്പതിന്റെ മാഹാത്മ്യവും ഒരിക്കൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൂടെന്നില്ല. ഒമ്പതിന്റെ കൂടി ഒന്നുകൂടിയാൽ അതിന്റെ രൂപനാമങ്ങൾക്കും ബലാബലങ്ങൾക്കും വന്നുചേരുന്ന വ്യത്യാസവും, സ്ഥാനവലിപ്പവും എത്ര വിപുലതരമാണെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കും. പത്തിന്റെ പരപ്പിലേക്കു് എടുത്തുചാടുവാൻ കാലുയർത്തി നിൽക്കുന്ന ഒമ്പതിനെ ഒന്നു തൊട്ടാൽ മതി, അപ്പോൾ അതു പത്തായിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ അതിന്റെ നിലതെറ്റി, വിലമാറി, ഫലം വ്യത്യസ്തമായി. പഠിപ്പു മുഴുവനും തറവാട്ടുചെലവുകൊണ്ടു നടത്തി, ഉന്നത പരീക്ഷാബിരുദം സമ്പാദിച്ചു്, അവിവാഹിതനായി വിളങ്ങുന്ന നായർ തറവാട്ടിലെ ഒരു യുവാവിനെപ്പോലെ പ്രശോഭിക്കുന്ന ഒമ്പതു്, ആ നായർ ചെറുപ്പക്കാരൻ തന്റെ സംബന്ധത്തിനു ശേഷം—പലപ്പോഴും, തറവാട്ടുകാരുടെ അഭിപ്രായത്തിനെതിരായി ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ത്രീവ്യക്തിയെ സംബന്ധംചെയ്തതിനു ശേഷം—പിറന്ന കുടുംബത്തെ മറന്നും ധിക്കരിച്ചും, തന്റെ ആപുതിയ സ്ഥാനാരോഹണത്തിൽ തന്നത്താൻ മറന്നും, അമ്മ പെങ്ങന്മാരെപ്പോലും ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളുന്നതുപോലെ, നമ്മുടെ ഒമ്പതും പുതിയ ഒന്നിനോടു ചേരുമ്പോൾ നിലതെറ്റി, സ്ഥാനം മാറി, അത്യന്തഭാവഹമായ വിധത്തിൽ രൂപാന്തരപ്പെട്ടുപോകുന്നു! അതു് ഒമ്പതിന്റെ കുറവാണെന്നോ ഒന്നിന്റെ കുറവാണെന്നോ പറകവയ്യെങ്കിലും, ഒമ്പതും ഒന്നും കൂടിയാൽ പത്താകാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ടുള്ള ആ പത്തു്—ആപത്തുകളാണെങ്കിൽ—അനുഭവിക്കുകയേ ഗത്യന്തരമുള്ളുവെന്നും നിർച്ചിവാദമാണ്. എന്തോ ഒന്നില്ലാഞ്ഞതുകൊണ്ടാണു് ഒമ്പതു പത്താവാഞ്ഞതു് എന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും, ഒന്നിന്റെ സംബന്ധമാണു് ഒമ്പതിനെ പത്താക്കിയതെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലതു്! ഒന്നിനെ ഒന്നായും ഒറ്റയായും ഓർക്കാൻ ഒക്കുന്നവർക്കു് ഏതു് ഓളത്തിലും ഒട്ടും ഭയപ്പെടുവാനില്ല.

ഒന്നായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായ ത്രിമൂർത്തികളെ മുമ്മൂന്നായി വിഭജിച്ചതിലുള്ള വിഭാഗങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ഈ ഒമ്പതിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഓരോന്നും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ കഷണങ്ങളും, ഒന്നിച്ചുള്ള ഒമ്പതു സാക്ഷാൽ ബ്രഹ്മംതന്നെയുമാകുന്നു. ബ്രഹ്മാവിനേയും ബ്രാഹ്മണരേയും അപലപിക്കുന്ന ആധുനികന്മാർ, പ്രമേഹക്കാർക്കല്ലാതെ ആരോഗ്യവാന്മാർക്കു പഞ്ചസാര ആപൽകരമല്ലെന്നു പ്രത്യേകം ധരിച്ചു്, ആരാധകന്മാരിൽ ചിലരുടെ അസംബന്ധപ്രലപനങ്ങളെ ആദർശത്തിന്റെ അപശബ്ദങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു്, ആ സന്തുഷ്ടിയും ആപത്തും വരുത്തിക്കൂട്ടരുതെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഒമ്പതിൽ ആ വകയൊന്നുമില്ല. രസികന്മാരും ഭാഗ്യവാന്മാരും ആരാധിക്കുന്ന ഒമ്പതു്, ആരുടേയും ആദരത്തെ അർഹിക്കുന്നു. "ദൈവത്തിനുള്ളതു ദൈവത്തിനും കൈസറിനുള്ളതു കൈസറിനും കൊടുത്തേക്കുക."

ജീവിതയാത്ര.

(പുത്തൻകാവു മാത്തൻ തരകൻ)

[കേക]

i

നിത്യ ഭാസുര സുഖ മന്ദാര മഹീരുഹ-
മുഗ്ദ്ധമാം പ്രാപ്യസ്ഥാനമൊന്നതാ ദൂരെക്കാൺമൂ;
തത്ര ചെന്നെത്താൻ വാഞ്ഛാവല്ലരിവളർത്താത്ത
മർത്യരീ മനോഹര ക്ഷോണിയിലില്ലെങ്കിലും
ജീവിതയാത്രാമാർഗ്ഗ മാർഗ്ഗണ പ്രഭേദത്താ-
ലാവതല്ലനേകക്കും വിജയശ്രീയേ വേൾക്കാൻ.

ഭക്ഷിച്ചും, പാനംചെയ്തും, സാനന്ദം സല്ലപിച്ചും,
തൽക്ഷണം താപംപൂണ്ട മൗനത്തെ സംസേവിച്ചും,
ശ്യാമളവളർച്ചുരുൾക്കുന്തലാൽ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ
പ്രേമപുഷ്പമലക്കുലമാലകൾ സമർപ്പിച്ചും,

K. M. Mathen Tharakan.

സമ്പത്തു സമാർജ്ജിച്ചും, സമ്പാദിച്ചവയെല്ലാം
കമ്പിതമനസ്ക്കരായ് ച്ചിന്നിയും ചിതറിയും,
വാനോളം പൊങ്ങിവാണും, മൺപൊടിക്കുള്ളിൽ
വീണും,
താനാരെന്നറിയാതെ, നേർവഴി തിരയാതെ,
മായാവരുദ്ധാക്ഷരായ് കായവും കരൾപ്പൂവു—
മായാസവിധേയമായ്ത്തീർത്തങ്ങുമിങ്ങും പാറി,
പാരിൽനിന്നെത്രയോ പേരാഹന്ത! മറഞ്ഞിട്ടും
പുൽച്ചെടി മുളയ്ക്കുണ്ടും രംഗമായ് ച്ചമയുന്നു.

എങ്ങുള്ളാരവരേതു ഗോത്രത്തിൽപ്പിറന്നവ-
രെങ്ങിനെ കാലം പോക്കിയെന്നാരുമോർക്കാറില്ലാ;
വാർവെള്ളിത്തിങ്കൾക്കുരകന്ദളഝരന്നമായ
വിസ്തൃതപാരാവാരപ്പരപ്പിൽ പ്രപ്തിഷ്ണുരായ്
നൂത്തനൈപുണ്യം കാട്ടി വിണ്ണിലേക്കുയർന്നതു,—
മാർത്തിയാൽ തല തല്ലിത്തകർന്നു പതഞ്ഞതും
ഏതെല്ലാം തരംഗങ്ങളെന്നാരയോഗിക്കുന്ന
പുരുഷ വിശ്വംഭരാദേവിയാൾക്കെങ്ങുള്ളതു?

ii

പാറപോൽ കരൾക്കരുത്താളുവോർ ചിലരോമൽ-
ത്താരകപ്രഭാലിപ്തപ്രസന്ന വദനരായ്
വിജ്ഞാനവൈശിഷ്ട്യത്താൽ നിർദ്ദിഷ്ടപ്രദേശത്തിൻ
മഞ്ജുളസീമകണ്ടു മുന്നോട്ടു ഗമിക്കുവേ,
മേദുരാടോപം പൂണ്ട കൊടുങ്കാറടിക്കുന്നു,
മേഘവിസ്ഫൂർജിതങ്ങളുച്ചത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നു,
മിന്നലാം വജ്രഖഡ്ഗപാളികളിളകുന്നു,
മന്നിടം മുങ്ങുംവണ്ണം പേ മാരിവർഷിക്കുന്നു,
കാട്ടരി പരക്കുന്ന കാലത്തു മൃഗങ്ങളിൽ,
കൂട്ടമുൾപ്പരിഭ്രമം കൂട്ടുന്നു തൽപ്രാന്തരിൽ.

വാതമണ്ഡലീഘോരതാണ്ഡനശതമേറും
വാരിപ്രവാഹോഗ്രാവഷ്ടൂർണ്ണങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പെട്ടും
വിക്ഷിപ്ത പ്രസ്ഥാനരായ് പലരും വിശ്വത്തിലേ
വിസ്മൃത വൃത്താന്തത്തിൽ ഹന്ത! പോയ് ലയിക്കുന്നു.
ശേഷിപ്പോരൊരുമട്ടിലന്തരാന്തരാദേഹം
പോഷിപ്പിച്ചദ്ധ്വാന്ത്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും,
'സ്വാർത്ഥൈകനിരതരേ! മാർഗ്ഗത്തിൽ ഭ്രാതാക്കളെ-
സ്സംത്യജിച്ചവർനിങ്ങൾ, തിരിഞ്ഞുപൊയ്ക്കൊള്ളുവിൻ'
എന്നേവമാരോ പരാശക്തിതൻ കവാടത്തിൽ
നിന്നുചൊൽവതായ് കേട്ടിട്ടായവർ നടുങ്ങുന്നു.

iii

പാവനാമോദപ്രദവിജയക്കൊടിത്തണൽ-
പ്പാട്ടിലേക്കുളിർ മണിമഞ്ചത്തിൽ വിശ്രമിപ്പാൻ
വിത്ത സംപുഷ്ടിവേണ്ടോ, പഞ്ചാത്മബോധം വേണ്ടോ
വിദ്യയും യോഗാഷ്ടാംഗസിദ്ധ്യാദികളും വേണ്ടോ
കാട്ടിലേക്കുള്ളും മുള്ളും കൊള്ളട്ടെ കാലിൽ, മഞ്ഞു-
കട്ടകൾ ശൈലം വിട്ടുവീഴട്ടേ തലയ്ക്കുമേൽ,
വാരിധിത്തിരക്കോളിലാപതിക്കട്ടെ, തടിൽ-
ക്രൂരമൃ കണ്ണിൽ കേറി നിർദ്ദയം തറയ്ക്കട്ടേ.

ഭയത്താൽ വിറക്കൊള്ളും മർത്യക്കു ധൈര്യം നൽകി
കയത്തിൽ കിടപ്പോരേ കൈകളാൽക്കരയേറി;
ഇരുട്ടിൽ ഭ്രമിപ്പോക്കു വാർവിളക്കൊളിനീട്ടി,
വരളും കണ്ണുങ്ങൾക്കു ശീതളജലം കാട്ടി,
നീറിടും കർണ്ണങ്ങളിൽ സാന്ത്വനാമൃതം വീഴ്ത്തി,
മാറിപ്പോം പാവങ്ങളേ മാറിടത്തിങ്കൽ ചാർത്തി,
ഒമനിയേ മേനികൊണ്ടു നിഷ്ക്കാമം പുലർത്തിയും
പ്രാണനേ പ്രാണൻകൊണ്ടു താങ്ങിയും തഴപ്പിച്ചും
ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തെത്തരണം ചെയ്തിട്ടുന്ന
ഭാവുകരത്രേ സാക്ഷാൽ ജീവിത വിജയികൾ.

അതിർത്തിഗാന്ധി—

ഖാൻ അബ്ദുൾ ഗാഫർഖാൻ.

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ "മാർഗ്ഗംകളി."

(വി. സി. ജോർജ് ബി. എ., എൽ. ററി.)

മതസംബന്ധമായ ഇതിവൃത്തത്തെ അധികരിച്ചുള്ള നടനം, ഈ നാട്ടിൽ പൂർവ്വകാലങ്ങൾ തുടങ്ങി നടന്നുവരുന്നതാണ്. ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു 'കഥകളി'യെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളാകട്ടെ അമ്പലത്തിൽനിന്നു പള്ളിയെ വേർപെടുത്തിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ, തങ്ങളുടെ അഭിനയപ്രസ്ഥാനത്തെ കഥകളിയിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചു "മാർഗ്ഗംകളി" എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. 'മാർഗ്ഗം' എന്ന പദത്തിനു 'ക്രിസ്തുമതം' എന്ന പ്രത്യേകാർത്ഥം ലബ്ധമായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു "മാർഗ്ഗവാദി" "മാർഗ്ഗംകൂട്ടുക" "മാർഗ്ഗക്കാർ" എന്നീ ഭാഷാപദങ്ങളുടെ പ്രയോഗത്തിൽനിന്നു സിദ്ധമാകുന്നു. ആകയാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ കൃശ്ശുമരണം, അത്ഭുതപ്രവർത്തനം, വിശുദ്ധ പത്രോസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷാധികാരം, മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ മതപ്രസംഗം, രക്തസാക്ഷി മുതലായ വിഷയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി നടത്തപ്പെടുന്ന പാട്ടും ആട്ടവും ചേർന്ന കളികളെല്ലാം "മാർഗ്ഗംകളി"കളായി. കേരളക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു കാലത്തു മാർഗ്ഗംകളി പ്രചുരമായും സാർവ്വത്രികമായും പ്രചരിച്ചിരുന്നു. എഴുത്തും വായനയും, ഗ്രന്ഥങ്ങളും, പുസ്തകങ്ങളും, വളരെ വിരളമായിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ അവശ്യജ്ഞേയങ്ങളായ ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ സുപരിചിതങ്ങളും ചിരസ്മരിതങ്ങളും ആകേണ്ടതിലേക്ക് ഈ മാർഗ്ഗംകളിപ്രസ്ഥാനം വളരെ അധികം സഹായിച്ചു. അക്രൈസ്തവരുടെ ആട്ടങ്ങളിലും ക്രീഡകളിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ സംബന്ധിച്ചു് അവരുടെ സന്മാർഗ്ഗബോധത്തിനും സദാചാരനിഷ്ഠയ്ക്കും ന്യൂനത ഭവിക്കരുതെന്നുള്ള ആഗ്രഹവും മാർഗ്ഗംകളി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

യൂറോപ്പിൽ മാർഗ്ഗംകളിയുടെ അഭിവൃദ്ധി "മദ്ധ്യശതക"ങ്ങളുടെ അവസാനത്തിൽ അത്യുച്ചത്തിലെത്തിയെന്നു പറയാം. 'അത്ഭുതം' 'അത്ഭുതനാടകം' 'നാടകം' എന്നീ വിഭിന്നനാമങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ശീമയിലെ മാർഗ്ഗംകളികൾ ആദ്യം പള്ളിക്കുള്ളിൽ നടത്തപ്പെട്ടുകയായിരുന്നു. നടന്മാർ വൈദികന്മാർ മാത്രവും ആയിരുന്നു. വിഷയത്തിന്റെ പവിത്രത, അന്യസ്ഥലത്തൊ അന്യന്മാരിലൊ അഭിനയം പാടില്ലെന്നു നിഷ്കർഷിക്കുവാൻ സംഗതിയാക്കി. അഭിനയങ്ങളിൽ അധികവും ക്രിസ്തുചരിത്രത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരുന്നതിനാൽ "ജനനം" "ഉയർപ്പ്" എന്നീ തിരുനാളുകളോടനുബന്ധിച്ചായിരുന്നു അഭിനയം നടത്തിവന്നതു്. വൈദികശ്രേഷ്ഠകൾക്കിടയിൽ അഭിനയം നടത്തുകയും പതിവുണ്ടായിരുന്നു. നടന്മാർ ഉപയോഗിച്ച വാക്യങ്ങൾ സുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നും കർമ്മഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നും സ്വീകരിച്ചവയായിരുന്നു എന്നുള്ളതും വൈദികർതന്നെ അഭിനയകർത്താക്കളാകുവാൻ കാരണമായിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ ആദ്യത്തെ അഭിനയഭാഷ ലത്തീൻ ആയിരുന്നു. പിന്നീടു നാട്ടുഭാഷകൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ഗദ്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു പദ്യത്തിനു പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ലത്തീനും നാട്ടുഭാഷയും മിശ്രപ്പെടുത്തി അഭിനയം നടന്ന അവസരങ്ങളിൽ പാത്രങ്ങൾ ഒരു ക്രിപൂരീതിയിൽ ലത്തീനും നാട്ടുഭാഷയും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഉദാഹരണമായിട്ടു ഫ്റാൻസിൽ "ബുദ്ധിമതികളായ കന്യകമാർ" എന്ന കഥ ലത്തീനും ഫ്റഞ്ചും ചേർത്തു് അഭിനയിക്കാറുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ, ഗായകസംഘം ലത്തീനും; ക്രിസ്തുവും കന്യകമാരും ലത്തീനും ഫ്റഞ്ചും; ദൈവദൂതന്മാർ ഫ്റഞ്ചും, ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പാത്രങ്ങളുടെ ഉച്ചനീചത്വം അനുസരിച്ചു ഭാഷ മാറിയിരുന്നുവെന്നു പറവാൻ ന്യായമില്ല. പന്ത്രണ്ടാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഫ്റാൻസിലെ നാടകങ്ങളിൽ നിന്നു ലത്തീൻ തിരസ്കൃതമായി എന്നു പറയാം. ഇങ്ങനെ ദേശഭാഷയ്ക്കു പ്രാമാണ്യം സിദ്ധിച്ചതോടുകൂടി അഭിനയരംഗം പള്ളിയിൽ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങേണ്ടിവന്നു. നടനകല വൈദികരുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ആയിരുന്നതിനാൽ നടന്മാർ നാട്ടുഭാഷ ഉപയോഗിച്ച അവസരങ്ങളിൽപോലും അവർക്കുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ ലത്തീനിൽ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നതായി കാണുന്നു. 'പത്തു കന്യകമാർ' എന്ന നാടകത്തിന്റെ പേരിൽനിന്നു വേദപുസ്തകകഥകൾ ഇതിവൃത്തമാക്കി അഭിനയം നടന്നിരുന്നുവെന്നു വിശദമാണല്ലൊ. ഈ ഗണത്തിൽപെട്ട "ആദാം" എന്ന നാടകം ഫ്റാൻസിൽ വളരെക്കാലത്തേക്കു സുപ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. ആദാമിന്റെ "വീഴ്ച്ച" മുതൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ അവതാരത്തെ ദീർഘദർശിമാർ പ്രവചനം ചെയ്തതുവരെയുള്ള ചരിത്രം മുഴുവനും ഇതിൽ ക്രോഡീകരിച്ചിരുന്നു. "ആദാം", പള്ളിക്കു പുറത്തു പടിവാതിൽക്കൽ സാധാരണമായി അഭിനയിച്ചുപോന്നു. പതിമ്മൂന്നാം നൂററാണ്ടിൽ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ ഭക്തിസംവർദ്ധകങ്ങളായ സങ്കല്പിതകഥകളിലേയ്ക്കും ക്രൂശുയോദ്ധാക്കളുടെ വീര്യപരാക്രമങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിച്ചു. "നിക്കൊളാസ്നാടകം", "തിയോഫിലീസിന്റെ അത്ഭുതം" എന്നീ കൃതികൾക്കു പൊതുജനപ്രീതി ലഭിച്ചു. ക്രൂശുയോദ്ധാക്കളുടെ അനുഭവങ്ങൾ, മുതലായവ ചിത്രീകരിച്ചു്

വിശുദ്ധ നിക്കൊളാസിന്റെ മാദ്ധ്യസ്ഥംമൂലം മുസ്ലീം ലോകം ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് "നിക്കൊളാസ് നാടകം" അവസാനിക്കുന്നത്. "തിയോഫിലീസിന്റെ അത്ഭുതം" പരിശുദ്ധ ദൈവജനനി നടത്തിയ അത്ഭുതം തന്നെ. സിലീസ്യായിൽ അദ്ദാനാ എന്നസ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പള്ളിയിലെ ധനകാര്യവിചാരിപ്പുകാരനായിരുന്നു തിയോഫിലീസ്. ഉദ്യോഗം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ട് അതു തിരിച്ചു കിട്ടുന്നതിനു ചെയ്ത ശ്രമങ്ങൾ ഫലിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ സാത്താനുമായി സഖ്യം ചെയ്ത് ഉദ്യോഗലബ്ധിക്കായി ഒരു അവസാനത്തെ നോക്കി. വൈദികനായ ഇദ്ദേഹം പിശാചുമായി ചെയ്ത ഉടമ്പടിക്ക് ഒപ്പുവച്ചയുടൻതന്നെ അതിനെപ്പറ്റി അത്യന്തം പരിതപിച്ചു. ഏതായാലും ദൈവമാതാവ് ഇയാളിൽ കനിയുകയും ആ അമ്മയുടെ സഹായത്താൽ പിശാചിൽനിന്ന് ഉടമ്പടി തിരിച്ചുവാങ്ങി മനഃശാന്തിയടയുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധം ദൈവമാതാവായ കന്യകമറിയയുടെ അത്ഭുതശക്തിയെ കീർത്തിക്കുന്ന അഭിനയങ്ങൾ ധാരാളമായിരുന്നു. ഈ ജാതിയിൽ നാല്പത്തിരണ്ടു നാടകങ്ങൾ ഫ്രാൻസിൽ തന്നെ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നു. ശുദ്ധിമാന്മാരുടെയും ശുദ്ധിമതികളുടെയും അത്ഭുതപ്രവർത്തനശക്തിയും അഭിനയങ്ങൾക്കു വിഷയമായിത്തീർന്നു. സലൂസെസിലെ പ്രഭുവിന്റെ ഭാര്യയായ ഗ്രിസെൽദിസ എന്ന ഒരു ആട്ടിടയയെ സ്വീകരിച്ചു. സ്വഭർത്താവു കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവളെ അത്യധികം പീഡിപ്പിക്കുകയും ഗ്രിസെൽദിസിന്റെ അവസ്ഥ വളരെ പരിതാപകരമാകയും ചെയ്തു. കന്യകമറിയയുടെയും അഗ്നെസ് എന്ന സിദ്ധയുടെയും സഹായത്താൽ ഗ്രിസെൽദിസ് ആനന്ദാതിരേകത്തിലെത്തുന്നതു ഫ്രാൻസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്സോഭജനകമായ ഒരു അഭിനയമായിരുന്നു. വിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന കഥകൾ ഫ്രാൻസിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നു. ജിയോഫ്രി എന്ന സന്ന്യാസശ്രേഷ്ഠൻ അഭിനയിച്ച "വിശുദ്ധ കത്രീനാ നാടകം" ഒരുകാലത്തു വളരെ പ്രശസ്തമായിരുന്നു. ഫിറ്റ്സറീഫന്റെ "ബക്കറ്റ് ചരിത"വും ജനങ്ങൾ അത്യധികം ആദരിച്ച ഒരഭിനയംതന്നെ. "ഓർളിയൻസിലെ ഉപരോധം" "ട്രായിയുടെ അധഃപതനം" എന്നീ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി അഭിനയങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നുവെങ്കിലും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ശ്രദ്ധാർത്ഥാഭിനയങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ മതവിഷയകങ്ങളായിരുന്നു. ശ്രദ്ധാർത്ഥാഭിനയങ്ങൾ (Mystery plays) അത്ഭുതാഭിനയങ്ങൾ (Miracle plays) എന്നീ രണ്ടു ഭിന്നജാതി അഭിനയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ആദ്യത്തെ ഇനം, വേദപുസ്തകത്തിലെയൊ ചരിത്രത്തിലെയൊ സംഭവങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെതിൽ സങ്കല്പസൃഷ്ടിക്കു കൂടുതൽ സ്ഥാനം അനുവദിച്ചിരുന്നു. രണ്ടു ഇനത്തിലും അയഥാർത്ഥങ്ങളായ സംഗതികൾ ഏറെക്കുറെ ഇഴഞ്ഞു കയറിയിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ഏതായാലും ഈ "മാഗ്ം കളി"കൾ വേദഭാഗങ്ങളെയും വിശുദ്ധന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളെയും പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്ന മൊത്തത്തിൽ പറയുകതന്നെ വേണം.

അഭിനയങ്ങൾ ജനനം, ഉയർപ്പ് എന്നീ തിരുനാളുകൾ സംബന്ധിച്ചു നടത്തപ്പെട്ടു വന്നതായി മുകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. "ക്രിസ്തു ശരീരം" എന്ന നാമത്തിൽ വിശുദ്ധ കുർബാനയുടെ തിരുനാൾ ഏർപ്പെടുത്തിയതു മുതൽ "കോർപ്പസ് ക്രിസ്റ്റി" അഥവാ "ക്രിസ്തു ശരീര"ത്തിരുനാളും അഭിനയത്തിനുള്ള വെറൊരവസരമായിത്തീർന്നു. ഓരോ അവസരത്തിനും ചില പ്രത്യേക അഭിനയങ്ങൾ എന്ന മാമൂൽ നിലനിന്നു പോന്നു. ഇങ്ങിനെ ക്രിസ്തുമസ് സഞ്ചയം, ഈസ്റ്റർ സഞ്ചയം, കൊർപ്പസ് ക്രിസ്റ്റി സഞ്ചയം ഇങ്ങിനെ സഞ്ചയങ്ങൾ പലതായി. ഈസ്റ്റർ സഞ്ചയത്തിലെ പ്രധാന നാടകങ്ങൾ, ഇംഗ്ലണ്ടിനെ സംബന്ധിച്ച് "അബ്രഹാമും ഇസഹാക്കും", "നരകമർദ്ദനം", ഇവയായിരുന്നു. "നരകമർദ്ദനം" ക്രിസ്തു, നിത്യശിക്ഷിതരെ നരകത്തിൽ എത്തിദർശിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. "നരകമർദ്ദനം" പതിമ്മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിലും മറെറ കഥ പതിന്നാലാമത്തേതിലും വിരചിതമായി. ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ള കഥകളെല്ലാം നാലു വഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ടൌൺലി, ചെസ്റ്റർ, യൊർക്ക്, കവൻട്രി എന്നാണ് ഈ വഗ്ഗങ്ങളുടെ നാമങ്ങൾ. ടൌൺലി ഒരു കുടുംബനാമമാണ്. ആ വഗ്ഗത്തിൽപെട്ട കഥകൾ വെയിക്ക്ഫീൽഡിന്നടുത്തുള്ള വുഡ്കെക്ക് എന്ന സ്ഥലത്തു വച്ചു് അഭിനയിക്കപ്പെട്ടു. ഓരോ വഗ്ഗത്തിലും പല കർത്താക്കളുടെ വകയായി പല കാലത്തു വിരചിതങ്ങളായ കഥകളാണുള്ളതു്. ടൌൺലി വഗ്ഗത്തിൽ മുപ്പതു കഥകളും (ചില പട്ടികകളിൽ മുപ്പത്തൊന്നെന്നു കാണുന്നു). ചെസ്റ്ററിൽ 24ും യോർക്കിൽ 48ും കവൻട്രിയിൽ 42ും അറിയപ്പെട്ടുന്നു. ഇവ കൂടാതെ ഓക്സ്ഫോർഡിലെ ഡിഗ്ബി സഞ്ചയം അനുസരിച്ചു വേറെ നാലു കഥകൾ കൂടി അഭിനയിക്കപ്പെട്ടതായി കാണാം. അവയ്ക്കു "നീതികഥകൾ" (Morality plays) എന്നാണു പേർ പറയുന്നതു്. നീതികഥകളിൽ കഥാപാത്രങ്ങളായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു് സൽഗുണങ്ങളൊ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളൊ ആകുന്നു. "നീതി" "സത്യം" "ദയ" മുതലായവയും "മതം" "മാത്സര്യം" "ക്രോധം" "ക്രൌര്യം" ഇവയും വേഷം കെട്ടി രംഗത്തു വന്ന് ആടുന്നതും പാടുന്നതും ജയിക്കുന്നതും തോൽക്കുന്നതും സദാചാരദ്യോതകമായ വിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. നീതികഥകളിലെ "ദുർഗ്ഗുണം" ഷെയിക്സ്പിയർ മഹാകവിയുടെ സംസ്കരിച്ച നാടകങ്ങളിലെ "ഭോഷ"ന്റെ മുന്നോടിയായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മാഗ്ം കളികൾക്കു ഇംഗ്ലണ്ടിലും, ഫ്രാൻസിലും സിദ്ധിച്ച പ്രചാരം ജർമ്മനിയിൽ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ജർമ്മനിയിലെ പ്രധാന ക്രിസ്തുമസ്സ് അഭിന-

യം "അന്തി ക്രിസ്തു" ആയിരുന്നു. ജർമ്മൻ ജനസമുദായത്തെ പുകഴ്ത്തുന്ന രീതിയിലും ജർമ്മൻ ചക്രവർത്തിയെ ആകാശംവരെ പ്രശംസിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലും അതു രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ, ഇന്നു ജർമ്മനിയിൽ ചിലർ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ധിക്കാരവിദ്വേഷസംരംഭങ്ങൾക്കു കാരണം അധികം അന്വേഷിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. എന്തായാലും പതിമ്മൂന്നും പതിനാലും ശതകങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുമസ്സ് അഭിനയങ്ങളും ഈസ്റ്റർ അഭിനയങ്ങളും ജർമ്മനിയുടെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. ജർമ്മനിയിലെ അതിപുരാതനമായ ഈസ്റ്റർകഥ പതിമ്മൂന്നാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഉണ്ടായതാണു്. ജർമ്മൻ കഥകൾക്കുള്ള ഒരു ലക്ഷണം, അവ പഴയനിയമകഥകളെക്കാളധികം പുതിയ നിയമകഥകളെ ആധാരമാക്കി. നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുവെന്നുള്ളതാണു്. "ബുദ്ധിമതികളും ബുദ്ധിഹീനകളും ആയ കന്യക"മാരുടെ കഥ ദുഃഖപര്യവസായി ആയി അഭിനയിക്കപ്പെട്ടു പോന്നു. കാണികളെ ദുഃഖാർത്തരാക്കുന്നതിനു് ആ കഥയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ശക്തി അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം ഉണ്ടു്. അഭിനയം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ബുദ്ധിഹീനരായ കന്യകകളുടെ കഷ്ടാവസ്ഥയെപ്പറ്റി തുറിഞ്ഞിയായിലെ ഫ്രെഡറിക്കു് എന്ന നാട്ടുവാഴിക്കു തീരാത്ത ദുഃഖം ജനിച്ചുവെന്നും അവരെ സഹായിക്കുന്നതിൽ പരിശുദ്ധ ദൈവമാതാവു സ്വശക്തി ഉപയോഗിക്കാഞ്ഞതിൽ അധിപരിടിച്ചു് അദ്ദേഹം 1324-ൽ മരിച്ചുവെന്നും ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. തെയൊതൊറിക്കു ഷേൺബർഗ് എന്ന വൈദികന്റെ ഒരു കൃതിയിൽ ദൈവമാതാവിന്റെ ശക്തി അത്ഭുകരമായി പ്രയോഗിച്ചതായി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കഥാനായിക ഭൂമ്മോഹിയായ ഒരു സ്ത്രീയാണു്. അവൾ പുരുഷവേഷം ധരിച്ചു വൈദികവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുകയും അതിൽ പടിപടിയായുയർന്നു പാപ്പാസ്ഥാനത്തെ സമീപിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ കൃത്രിമവും ചതിയും മറ്റുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ അവൾക്കു ലജ്ജയും പശ്ചാത്താപവും ജനിക്കുകയും കഠിനതരങ്ങളായ തപഃക്രിയകൾ തുടങ്ങുകയും അവസാനമായി ദൈവമാതാവിന്റെ സഹായത്താൽ അവൾ ശിക്ഷയിൽനിന്നു മോചിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തുമതം സംബന്ധിച്ച പല കഥകളും അധികരിച്ചു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നാടകാഭിനയം നടക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഗണത്തിൽ, കൊൺസ്റ്റൻറിനോസ് ചക്രവർത്തിയുടെ മാതാവായ ഹെലന്നാരാജ്ഞി, മശിഹാ കിടന്നു മരിച്ച വിശുദ്ധ കുരിശു കണ്ടെടുത്ത കഥ അഭിനയിച്ചുപോന്നു. ഷൈലോക്കിന്റെ വംശജനും സ്വഭാവമുള്ളവനുമായ ഒരാൾ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയിൽനിന്നു്, ഷൈലോക്കു ചെയ്വാനുദ്ദേശിച്ചവിധം ഒരു റാത്തൽ മാംസം മുറിച്ചെടുത്തതിനായി ശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട. ശിക്ഷയിൽനിന്നൊഴിവാൻ രാജ്ഞിയെ അഭയംപ്രാപിച്ചു്, വിശുദ്ധ കുരിശു കാണിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്തു. ഭൂഗർഭത്തിൽ ഒന്നിനു പിന്നാലെ ഒന്നായി മൂന്നു കുരിശു പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു. ഏതാണു കർത്താവിന്റെ കുരിശു്, എന്നു തിരിച്ചറിയാതെ രാജ്ഞിയും അനുഗാമികളും കുഴങ്ങി. ഏതായാലും കുരിശുകൾ മൂന്നും എടുത്തുകൊണ്ടു യാത്രയായി. യാത്രാമദ്ധ്യേ ഒരു മൃതശരീരം ശ്മശാനത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതു കാണപ്പെട്ടു. രാജ്ഞി "യഥാർത്ഥകുരിശു" തിരിച്ചറിയുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം കണ്ടു. ദൈവപുത്രനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചശേഷം ഒരു കുരിശെടുത്തു മൃതശരീരം തൊട്ടു. യാതൊരു ഭാവഭേദവുമുണ്ടായില്ല. രണ്ടാമത്തെ കുരിശു് മൃതശരീരത്തെ സ്പർശിച്ചിട്ടും ഫലം അതുതന്നെ. മൂന്നാമത്തെ കുരിശു മൃതനെ സ്പർശിച്ചമാത്രയിൽ അവൻ പുനർജ്ജീവിച്ചു മധുരഭാഷണം ചെയ്തു. ഈ കഥാഭിനയം അനേകായിരമാളുകളെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു.

യോക്കുസഞ്ചയത്തിൽ നാല്പത്തെട്ടു കഥകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ആകാശം, ഭൂമി, പാതാളം ഇവയെപ്പറ്റി വിലയേറിയ പല തത്വങ്ങളും പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ഈ കഥകൾക്കു യാതൊരു ക്രമീകരണവും ഇല്ലെന്നുള്ള ഒരു ന്യൂനത വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ഭക്തിസംവർദ്ധകമായ ഒരു രംഗത്തെ തുടർന്നു ബീഭത്സങ്ങളും ഹാസ്യരസപ്രധാനങ്ങളുമായവ ആവിർഭവിക്കുക അസാധാരണമായിരുന്നില്ല. വികടവേഷങ്ങൾകൊണ്ടു രസവൈവിധ്യം വരുത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ കുറ്റവിധിയെപ്പറ്റി പീലാത്തോസും ഹേറോദേസും തമ്മിലുള്ള കലഹക്കലർച്ചയോടുകൂടിയ വാഗ്വാദവും, നോഹയും ഭാര്യയും തമ്മിലുള്ള ശണ്ഠയും ഏതു കഠിനഹൃദയനെയും ചിരിപ്പിക്കും, സംശയമില്ല. ചെസറർ സഞ്ചയത്തിലെ ഒരു കഥയിൽ നോഹയും ഭാര്യയും തമ്മിലുള്ള ശണ്ഠ ഈ വിധം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. (പരിഭാഷ സ്വതന്ത്രമാണു്.)

നോ—പ്രിയേ, വരൂ. എന്തിനു വെളിക്കു നിൽക്കുന്നു? ഭവതിക്കെല്ലാക്കാര്യത്തിലും നല്ല ചുണയുണ്ടല്ലൊ. നാമൊക്കെ മുങ്ങിച്ചാകാതിരിക്കുന്നതിലേക്കു പെട്ടകത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കൂ. വേഗമാകട്ടെ.

ഭാ—നിങ്ങളുടെ യാത്ര ശുഭമല്ല. എന്തുവന്നാലും ഞാൻ ഈ പട്ടണത്തിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങുകയില്ല. ഒറ്റ അടി ഇനി മുമ്പോട്ടു വെക്കുകയില്ല. എന്റെ കൂട്ടുകാരായ പെണ്ണുങ്ങളെ ഇട്ടുംവെച്ചു ഞാൻ പോകയോ? അവർ മുങ്ങിച്ചാകാൻ സമ്മതിക്കുകയോ? ഒരിക്കലുമില്ല. വിശുദ്ധ യോഹന്നാനാണ ഞാൻ അവരെ രക്ഷിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. തന്റെ പെട്ടിയിൽ അവരേക്കൂടി കയറ്റും. മനസ്സില്ലെങ്കിൽ തോന്നിയവഴിക്കു പൊയ്ക്കോ. ഞാൻകൂടെ വരുന്നില്ല. ഒരു പുത്തൻ പെണ്ണിനെ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളൂ.

നോ—മകനെ, ശേം! നിന്റെ അമ്മ കോപിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലെ? ഇങ്ങിനെ കോപിഷ്ഠയായ ഒരു സ്ത്രീ വേറെയില്ല.

ശേം—അപ്പച്ചൻ അതൊന്നും വകവെക്കേണ്ടതില്ല. ഞാൻ അമ്മച്ചിയെ അകത്താക്കിക്കൊള്ളാം. അമ്മച്ചീ! വരൂ, അപ്പച്ചൻ വിളിക്കുന്നതു കേട്ടില്ലെ? കാറ്റു് ഊതുന്നതു നോക്കൂ. പുറപ്പെടാൻ ഇനി താമസിച്ചുകൂടാ, വേഗം വേണേ!

നോ—നീ വരുന്നുണ്ടോ? അല്ലെങ്കിൽ അവിടെത്തന്നെ നിന്നോ. ഫലം അറിയാം.

ഹാം—നാമെല്ലാവരും കൂടി അമ്മയെ പിടിച്ചകത്തു കയറ്റിയാലൊ?

നോ—കൊള്ളാം, മകനെ! അങ്ങിനെയാകട്ടെ. വേഗം വേണം. എനിക്കു ജലാധിക്യത്തിന്റെ കാഴ്ച്ചയിൽ ഭയം തോന്നുന്നു.

ജാഫത്ത്—അമ്മേ, അകത്തു വന്നാലും. അമ്മയുടെ ഓമനക്കുട്ടികളായ ഞങ്ങളല്ലയൊ അങ്ങയെ അകത്തു കയറ്റണേ! കാറും പിശറും ഓർത്തെങ്കിലും അകത്തു കയറണേ!

ഭാ—നിങ്ങളെല്ലാവരും എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞാലും ഞാൻ അകത്തു കാലു വെയ്ക്കുകയില്ല. എന്റെ കുട്ടികാരായ പെണ്ണുങ്ങളെ കയറ്റാതെ ഞാൻ കയറുകയില്ല.

ശേം—അമ്മ അതൊന്നും പറയേണ്ട, മനസ്സുണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും ഇതിൽ കയറാതെ കഴികയില്ല. വന്നെ, ഇങ്ങോട്ടു വന്നേ.

(അവൻ ബലം പ്രയോഗിച്ചു അവളെ അകത്തു കടത്തുന്നു.)

നോ—പ്രിയെ, വരൂ, സ്വാഗതം! പെട്ടിക്കകത്തേക്കു സ്വാഗതം!

ഭാ—സ്വാഗതമോ? എന്നാൽ ഇതു തന്റെ മണ്ടയ്ക്കിരിക്കട്ടെ. (ഭർത്താവിനെ അടിക്കുന്നു.)

നോ—ഹാ മേറി! ഇതിനു ചൂട്ട കുട്ടം—വലിയ ചൂട്ട്! ശാന്തമായിരിക്കുകയല്ലെ നല്ലതു്! അതാ കുഞ്ഞുങ്ങളെ, നമ്മുടെ കുപ്പൽ ഇളകുന്നു. താമസിച്ചതുകൊണ്ടെനിക്കു വളരെ പരിഭ്രമം ഉണ്ടു്. ദൈവമേ!

പിതാവായ ഇസഹാക്കിൽനിന്നു യാക്കോബ് ആശിസ്സു വാങ്ങിയ ശേഷം, അനുഗ്രഹത്തിനായി ഓടിയെത്തുന്ന ഏശാവും ഇസഹാക്കുംകൂടിയുള്ള രംഗവും ഇതുപോലെയല്ലെങ്കിലും മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ഹൃദയസ്പൃക്കാകുന്നു.

കഥകളിൽ ചിലതു വളരെ ദീർഘമായിരുന്നു. "Cursor Mundi" അഥവാ "ഭൂലോകചാരി" എന്ന കഥ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലുള്ള ഈദൃശകഥകളിൽ ഏറ്റവും ദീർഘമായതാണെന്നു പറയാം. മുപ്പതിനായിരം വരികളിലായി ഭൂലോകത്തിലെ ഏഴു യുഗങ്ങളെ ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാംയുഗം ജലപ്രളയം കൊണ്ടവസാനിക്കുന്നു. ബാബേൽസ്ഥാപനം, ശാവുലിന്റെ മരണം, യൂദായുടെ അടിമത്വം, സ്നാപകയോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗം, ക്രിസ്തുവിന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനം, വിശുദ്ധകുരിശു ഹെലന്നാരാജ്ഞിക്കു ലഭ്ധമായതു്, ഇവ അനുക്രമം മറ്റുയുഗങ്ങളുടെ വിഷയമാണു്. വേദപുസ്തകചരിത്രത്തിൽനിന്നു മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലെ കഥകളിൽനിന്നും ഉപജാതമായ ആശയവിശേഷങ്ങളുടെ ഒരു ഭണ്ഡാഗാരമാണു് "ഭൂലോകചാരി". ഇതംപ്രഥമമായി പകർത്തുന്നതിനും വീണ്ടും വീണ്ടും പലപ്രാവശ്യം പകർത്തുന്നതിനും ഇടയായ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെ ആദ്യകൃതിയാണിതെന്നുള്ളതും സ്മരണീയമാണു്. "നരകമർദ്ദനം" തുലോം ലഘുവായ ഒരു കഥയാണു്. അതിൽ ഇരുനൂറിനാല്പതു വരികളേയുള്ളു. ക്രിസ്തു, സാത്താൻ, നരകദ്വാരപാലകൻ, ആദാം, ഹവ്വാ, അബ്രാഹം, ദാവീദ്, സ്നാപകയോഹന്നാൻ, മോശ എന്നിങ്ങനെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പട്ടിക ഉണ്ടാകും. ക്രിസ്തുവും സാത്താനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:—

ക്രി—"ഞാൻ ദുർമ്മങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി മുപ്പുതരവർഷം സഞ്ചരിക്കുകയും ശീതാതപങ്ങൾ സഹിക്കുകയും മറ്റുവിധത്തിൽ കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ എന്നെ വെറുക്കുകയും അപമാനിക്കുകയും ആദാമിന്റെ പാപങ്ങൾക്കായി എന്നെ ക്രൂരമരണത്തിനു വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ആദാമേ, ഞാൻ നിന്നെ നരകവേദനയിൽനിന്നു മോചിക്കുന്നതിനുറച്ചിരിക്കുന്നു".

സാത്താൻ—"അതാരാണു്! ആരായാലും അയാൾ അധികം സംസാരിക്കാതിരിക്കുകയാണു നന്നു്. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ ഞങ്ങളുടെ കുട്ടുകാരനായി ഇവിടെ കഴിയേണ്ടിവരും".

ക്രി—"മറുമനുഷ്യരിൽ എന്നപോലെ എന്നിൽ പാപം കാണുന്നതിനു നിനക്കു സാധിക്കാതിരുന്നിട്ടും നീ എന്നെ മനസ്സിലാക്കിയില്ലേ! ഏതായാലും എനിക്കുള്ളതിനെ നീ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുകതന്നെ വേണം".

സാ—"ശരി! ഉപേക്ഷിക്കുകയോ? എന്തുതന്നെ ആയാലും കൈവശം വന്നതിനെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. കാര്യം പറയാം. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തു ഒരാൾ വാങ്ങിയാൽ അതു് അയാൾക്കും അയാളുടെ സന്തതികൾക്കും അനുഭവിക്കാനാണു്. വിശപ്പുള്ളവനായി ആദാം എന്റെ പക്കൽ വന്നു. അവൻ എന്നെ വണങ്ങുക്കവണ്ണം ഞാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തു. ഞാൻ അവനൊരു പഴംകൊടുത്തു. അവനും അവന്റെ സന്തതിയും എന്റേതാകുന്നു."

ക്രി—"സാത്താനെ നീ എന്തുപറയുന്നു. പഴം നിന്റേതോ? അതു് എന്റേതായിരുന്നു. പഴവും സകലതും എന്റേതായിരുന്നു. നിന്റേതല്ലാത്തതു കൊടുത്തു നീ എങ്ങനെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യും? ആദാമിനെ എന്റെ കൈവശത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ എനിക്കു ധാരാളം അവകാശമുണ്ടു്. അവനും അവന്റെ സന്തതികളും എന്നാളും എന്റേതുതന്നെ".

ഇപ്പോൾ ബവേറിയായിലെ ഒബർ അമ്മർഗൊ ഗ്രാമം പീഡാനുഭവാഭിനയത്തിനു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. എന്നാൽ ഒരു കാലത്തു യൂറോപ്പിലെ പല രാജ്യങ്ങളിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാനുഭവം വിഷയീകരിച്ചു് അഭിനയങ്ങൾ നടന്നിരുന്നു. മൊത്തത്തിൽ ഭിന്നങ്ങളായ നൂറോളം ഈവിധ അഭിനയകഥകൾ ഒരുകാലത്തു പ്രചാരത്തിലിരുന്നിരുന്നു. 1400–1500 ഈ കാലഘട്ടം പീഡാനുഭവാഭിനയങ്ങളുടെ കാലമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ഈ കഥകളിൽ ചിലതു ചെറിയ കൃതികളും മറ്റുള്ളവ സുദീർഘങ്ങളും ആയിരുന്നു. 1450-ാമാണ്ടിനിടയ്ക്കു വിരചിതമായ ഒരു കഥയിൽ 35,000 പദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണാം. ഒരു ലക്ഷത്തിലധികം പദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്ന കഥകളും പ്രചാരത്തിലിരുന്നിരുന്നു. ഒരു കഥയിൽ

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭാഗം അഭിനയിക്കുന്ന ആൾ തന്നെ 400-ൽ അധികം വരികൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കേണ്ടിയിരുന്നു. കഥാകാരന്മാർ വൈദികരും അൽമേനികളും ആയിരുന്നു. പീഡാനുഭവങ്ങളിൽ തന്മയത്വം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കു നടന്മാർ വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിരുന്നു. 1437-ൽ ഒരു അഭിനയം സംബന്ധിച്ചു ക്രിസ്തുവേഷധാരിയായി ക്രൂശിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്ന നിക്കോളി എന്ന പുരോഹിതൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണത്തെ അഭിനയിക്കുകയിൽ ആസന്നമരണനായി പരിണമിക്കുകയുണ്ടായി. യേശുവിനെ ശത്രുക്കൾക്കു ഒറ്റിക്കൊടുത്ത യൂദാസ് കെട്ടിത്തൂങ്ങി മരിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്തതു്. 1437-ൽ യൂദാസിന്റെ വേഷംകെട്ടിയ ജിഹാൻദിമിസ്സി എന്ന ദേഹം മരക്കൊമ്പിൽ അധികനേരം തൂങ്ങിക്കിടന്നതിനാൽ അയാൾക്കു ഹൃദയസ്തംഭനം സംഭവിക്കുകയും മറ്റുള്ളവർ അയാളെ താഴെയിറക്കി സ്വവസതിയിലേക്കു് എടുത്തുകൊണ്ടു പോകേണ്ടിവരികയും ചെയ്തു. നടന്മാർ സ്വകൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ എത്രമാത്രം നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നുവെന്നു് ഈ സംഭവങ്ങൾ നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ഒരു കാലത്തു് അഭിനയങ്ങളിൽ വേഷംകെട്ടുന്നതിനു് ആർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അഭിനയത്തിനായി പ്രത്യേകം സംഘങ്ങൾ സംഘടിതങ്ങളായി. 1402-മുതൽ പാരീസിൽ പീഡാനുഭവാഭിനയത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു സമിതിയുടെ കുത്തകയവകാശമായിത്തീർന്നു. അഭിനയത്തിനാവശ്യമായ വേഷഭൂഷാദികൾ സജ്ജീകരിക്കേണ്ടതു് നടന്റെ കടമയായിരുന്നു. ആകയാൽ വേഷപ്രകടനത്തിനായും ചിലർ അഭിനയകൃത്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതായി പ്രസ്താവമുണ്ടു്. തൊഴിൽപരമായ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പും വേഷക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നടന്നതായി പറയാം. കപ്പൽ പണിക്കാരും മീൻപിടിത്തക്കാരും നോഹയുടെ പെട്ടകം സംബന്ധിച്ച കഥാഭിനയത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഉണ്ണിക്രിസ്തുവിനെ, പൊന്നു മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങൾ കാഴ്ചവെച്ചു് ആരാധിച്ച ബുധന്മാരുടെ ഭാഗം പൊൻവാണിഭക്കാരും പൊൻപണിക്കാരുമാണു പ്രായേണ സ്വീകരിച്ചതു്. അഭിനയസംഘങ്ങളിലെ അംഗങ്ങളിൽ നിന്നു പണം പിരിച്ചെടുത്തു വേഷക്കാർക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽ 'മദ്യ'വും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അഭിനയശാലകൾ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകപതിവായിരുന്നു. പൊക്കംകൂടിയ ഒരു മുറിയും പൊക്കംകുറഞ്ഞ ഒരു മുറിയും കൂട്ടിയിണങ്ങിയ ഈ ശാലയിലെ പൊക്കംകൂടിയ മുറി "കളിത്തട്ടു്"യി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അതിനു "മേൽപ്പുര" ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അഭിനയക്കാർ മുറിസഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അതതു സ്ഥലങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ ഔദാര്യം അനുസരിച്ചുള്ള സൽക്കാരങ്ങൾ അവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പലവിധത്തിൽ ശ്രദ്ധാർഹമായിരുന്ന പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ "മാസ്റ്റംകളി"കൾക്കു പ്രോട്ടസ്റ്റണ്ടു നവീകരണം ഒരു കണ്ണികോടാലിയായിത്തീർന്നു. നവീകരണാനന്തരം പല രാജ്യങ്ങളിലും അഭിനയങ്ങൾ നിരോധിക്കപ്പെട്ടുകയും ചില രാജ്യങ്ങളിൽ അവ നാമാവശേഷമാകയും ചെയ്തു.

സാഹിത്യസപ്തം.

(കേരളവർമ്മ അമ്മാമൻതമ്പുരാൻ ബി. ഏ., ബി. എൽ.)

ആട്ടത്തൊരുദിവസം ഞാൻ മധുരഭക്ഷണം അതിയായിച്ചെലുത്തിവിട്ടു. അതുകൊണ്ടോ, സഹജമായ അലസതകൊണ്ടോ, എന്തോ, മനസ്സിരുത്തി യാതൊന്നും ചെയ്‌വാൻ രസവും ശക്തിയും ഇല്ലാതെതോന്നി; ഞാൻ മനോരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുവശായി. മനോരാജ്യം സാഹിത്യപരമായിത്തീർന്നതെന്തുകൊണ്ടെന്ന് എനിക്കു തുപമില്ല. ഏതായാലും, ഞാൻ ഒരു വലിയ സാഹിത്യകാരനായിരുന്നെങ്കിൽ, അയ്യ! എന്നു മോഹിച്ചു്, അങ്ങനെ തീർന്നാലത്തെ സുഖങ്ങളും വിഭ്രതികളും ഏതാണ്ടു് അനുഭവിപ്പാനും തുടങ്ങി. മനോരാജ്യത്തിൽ അർദ്ധരാജ്യമില്ലല്ലോ. എത്രയെത്ര പത്രങ്ങളുടെയും മാസികകളുടെയും പത്രാധിപന്മാർ എന്നോടു് ഒരു ലേഖനം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു 'കവിത', അതുമില്ലെങ്കിൽ ഒരാശംസ, ഇതൊന്നും സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ ഒരു മംഗളശ്ലോകമെങ്കിലും, സഭയമായി ഞാൻ അവക്കയച്ചുകൊടുത്തു് അവരെ അനുഗ്രഹിക്കുവാൻ, ബഹുമാനഭക്തിവിനയാദരപുരസ്സരം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു! എത്രവളരെ സാഹിത്യസമാജങ്ങൾ, അവയുടെ യോഗങ്ങളിൽ ഞാൻ ചെന്നു സഭയെ അലങ്കരിച്ചു്, എന്റെ മഹനീയവും വിദ്യാവിനോദപ്രദവുമായ പ്രസംഗംകൊണ്ടു സഭയെ 'സഭ'യാക്കുന്നും, സഭാവാസികളെ ആനന്ദകഞ്ചുകിതരാക്കുന്നും അടിപിടിച്ചപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു കത്തുകൾ അയയ്ക്കുന്നു! എത്ര ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് എന്റെ അനുമോദനരൂപമായ മുഖവുര, പ്രസാവന, അവതാരോപന്യാസം എന്നിത്യാദി അഭിപ്രായരത്നങ്ങൾക്കു താഴ്ന്നു കെഞ്ചുന്നു! അമ്പടാ, ഞാനെ! എന്നെക്കൊണ്ടു്, എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടും എന്റെ രണ്ടു വാക്കെങ്കിലും കേട്ടു് എന്റെ ആശിസ്സുകൊണ്ടും പരബ്രഹ്മാനുഭൂതി അനുഭവിക്കുന്നതിന്നായി ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു വരുന്ന കത്തുകൾക്കു കൈയും കണക്കുമില്ല. എന്റെ തുമ്മലും തുപ്പലും ക്രൂടി സാഹിത്യബ്രഹ്മനാദങ്ങളായി പുകഴ്ത്തിയുള്ള പ്രശസ്തി പ്രചരിക്കാത്തതും പ്രാപിക്കാത്തതും ആയ ദിക്കേതു്?

ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു്, ആശക്കോട്ടയിൽ ഇരുന്നു മായാസുഖവും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മദ്ധ്യേ, കണ്ണു മങ്ങുവാനും, കൈകാൽ തളരുവാനും തുടങ്ങി. പിന്നെയെനിക്കുതോന്നിയതു' ഞാൻ ഒരു പുതിയ സ്ഥലത്തു വിശാലമായ മുറിയിൽ ഇരിക്കുന്നതായിട്ടാണു്. അവിടെ ഒരു സംഘം യോഗം കൂടിയിരുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്നു. അതിൽ ഒരംഗമായിട്ടാണു ഞാൻ എന്നെയും കണ്ടതു്. ഒരു നിമിഷം കൊണ്ടു് ആ സംഘം കേരളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നവരും ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായ സാഹിത്യവീരന്മാരുടെ യോഗമാണെന്നും, ആലോചനാവിഷയം "മലയാളത്തിലെ പദ്യപ്രസ്ഥാനം" എന്നതാണെന്നും, എനിക്കു മനസ്സിലായി. ഞാനും ഒരു സാഹിത്യവീരനായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം എനിക്കും ആ യോഗത്തിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചതെന്നറിച്ചു ഞാൻ ഏറ്റവും സന്തോഷിക്കുകയും ഞെളിയുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ ഇരുന്നിരുന്ന വരിയിൽ എന്റെ അപ്പുറത്തും ഇപ്പുറത്തും ഇരുന്നവർ ആരായിരുന്നുവെന്നോ—? ശ്രീമാൻ കുട്ടമത്തു കുന്നിയൂർ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണക്കുറുപ്പും, വിദ്വാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പും തന്നെ. അഗ്രാസനം വഹിച്ചിരുന്ന ആളുടെ അരികെ എഴുത്താണിയും ഓലയും ഉള്ളതുകൊണ്ടും, ചായ കണ്ടു പരിചയമുള്ളതുകൊണ്ടും, ആദേഹം തുഞ്ചത്താചാര്യസ്വാമികളാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞു. അടുത്തുതന്നെ, "കുസുതി" കണ്ണിൽ നിറഞ്ഞും, കലശൽ കൂട്ടുവാനുള്ള വാസന മുഖത്തു തികഞ്ഞും, നമ്മുടെ കുഞ്ചൻ കാൽ ചിലമ്പിട്ടാട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ സഭയിൽ എനിക്കു പരിചിതന്മാരായ കേരളവ്യാസൻ, കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ, പന്തളംതമ്പുരാൻ, അപ്പൻതമ്പുരാൻ, ഏ. ആർ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ, ശങ്കുണ്ണി തുടങ്ങിയവരും, ചായകണ്ടറിവുള്ള കേരളകാളിദാസൻ, മഹാകവി ആശാൻ, കുട്ടിക്കുഞ്ഞിത്തങ്കച്ചി മുതൽപേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. "തുപ്പിത്തുപ്പിവരുന്ന" രാജനും, "ബ്രഹ്മംകണ്ടമരുന്ന" വെൺമണിമഹനും, "മുട്ടാളനായ കമലോത്ഭവനെന്റെ ദേഹം സൃഷ്ടിച്ച മണ്ണിലധികം കരിക്രുട്ടി" വിടപ്പെട്ട വെൺമണി അച്ഛനും, അടുത്തുതന്നെ നടുവത്തച്ഛനും, "വേദവിത്തംവിരാടനും", സഭയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു രസിച്ചിരുന്നു. പിന്നെയും പലരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അറിവുള്ള ചിലരോടു ചോദിച്ചതിൽ നിന്നു്, ആ സഭയിൽ ഉണ്ണായി, പൂനം, മഴമംഗലം, കൊട്ടാരക്കര, എന്നിത്യാദി അന്നുമിന്നുമുള്ള സകല കൈരളീസാഹിത്യവയ്ന്മാരും അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നുവെന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായി.

ഈ സഭയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാര്യം ഭാഷാപദ്യത്തെക്കുറിച്ചാണെന്നു മുമ്പു പഠഞ്ഞുവല്ലൊ. എന്നാൽ അതിൽ ആരെല്ലാവരും പങ്കുകൊണ്ടു, എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞു, എങ്ങനെയെല്ലാം വാദപ്രതിവാദമുണ്ടായി—എന്നൊക്കെ സൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കുക എന്നതു തന്നെയല്ല, അതിന്റെ ഒരു രത്നച്ചുരുക്കം പോലും വഴിക്കുവഴിയായി, ശരിയായി, പൂർണ്ണമായി, ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ തീരെ അസാദ്ധ്യം തന്നെ. ഒന്നാമതു്, മുഴുവനും ഓർമ്മ തോന്നുന്നില്ല. പിന്നെ, അവിടെ ചിലർ സംസാരിച്ചതു് ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചാൽ പലർക്കും രസമായില്ലെങ്കിലോ എന്നു ഭയവുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു്, അവിടെ നടന്നതിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി ചിലതെല്ലാം പറയാമെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. ചിലർ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു മലയാളകവികൾ ഇന്നു് എഴുതുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു ശഠിക്കുന്നു. അതിനെ

എതിർത്തു വേറെ ചിലർ, സംസ്കൃതവൃത്തത്തെ പണ്ടു കുറച്ചാദരിച്ചപ്പോൾ, അതു കൈകേറി, "ഭജനം മുഴുത്തുരായ്മയായി," ജന്മവാസനയായ ദ്രമിളത്തെ നാടുകടത്താൻ നോക്കിയതുകൊണ്ടും, രാഷ്ട്രബോധവും സ്വദേശാഭിമാനവും ആദരിച്ചും പോഷിപ്പിച്ചും വരുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഇങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അതു പോരായ്മയായി സകലരുടെ നിന്ദ്യത്തിനും പാത്രമായിത്തീർന്നേക്കുമെന്നതുകൊണ്ടും, ഇപ്രകാരം തന്നെ വേണമെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്. ആകട്ടെ, അതു് അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം, ലീലാതിലകത്തിലെ "ദ്രമിഡാക്ഷരസംഘാതനിബദ്ധം എതുകാമോനവൃത്തവിശേഷയുക്തം പാട്ടു്" എന്ന നിയമപ്രകാരം, ദ്രമിഡകവിതയിൽ, ദ്രമിഡാക്ഷരമല്ലാതെ ഒരു അക്ഷരവും വയ്പ്പാനും, താളം, മാത്ര, യതി എന്നിതിനെല്ലാം യാതൊരു വീഴ്ചയും വരാതെ പാട്ടായിട്ടല്ലാതെ പദ്യമായിട്ടെഴുതുന്നതു തെറ്റാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു മൂന്നാമതൊരു കൂട്ടർ. ലീലാതിലകം അന്നത്തെ കാലമനുസരിച്ചുണ്ടാക്കിയതേയുള്ളുവെന്നും, നിയമങ്ങളൊന്നും വാസനയ്ക്കു ബാധകമാവില്ലെന്നും, പ്രതിഭാപ്രസരത്തെ യാതൊരു വിധത്തിലും തടയുന്നതു് ആശാസ്യമല്ലെന്നും അതിനെ ചിലർ വിരോധിക്കുന്നു.

പ്രാസം, ആശയം, അലങ്കാരം എന്നീ കവിതാമുഖങ്ങളെക്കുറിച്ചും വാദമുണ്ടായി. പ്രാസം വേണ്ടെന്നല്ല, തീരെ വയ്പ്പാനും അതു് അർത്ഥപുഷ്ടിക്കു വിഘ്നമായി നിൽക്കുന്നതാണെന്നും ഒരു പക്ഷം. അർത്ഥം ജീവനും, ശബ്ദം ദേഹവുമായതുകൊണ്ടു് അർത്ഥഭംഗിപോലെ ശബ്ദഭംഗി വേണമെന്നും ശബ്ദഭംഗിയിൽ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായി ഗണിക്കേണ്ടതു പ്രാസമാണെന്നും, ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം, അനുപ്രാസം, കേരളവർണ്ണപ്രാസം തുടങ്ങിയ പ്രാസങ്ങൾ എത്രയുണ്ടോ അത്ര അധികം കവിതയ്ക്കു ഗുണം കൂടുമെന്നും മറ്റൊരുപക്ഷം. ആശയങ്ങളുടെയും അലങ്കാരങ്ങളുടെയും കായ്ത്തിലും പണ്ടു വെട്ടിത്തെളിച്ച വഴിയിൽ കൂടി പോകയല്ലാതെ "നാൽകാലിപ്രജഭൂക്തശാഡ്വലകചവും, ലില്ലിപ്രഭം വാർമുഖവും" സ്വീകരിക്കുന്നതു മലയാളികൾക്കു ചേരുന്നതും രുചിക്കുന്നതും അല്ലാത്തതുകൊണ്ടു്, ഇന്ദുമുഖവും കുന്ദപ്രസൂനസ്മിതവും മതിയെന്നു ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. അതു വാസനയില്ലാത്തവർക്കാണു്; വാസന അല്പമെങ്കിൽ പ്രതിഭ എന്നതു നവനവോന്മേഷശാലിനിയായ പ്രജ്ഞയാണു്; അതുകൊണ്ടു വാസനാകവികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ആശയങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും ചമൽകാരഭൂയിഷ്ഠവും സഹൃദയഹൃദയാവർജ്ജകവുമാകാതിരിക്കില്ല; എന്നും, അവ രസാവഹമായി തോന്നാത്തതു് അവയ്ക്കു സഹൃദയത്വവും സാരസ്യവും ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടാണു്, അല്ലാതെ കവിയുടെ കുറവല്ല, എന്നും ഒരു എതിരഭിപ്രായം. വ്യംഗ്യവും അന്യാപദേശവും ആകാമെങ്കിൽ, അതിൽ കടന്ന കൈയായ മിസ്റ്റിസിസം എന്തുകൊണ്ടു വയ്യ? ആ പദംതന്നെ എന്തെന്നു മനസ്സിലാകാതിരിക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ പ്രവൃത്തിയെങ്ങനെ അറിയും. അറിയാത്തതിന്നു്, എന്തിന്നുതുടരുന്നു, അല്ല, അങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ, മനസ്സിലാകാത്തതൊക്കെ മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ കോടിയിൽ തള്ളി കായ്ം സാധിക്കുക എന്നാക്കുമല്ലൊ?

ഇങ്ങനെ അതുമിതുമായി കവിതയെപ്പറ്റി പലതും ആ സഭയിൽ പ്രസംഗിച്ചു കേൾക്കുകയുണ്ടായി. ഒടുവിൽ, കലാശിച്ചതു് ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. (1) സംസാരം ഒട്ടാകെ പരിവർത്തിയായിട്ടിരിക്കെ, പോയതു തിരിയെ ഒരു കാലത്തു വരാതിരിക്കുകയില്ലെന്നും മാറിമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ പ്രകൃതിദേവിതന്നെ കാലത്തിനൊത്ത കോലം വരുത്താതെയിരിക്കയില്ലെന്നും സമാധാനിച്ചു യാഥാസ്ഥിതികന്മാർ നവീനന്മാരെ സഹായിക്കുകയും ഉത്സാഹിപ്പിക്കുകയും വേണം. (2) ഉൽപതിഷ്ണുക്കളും അതുപോലെ തന്നെ, മലയാളപദ്യത്തിന്റെ പുരോഗതി പടിപടിയായിപ്പുറത്തുപോന്നതാണെന്നും, ആദ്യത്തെപ്പടിയാണു രണ്ടാമത്തെപ്പടിയുടെ ആകൃതിക്കും പ്രകൃതിക്കും കാരണമായതും അവയെ രൂപവൽകരിച്ചതും എന്നും, അതുകൊണ്ടു നവീനന്മാർ പണ്ടത്തവരെ പ്രണമിക്കുകയും പ്രശംസിക്കുകയുമല്ലാതെ പരിഹസിക്കുകയും പരിത്യജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു മഹാപാതകമാണെന്നും ധരിക്കണം. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്, വെണ്മണിക്കൂട്ടം, തുടങ്ങിയവരുടെ കവിതകൾ ഏതു യാഥാസ്ഥിതികനും തലകുലുക്കി സമ്മതിക്കേണ്ടതല്ലേ? എന്നാൽ കേരളകാളിദാസൻ, വെൺമണിമാർ എന്നിവർ അന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ കോലവും അഭിരുചിയും അനുസരിച്ചു് അത്തരം പദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഇന്നു് ഇവർ ഇങ്ങനെ ആകുമോ? (3)"പുരാണമിത്യേവ ന സാധുകാവ്യം, ന ചാവികാവ്യം നവമിത്യവദ്യം" എന്നുള്ളതും, "പണ്ടത്തെയെല്ലാം പരിഹാസ്യമിപ്പോ—ളുണ്ടാംസമസ്യും ഗുണമെന്നുമല്ല" എന്നതും ഒരുപോലെ ഒന്നിച്ചു് ഒക്കുകയാണു വേണ്ടതു് എന്നാണു് അവസാനത്തെത്തീരുമാനമുണ്ടായതു്. (4)ഇതില്പാഞ്ഞിട്ടാണു സകല കലഹങ്ങളും കുഴപ്പങ്ങളും എന്ന പ്രമേയം എതിർക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, അതിനെ ഭൂരിപക്ഷം സ്വീകരിച്ചു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സരസൻ, ഇതൊന്നും സാരമോ ഗണ്യമോ ആയ കാരണമല്ലെന്നും, പണ്ടത്തെ പദ്യങ്ങളും ഇന്നത്തവയും കൂടി പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളിൽ കയറി സ്ഥലംപിടിക്കുവാൻ വേണ്ടി ചെയ്യുന്ന യുദ്ധമാണു് ഈ കലശലിനും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾക്കും ഏകകാരണമെന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതു സഭാവാസികളിൽ പലർക്കും "ക്ഷ' പിടിച്ചേനും. അതു അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവരുടെ ഹസിതാഡംബരത്തിന്റെയും, "ശൂണ ശൂണ" ശബ്ദത്തിന്റെയും മുഴക്കംകൊണ്ടു് ആസ്ഥലം ഒന്നു കിടന്നു കുലുങ്ങി.

അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ ഉണർന്നു. പിന്നെയെല്ലാം പഴയപടി എന്റെ ഐഹികകായ്പരിപ്പുടിയിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്തു.

വിധിവിലാസം.

(വിദ്വാൻ ആർ. വാസുദേവൻ കർത്താ)

[അന്നനട]

നെടുവടി കുത്തിപ്പെരുവഴി നീളെ
യലഞ്ഞുപോകുമീ വയസ്സനെക്കാണ്മിൻ!
ദരിദ്രമുദ്രയാമവന്റെ പാദത്തിൽ
വെറുപ്പാലുർവ്വിയും പൊടിയായ് പൊങ്ങുന്നു.
നെടുതാം കീറലും തുടരും തുന്നലും
പടവെട്ടും കളമവന്റെയുണ്ണീഷം.

P. Vasudevan Kartha.

ക്ഷുരകഹസ്തത്തിൻ പരിത്യാഗദോഷം
പ്രകൃതി തീക്ഷ്ണാക്ഷങ്ങളിമണ്ടയിൽ.
കനകസൂര്യന്റെ കതിരും സ്പർശിക്കാ-
തകലെച്ചാടുന്നു പ്രതിഫലനത്താൽ.
വെറും പിച്ചക്കാരനവനോടോതിനാൻ
സുവർണ്ണക്കണ്ണടയണിഞ്ഞൊരു മാന്യൻ:—

"അതാ നിരീക്ഷിക്ക, വലിയൊരു സൌധം
ലതാഗണത്തിന്നു കിരീടം വച്ചപോൽ:
അവിടെയെത്തണം പുലർകാലേ ഭവാൻ
പവനൊരു നൂറുകിടയ്ക്കുമോക്കണം."

നടുങ്ങിപ്പോയ് വൃദ്ധൻ സുവർണ്ണവിദൂത്താൽ
കിടുങ്ങാതുണ്ടേതു ദരിദ്രതാഹമ്മ്യം?
"കൊടുപ്പിൻപിച്ച"യെന്നവന്റെ വായ് വീണ്ടും
പഠിച്ച പല്ലവിയുരുക്കഴിച്ചപ്പോൾ
നിരത്തിലുള്ളാരക്കരിങ്കൽച്ചില്ലിമേ
ലുറുപ്പികയൊന്നു കിലുങ്ങിമോഹനം.
നിജാംശുകാഗ്രത്തിലതിനെഞ്ഞുഡിച്ചു
കൃതാർത്ഥഭാവത്തിൽ നടന്നു വൃദ്ധനും.
"ഒരുനൂറുപവൻ! ഒരുനൂറുപവൻ!!"
ജരഠന്റെ വക്ത്രം ജപിച്ചിതീ മന്ത്രം.

സമയം തെറ്റാതെ വിശിഷ്ട സൌധത്തി-
ലവൻ ചെന്നെത്തിനാൻ, പരിഷ്കൃതവേഷൻ!
വലിയൊരന്തരം വരിച്ചതന്മുഖം
തൊലിയുരിഞ്ഞൊരു പഴംപോലെ മിന്നി.
പ്രഭുവിനെക്കൂടുമാനന്ദചിത്തമെന്നാ-
യഭിമാനഭ്രമമുപദേശിക്കയാൽ
പഴഞ്ചൻ വസ്ത്രവും കളഞ്ഞു, സാരസ്യ-
ക്കുഴമ്പനായ്ത്തീർന്ന ദരിദ്രയാചകൻ.
കനകക്കണ്ണടയണിഞ്ഞൊരായോഗ്യ-
നിവനെക്കണ്ടപ്പോൾ കൃപിതനായ്ത്തീർന്നു.
ഒട്ടുക്കം ചമ്മട്ടിപ്രഹരമേൽക്കാതെ
മുതുക്കനെക്കാത്തു തദീയപാദങ്ങൾ!
നവീനവേഷത്തിൽ ചലനചിത്രത്തി
നവന്നനർഹത ഭവിക്കകാരണം,
പവൻ കിടയ്ക്കുവാൻ കൊതിച്ചൊരാവൃദ്ധ-
നവമാനംതന്നെ പ്രതിഫലമായി.

വിവേകഹീനമാം വിപുലതയ്ക്കുള്ള
വിപരീതം ഫലം, വിജയിച്ചു വിധി.

Dr. T. K. ABRAHAM C. D. S.,

SURGEON DENTIST,

TIRUVALLA

Does all kinds of Dental works at ***moderate charges,*** holds valuable testimonials from reputed persons in and outside Travancore and has a brilliant record of more than ***sixteen years*** service in the profession in Travancore alone.

Why not consult to-day and get your teeth and gums examined free of charge.

A TRIAL WILL CONVINCE YOU.

A. K. VARKKI & CO. (Bankers)

(ESTABLISHED 1925)

Head Office:- KOTTAYAM, (Travancore)

BRANCHES:- **PEERMADE, VANDIPERIYAR, CHANGANACHERRY & COCHIN.**

WE ENTERTAIN

Fixed, Current and Savings Bank Deposits on the best possible terms.

WE CONDUCT

Monthly Chits and Long-term Chits to help our clients accumulate.

WE ADVANCE

Moneys on approved securities to help our clients over the stile.

We maintain an efficient service and we have Agencies and busines connections IN EVERY TOWNS IN SOUTH INDIA.

Kottayam,
13-2.35.

A. K. VARKKI,
Mg. Proprietor.

WE STOCK AND DISTRIBUTE THROUGHOUT TRAVANCORE:-

BRIDGESTONE TYRES AND TUBES
(The best and the cheapest in the market)
(Guaranteed to give 10,000 miles)
TEXACO PETROLIUM PRODUCTS
(Quality irrefutable)

WE IMPORT AND SELL:-

MAYAM BRAND BICYCLES
(Best therefore the cheapest)
ELECTRIC GOODS
(We undertake domestic wiring and plant installation)
AUTO-MOBILE BATTERIES
(We undertake servicing)
ACID AND OTHER ESTATE REQUISITES

WE BUY AND EXPORT:-

RUBBER, TEA, CARDAMOMS, PEPPER, GINGER, TURMERIC AND OTHER SPICES

WE UNDERTAKE:-

SHIPPING, CLEARING AND FORWARDING

WE MANUFACTURE:-

RUBBER ROLLERS

(Our Motto)

MAXIMUM SERVICE AT MINIMUM COST.

ENQUIRIES WELCOMED. PATRONAGE SOLICITED.

TRY ONCE AND BE CONVINCED.

K. K. KURIYAN & CO., KOTTAYAM.

Branches:-Quilon, Cochin and Perumbavoor.

THE TRADING Co., ALLEPPEY.

Wholesale Importers of Drugs, Patent Medicines, Wines, Spirits etc., etc., and Distributors to:-

THE IMPERIAL TOBACCO CO. OF INDIA LTD.

THE ALLEPPEY BANK, LTD.,

ALLEPPEY.

സ്വർണ്ണപണയത്തിന്മേലും, ചരക്കുകൾ ലോൺവച്ചും മുക്കാൽ പലിശയ്ക്കു പണം കടം കൊടുക്കുന്നതാണ്. കൂടാതെ ബാങ്കുസംബന്ധമായ എല്ലാ ഇടപാടുകളും മിതമായ നിരക്കിൽ ചെയ്യുന്നതാണ്.

Agent,
K. I. MATHEW.

നാസികാചൂർണ്ണം വിശേഷപ്പെട്ടതു്.

വാങ്ങുവിൻ! ഉപയോഗിപ്പിൻ!!! ഗുണം അനുഭവിപ്പിൻ!!!

നാസാരോഗികൾക്കു സിദ്ധൌഷധം. തലച്ചോറിനു് ഉന്മേഷകരം.

മഹാജനങ്ങളാൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടതു്.

പീനസം, ജലദോഷം, തലവേദന, ഒരുച്ചെന്നി കുത്തു്, വാനാറ്റം മുതലായി കണ്ണിനു മുകളിലുള്ള രോഗങ്ങളെ എത്രയും വേഗം ശമിപ്പിക്കുന്നു. പാക്കറ്റു് 1-ക്കു വില ചക്രം 1.

N. B. ആയുർവ്വേദസംബന്ധമായ എല്ലാ ഔഷധങ്ങളും മിതമായ വിലയ്ക്കു് എപ്പോഴും തയ്യാർ.

ററി കെ. കേശവൻവൈദ്യൻ,
വൈദ്യകലാനിധി,
ചരകവിലാസം വൈദ്യശാല, അഞ്ചലാപ്പീസിനു കിഴക്കുവശം, ആലപ്പുഴ.

മഞ്ഞുപ്പിത്തം.

എത്ര ഭയങ്കരവും മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചതുമായ ഏതുതരം മഞ്ഞുപ്പിത്തമായാലും പെട്ടെന്നു സുഖപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാം. കൂടാതെ മഞ്ഞുപ്പിത്തത്തെ തടയുന്നതിനും, അർശസ് സംബന്ധമായ രോഗങ്ങളെ ഹനിക്കുന്നതിനും ഉള്ള ലേഹ്യങ്ങളും എപ്പോഴും തയ്യാറുണ്ടു്.

സി. ററി. ചാക്കൊ,
മനോരമയ്ക്കു സമീപം, കോട്ടയം.

സമുദായോൽക്കർഷം.

(കെ. കെ. കുരുവിള എം. എ., ബി. ഡി.)

ആധുനിക കാലങ്ങളിൽ സമുദായോൽക്കർഷം എന്ന പ്രശ്നം ജനതയുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ ആകമാനം ആകർഷിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന കാണുന്നതിൽ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകർക്ക് പ്രത്യേകിച്ചു, സന്തോഷത്തിനും സംതൃപ്തിക്കും വകയുണ്ട്. ഏതൊരു പൊതുയോഗത്തിൽ ചെന്നാലും ദേശപരിഷ്കരണം, സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി, സമുദായോന്നമനം, വർഗ്ഗീയമൈത്രി, ദേശാഭിവൃദ്ധി, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനം, ഗ്രാമീണപുനരുദ്ധാരണം, അധഃകൃതോന്നമനം, കുടിൽ വ്യവസായം, വിദ്യാഭ്യാസപുനഃസംഘടന എന്നിത്യാദി പ്രശ്നങ്ങളെ പരാമർശിച്ചുള്ള സുദീർഘങ്ങളായ നിരവധി പ്രസംഗങ്ങൾ നാം സാധാരണയായി കേൾക്കാറുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു സമാരംഭിച്ചിട്ടുള്ള അനേകം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും ഈ ആഗ്രഹംതന്നെ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നുവെന്ന നാം സൂക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. വിഷയങ്ങളെ നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു പലപ്രകാരത്തിലാണെങ്കിലും, പ്രസംഗങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാരം വിഭിന്നമായിരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ തൽക്കാലസ്ഥിതി ആശാസ്യമല്ലെന്നും പ്രസ്തുത സ്ഥിതിയിൽ നിന്ന് അതിനെ ഉദ്ധരിക്കണമെന്നുള്ള അഭിവാഞ്ഛ ഓരോരുത്തരുടെയും മനസ്സിൽ ദൃഢമൂലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും അതു ക്രമാനുഗതമായ വളർച്ച പ്രാപിച്ചു വരുന്നുവെന്നും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

സമുദായാഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുമ്പോൾ മൌലികമായ ചില അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങളെ നാം വിസ്മരിച്ചു കളയുന്നുവോയെന്ന ശങ്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വ്യക്തികളുടെ എന്നപോലെതന്നെ സമുദായങ്ങളുടെയും ഉയർച്ചയ്ക്കു പല സംഗതികളും ഗണനിക്കേണ്ടതും പാലിക്കേണ്ടതുമായിട്ടുണ്ട്. എന്തെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾക്കു ക്രമാതീതമായ വളർച്ചയും ചില ഭാഗങ്ങൾക്ക് അപ്രകൃതമായ ശോഷിപ്പും ഉണ്ടായാൽ അതു വിരൂപവും ഉപയോഗശൂന്യവുമായി പരിണമിക്കുന്നു.

പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു വിദ്യാഭ്യാസം സകല ദോഷങ്ങളുടെയും പരിഹാരമായി ചിന്തകന്മാർ കരുതി. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഏറ്റവും മുന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്ന ചില രാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പര്യാലോചിച്ചാൽ പ്രസ്തുത അനുമാനം അത്രത്യുപകരമല്ലെന്നു ബോധ്യപ്പെടും. ഉദാഹരണമായി ജർമ്മനിയുടെ സ്ഥിതി ആലോചിക്കുക. സാധാരണ വിദ്യാഭ്യാസം വേണ്ടിടത്തോളം അവിടെ പ്രചാരത്തിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, ഓരോ പ്രത്യേക വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പര്യവേക്ഷണങ്ങളിലും ആ രാജ്യം അദ്വിതീയ സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. മത സംബന്ധമായ അവരുടെ പ്രയത്നങ്ങൾ മഹത്തരവും, ശ്ലാഘ്യവും അത്രെ. ഓരോ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും പ്രതിപാദിച്ചു അവർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എത്രയോ മാഹാത്മ്യമേറിയയയാണ്. വൈദ്യശാസ്ത്രം, തത്വജ്ഞാനം, കവിത എന്നീ കലകളിൽ ആധുനികലോകത്തിനു അമൂല്യങ്ങളായ അറിവുകൾ അവർ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഗീഥെ, കാൻറ്, ഹീഗൽ, ശ്ലയർ മാക്കർ, ഹർനാക് എന്നീ പേരുകൾ, ജർമ്മനി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ എത്രമാത്രം ഉന്നതി പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സാക്ഷ്യങ്ങളാണ്. അതു പരമാർത്ഥമെങ്കിലും തൽക്കാലജീവിതത്തിൽ ജർമ്മനി വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന വിഷമതകൾ അവർണ്ണനീയങ്ങളത്രെ. ആര്യജാതി സിദ്ധാന്തം, വർഗ്ഗീയവിദ്വേഷം, ഏകാഭിപ്രായ മേധാവിത്വം, ഭൗതികതത്വശാസ്ത്രപരമായ സാമൂഹ്യസംഘടന, ആദിയായി സമുദായോൽക്കർഷത്തിനു വിഘാതങ്ങളായ നിരവധി ദുർഗ്രഹണസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനമായി ജർമ്മനി തീർന്നിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യം, ചിത്രമെഴുത്തു്, കൊത്തുപണി ആദിയായ സുകുമാരകലകൾ കൊണ്ടു്, അനേകശതവർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു മുതൽക്കേ ഭരണതന്ത്രജ്ഞാനത്തിൽ അനിതരസാധാരണമായ പ്രഖ്യാതി നേടിയ ഇറ്റലി സ്വാർത്ഥലോലുപയായി അബിസ്സീനിയായുമായി യുദ്ധത്തിനു സൈന്യശേഖരം ചെയ്തു പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇമ്മാതിരി അനാചാരങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവം കൊണ്ടല്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ മേന്മ നേടിയിട്ടുള്ള ആളുകൾ മൂലം ഉൽഭൂതമാകുന്ന നിരവധി അനർത്ഥങ്ങളും ലോകം അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നൂതനമായി ലഭിക്കുന്ന അറിവുകളും, ശക്തികളും പരോപദ്രവത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പരമ്പരയാ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന യുദ്ധങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. അംബരമാർഗ്ഗേണ ദ്രുതഗതിയിൽ യാനം ചെയ്യുന്നതു നല്ലതുതന്നെ. എന്നാൽ പ്രസ്തുത കണ്ടുപിടിത്തം, അനേകായിരങ്ങളുടെ ജീവനാശത്തിനുള്ള ഒരു നിദാനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിത്തപാൽ മൂലം ലോകത്തിനു് ഐശ്വര്യത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുമാക്കോണി, അബിസ്സീനിയായെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി എന്തോ കൗശലങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ പോകുന്നു പോലും.

മറ്റു ചിലർ മനുഷ്യർക്കു വേണ്ട ആഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളും, സുഖജീവിതസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കുന്നതു ബുദ്ധിമുട്ടുകളുടെയും, ക്ലേശങ്ങളുടെയും പരിഹാരമായി പരിഗണിച്ചുപോരുന്നു. പാശ്ചാത്യർ അനേകകാര്യങ്ങൾ ഇതിലേക്കായി അന്വേഷിക്കയും ഏറെക്കുറെ സാധിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പൗരസ്ത്യരിൽ, ജപ്പാൻ രാജ്യം പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇൻഡ്യാക്കാർ അനുഭവിക്കുന്നതിൽ കൂടുതലായ കഷ്ടങ്ങൾ പ്രസ്തുത രാജ്യങ്ങളിലെ കൂലി വേലക്കാർ അനു

ഭവിച്ചു വരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. അസാന്മാർഗ്ഗികമായ കാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു്, പണം അമിതവ്യയം ചെയ്യുന്നതിൽ വിരസതയൊ വൈമനസ്യമൊ അവർ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ധാരാളം പണം വ്യയം ചെയ്യുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്ത രാജ്യക്കാരുടെ ശ്രമങ്ങൾ ശിഥിലങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നതും കാണാറുണ്ടു്. നമ്മുടെ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സ്ഥിതി നോക്കുക. ഡൻമാക്കിന്റെ ഐശ്വര്യാഭിവൃദ്ധിയെപ്പറ്റി പലയിടത്തും പ്രസംഗിക്കാറുണ്ടു്. തിരുവിതാംകൂർ പോലെ ഡൻമാക്കും ഒരു ചെറിയ രാജ്യമാണു്. മറ്റു പല കാര്യങ്ങളിലും ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടു്. ഡൻമാക്കിന്റെ ശ്രേയസ്സിനുള്ള ഒരു പ്രധാനകാരണം അവിടെ പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടന്നതാണു്. തിരുവിതാംകൂറിലും അതു സാധിച്ചാൽ ഇവിടത്തെയും പ്രയാസങ്ങൾ പാടേ ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണു്. ഡൻമാക്കിലെ ഋണബാധ നീങ്ങിപ്പോയി. നമ്മുടെ ബാധ നീങ്ങുന്നതുമില്ല. പല സംഘങ്ങളിലും പ്രവൃത്തികൾ യാതൊന്നും തന്നെ കാര്യമായി നടക്കുന്നില്ല. സംഘാംഗങ്ങളുടെ കടബാദ്ധ്യതകൾക്കും അതു കാരണമായിട്ടുണ്ടു്. ഇവ്വിധ വ്യത്യസ്ഥലങ്ങൾ മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ നാം അന്വേഷിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്.

അയർലണ്ടു്, ബൽജിയം, ഹോളണ്ടു്, ഡൻമാക്കു് ആദിയായ ചെറുരാജ്യങ്ങൾ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയിൽ ഉന്നതി പ്രാപിക്കുന്നതിനു കൂടിൽ വ്യവസായങ്ങളും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തിരുവിതാംകൂറിലും ഏതാനും ചില പരീക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ആരംഭിച്ചു. അതിലൊന്നു നെയ്ത്തു വ്യവസായമാണു്. പലയിടങ്ങളിൽ അതു് ആരംഭിച്ചതു് ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും അവസാനിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വല്ലതുമെങ്കിലും നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഗവണ്മെൻറിന്റെ സഹായം മൂലമാണു്.

മതത്തോടു സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചില ആചാരങ്ങളെയൊ, അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയൊ ആസ്പദമാക്കി ലൗകികസുഖം പ്രാപിക്കുന്നതിനു സാദ്ധ്യമെന്നു ചിലരും, മറ്റുള്ളവരോടു തങ്ങൾക്കുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കാമെന്നു കരുതി സന്യാസാശ്രമത്തെ സ്വയംവരിച്ചു മറ്റു ചിലരും,—എങ്ങിനെയായാലും ഈദൃശ സമ്പ്രദായങ്ങൾമൂലം തങ്ങൾക്കു് എന്തോ സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ള ബോധത്തിൽ മനുഷ്യരെ അതിലേക്കായി ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഇക്കൂട്ടർ ഈശ്വരനെ തങ്ങളുടെ ശരീരസുഖത്തിനുള്ള ഒരു സോപാനമായി കരുതുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ അസാംഗത്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു ഭാഗ്യച്ചിട്ടിയിൽ വല്ലതും ലഭിച്ചെങ്കിൽ അതിന്റെ ഗണ്യമായ ഒരംശം സദ്വിഷയകമായി ചെലവഴിക്കാമെന്നു ചിലർ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. മറ്റു ചിലർ, ഇനിയും നല്ല വിളവുണ്ടായാൽ ഒരു നേർച്ച കൊട്ടത്തേക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു് ഈശ്വരനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇവയൊന്നുംതന്നെ ഇംഗിതംപോലെ പ്രയോഗത്തിൽ കാണുന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു മതത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ സാദ്ധ്യതയെന്തെന്നു് അറിയാതെ ഈശ്വരനെ പരിത്യജിക്കയുമാണു ചെയ്യുന്നതു്. നമ്മുടെ സാക്ഷാലുള്ള ഐശ്വര്യത്തിനും ശ്രേയസ്സിനും നിദാനമായ സൽഗുണങ്ങൾ അനുഭവമാക്കുവാൻ ഉള്ള ശക്തി എവിടെനിന്നു ലഭിക്കുമെന്നു നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നതാണു മതത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഉദ്ദേശ്യം.

മുൻപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ വെവ്വേറായി പ്രയോഗിച്ചാൽ, പരാജയത്തിനു വകയുണ്ടെങ്കിലും എല്ലാംകൂടി ഒരുമിച്ചു് അവയുടെ പ്രവൃത്തി നടത്തിയാൽ, ഫലപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകാതെ ഇരിക്കുകയില്ല. മതം, വിദ്യ, ധനം ഇവ മൂന്നും ഒരേസമയത്തു് ഒരു സ്ഥലത്തു സംക്രമിച്ചു് അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കേണ്ടതാണു്.

സമുദായോൽക്കർഷത്തിൽ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന അനേകകാര്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമായതു്, എത്രതന്നെ സഹായം നമുക്കു ബാഹ്യമായി ലഭിച്ചുവെന്നുവന്നാലും, അതിനെ പ്രയോഗികമാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി സ്വതസ്സിദ്ധമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നു സാധുക്കളായ കുട്ടികൾക്കു ഫീസു സൗജന്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ സൗജന്യം അനുഭവിക്കുന്ന കുട്ടികളിൽ എത്രയും നിസ്സാരമായ ഒരു പങ്കു കുട്ടികൾക്കു മാത്രമെ അതു യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രയോജനകരമായിരിക്കുന്നുള്ളു. ഒരു രാജ്യത്തു ധാരാളം പണം വിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനുണ്ടെങ്കിലും തദ്ദേശവാസികൾക്കു് അതു ശരിയായി വ്യയം ചെയ്യുന്നതിനാവശ്യമായ സ്വയംഭരണശക്തി ഇല്ലെങ്കിൽ അതു ഭയങ്കരവിപത്തുകൾക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നു. പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളിൽനിന്നു ക്ലേശംകൂടാതെ പണം വായ്പ വാങ്ങാമെന്നു വന്നതുകൊണ്ടു പലരും അനാവശ്യമായിട്ടു കടം വാങ്ങി ഭയങ്കരമായ നിലയിൽ ബാദ്ധ്യസ്ഥരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ എല്ലാ ഉൽക്കർഷത്തിനും നിദാനമായിട്ടുള്ളതു്, അതിനു ഹേതുഭൂതങ്ങളായ ശക്തികൾ നമ്മിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയെന്നുള്ളതാണു്. ഏകോപിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുക, ഗ്രൂപ്പുതിരിവുകളെ വിവേചിക്കുക, കൃത്യനിഷ്ഠ പാലിക്കുക, പരമാർത്ഥമായി ചിന്തിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുക ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്കോ രാജ്യത്തിനോ മാത്രമെ മതവും, വിദ്യയും, ധനവുമെല്ലാം പ്രയോജകീഭവിക്കയുള്ളു. ഇമ്മാതിരി വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ നമ്മിൽ സൃഷ്ടിക്കുകയെന്നുള്ളതത്രെ മതത്തിന്റെ മൗലികതത്വങ്ങളിൽ ഒന്നു്. പൂർവ്വാപരബന്ധമില്ലാതെ പലപ്പോഴും ക്രമവിരുദ്ധമായി പൊന്തി ഉയരുന്ന ചിന്താപരമ്പരകളെ ശരിയായും ക്രിയാത്മകമായും നിയന്ത്രിച്ചും, ഓരോ കാലത്തും തൽക്കാലസഹായങ്ങളായി മാത്രം ഇരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെ അതിലംഘിച്ചും ഒരുവന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നതാണു മതം എന്നു പറയുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ മതത്തെ നാം വീക്ഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ സാക്ഷാൽ മതത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോരുന്ന അനവധി അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ പരിത്യജിക്കയും, യഥാർത്ഥ മാർഗ്ദർശിയായിരിക്കുന്ന ഒരു ഈശ്വരനെ നാം ഭജിക്കയും ചെയ്യും.

സാമൂഹ്യാഭിവൃദ്ധിക്കായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏവരും തങ്ങളുടെ ജീവിതംകൊണ്ടും, ഉപദേശങ്ങൾകൊണ്ടും മറ്റും അന്യരിൽ ഈദൃശ ഗുണങ്ങൾ സംജാതമാക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇതു് അത്ര ക്ഷണസാദ്ധ്യമായ ഒരു കൃത്യമല്ല. മാതൃകാപരമായ ജീവിതവും, ഉപദേശങ്ങളും മാത്രം ഈവക കാര്യങ്ങൾക്കു പര്യാപ്തങ്ങളാകുന്നതല്ല. ഒരു നിശ്ചിത പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഒരുവൻ എങ്ങിനെ വർത്തിക്കണമെന്നു കാണിക്കുകകൂടി ചെയ്താൽ മാത്രമെ വിദ്യാഭ്യാസവും, പ്രായോഗികജീവിതവും അനുഭവവേദ്യമായിത്തീരുന്നുള്ളുവെന്നു് ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. [അന്യന്റെ സാമാനങ്ങൾ അനുവാദംകൂടാതെ എടുക്കരുതെന്നു പ്രസംഗിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, സന്ദർഭം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ പ്രതികൂലമായി പ്രവർത്തിക്കരുതെന്നുകൂടി പഠിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു.] ഈ തത്വത്തെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കാം പാശ്ചാത്യർ പൗരസ്ത്യരെ അപേക്ഷിച്ചു് ഏകോപിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ ഔത്സുക്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്. നല്ല ഫലപുഷ്ടിയുള്ള ഒരു രാജ്യത്തു, മനുഷ്യർക്കുപയുക്തങ്ങളായ അനേക കാര്യങ്ങൾ അന്യന്മാരെ അത്ര ആശ്രയിക്കാതെ തന്നെ സാധിക്കാവുന്നതാണു്. ഇമ്മാതിരി ആനുകൂല്യങ്ങൾ പാശ്ചാത്യരേക്കാൾ കൂടുതലായി കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ഇൻഡ്യയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ജനസംഖ്യയിലുള്ള ക്രമാതീതമായ വർദ്ധനവുകൊണ്ടും, നിലത്തുനിന്നുള്ള ആദായക്കുറവുകൊണ്ടും നാമും യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

മുൻ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അളവിൽ, നമ്മുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയും വർദ്ധമാനമാകുന്നതാണു്. പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളുടെ ആദർശം അനുസരിച്ചു പണം വായ്പവാങ്ങുകയും, വ്യയംചെയ്യുകയും, നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ തിരിയെ കൊടുത്തുതീർക്കുന്നതിനു നിഷ്കർഷിക്കയും ചെയ്താൽ സംഘങ്ങൾ ഉത്തരോത്തരം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതാണു്. കടിൽവ്യവസായങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുപോലെതന്നെയാണു്.

നൂതനമായിട്ടെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകണമെന്നു നാം താല്പര്യപ്പെടുന്നതിൽ കൂടുതലായി, ഇപ്പോൾ ഉള്ള ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു ശരിയായ വില്പനയുണ്ടോയെന്നു് അന്വേഷിക്കേണ്ടതാണു്. മാർത്താണ്ഡം, കുടിൽവ്യവസായത്തിന്റെ ഒരു കേന്ദ്രവും ഒരു മാതൃകയുമായി നാം ഗണിക്കുന്നു. അതിന്റെ വിജയത്തിനുള്ള രഹസ്യം എന്തു്? അവിടെയുള്ളവർ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ മൊത്തമായി വാങ്ങുന്നതിനും വിറ്റഴിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. അതിനുള്ള സൌകര്യത്തെ അവലംബിച്ചാണു കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ വിജയപ്രദമാകുന്നതു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ, വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ശരിയായി രൂപവൽക്കരിച്ചു രാജ്യത്തെ സഹായിക്കാവുന്നതാണു്. തൊഴിൽപരമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തു ലാഭമുണ്ടാക്കിക്കൊള്ളാമെന്നൊരു മനസ്ഥിതി അദ്ധ്യേതാക്കളിൽ വരുത്തണമെന്നില്ല. പ്രത്യുത, ഭംഗിയായുള്ളതു് എന്തെങ്കിലും നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള കൌതുകം അവരിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചാൽ മതിയാകും. ഇക്കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ കേവലം ഒരു പകർത്തൽ മാത്രം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് അതിന്റെ ലക്ഷ്യവശത്തെ പ്രസ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. പ്രസ്തുത പദ്ധതി സൃഷ്ടിപരമാക്കി രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല ഉപന്യാസം എഴുതുക, ഭംഗിയായ ഒരു മേശ നിർമ്മിക്കുക, ഒരു തോട്ടം വൃത്തിയായി സൂക്ഷിക്കുക എന്നിവ അവയിൽ തന്നെ സന്തോഷകരമായി വരുമ്പോൾ ഏകദേശം സൃഷ്ടിപരമായ വിദ്യാഭ്യാസം സാധിച്ചുവെന്നു പറയാം. അങ്ങിനെ ഒരു മനസ്ഥിതിയുണ്ടാകുമ്പോൾ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾമൂലം ലാഭം ഉണ്ടായില്ലെങ്കിലും ആളുകൾ അവ ചെയ്യാൻ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കും.

ഈവിധത്തിൽ ജനങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനു ഗവണ്മെൻറിന്റെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണു്. അയർലണ്ടു്, ഡൻമാർക്കു മുതലായ ചെറുരാജ്യങ്ങൾ ക്രമവൃദ്ധമായ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം, ജനങ്ങളുടെ ന്യായമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിലുള്ള അവിടങ്ങളിലെ ഗവണ്മെൻറുകളുടെ ആകാംക്ഷക്രുടിയാകുന്നു. ആ രാജ്യങ്ങളിൽ കടപ്പത്രങ്ങൾ, ഭൂസ്വത്തുജാമ്യ ബാങ്കുകൾ മുതലായ സ്ഥാനങ്ങൾ മുഖേനയും മറ്റും കോടിക്കണക്കായി പണം ജനങ്ങൾക്കു സുഗമമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും, അതു പലപല ഗഡുക്കളിലായി ഭാരംക്രുടാതെ തിരിയെ അടയ്ക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പാടുചെയ്യുകയും, സാധാരണന്മാരെപ്പോലും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ കൃഷിചെയ്യുന്നതിനു പരിശീലിപ്പിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടത്രെ.

ഗവണ്മെൻറും ജനങ്ങളുംകൂടി യോജിച്ചു് ഇപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ എവിടെയുണ്ടോ, അവിടെ സമുദായോൽക്കർഷത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനം ഇട്ടുകഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയാം.

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ
ചില വിശിഷ്ടതകൾ.

(വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ)

സംസ്കൃതം വിശേഷാത്തരരമണീയതയോട്ടുകൂടിയ ഒരു മഹാസാഹിത്യമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു അതിശയോക്തിസ്പർശവും ഇല്ല. ഇന്നു ലോകം മുഴുവനും ഈ വസ്തുത സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വിവിധവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു നിർമ്മിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന അനേകം മഹാശാസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു സിദ്ധമായിരിക്കുന്ന പ്രൌഢിയും ഗാംഭീര്യവും സംസ്കാരശുദ്ധിയും ഗൈർവ്വാണിയുടെ ചില പ്രത്യേക ഗുണങ്ങളാകുന്നു. സ്വഭാവേന തന്നെ സാഹിത്യത്തോടുള്ള ഇണക്കം സംസ്കൃതത്തിനെന്നപോലെ മറെറാരു ഭാഷയ്ക്കും കാണുകയില്ല. ആഭ്യന്തരമായും സ്ഥൂലമായും ഒരു സാഹിത്യത്തിനു് എത്രമാത്രം പരമോൽക്കർഷം പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുമോ അതുമുഴുവനും അഭിവൃദ്ധി സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിഷയത്തിൽ സംസ്കൃതത്തെ അതിശയിക്കുന്നതിനു ലോകത്തിലെ യാതൊരു ഭാഷയ്ക്കും കഴിയുകയില്ലെന്നതോ ഇരിക്കട്ടെ; ഉന്നതപദവി പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന അന്യഭാഷകൾ ഏറെക്കുറെ എല്ലാം തന്നെ ആ നിലയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു സംസ്കൃതത്തെ അപരിമിതമായി ആശ്രയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി പറയാവുന്നതാകുന്നു. സാഹിത്യപരമായി സംസ്കൃതത്തിനു് ഇത്രയും ഔന്നത്യം ലഭിക്കുന്നതിനു സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു ജന്മസിദ്ധങ്ങളും, അന്യഭാഷകൾക്കു സംഭവിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തവയും ആയ അനേകം വിശിഷ്ടതകൾ കാരണമാകുന്നു. ഈ വിശേഷയോഗ്യതകളുടെ സ്വഭാവം എന്താണെന്നും അവയെക്കൊണ്ടു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിനു് എത്രമാത്രം അഭിവൃദ്ധി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അല്പം വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതു് അസ്ഥാനത്തിലാകുവാൻ ഇടയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പദങ്ങളുടെ ലിങ്ഗകല്പനം ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലാകുന്നു. ഒരു പദം അർത്ഥംകൊണ്ടു ഏതു ലിങ്ഗമാണെങ്കിലും ശബ്ദത്തിന്റെ ലിങ്ഗരൂപം അനുസരിച്ചു് അതിനു സ്ത്രീപുരുഷനപുംസകപ്രതീതിജനനസാമർത്ഥ്യം സിദ്ധിക്കുന്നു. പദങ്ങളുടെ ഈ പ്രതീതിസൌഭാഗ്യം കവിതയുടെ രമണീയതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു ക്രമത്തിലധികം ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. ദിക്കു, ലത, വല്ലി, നദി, ഭൂമി മുതലായവ സ്ത്രീലിങ്ഗപദങ്ങളാകുന്നു. ആദിത്യൻ, തരു, പർവ്വതം, സമുദ്രം, ചന്ദ്രൻ എന്നു തുടങ്ങി അനേകം പദങ്ങൾ പുല്ലിങ്ഗവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ കാണിച്ചവയും തത്തുല്യങ്ങളും ആയ പദങ്ങളിൽ യഥോചിതം സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും പ്രതീതി ജനിപ്പിച്ചു സരസമായി ആശയങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നതിനു കവികൾക്കു കഴിയുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷാപദങ്ങളുടെ പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഈ ശക്തി, അന്യഭാഷകൾക്കു് ഇല്ല. മല, പുഴ ആന, ഊഴി, പാരു, കടലു മുതലായ പദങ്ങൾക്കു ഗിരി, നദി, ഭൂമി, സമുദ്രം എന്നീ പദങ്ങളുടെ പ്രതീതി അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ അചേതനപുല്ലിങ്ഗപദങ്ങളെ ഭാഷയിൽ നപുംസകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. കാലം ദിഷ്ടം, മേഘം, വൃക്ഷം ഇത്യാദി പദങ്ങൾ നോക്കുക. ഇപ്രകാരം ചെയ്യുമ്പോൾ ആ പദങ്ങളുടെ മുമ്പുള്ള, പ്രതീതി ലഭിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ അചേതനസ്ത്രീലിങ്ഗപദങ്ങളെ അവയുടെ പ്രത്യയം ലോപിപ്പിച്ചു ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രതീതിക്കു വൈകല്യമോ അന്യഥാത്വമോ സംഭവിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമാകുന്നു. പുരി, ലത, സൌദാമിനി, വല്ലി, നദി ഇത്യാദി പദങ്ങൾ തന്നെ ഉദാഹരണം. വിദ്യുത്തു, സമ്പത്തു, ദിക്കു, ഹരിത്തു, സരിത്തു മുതലായവ ഭാഷയിൽ സ്ത്രീപ്രതീതി ജനിപ്പിക്കാത്ത ചില സംസ്കൃത(സ്ത്രീലിങ്ഗ)പദങ്ങളാകുന്നു. എങ്കിലും ഏതാദൃശപദങ്ങളിൽ വിശേഷസന്ദർഭങ്ങളിൽ സഹൃദയന്മാക്കു സ്ത്രീപ്രതീതി സ്വയം സംഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനു കാരണം അവരുടെ സംസ്കൃതകാവ്യപരിചയം അല്ലാതെ വേറെയൊന്നുമല്ല. പദങ്ങളുടെ ലിങ്ഗാശ്രിതമായ പ്രതീതി സൌഭാഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും, സംസ്കൃതവുമായി ഔരസബന്ധമുള്ള മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതി ഇതാണെങ്കിൽ അന്യഭാഷകളുടേതു് എത്രമാത്രം ദയനീയമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതപദങ്ങളുടെ ലിങ്ഗാശ്രിതമായ ഈ വൈശിഷ്ട്യം കവിതയുടെ സാരസ്യത്തെയും ഗാംഭീര്യത്തെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഏതെല്ലാംവിധം പ്രയോജനപ്പെടുന്നു എന്നു പറയാവുന്നതല്ല. പ്രകൃതത്തിൽ,

അസൂംഗതെ ശശി നിസൈവ കുമുദ്വതീമേ
ദൃഷ്ടിം നനന്ദയതിസംസ്മരണീയശോഭാ

എന്ന (ശാകുന്തള) പദ്യാർദ്ധം ഉദാഹരിക്കാം. ചന്ദ്രൻ അസ്തമിക്കുകയും കുമുദങ്ങൾ മങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇതാണു പ്രകൃതത്തിൽ വാച്യാർത്ഥം. എന്നാൽ, ചന്ദ്രനിൽ നായകന്റെയും കുമുദ്വതിയിൽ നായികയുടെയും ഭാവം ആ പദങ്ങളുടെ ലിങ്ഗരൂപംകൊണ്ടു സിദ്ധമാകുന്നു. അതോടുകൂടി ഒരു കാമുകന്റെ വിരഹത്തിൽ നായികയ്ക്കു സംഭവിക്കാവുന്ന ദുഃസ്ഥിതിയുടെ പ്രതീതി ജനിക്കുന്നു. കഥാവസ്തുവിന്റെ സ്ഥിതി വിചാരിക്കുമ്പോൾ, ദുഷ്യന്തൻ വേർപെട്ടതിനു ശേഷം സംഭ

വിച്ച ശകുന്തളയുടെ അസ്വസ്ഥതയും പ്രകൃതവർണ്ണനത്തിൽ വ്യഞ്ജിക്കുന്നതായി ഗ്രഹിക്കാം. ഇപ്രകാരം ഈ വർണ്ണനം വസ്തുപരാമർശത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നു. ഈ പദ്യാംശത്തിന് ഈ വിധം ലഭിച്ച സാരസ്യവിശേഷം എല്ലാം ശശികൃദ്വതികളുടെ ലിങ്ഗങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പ്രതീതിശക്തിയില്ലാത്ത പദങ്ങളെ കല്പിച്ചു് ഇപ്രകാരം സാരസ്യം വരുത്താവുന്നതല്ല. ഒരു ഉദാഹരണം കൂടി കാണിക്കാം.

ആയാസ്യതോ ദിനമണേരഭികസ്യവാർത്താം
പ്രാഭാതികാനിലമുഖാഭവധാരയന്തീ
ഉദ്ഭണ്ഡപങ്കജതയാകിലപദ്മിനീയ-
മുൽഗ്രീവികാം വഹതിവാസകസജ്ജികേവ
(ശിവലീലാർണ്ണവം.)

പ്രഭാതത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഈ പദ്യത്തിൽ ദിനമണി നായകൻ; പദ്മിനി വാസകസജ്ജികാവൃത്തത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട നായിക; പ്രഭാതവായു ദൂതൻ; കാമുകാഗമനവാർത്ത ദൂതമുഖത്തുനിന്നു ഗ്രഹിച്ച ഒരു നായികയുടെ അവസ്ഥ പ്രകൃതവർണ്ണനത്തിൽ പ്രതീയമാനമാകുന്നു. 'ഉദ്ഭണ്ഡപങ്കജത'യ്ക്കും 'ഉദ്ഗ്രീവിക'യ്ക്കും സവിശേഷം സാധർമ്മ്യം സിദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ഈ പദ്യത്തിന്റെ സാരസ്യം. അടുത്തു സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്ന ആദിത്യന്റെ ഉദയം, പ്രഭാതവായുവിന്റെ സഞ്ചാരം, വികസിക്കുവാൻ പോകുന്ന പദ്മങ്ങളുടെ സ്ഥിതി, എന്നീ അവസ്ഥകളെ എത്രമാത്രം സരസമനോധർമ്മമാംസളിതമാക്കിയാണ് ഇവിടെ കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു സഹൃദയന്മാർ ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷപ്രതീതിജനകങ്ങളായ പദ്മിനീദിനമണിപദങ്ങൾ പ്രസൃത പദ്യത്തിലെ ആശയമാധുര്യത്തെ താങ്ങി നിൽക്കുന്ന സ്തംഭങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

ഏതാദൃശമായ വിശിഷ്ടത സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിൽ സുലഭമെന്നല്ല അതിസുലഭം എന്നാണു പറയേണ്ടതു്. പ്രകൃതമായ അർത്ഥത്തിനു ഹാനി ബാധിക്കാതെ ഇതരമായ ഒരു ധർമ്മത്തെ കൂടി കാവ്യങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മമായി സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു സംസ്കൃതകവികൾക്കു സഹജമായ ഒരു കൌതുകവും സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടു്. വസ്തുപരമായ അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന പദപരമ്പര തന്നെ, ശരന്മേഘം തല്ലിഹിതമായ ചന്ദ്രബിംബത്തിന്റെയും സൂക്ഷ്മമായ പട്ടു് അതിനാൽ മറയ്ക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുവിന്റെയും രൂപത്തെ എന്നപോലെ, അന്തർഗതമായ മറ്റൊരു അർത്ഥത്തിന്റെ ആകൃതിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന എന്നുള്ള ഉത്തമകാവ്യസാധാരണമായ ഒരു ധർമ്മമാകുന്നു. മുൻപു കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു് ഈ വസ്തുത വിശദമായി ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും.

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു വൈശിഷ്ട്യം ധ്വനിപ്രസ്ഥാനമാകുന്നു. ആചാര്യന്മാരുടെ ധ്വനിപരമായ ചിന്താക്രമേണ വിപുലതയെപ്രാപിച്ചു കവിതയുടെ സൂക്ഷ്മധർമ്മപ്രകാശകമായ ഒരു മഹാശാസ്ത്രമായി പരിണമിച്ചു സാഹിത്യത്തിനു ജനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഉൽക്കർഷം ഇത്രമാത്രമെന്നു പറയാവുന്നതല്ല. ശബ്ദത്തിന്റെ ധ്വന്യാഭിസൂക്ഷ്മവ്യാപാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു സർവ്വതോമുഖവും ഗഹനവും ആയി വിചിന്തിച്ചു നിർമ്മിതങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രൌഢിയേയും അന്യാദൃശമായ ഗാംഭീര്യത്തെയും വെളിവാക്കുന്നവയാകുന്നു. വ്യക്തിവിവേകം ധന്യാലോകം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല.

ധ്വനിഗംഭീരങ്ങളായ പദ്യങ്ങളുടെ ഒരു മകുടമാകുന്നു,

സ്ഥിതാ: ക്ഷണം പക്ഷ്മസുതാഡിതാധരാഃ
പയോധരോത്സേധ നിപാതചൂർണ്ണിതാഃ
വലീഷുതസ്യാ: സ്ഖലിതാ: പ്രവേദിരേ
ചിരേണ നാഭിം പ്രഥമോദബിന്ദവഃ

എന്ന പ്രസിദ്ധമായ (കുമാരസംഭവ) പദ്യം. ശ്രീപാർവ്വതി വർഷകാലത്തു ചെയ്ത തപസ്സിനെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഈ ശ്ലോകം ദേവിയുടെ സൌന്ദര്യവിശേഷം ഏകാഗ്രത, തപസ്സിന്റെ നിശ്ചലത മുതലായവയെ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും ധ്വനിമനോഹരമായ ഒരു പദ്യം ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യം മുഴുവനും പരിശോധിച്ചാലും കണ്ടുകിട്ടുകയില്ലെന്നു് ഒരു പാശ്ചാത്യ ഭാഷാപണ്ഡിതൻ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു കൂടി ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. കാളിദാസകാവ്യങ്ങൾ ഏതാദൃശമായ ധ്വനിഭഗവതിയുടെ വിഹാരമണിഹർമ്മ്യങ്ങളാകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു ചന്ദ്രോത്സവകാരൻ,

"ധ്വനിഭിരമൃതബിന്ദുസ്യന്ദിഭി: പ്രീണയന്തീ"

എന്നു കാളിദാസവാണിയെ ശ്ലാഘിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ധ്വനിപുഷ്ടികൊണ്ടു കാവ്യമണ്ഡനത്തിനു് എത്രമാത്രം അമൂല്യത സംഭവിക്കാമെന്നതിനു് ഒരു ഉദാഹരണം കൂടി കൊടുക്കാം.

* ശ്രൂയതേ നീലകണ്ഠോക്തീ രാജഹംസശ്ച മോദതേ
കഃ കാല ഇതിനോ ജാനേ വാഷ്കികശ്ചാരദോപിവാ

'നീലകണ്ഠന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു രാജാവു സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ കാണുവാൻ സമയം എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു എന്നു നിശ്ചയമില്ല.' ഇതാണു് ഈ പദ്യത്തിലെ വാച്യാർത്ഥം. എന്നാൽ അസാധാരണ ചാതുര്യത്തോടുകൂടിയാണു കവി ഇവിടെ ആശയം ധ്വനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മയിലും രാജഹംസവും സന്തോഷിക്കുന്നുണ്ടു്. വർഷത്തിലല്ലാതെ മയിൽ ആഹ്ലാദിക്കയില്ല. രാജഹംസത്തിനു ശരത്തിൽ സന്തുഷ്ടി ഭവിക്കുന്നു. രണ്ടു ഋതുക്കളുടെ ലക്ഷണം ഒരേസമയത്തു കാണുന്നതിനാൽ ഇപ്പോൾ കാലം വർഷമാ ശരത്തോ എന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഈ

* ഒരിക്കൽ അമ്പലപ്പുഴ രാജാവു നീലകണ്ഠൻ എന്ന പണ്ഡിതനുമായി സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു വിദ്വാൻ അവിടെ ചെന്നു രാജാവിനെ കാണുവാൻ സമയമുണ്ടോ എന്നു മേപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിയോടു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ഭട്ടതിരി ചൊല്ലിയതാണു് ഈ പദ്യം.

അർത്ഥകല്പനം നല്ല ഫലിതവും ആയിരിക്കുന്നു. ഈ പദ്യത്തിൽ വാഷ്പികപദം മേഘങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഇരുണ്ട സമയത്തേയും, ശരത്തു മേഘമില്ലാതെ തെളിഞ്ഞ കാലത്തേയും ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ രാജാവിനെ കാണുന്നതിനു സമയം നല്ലതോ ചീത്തയോ എന്നു നിശ്ചയമില്ലെന്നു ധ്വനി വന്നുകൂടുന്നു.

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ അനേകായിരം ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ട്. കവികൾ ഓരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ വലിയ ചിന്ത ഒന്നും കൂടാതെ വേഗത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ് അവയിൽ അധികം എണ്ണവും. അവയ്ക്കാണ് ഇത്രമാത്രം ആസ്വാദ്യത അനുഭവപ്പെട്ടുന്നത്. ഈ സ്ഥിതിക്കു കവികേസരികൾ ഗംഭീരമായ ആലോചനയോടുകൂടി നിർമ്മിക്കുന്ന മഹാകാവ്യാദി പ്രബന്ധങ്ങളുടെ ധ്വനിരമണീയത എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കുന്നതു തന്നെ യുക്തം.

നാനാർത്ഥപദങ്ങളുടെ നിപുണമായ കല്പനംകൊണ്ടു ലഭിക്കുന്ന സൌഭാഗ്യം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു വിശിഷ്ടഗുണമാകുന്നു. നാനാർത്ഥസമ്പന്നങ്ങളായ പദങ്ങൾ ലോകത്തിലെ മിക്ക ഭാഷകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ അവയ്ക്കുള്ള നിലയും വിലയും ഒന്നു വേറെയാണ്. മിക്കവാറും ഓരോ അക്ഷരങ്ങൾക്കും അനേകാർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ട്. കോശഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ എല്ലാം നാനാർത്ഥപദങ്ങൾക്ക് ഒരു സ്ഥാനം പ്രത്യേകം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെ പദങ്ങളുടെ നാനാർത്ഥങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന നിഘണ്ടുക്കൾ പലതും ഉണ്ട്. വിശ്വനാനാർത്ഥാർണ്ണവസംക്ഷേപം മുതലായവ ഇപ്രകാരമുള്ള നിഘണ്ടുക്കളാകുന്നു. പ്രസിദ്ധങ്ങളും അപ്രസിദ്ധങ്ങളും ആയ നാനാർത്ഥപദങ്ങളെയെല്ലാം ഈ വക നിഘണ്ടുക്കളിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു സംസ്കൃതഭാഷയിലെ നാനാർത്ഥപദസമുദായം വിപുലത ഏറിയതും സംസ്കാരം തികഞ്ഞതുമാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലൊ.

മർമ്മം അറിഞ്ഞു നാനാർത്ഥപദങ്ങളെ കല്പിച്ചു, ശ്ലേഷാദ്യലങ്കാരങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചാൽ അപ്രകാരമുള്ള കവിതയ്ക്ക് എത്രമാത്രം ചമൽക്കാരം ലഭിക്കാമെന്നു പൂർവ്വകവികൾ കാണിച്ചുതന്നിട്ടുണ്ട്. ഉപമ, വക്രോക്തി, ശ്ലേഷം, സമാസോക്തി, വിരോധാഭാസം മുതലായ അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളേയും, യമകാദിശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളേയും നാനാർത്ഥപദങ്ങൾ കൊണ്ടു കല്പിക്കുവാൻ കഴിയും. സാധാരണ കാവ്യങ്ങളിലും വിശേഷിച്ചു മഹാകാവ്യങ്ങളിലും, ഈ മാതിരി അലങ്കാരങ്ങൾ സന്ദർഭാനുസരണം ധാരാളമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുവാൻ ക്ലേശമില്ല. കാളിദാസൻ, മാഘൻ, ശ്രീഹർഷൻ, ബാണൻ, മംബകൻ, ഭാരവി മുതലായ അനേകം മഹാകവികളുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉദാഹരിക്കപ്പെടാം.

കാലക്രമേണ കവികളുടെ ശ്ലേഷാലങ്കാരപ്രയോഗകൌതുകം വളർന്നുവന്നു. കാവ്യത്തിന്റെ വല്ല അംശങ്ങളിലും ശ്ലേഷം പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം അവർ സംതൃപ്തരായില്ല. ശ്ലേഷമയങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളും മഹാകാവ്യങ്ങളും നിർമ്മിക്കുവാനായി അവരുടെ പുറപ്പാട്. ഇങ്ങിനെയുണ്ടായവയാണ് രാഘവനൈഷധീയം, രാഘവപാണ്ഡവീയം മുതലായ കാവ്യങ്ങൾ. ഒരേ പദ്യത്തിൽ തന്നെ രാമനെയും നൈഷധനെയും സംബന്ധിക്കുന്നതായി രണ്ട് അർത്ഥം ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ വിധം ആദി മുതൽ അവസാനം വരെ രാമനൈഷധകഥകളെ സംഘടിപ്പിച്ചു നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന കാവ്യമാണ് രാഘവനൈഷധീയം. ഇതു തന്നെ രാഘവപാണ്ഡവീയത്തിന്റെയും നില. പ്രൌഢമനോഹരമായ ഒരു മഹാകാവ്യമാകുന്നു രാഘവപാണ്ഡവീയം. രണ്ടു കഥകളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് ഇപ്രകാരം സരസശ്ലേഷസമുജ്ജ്വലമായ ഒരു മഹാകാവ്യം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു് എത്ര അസാധാരണനായ കവിക്കും അസാധാരണമായ ഭാഷയിലും സാധിക്കുകയില്ല. കവിരാജൻ അസാധാരണതയുടെ അതിർ കടന്ന ഒരു മഹാകവി. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ നിലയും അസാധാരണതയുടെ അതിരും കവിഞ്ഞതുതന്നെ. രാഘവപാണ്ഡവീയം കവിരാജന്റെ ഈ വിധമുള്ള പ്രതിഭാബലത്തെയും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ വൈഭവത്തെയും ഒരുപോലെ കാണിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ രാഘവയാദവീയം, മുതലായ കാവ്യങ്ങളുടെ പേരുകളും സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

വക്രോക്തി പഞ്ചാശിക, യുധിഷ്ഠിരവിജയം മുതലായ കാവ്യങ്ങൾ ഭിന്നപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉള്ളവയാണെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മത്തിൽ നാനാർത്ഥപദങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു തന്നെ ഈ വക കാവ്യങ്ങളുടെ വൈഭവം നിലനിൽക്കുന്നു എന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. രചനാഭേദംകൊണ്ട് ആശയങ്ങൾക്കു വക്രത കല്പിക്കുന്നതാണു വക്രോക്തിയുടെ സ്വഭാവം. ഉത്തമകാവ്യങ്ങളുടെ വഴ്ത്തിൽ വക്രോക്തി പഞ്ചാശിക പോലെയുള്ള കൃതികൾക്കു വലിയ സ്ഥാനമൊന്നും ലഭിക്കുകയില്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ സുവിപുലമായ ഒരു മഹാസാഹിത്യത്തിൽ വിനോദകരങ്ങളായ ഈദൃശകാവ്യങ്ങൾക്കും സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. യമകനിബദ്ധമായ യുധിഷ്ഠിരവിജയമഹാകാവ്യം സംസ്കൃതഭാഷയുടെ നാനാർത്ഥപദസാമ്രാജ്യശക്തിയേയും ബഹുമുഖങ്ങളായ പദരചനാവിശേഷങ്ങളേയും ഒരുപോലെ കാണിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ യുധിഷ്ഠിരവിജയം പോലെ അനേകം യമകകാവ്യങ്ങൾ വേറെയുമുണ്ട്.

വ്യാകരണം അലങ്കാരം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ആശയങ്ങൾ കല്പിച്ചു സാരസ്യം വരുത്തുക എന്നതു സംസ്കൃതകവിതയുടെ ഒരു പ്രത്യേക വിശിഷ്ടതയാകുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം.

അത്യത്ഭുതമിദംമന്യേ യദസൌ മഗധാധിപഃ
സ്ത്രീഹേതും ചാപമാശ്രിത്യാ പ്യദന്തത്വമുപേയിവാൻ
(മേപ്പത്തൂർ)

ഈ പദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധമാണ് ഇവിടെ വിചാരണീയമായിരിക്കുന്നതു്. സ്ത്രീയ്ക്കു വേണ്ടി ചാപ

ഗ്രഹണം ചെയ്യുയാൽ മഗധാധിപന്റെ വല്ലുകൾ പോയി എന്നാണല്ലൊ ഇവിടെ അർത്ഥം.

അദന്താൽ പ്രാതിപദികാൽ
സ്വീയാമാപ് പ്രത്യയോഭവേൽ

എന്ന ശാസ്ത്രപ്രകാരം സ്വീലിങ്ഗത്തിൽ ആപ്പും (ആപ് എന്ന പ്രത്യയം) അദന്തവും (അന്ത്യത്തിൽ അത്തും) ഒരിടത്തു വരുന്നതല്ല. പ്രകൃതത്തിൽ അതു സംഭവിച്ചു എന്നു കവികല്പന. ച, ആപം, എന്ന ചാപപദത്തെ ശാസ്ത്രപക്ഷത്തിൽ രണ്ടായി മുറിക്കണം. ഇതാണു വ്യാകരണപരമായി കവി ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആശയരചനയുടെ സ്വഭാവം.

വിശാലങ്കാരഭൃത! സ്വയമഭിരമസേ
നനുലങ്കാരമാർഗ്ഗേ
നീതൊകാവ്യപ്രകാശഃ പുനരപി ഭജസേ
ചാരുകാവ്യപ്രകാശം
തേനൈവം പൌനരുക്ത്യം ഭജസിയദധുനാ
രാജരത്നാങ്കര! ത്വം
തന്മന്യേസാധുതാവന്ന്യവര! യമകതാ–
മാദധാസിപ്രജാനാം.

(മേപ്പത്തൂർ)

എന്ന പദ്യത്തിലെ, അലങ്കാരം കാവ്യപ്രകാശം യമകത എന്നീ പദങ്ങൾക്ക്, അലങ്കാരശാസ്ത്രപരമായ അർത്ഥവും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ പദ്യം അത്യന്തം ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്രങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച് ഇപ്രകാരം ആശയകല്പനം ചെയ്യുന്നതിനു പൌരസ്ത്യകവികൾക്കു പ്രത്യേകം സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. പരിചയംകൊണ്ട സഹൃദയന്മാർക്കും ഇവയിൽ ആഹ്ലാദം ജനിക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രം, കാവ്യം, കാവ്യശാസ്ത്രം, ശാസ്ത്രകാവ്യം എന്നു ക്ഷേമേന്ദ്രാചാര്യൻ സാഹിത്യത്തെ നാലായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ 'സർവ്വകാവ്യാങ്ഗലക്ഷണ'മായതു ശാസ്ത്രവും, 'വിശിഷ്ടശബ്ദാർത്ഥസാഹിത്യസദലങ്കൃതി'യായതു കാവ്യവും, 'സർവ്വോപദേശകൃത്താ'യതു ശാസ്ത്രകാവ്യവും, 'ഭട്ടിഭൌമകകാവ്യാദി' കാവ്യശാസ്ത്രവും ആകുന്നു. ഈ നാലു ശാഖകളിൽ കാവ്യശാസ്ത്രം അന്യഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളിൽ സംഭവിക്കുവാൻ ഇടയുള്ള ഒന്നല്ല. ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു പരിപൂർണ്ണസംസ്കാരം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന സംസ്കൃതത്തിൽ, അനേകം കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

വ്യാകരണമഹാശാസ്ത്രത്തെ അധികരിച്ചാണു കാവ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ അധികവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്. കഥ പറഞ്ഞുപോകുന്നതോടുകൂടി, പാണിനിസൂത്രങ്ങൾ, ധാതുക്കൾ മുതലായവയുടെ സ്വഭാവങ്ങളെക്കൂടി കാണിക്കുന്നു. ഇതാണു വ്യാകരണപരമായ കാവ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവം. ഭട്ടികാവ്യം, സുഭദ്രാഹരണം, ധാതുകാവ്യം മുതലായി അനേകം കാവ്യങ്ങൾ പ്രസ്തുത വർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയായിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ ദൃഢതയുണ്ടാകുന്നതിനു ഈ വക കാവ്യങ്ങൾ സവിശേഷം പ്രയോജനപ്പെടുന്നു.

ശാസ്ത്രകാവ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം കാണിക്കുവാൻ മേപ്പത്തൂരിന്റെ ധാതുകാവ്യത്തിൽനിന്നു് ഒരു പദ്യം ഉദ്ധരിക്കാം.

സശാന്ദിനീ ഭ്രരഥശോകുലൈധിതം
സ്പർദ്ധാലുധീശാധിത കാഞ്ചബാധിനം
ദ്രക്ഷ്യൻ ഹരിം നാധിത ലോകനാഥകം
ദധ്മേമുദാസ്കന്ദിതമന്തരിന്ദ്രിയം.

ഈ പദ്യത്തിൽ, ഋധ, സ്പർദ്ധ, ഗാധൃ, ബാധൃ, നാധൃ, നാഥൃ ദധ, സ്കന്ദി, ധാതുക്കളെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ പദ്യം പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഇതുയും ധാതുക്കളെ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സൌകര്യം ലഭിക്കുന്നു. ഇതാണ് സർഗ്ഗത്രയാത്മകമായ ധാതുകാവ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം. ഭട്ടിഭൌമകാദികാവ്യങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചവയും ആകുന്നു. സുഭദ്രാഹരണം ഒരു കേരളീയന്റെ ആണെന്നു നമുക്കു സാഭിമാനം പറയാം. അതിനു് ഇന്നു വേണ്ടവിധം പ്രസിദ്ധിയും പ്രചാരവും ലഭിക്കാതിരിക്കുന്നതു കേരളീയരുടെ ഭാഗ്യദോഷം കൊണ്ടുതന്നെയെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും പറയുവാനില്ല.

കാവ്യശാസ്ത്രശാഖയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധകാവ്യമാണ് ഹംസസന്ദേശം. വേദാന്തം യോഗം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ഈ കാവ്യം രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ സന്ദേശത്തിലെ ഹംസപദത്തിനു വേദാന്തപരമായ അർത്ഥമാണ് കല്പിതമായിരിക്കുന്നതു്.

ശക്ത്യഹങ്കാരധീനാദ ജീവചിത്തമരുൽഗണഃ
ഹംസ ഇത്യുച്യതേസദ്ഭിഃ പരഹംസഃ പരഃ ശിവഃ

എന്നാണു ഹംസപദത്തിന്റെ അർത്ഥം.

ഗന്തവ്യാതേ ഗിരിശസദനം ദ്വാദശാന്താഭിധാനം
ധന്യാതസ്മിൻ ഭുവനമഹിതാ സതപരം മുക്തികന്യാ
ശാന്തി ശ്രദ്ധാ ശ്രുതിപരിവൃതാത്വാം തിയം
ചേദ്യണിതേ
പ്രാപ്യാശ്ലേഷഃ പ്രിയസഖ! തയാമൈവമാം
വിസ്മരത്വം

എന്ന പദ്യത്തിൽ ദൂതനു പോകേണ്ട സ്ഥലം ഗിരിശസദനം ആണെന്നു പറയുന്നു. അവിടെ 'ശാന്തി ശ്രദ്ധാ ശ്രുതിപരിവൃത'യായ മുക്തികന്യകയിരിക്കുന്നു. ഇത്യാദിമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് ദൂതൻ ഗതി ചെയ്യേണ്ടതു്.

പൂർവ്വം സൌമ്യാം പ്രവിശപദവീം യാമിധാ
മാഹുരാര്യാ
സ്ഥീത്വം യായാ സുദനുയമുനാ ജാഹ്നവീസങ്ഗമാഖ്യം
മൂലസ്ഥാനം നവശശിഭൃതോനാമതഃ കാമരൂപം
മുക്ത്വായസ്മിൻ മൃദിതകലുഷാഃ കാമരൂപാ ഭവന്തി.

ഈ പദ്യം നോക്കുക. ഇതിൽ ഓരോ നാഡികളെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഗംഗാദിപദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഗങ്ഗാഖ്യാപിങ്ഗലാനാഡീ
യമുനേഡാ പ്രകീർത്തിതാ
സരസ്വതിസുഷുമ്നോക്താ
മൂലാധാരശ്ച സങ്ഗമഃ

എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്നു ഗങ്ഗ പിങ്ഗലയേയും, യമുന ഇഡയേയും, സരസ്വതി സുഷുമ്നയേയും (യമുനാജാഹ്നവീ) സങ്ഗമം മൂലാധാരത്തെയും കുറിക്കുന്നുവെന്നു ഗ്രഹിക്കണം.

ഇതാണു ഹംസസന്ദേശത്തിന്റെ സ്വഭാവം. യോഗം വേദാന്തം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഗഹനമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കുമാത്രമേ ഈ ആദ്ധ്യാത്മികമായ സന്ദേശകാവ്യത്തിന്റെ സാരം ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അന്തർമുഖമായ ഒരു ഗാംഭീര്യം ഈ സന്ദേശത്തിലെ എല്ലാ പദ്യങ്ങളിലും പരിലസിക്കുന്നുണ്ട്.

പരിഷ്കാരത്തിന്റെയും വിപുലതയുടെയും പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ ചിത്രപ്രസ്ഥാനം. ശബ്ദത്തിനും അർത്ഥത്തിനും വൈചിത്ര്യം ജനിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളേയും പൂർവ്വകവികൾ അറിയുകയും അവയിൽ നിരുപമമായ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി സഞ്ചരിച്ചു് അവർ വിജയം നേടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മഹാകാവ്യകർത്താക്കന്മാർ അധികംപേരും അവരുടെ 'ചിത്ര'നിർമ്മാണചാതുരിയെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവരാകുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. എന്നാൽ മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ അല്ല ചിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പൂർണ്ണത നാം കാണുന്നതു്. ചിത്രകാവ്യങ്ങൾതന്നെ അതിന്റെ പൂർണ്ണത വെളിവാക്കുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ചിത്രത്തിനു് അനേകം ശാഖകൾ ഉണ്ടു്. യമകം ഒരു ചിത്രപ്രസ്ഥാനമാകുന്നു. മഹായമകം, കാഞ്ചീയമകം, ആവലി, നിരന്തരാവലി, പാദാഭ്യാസം എന്നു പല വ്യത്യാസങ്ങൾ യമകത്തിനുതന്നെയുണ്ടു്. മുരജപദ്മഗോമൂത്രികാദിബന്ധങ്ങൾ, സർവ്വതോഭദ്രം, പ്രതിപാദം പ്രതിലോമാനുലോമം, അർദ്ധഭ്രമകം, പുനരുക്തവദാഭാസം, ഏകാക്ഷരം, ദ്വ്യക്ഷരം, അപശബ്ദാഭാസം, വക്രോക്തി, ഭാഷാശ്ലേഷം, ഗൂഢചതുർത്ഥം, പ്രഹേളിക, മുതലായവയെല്ലാം ചിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പ്രധാനസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നവയാകുന്നു. സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു ചിത്രകാവ്യങ്ങളാകുന്നു ആനന്ദവർദ്ധനന്റെ ദേവീശതകവും, അവതാരകവിയുടെ ഈശ്വരശതകവും. ഇവിടെ പേർ പറഞ്ഞവയും അത്യത്ഭുതകരങ്ങളും ആയ അനേകം ചിത്രങ്ങൾ ഈ രണ്ടു ശതകങ്ങളിലും ഉണ്ടു്. ദുഷ്കരങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ ഒട്ടധികവും ഇവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷാശ്ലേഷം സർവ്വതോഭദ്രം ഏകാക്ഷരം മുതലായ ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു് എത്രമാത്രം ക്ലേശമുണ്ടെന്നു് അല്പം ആലോചിച്ചാൽ അറിയാം. ഇപ്രകാരമുള്ള ചിത്രങ്ങളെ യാതൊരു ലോഭവുമില്ലാതെ കോരിവാരി ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ അവിച്ഛിന്നധാരമായി വർഷിക്കണമെങ്കിൽ തൽക്കർത്താക്കന്മാർ നിസ്സീമമായ പാണ്ഡിത്യപ്രഭാവം തികഞ്ഞവരായിരിക്കണമെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഏതാദൃശകാവ്യങ്ങളുടെ സാരം ഗ്രഹിച്ചു സാരസ്യം അനുഭവിക്കുന്നതിനു് ഏതു മഹാപണ്ഡിതനും വ്യാഖ്യാനസഹായം അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഇതാണു സംസ്കൃതഭാഷാഭിത്തിയിൽ കവികൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്രപരമ്പരയുടെ സ്വഭാവം.

സമസ്യാപൂരണരീതിയിൽ നിർമ്മിതങ്ങളായ ഒരുതരം കാവ്യങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ഉണ്ടു്. അവയേയും ചിത്രവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. പാർശ്വാഭ്യുദയം, നേമിദൂതു, മുതലായവ ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ നിർമ്മിതങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളാകുന്നു.

മേഘസന്ദേശത്തിലെ ഒന്നാംശ്ലോകത്തിലെ ഒന്നാംപാദം പാർശ്വാഭ്യുദയത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ പദ്യത്തിലെ നാലാംപാദമായി, അതേരൂപത്തിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ക്രമത്തിനു മേഘസന്ദേശത്തിലെ ശേഷം മൂന്നുപാദങ്ങളെ പാർശ്വാഭ്യുദയത്തിലെ ദ്വിതീയ തൃതീയ ചതുർത്ഥപദ്യങ്ങളിലേ അന്ത്യപാദങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഇപ്രകാരം മേഘസന്ദേശ(പദ്യ)പാദങ്ങളെ സമസ്യാരീതിയിൽ ഗ്രഹിച്ചു പൂരിപ്പിച്ചു നിർമ്മിതമായ ഒരു കാവ്യമാകുന്നു പാർശ്വാഭ്യുദയം. പ്രകൃതവസ്തുവിനു ഭംഗംവരാതെയും, മേഘസന്ദേശപാദങ്ങൾക്കു യോജിക്കുന്നവിധവും അർത്ഥകല്പനം ചെയ്യുന്നതിലാണു് ഇവിടെ കവിയുടെ വൈഭവം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഒന്നോ രണ്ടോ പദ്യങ്ങളല്ല അസംഖ്യം പദ്യങ്ങളുള്ള ഒരു പ്രബന്ധം ഉഴവനാണു് ഇപ്രകാരം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ കവിയുടെ അതി ദുഷ്കരമായ സാഹിത്യ വ്യവസായത്തിന്റെ ഗൌരവം വ്യക്തമാകുകയുള്ളൂ. പാർശ്വാഭ്യുദയത്തിൽ നിന്നു രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

ശ്രീമാൻ മൂർത്ത്യാമരതകമയ-
സ്തംഭലക്ഷ്മീം വഹന്ത്യാ
യോഗൈകാഗ്രസ്ഥിമിതതരയാ
തസ്ഥിവാൻ സന്നിധൌ യഃ
പാർശ്വംദൈത്യോനഭസിവിരഹൻ
ബദ്ധവൈരേണദഗ്ദ്ധഃ
കശ്ചിൽ കാന്താവിരഹഗുരുണാ
സ്വാധികാരപ്രമത്തം.

തന്മാഹാത്മ്യാൽ സ്ഥിതവതിസതി
സ്വേവിമാനേ സമാനഃ
പ്രേക്ഷാഞ്ചക്രേ ഭ്രുകുടിവിഷമം
ലബ്ധസംജ്ഞാവിഭാഗാൽ
ജ്യായാൻഭർത്തുർജനുപദഭുവാ
പ്രാക്കളത്രേണയോഭ്രൽ
ശ്യേനാസ്യം ഗമിതമഹിമാ
വഷ്ടഭാഗ്യേന ഭർത്തുഃ

ഈ പദ്യങ്ങളിലെ അന്ത്യപാദങ്ങൾ മേഘസന്ദേശം പ്രഥമപദ്യത്തിലെ ഒന്നും രണ്ടും പാദങ്ങളാകുന്നു. ഇവിടെ കാണിച്ചതിൽനിന്നു് അല്പം വ്യത്യാസം നേമി

ഭൂതിന്റെ നിലയ്ക്കുണ്ട്. മേഘസന്ദേശത്തിലെ ഓരോ പദ്യത്തിന്റെയും നാലാം പാദം (മാത്രം) യഥാക്രമം സ്വകാവ്യശ്ലോകങ്ങളിലെ അന്ത്യപാദമായി സ്വീകരിക്കയാണ് നേമീഭൂതകാരൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത് അതുകൊണ്ട് പാർശ്വാഭ്യുദയകാരന്റെ ക്ലേശം നേമീഭൂതകാരന് ഇല്ല. വിചിത്രമായ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ നിർമ്മിതങ്ങളായ ഈ കാവ്യങ്ങൾ രണ്ടും, ചിത്രകാവ്യപരമ്പരയിൽ മാന്യസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നവയാകുന്നുവെന്ന നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ കാവ്യങ്ങളും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ഒരു പ്രഭാവത്തെ പ്രകാരാന്തരേണ കാണിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

പദങ്ങളുടെ നാനാർത്ഥസമ്പത്തിനെപ്പറ്റി മുൻപു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. അതുപോലെ വിവിധങ്ങളായ അർത്ഥങ്ങൾ ധാതുക്കൾക്കും ഉണ്ട്. ഒരു ധാതുവിൽനിന്ന് അനേകരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു, അസങ്ഖ്യം നൂതനപദങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഈ സൌകര്യം സംസ്കൃതത്തിനു് എന്നപോലെ മറെറാരു ഭാഷയ്ക്കും ഇല്ല. ഭൂധാതുവിന്റെ കാര്യംതന്നെ ഉദാഹരിക്കാം. ലകാരവചനങ്ങൾകൊണ്ട് അനേക രൂപങ്ങൾ ഈ ധാതുവിനു് ഉണ്ടാകുന്നു. ഇവകൂടാതെ കൃത്യാദികൾകൊണ്ടും അനേകരൂപങ്ങൾ നിഷ്പാദിക്കപ്പെടുന്നു. ഭവിതവ്യം ഭവനീയം ഭവ്യം ഭാവ്യം ഭൂതം ഭൂതവാൻ ഭവിഷ്യൻ ഭൂഷ്ണുഭാവം ഭവം ഭാവയിതവ്യം ഭാവിതം ഭാവയമാനം ബുഭൂഷിതവ്യം ബുഭൂഷൻ ബുഭൂഷു ബുഭൂഷമാണം ബോഭൂയമാനം ബോഭൂയം എന്നു പലവിധങ്ങളിലായി ഭൂധാതുവിങ്കൽനിന്ന് ഉണ്ടാകുന്ന രൂപങ്ങൾക്കു കണക്കില്ല. ഭൂതപാ ഭാവയിതപാ ബോഭൂയിതപാ മുതലായി ഈ ധാതുവിൽനിന്നു നിഷ്പന്നങ്ങളാകുന്ന അവ്യയങ്ങളും അസംഖ്യമുണ്ട്. ഈ രൂപങ്ങൾക്കു് എല്ലാം സൂക്ഷ്മമായ അർത്ഥവ്യത്യാസം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ഇപ്രകാരം വിചാരിച്ചാൽ ഒരു ധാതുവിൽനിന്ന് അനേകായിരം രൂപങ്ങൾ സംഭവിക്കുമെന്നുകാണാം. 'പ്രപരസമനുപാ'ദികളായ ഉപസർഗ്ഗങ്ങൾ ചേർത്തു നിർമ്മിക്കാവുന്ന പദങ്ങളും അസംഖ്യങ്ങളാകുന്നു. ഏതു സൂസൂക്ഷ്മമായ അർത്ഥവ്യത്യാസത്തെയും കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ട പദങ്ങളുടെ സമ്പത്തു സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു വൈശിഷ്ട്യമാകുന്നു.

യഥേഷ്ടം രൂപങ്ങളെ ഗ്രഹിയ്ക്കുന്നതിനും, നൂതന പദങ്ങളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിനും, സംസ്കൃതം സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു വേണ്ടതിലധികം സ്വാതന്ത്ര്യവും സൌകര്യവും കൊടുക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ വ്യാകരണം അതികർക്കശമാണെന്നും അതു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു് അമിതമായ അസ്വാതന്ത്ര്യവും അസൌകര്യവും ഉണ്ടാക്കുന്നുവെന്നും ചിലർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യവും സൌകര്യവും അത്യധികം കൊടുക്കുകയാണു സുപരിഷ്കൃതവും വിശാലതയേറിയതും ആയ സംസ്കൃതവ്യാകരണം ചെയ്യുന്നതു്. സംസ്കൃതത്തിലെ അന്യാദൃശമായ ഗ്രന്ഥാഭിവൃദ്ധിയേക്കാൾ ഈ അഭിപ്രായത്തിനു മറെറന്തു തെളിവാണു് ആവശ്യമുള്ളതു്?

ഇവിടെ പറഞ്ഞവയെല്ലാം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ ചില പ്രധാന വിശിഷ്ടതകളാകുന്നു. ഇവയിൽനിന്നു സംസ്കൃതത്തിന്റെ അന്യാദൃശമായ പ്രഭാവശക്തിയുടെ സ്വഭാവം അല്പമെങ്കിലും ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. സംസ്കൃതസാഹിത്യം സർവ്വോന്നതമായ ഒരു മഹാപദത്തിൽ പരിലസിയ്ക്കുന്നതിനു കാരണം അതിന്റെ ഏതൊദ്ദേശവിശിഷ്ടയോഗ്യതകളാകുന്നുവെന്ന സംഗതി അല്പവും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. സർവ്വഭാഷാജനനി, ദേവഭാഷ, ഭാഷാചക്രവർത്തിനി, വിജ്ഞാനകാമധേനു എന്നിങ്ങനെ പലനിലകളിൽ പണ്ഡിതന്മാർ ഗൈർവ്വാണിയെ സമാരാധിക്കുന്നതു് ഏതുകൊണ്ടു വിചാരിച്ചാലും യുക്തമെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കണം. രാജശേഖരമഹാകവിയുടെ ഒരു പദ്യം, സന്ദർഭാനുസരണം അന്ത്യപാദത്തിൽ അല്പം വ്യത്യാസംവരുത്തി താഴെ ചേർത്തുകൊണ്ട് ഈ ലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പാതുംശ്രോത്രരസായനം രചയിതും
വാചസ്പതാംസമ്മതാ
വുല്ലത്തിംപരമാമവാപ്തുമവധിം
ലബ്ധുംരസസ്രോതസഃ
ഭോക്തും സാദുഫലം ച ജീവിതതരോ-
ർദ്ധ്യസ്തിതേകൌതുകം
തൽഭ്രാതശ്ച ണ 'സംസ്കൃതപ്രജനിതാ'-
സ്സുക്തീസ്സുധാസ്യന്ദിനീഃ.

ഇതിലുമധികം ഒരു സാഹിത്യത്തിനു്, എന്തു് ഔന്നത്യവും ജന്മസാഫല്യവും സൌഭാഗ്യവിശേഷവും ആണു ലഭിക്കുവാനുള്ളതു്?

സമുദായപ്രാതിനിദ്ധ്യവാദം.

(കെ. അയ്യപ്പൻ ബി. ഏ.)

ഇതുവാദമുള്ള ഒരു പ്രശ്നം ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോൾ വേറെ ഇല്ല. തിരുവിതാംകൂറിൽ അതു പ്രത്യേകിച്ചു വലിയ ബഹളകാരണമായിരിക്കയാണല്ലോ. തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മെൻറു സമുദായപ്രാതിനിദ്ധ്യം അംഗീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നിയമസഭകളിലും സക്കാർസർവ്വീസിലും ആതത്വം നടപ്പാക്കുവാനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നു പ്രഖ്യാപനങ്ങളും നടത്തി. എന്നിട്ടും സമുദായപ്രാതിനിധ്യവിരോധികൾ അവരുടെ വാദം നിറുത്തിയിട്ടില്ല. അവരുടെ പ്രധാന ആക്ഷേപങ്ങൾ രണ്ടാണു്. ഒന്നാമതു സമുദായപ്രാതിനിധ്യം കാര്യക്ഷമതയ്ക്കു് ഉടവു വരുത്തുമത്രെ. കാര്യക്ഷമതയ്ക്കു ഹാനി വരുത്തി സമുദായപ്രാതിനിധ്യം നടപ്പാക്കണമെന്നു സമുദായപ്രാതിനിധ്യവാദികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. സക്കാർ സർവ്വീസിലാണെങ്കിൽ ഓരോ ഉദ്യോഗത്തിനും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള യോഗ്യതയുള്ള അപേക്ഷകന്മാർക്കു മാത്രം ആ ഉദ്യോഗം കൊടുത്താൽ മതി. അതു് ഓരോ സമുദായത്തിനും കിട്ടേണ്ട പ്രാതിനിധ്യത്തിനു് അനുസരിച്ചു കിട്ടണം. ഇങ്ങിനെ ഒരു വ്യവസ്ഥചെയ്താൽ സർവ്വീസിൻെറ കാര്യക്ഷമതയ്ക്കു ഹാനിവരുന്നതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഈ വ്യവസ്ഥകൊണ്ടു കാര്യക്ഷമത പോകുമെന്നു വാദിക്കുന്നപക്ഷം കാര്യക്ഷമത ചില ജാതിക്കാരുടെ കുത്തകയാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അതിനു് അനുഭവം സമ്മതിക്കുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രാതിനിധ്യവാദികളായ സമുദായങ്ങളിൽനിന്നു നിയമിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കാര്യക്ഷമതയോടുകൂടിത്തന്നെ അവരുടെ ജോലി നടത്തുന്നുണ്ടു്. പ്രാതിനിധ്യവിരോധികളായ സമുദായങ്ങളിൽനിന്നു നിയമിതരായ ചില വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കാര്യക്ഷമത തീരെ ഇല്ലാത്തവരാണെന്നും തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. സർവ്വീസിൻെറയും നിയമസഭകളുടെയും കാര്യക്ഷമതയ്ക്കു സമുദായപ്രാതിനിധ്യം ഹാനികരമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല ആവശ്യമാണെന്നുമാണു പരമാർത്ഥം ആലോചിക്കുമ്പോൾ പറയേണ്ടതു്. ഭിന്നസമുദായങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു രാജ്യത്തു സർവ്വീസും നിയമസഭകളും, എല്ലാ സമുദായങ്ങളുടെയും താല്പര്യങ്ങൾ ദീക്ഷിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള കാര്യക്ഷമതയുള്ളവയായിത്തീരണമെങ്കിൽ സമുദായപ്രാതിനിധ്യം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യമാണു്.

സമുദായപ്രാതിനിധ്യം ജനകീയഭരണതത്വത്തിനു് എതിരായിട്ടുള്ള ഏർപ്പാടാണെന്നാണു രണ്ടാമത്തെ ആക്ഷേപം. ഇതു് അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ഒരു പ്രസ്താവനമാത്രമാണു്. ജനകീയഭരണമെന്നുവെച്ചാൽ ജനങ്ങൾ ജനങ്ങളെത്തന്നെ ഭരിക്കുന്ന ഏർപ്പാടാണല്ലൊ. ജനങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നവർ ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാകണമെങ്കിൽ ഭിന്നസമുദായങ്ങളുള്ള രാജ്യത്തു് എല്ലാ സമുദായങ്ങളിൽനിന്നും കഴിയുന്നതും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും നിയമസഭാമെമ്പർമാരും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ചില സമുദായങ്ങൾ മറ്റു സമുദായങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നതായിവരും. അതു ജനകീയഭരണമല്ല, സമുദായഭരണമാണു്. ജനകീയഭരണം ആദ്യമെ നടപ്പായ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സമുദായപ്രാതിനിധ്യമില്ലാത്തതുകണ്ടിട്ടാണു സമുദായപ്രാതിനിധ്യം ജനകീയഭരണത്തിനു് എതിരാണെന്നു ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സമുദായപ്രാതിനിധ്യം ആവശ്യമാകത്തക്കവിധത്തിൽ ഭിന്നതാല്പര്യങ്ങളുള്ള ഭിന്നസമുദായങ്ങളില്ല. സമുദായഭിന്നതകൾ അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അതുകൾക്കു് ഇവിടത്തെ മാതിരി അകൽച ഇല്ല. അവിടങ്ങളിൽ വാസ്തവത്തിൽ ജനങ്ങളാകെ ഒരു സമുദായമാണു്. പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ സമുദായമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ജനങ്ങളെ ആകെയാണു കുറിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ സമുദായമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഏതു ജാതിക്കാർ ഏതു മതക്കാർ എന്നു് ഉടനെ ചോദ്യങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ ജനകീയഭരണത്തിനു സമുദായപ്രാതിനിധ്യം ആവശ്യമില്ല. അതുമാതിരിയുള്ള ജനങ്ങൾ ഇവിടെ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഇവിടത്തെ സ്ഥിതിഗതിക്കനുസരിച്ചുള്ള ഭരണമായാലെ ഇവിടെ ഭരണം ജനകീയമാകയുള്ളൂ. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സമുദായപ്രാതിനിധ്യം തീരെ ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. ഗ്രീസിൽ ചിലവർഗ്ഗങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകനിയോജകമണ്ഡലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഈയിടെ നിറുത്തലാക്കി എന്നു പത്രങ്ങളിൽ കാണുകയുണ്ടായി.

സമുദായപ്രാതിനിധ്യത്തിൻെറ ആവശ്യകത തെളിയിക്കാൻ അതിനു് എതിരായും അനുകൂലമായും വാദിക്കുന്നതു് ആരെല്ലാമെന്നു നോക്കിയാൽ മതി. സമുദായപ്രാതിനിധ്യവിരോധികൾ എല്ലാം പ്രായേണ ചില സമുദായങ്ങളിൽപെട്ടവരാണു്. സമുദായപ്രാതിനിധ്യത്തിനു് അനുകൂലികൾ എല്ലാം പ്രായേണ അതുപോലെ വേറെ ചില സമുദായങ്ങളിൽപെട്ടവരാണു്. ചില സമുദായങ്ങൾ മാത്രം ജനകീയഭരണസംഗതി അറിയുന്നവരും നോക്കുന്നവരും, മറ്റു സമുദായങ്ങൾ അതു് അറിയാത്തവരും നോക്കാത്തവരും ആണെന്നു വരുന്നതെങ്ങനെ? ഇരുകൂട്ടരും അവരവരുടെ സമുദായങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നു എന്നാണു് ഇതിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കേണ്ടതു്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഏതു താല്പര്യമാണു ന്യായമായിട്ടുള്ളതു് എന്നുമാത്രമേ പിന്നെ നോക്കാനുള്ളൂ. സമുദായപ്രാതിനിധ്യവാദികൾ എല്ലാ സമുദായങ്ങൾക്കും പ്രാതിനിധ്യം വേണമെന്നാണു പറയുന്നതു്. അതു് അന്യായമാകാൻ തരമില്ല. നേരെ മറിച്ചു സമുദായപ്രാതിനിധ്യവിരോധികളുടെ വാദം ഫലിച്ചാൽ പ്രാതിനിധ്യം ചില സമുദായങ്ങൾക്കേ കിട്ടുകയുള്ള എന്നു് അനുഭവം

കൊണ്ടു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതു പരമാർത്ഥത്തിൽ അവരുടെ കുത്തക പാലിക്കാനുള്ള ശ്രമമായിട്ടേ എടുക്കാനുള്ളൂ. സമുദായപ്രാതിനിധ്യവാദികളെ അവരുടെ വിരോധികൾ സമുദായവാദികളെന്നു പറയാറുണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ അവർ സമുദായവാദികളല്ല, അവർ സർവ്വസമുദായവാദികളായ യഥാർത്ഥജനകീയവാദികളാണു്. സമുദായപ്രാതിനിധ്യവാദികളാകട്ടെ സർവ്വസമുദായവാദത്തെ എതിർത്തു സമുദായകുത്തകകളെ താങ്ങുന്ന തനിസമുദായവാദികളാണു്. സമുദായവാദവിരോധികളായ ജനകീയവാദക്കാരുടെ ഉള്ളുകളളി ഈയിടെ ബ്രിട്ടീഷിൻഡ്യയിൽ നല്ലപോലെ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ "കമ്മൂണൽ അവാർഡ്" ഭൂരിസമുദായമായിരുന്ന ഹിന്തുക്കളെ ന്യൂനസമുദായമാക്കിത്തീർത്തു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു പണ്ഡിത മാളവ്യയും മറും കമ്മൂണൽ അവാർഡിനെ എതിർത്തുവരുന്നു. അതിന്റെ അർത്ഥം എന്തു്? അവരുടെ സമുദായങ്ങൾക്കു പ്രാതിനിധ്യം കുറയുമെന്നായപ്പോൾ, അതായതു് അവരുടെ കുത്തക പൊളിയുമെന്നായപ്പോൾ, അവരുടെ വേഷം മാറിയിരിക്കുന്നു. കാഴ്ചക്ഷമതയും ജനകീയതവും മാത്രമാണു വാസ്തവത്തിൽ നോക്കുന്നതെങ്കിൽ മുഹമ്മദീയർക്കും മറും കുറെ പ്രാതിനിധ്യം കൂടിയെന്നു വെച്ചു് ഇവർ എന്തിനു ഭയപ്പെടുന്നു? മുഹമ്മദീയരുടെ വാദവും സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തു് അവരെയും യോജിപ്പിച്ചു സ്വരാജ്യവാദത്തിനു തീവ്രത കൂട്ടുവാനല്ലേ ഇവർ നോക്കേണ്ടതു്? ഇവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യാത്തതിൽനിന്നു സ്വരാജ്യത്തേക്കാളും തങ്ങളുടെ സമുദായങ്ങളുടെ ഉദ്യോഗങ്ങളും നിയമസഭാസ്ഥാനങ്ങളും അതുകൾ വഴിയുള്ള രാഷ്ട്രീയാധികാരങ്ങളുമാണു് ഇവർ കാംക്ഷിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവർ ഇതുസ്സു സ്വസമുദായപ്രാതിനിധ്യത്തിനു ശ്രമിക്കുമ്പോൾ പ്രാതിനിധ്യം കുറഞ്ഞ സമുദായങ്ങൾ അതിനു് എങ്ങിനെ ശ്രമിക്കാതിരിക്കും? ഇവരുടെ ഡെമോക്രസിപ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടു പ്രാതിനിധ്യം കുറഞ്ഞ സമുദായങ്ങൾ അടങ്ങിയിരുന്നാൽ ആപത്തുണ്ടെന്നുള്ളതിനു് ഒരു സംശയവുമില്ല.

സമുദായപ്രാതിനിധ്യത്തെയല്ല വാസ്തവത്തിൽ എതിർക്കേണ്ടതു്. സമുദായപ്രാതിനിധ്യം സമുദായവ്യത്യാസങ്ങൾ നിമിത്തം ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന തൽക്കാല പരിരക്ഷയാണു്. സമുദായവ്യത്യാസങ്ങൾ ശക്തിയായി നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ആ പരിരക്ഷണവാദം ഉണ്ടായിരിക്കും. രോഗത്തിനുള്ള ചികിത്സ ചെയ്യുകയല്ല, രോഗത്തെ എതിർക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. സമുദായവ്യത്യാസത്തെ ആദ്യമായി എതിർക്കട്ടെ. സമുദായ വ്യത്യാസങ്ങളുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞാൽ സമുദായ പ്രാതിനിധ്യവാദത്തിന്റെ ആവശ്യകത താനെ ഇല്ലാതാകും. നിർഭാഗ്യവശാൽ സമുദായപ്രാതിനിധ്യവിരോധികളായ സമുദായങ്ങൾ സമുദായവ്യത്യാസങ്ങൾ ദൈവം ഉണ്ടാക്കിയ ഏർപ്പാടാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു് അതുകൾ നിലനിറുത്തുവാൻ ശ്രമം പിടിക്കുന്നവരാണു്. സമുദായവ്യത്യാസങ്ങൾ പോകണമെന്നു് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും, പോകാൻ വല്ലതും ശ്രമിക്കുന്നവരും വാസ്തവത്തിൽ സമുദായപ്രാതിനിധ്യവാദികളാണു്. അതും സമുദായപ്രാതിനിധ്യത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനു് ഒരു കാരണമാണു്. സമുദായപ്രാതിനിധ്യംവഴി ആ സമുദായങ്ങൾക്കു രാഷ്ട്രീയാധികാരം കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ അവർ സമുദായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുന്ന ശക്തികളായിത്തീരും. മറു സമുദായങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരങ്ങൾ ഇതേവരെ സമുദായവ്യത്യാസങ്ങളെ ഉറപ്പിക്കാനാണു് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

വായിക്കേണ്ട പുസ്തകങ്ങൾ.

നോവലുകൾ, ആഖ്യായികകൾ, ചെറുകഥകൾ, പദ്യങ്ങൾ തുടങ്ങി . മലയാളഭാഷയിലുള്ള സാഹിത്യപരമായ എല്ലാ പ്രധാന പുസ്തകങ്ങളും എപ്പോഴും വിൽപ്പനയ്ക്കു തയാർ.

മലയാള മനോരമവക നോവലുകൾ, ചരിത്രകഥകൾ മുതലായവ മൊത്തമായി വാങ്ങുന്നവർക്കു പ്രത്യേക സൗജന്യങ്ങൾ അനുവദിക്കപ്പെട്ടുന്നതാണ്. ലൈബ്രറികൾക്കു് ആകർഷണീയമായ കമ്മീഷൻ. പലതരം വൈദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഉള്ളൂർ, ആശാൻ, വള്ളത്തോൾ, നാലപ്പാടൻ തുടങ്ങിയവരുടെ എല്ലാ കൃതികളും എപ്പോഴും വിൽപ്പനയുണ്ട്.

ഞങ്ങളുടെ പുസ്തകവിവരപ്പട്ടികയ്ക്കു് ആവശ്യപ്പെടുക.

മലയാളമനോരമ സെയിൽസ് ഡിപ്പോ, കോട്ടയം.

ഹൈന്ദവധർമ്മസുധാകരം

ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനായ ദക്ഷൻ.

ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനായ ദക്ഷൻ എന്ന പേരിൽ ഈ വിശേഷാൽപ്രതിയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഉപന്യാസം റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ അവർകൾ എഴുതി കൈയെഴുത്തിൽ മുഴുമിച്ചിരിക്കുന്ന ഹൈന്ദവധർമ്മസുധാകരം എന്ന പുസ്തകപരമ്പരയിൽനിന്നു് ഉദ്ധാരണമാകുന്നു. ഈ പുസ്തകപരമ്പരയുടെ ഒന്നാംഭാഗം പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. വില രൂപാ രണ്ടു്. പുസ്തകം വിലയ്ക്കു വാങ്ങണമെന്നുള്ളവരും അഭിപ്രായലഘുപുസ്തകം വൃഥാ കിട്ടണമെന്നുള്ളവരും—മാനേജർ, സുധാകരം ഡിപ്പോ, പുതുപ്പള്ളി, കോട്ടയം എന്ന വിലാസത്തിൽ അപേക്ഷിക്കാം. വിദ്വല്ലോകം ഈ പുസ്തകത്തെ പരമപ്രശംസാപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ചിലരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു് ഏതാനും വാക്യങ്ങളെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ.

കൊല്ലംകോട്ടു മി. ഗോപാലൻനായർ—"ഗംഭീരമായ ആശയത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുവാനായി, നിങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ലളിതഭാഷാപദങ്ങൾ അടുക്കിയ ചെറിയ ചെറിയ വാക്യങ്ങൾ, ആരെത്തന്നെ ആകർഷിക്കുകയില്ല?

മി. കെ. എം. പണിക്കർ—"ഹിന്ദുമതത്തെക്കുറിച്ചു് ഈ രീതിക്കു് ഒരു പുസ്തകം ഒരു ഭാഷയിലും ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നില്ല."

പന്നിശ്ശേരിൽ മി. നാണുപിള്ള—"മേല്പത്തൂർ ഭട്ടതിരിപ്പാടിനേയും അതിശയിപ്പിക്കുമാറു ഭക്തിക്കു പരമപ്രാധാന്യം നൽകിക്കാണുന്നു. എത്ര കടുത്ത വിഷയങ്ങളും തെളിഞ്ഞു തിളങ്ങിക്കാണുമാറു്, മാധുര്യാദിമനോഹരഗുണങ്ങൾ ഇണങ്ങി ശാന്തമായ ഗദ്യരീതി, ഏതു മന്ദപ്രജ്ഞനും വിഷയബോധവും ആഹ്ലാദവും നൽകാതിരിക്കുകയില്ല."

മി. മള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള—"ഹിന്ദുക്കളും മലയാളഭാഷയും നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം മി. ചെറിയാനെ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടി സ്മരിക്കുവാൻ, ഈ ഗ്രന്ഥമല്ലാതെ മറെറാന്നും ആവശ്യമില്ല."

കൊച്ചി അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു്—"ഇതു ഭഗീരഥപ്രയത്നമല്ല; ബ്രഹ്മപ്രയത്നമാണു്"

സർവ്വീസുപത്രം—"യോഗദീക്ഷകൊണ്ടു് ഉൾക്കണ്ണു തുറന്നിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഹിന്ദുവിനു് എത്രത്തോളം മതാനുഭൂതി സാദ്ധ്യമോ, അത്രത്തോളമോ, അതിലധികമോ, ചെറിയാനവർകൾക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്."

മലയാളരാജ്യം—"എത്തും പിടിയും കുടാതെയും യാതൊരു രൂപമില്ലാതെയും പല പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന കഥകളെ അതതുകൾ നടന്ന ക്രമത്തിനു ക്രമീകൃതമായ ഒരു പ്രാചീന ഭാരതചരിത്രം നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു."

മാതൃഭൂമി—"അളവററ അത്ഭുതത്തിനും അഭിനന്ദനത്തിനും വകയായ ഒരു മഹാഗ്രന്ഥമാണു്, റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാന്റെ ഹൈന്ദവധർമ്മസുധാകരം. ഇതിലെ ഭാഷയും ആക്കം എളുപ്പം മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിലാണു്. ആധുനികകാലത്തു ഹൈന്ദവസംസ്കാരം സംബന്ധിച്ചു ഭഗീരഥഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിയവരിൽ മുമ്പന്മാരാണു്, മാക്സ്മുള്ളർ, പാൽഡായിസ്സൻ, പാർജിറ്റർ മുതലായ സായിപ്പന്മാർ. അവരുടെ മതങ്ങളെക്കാളും ശുശ്രൂഷയെക്കാളും കുറഞ്ഞതല്ല, ഈ വിഷയത്തിൽ മി. ചെറിയാന്റെ യത്നവും ശുശ്രൂഷയും."

കേരളത്തിലെ നാട്യകലാപ്രചാരം.

(കവിതിലകൻ കൊട്ടാരത്തിൽ ശംകുണ്ണി)

കേരളചക്രവർത്തിയായിരുന്ന കുലശേഖരവമ്മപ്പെരുമാളുടെ വാഴ്ചക്കാലംവരെ കേരളത്തിൽ നാട്യകലയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. ആപ്പെരുമാൾ ചാക്യാന്മാരേക്കൊണ്ടു സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ അഭിനയിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയ കാലം മുതൽക്കാണു കേരളത്തിൽ നാട്യകലയ്ക്കു പ്രചാരമുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയതു്. അതിനും ആരംഭത്തിൽ സ്വല്പമൊരു പ്രതിബന്ധം ഉണ്ടാകാതെയിരുന്നില്ല.

കുലശേഖരവമ്മപ്പെരുമാൾ ആദ്യം കാളിദാസവിരചിതമായ "ശാകുന്തളം" നാടകമാണു ചാക്യാന്മാരേക്കൊണ്ടു രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. ആ നാടകത്തിൽ ആദ്യം പ്രവേശിക്കുന്നതു

Kottarathil Sankunni.

ദുഷ്യന്ത മഹാരാജാവു സൂതനോടുകൂടി രഥാരൂഢനായിട്ടു് ഒരു മൃഗത്തെ അനുഗമിക്കുന്നതായിട്ടാണല്ലൊ. അങ്ങനെ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ സൂതന്റെ വേഷം കെട്ടിയിരുന്ന ചാക്യാർ "മൃഗാനുസാരിണം സാക്ഷാൽ പശ്യാമീവ പിനാകിനം" (മൃഗമതിനെയുമാത്തചാപനാകും ജഗദഭിവന്ദ്യ! ഭവാനെയും വിലോകയ) എന്നുള്ള ശ്ലോകം ചൊല്ലി യഥാക്രമം അഭിനയിക്കാൻ ഭാവിച്ചു. രഥത്തിന്റെ മുൻപിൽ ഓടുന്ന മൃഗത്തെയും രഥത്തിൽ പിന്നിലിരിക്കുന്ന രാജാവിനെയും ഒരുമിച്ചു കാണണമെങ്കിൽ വലത്തു കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണി വലത്തേ കടക്കണ്ണിങ്കലും ഇടത്തുകണ്ണിലേ കൃഷ്ണമണി ഇടത്തേ കടക്കണ്ണിങ്കലും ആക്കീട്ടു വേണമല്ലൊ. അതു് ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതുമാണു്. എങ്കിലും ആ ചാക്യാർ വായു പിടിച്ചു രണ്ടു കണ്ണുകളിലേയും കൃഷ്ണമണികളേ രണ്ടു കടക്കണ്ണുകളിലുമാക്കി നോക്കാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ ആ ചാക്യാരുടെ കണ്ണുകൾ രണ്ടും പൊട്ടിപ്പോവുകയാൽ ആ അരങ്ങേറ്റം മുഴുവനാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. പിന്നെ ആപ്പെരുമാൾ സ്വയമേവ "സുഭദ്രാധനഞ്ജയം," "തപതീസംവരണം" മുതലായ ചില നാടകങ്ങളുണ്ടാക്കി ചാക്യാന്മാരേക്കൊണ്ടു് അഭിനയിപ്പിച്ചു നടപ്പാക്കി. അതിനു് അദ്ദേഹം "തോലൻ" എന്ന പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന കവിയേക്കൂടെ കൂട്ടുപിടിച്ചു രണ്ടു പേരുംകൂടി ആലോചിച്ചു ചില ചിട്ടകളേർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ചാക്യാന്മാർ വേഷംകെട്ടി അരങ്ങത്തു വന്നു് ആടുന്നതിനെല്ലാം മൊത്തത്തിൽ "കൂത്തു്" എന്നു പേരും നിശ്ചയിച്ചു. നാടകങ്ങൾ അഭിനയിക്കുന്നതു കഥാപാത്രങ്ങളായ പല വേഷങ്ങൾ കൂടിയാണല്ലൊ. അതിനാൽ അവയ്ക്കു "കൂടിയാട്ടം" എന്നാണു പേരു നിശ്ചയിച്ചതു്. പിന്നെ അംഗുലീയാങ്കം, മത്തവിലാസം എന്നും മറ്റും പേരോടുകൂടിയ ഓരോ വേഷം മാത്രമുള്ള ചില കൂത്തുകളും നടപ്പിലാക്കി. അവയ്ക്കു് "ഒറ്റക്കൂത്തു" എന്നും പേരു നിശ്ചയിച്ചു.

ഇങ്ങനെ കൂടിയാട്ടവും ഒറ്റക്കൂത്തും കേരളത്തിൽ നടപ്പായി കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിപ്പാട്ടു തമ്പുരാൻ ജയദേവവിരചിതമായ "അഷ്ടപദി" ചിലരെപ്പഠിപ്പിച്ചു് അഭിനയിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. അതിലേപ്പാട്ടു് അഷ്ടപദിയാകയാൽ അതിനു് "അഷ്ടപദിയാട്ടം" എന്നും, അതിലേ പ്രധാനനായകൻ ശ്രീകൃഷ്ണനാകയാൽ "കൃഷ്ണനാട്ടം" എന്നും, പേരു നടപ്പായി.

അനന്തരം കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു പള്ളിക്കെട്ടു് (രാജകന്യകയുടെ വിവാഹം) ഉണ്ടായി. അതു സംബന്ധിച്ചു കൃഷ്ണനാട്ടം കൂടി നടത്തണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ കൃഷ്ണനാട്ടക്കാരേ അങ്ങോട്ടയച്ചു കൊടുക്കണമെന്നു സാമൂതിരിപ്പാട്ടു തമ്പുരാന്റെ വക്കു് എഴുതിയയച്ചു. അതിനു സാമൂതിരിപ്പാട്ടുതമ്പുരാൻ—ദക്ഷിണകേരളത്തിൽ അഷ്ടപദിയുടെ അർത്ഥമറിയാവുന്ന വിദ്വാന്മാരുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല; അതിനാൽ ആട്ടക്കാരേ അങ്ങോട്ടയയ്ക്കുന്നില്ല—എന്നൊരു മറുപടി അയച്ചതല്ലാതെ ആട്ടക്കാരേ അയച്ചുകൊടുത്തില്ല. ഈ മറുപടി കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനു് ഒട്ടും രസമായില്ല എന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചു പറയണമെന്നില്ലല്ലൊ. അതിനാൽ ആ തമ്പുരാൻ "സാമൂതിരി കൃഷ്ണനാട്ടം ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കുകയില്ലെങ്കിൽ

ഞാനിവിടെ രാമനാട്ടമുണ്ടാക്കും" എന്നു പറയുകയും എ ട്ടു ദിവസം ആടുവാൻ തക്കവണ്ണം രാമായണത്തിൽ നി ന്നു 1. പുത്രകാമേഷ്ടി, 2. സീതാസ്വയംവരം, 3. വി ഷ്ണുനിന്നാഭിഷേകം, 4. ഖരവധം, 5. ബാലിവധം, 6. തോരണയുദ്ധം, 7. സേതുബന്ധനം, 8. യുദ്ധം ഇ ങ്ങനെ എട്ട് ആട്ടക്കഥകളുണ്ടാക്കി ചിലരേപ്പറിപ്പിച്ചു ആടിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനു "കഥകളി" എന്നും "രാമനാട്ടം" എന്നും പേരും നടപ്പാക്കി.

കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ രാജധാനി ആ ദ്യം "വള്ളിയൂർ" എന്ന ദേശത്തായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് അവരേ "ഇളയിടത്തു സ്വരൂപക്കാർ" എന്നാണു പറ ഞ്ഞിരുന്നതു്. കൊല്ലം 619-ൽ അവർ "രട്ടപുരം" രാ ജാവിന്റെ ശണ്ഠ നിമിത്തം അവിടംവിട്ടു തിരുവി താംകൂറിൽ വന്നു മഹാരാജാവിനെ ശരണംപ്രാപിച്ചു. മഹാരാജാവു്, അവർക്കു താമസത്തിനു സദയം കൊ ട്ടാരക്കര വിട്ടുകൊടുക്കുകയും അവരവിടെ താമസമാ ക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലം മുതൽക്കാണു് അവർക്കു "കൊട്ടാരക്കര രാജാവു്" എന്നുള്ള നാമംസിദ്ധിച്ചതു്.

കൊട്ടാരക്കര രാജാക്കന്മാർക്കു തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജകുടുംബവുമായി സ്വല്പം ബന്ധം മുൻപേ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു രാമായണം ആട്ടക്കഥയിലേ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകം കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. ആ ശ്ലോകം താഴെപ്പകർത്തുന്നു.

"പ്രഭൂതാനന്തഘനശ്രിയഃ പ്രിയതമ-
ശ്രീരോഹിണീജന്മനോ
വഞ്ചിക്ഷ്മാവര വീരകേരള വിഭോ
രാജ്ഞസ്സ സുസ്മേര നാ
ശിഷ്യേണ പ്രവണേന ശങ്കരകവേ-
രാമായണം വർണ്ണ്യതേ
കാരുണ്യന കഥാഗ്രണേന കവയഃ
കുർവ്വന്തു തൽ കർണ്ണയോഃ"

ഈ ശ്ലോകം കൊണ്ടു രാമായണം ആട്ടക്കഥക ളുണ്ടാക്കിയ കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ, രോഹിണിതിരു നാളിൽ തിരുവവതാരം ചെയ്തരുളിയ തിരുവിതാംകൂ ർ വീരകേരളവമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ ഒരു ഭാഗിനേ യനായിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലൊ.

കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനുണ്ടാക്കിയ ആട്ടക്കഥകളി ലേ കവിതാരീതിയും വേഷ വിധാനക്രമങ്ങളും അത്ര നന്നായിരുന്നില്ല. അവയിലേ പദങ്ങളുടെ മണിപ്ര വാളരീതി കാണിക്കുന്നതിനു തോരണയുദ്ധം കഥയി ലേ ഒരു പദത്തിൽ നിന്നു സ്വല്പം താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

"ഇവിടെ നിന്നു ചാടി ലങ്കയിൽ പ്രവിശൻ
മൂഗയിത്വാ വൈദേഹീം ദൃഷ്ട്വാ നഹി
ചേൽ സ്വർഗ്ഗം യാസ്യാമി—നഹി ദൃഷ്ട്വാതത്ര
ചേൽ വിരവൊട്ടു ലങ്കാമപി കൈയിൽ
ധൃത്വാ വരുവൻ ഞാൻ—അതിനിടയിവിടെ
വസത സുഖം."

വേഷങ്ങൾക്കെല്ലാം മുഖത്തു തേച്ചിരുന്നതും ഒരേ രീതിയിലായിരുന്നു. അതു് ഇപ്പോൾ "ഭീരു"വിന്റെ മുഖത്തു തേയ്ക്കുന്നതുപോലെയെന്നു തന്നെ പറയാം. മെയ്ക്കോപ്പുകളും ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കിരീടവുമുണ്ടാ യിരുന്നില്ല. കുമുകിൻപാളയിൽ ചായവും കരിയും കൊണ്ടു ചില കോലങ്ങൾ വരച്ചു കിരീടത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് അതാണു തലയിൽ വെച്ചു കെട്ടിയിരുന്ന തു്. രാവണനേയും ശ്രീരാമനേയും കണ്ടാൽ ഒരു പോലെയായിരുന്നിരുന്നു. പദങ്ങൾ (പാട്ടുകൾ) പാ ടുന്നതു തുള്ളൽക്കാരേപ്പോലെ വേഷക്കാർ തന്നെയായി രുന്നു പതിവു്. എങ്കിലും അക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ നാട്യകലാപ്രകടനം ചാക്യാന്മാരുടെ കുടിയാട്ടമല്ലാതെ വേറെ ഒന്നും ഇല്ലാതെയിരുന്നതുകൊണ്ടും ചാക്യാന്മാരു ടെ കുത്തും കുടിയാട്ടവും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വെച്ചല്ലാതെ നടത്താൻ പാടില്ലെന്നു നിശ്ചയം ചെയ്തിരുന്നതിനാലും ഈ രാമനാട്ടത്തിനു കേരളത്തിൽ ഒരുവിധം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചുവെന്നേ പറയാനുള്ളൂ.

പിന്നെ ഈ കഥകളിയേപ്പരിഷ്ക്കരിച്ചു് ഇ പ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയിലാക്കിയതു് ആദ്യം ഒരു "കപ്പ ളിങ്ങാട്ടു നമ്പൂരി"യാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു മരപ്പണി യിലും കൊട്ടുപാട്ടു മുതലായവയിലും വാസനയും പ രിചയവുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാലദ്ദേഹം കേശഭാ രം കിരീടം, വട്ടമുടി, പീലിമുടി മുതലായവയും മെ യ്ക്കോപ്പുകളും സ്വയമേവ ഉണ്ടാക്കി അവയ്ക്കു ചില്ലും ച കലാസും തകിടും പാകിച്ചു് ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയി ലാക്കുകയും ഇന്നിന്ന വേഷങ്ങൾക്കു് ഇന്നിന്ന കിരീടം, ഇന്നിന്ന മുടി എന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും, വേഷങ്ങൾക്കു മുഖത്തു തേയ്ക്കുന്നതിനും മുട്ടിക്കും ചില ഏർപ്പാടുകൾ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. കത്തി, നെടുങ്കത്തി, പച്ച മിനുക്കു കരി ഇങ്ങനെ വേഷങ്ങളെ പല തരത്തിലാ ക്കിത്തീർക്കുകയും പാട്ടിനു വേഷക്കാർ പാടില്ലെന്നു നി ശ്ചയിക്കുകയും അതിനു വേറെ ആളുകളെ ഏർപ്പെടുത്തു കയും ചെയ്തു. കിം ബഹുനാ? ഇപ്പോൾ കണ്ടുവരുന്ന സ്ഥിതിയിലെല്ലാമാക്കിത്തീർത്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മ തിയല്ലൊ. കഥകളിയുടെ മേളത്തിനു ചെണ്ട, മദ്ദ ളം, ചേങ്കില, കൈമണി (ഇലത്താളം) ഇവ വേ ണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതും ആ നമ്പൂരി തന്നെയാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു പാട്ടിലും കൊട്ടിലും വാസനയും പരി ചയവുമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവ മറ്റുള്ളവരേ പ രിചയിപ്പിച്ചതും മറ്റാരുമല്ലായിരുന്നു.

ഇതുയും കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം "കല്ലടിക്കോ ട്ട്" എന്ന ദിക്കിലും വെട്ടത്തുനാട്ടിലും ഓരോ നമ്പൂ തിരിമാർ കളിയരങ്ങുപുതുക്കി ഭേദങ്ങളോടു കൂടി പരി ഷ്ക്കരിച്ചു. അതിനാൽ കഥകളി കപ്പളിങ്ങാടൻ, കല്ലടിക്കോടൻ, വെട്ടത്തുനാടൻ ഇങ്ങനെ മൂന്നു രീതി യിലായി കേരളത്തിൽ സർവ്വത്ര പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങി.

അപ്പോഴേയ്ക്കും (വടക്കൻ) കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ, തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാക്കന്മാർ, ഉണ്ണായി വാര്യർ, ഇരയിമ്മൻതമ്പി മുതലായ മഹാന്മാരുടെ കൃതികളായി അനേകം ആട്ടക്കഥകളുണ്ടായിത്തീർന്നു. അവയെല്ലാം ആടിക്കാണാനും പാടിക്കേൾക്കാനും കൊള്ളാവുന്നവയാ കയാൽ അവയ്ക്കു ക്ഷണത്തിൽ കേരളത്തിൽ സർവ്വത്ര പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

അച്ഛനും മകളും.

(വള്ളത്തോൾ)

[കേക]

i

"ഗുരുപാദരെക്കണ്ടു വന്ദിപ്പാനവസര-
മറിഞ്ഞു വരിക പോയ് വത്സ നീ, ശ്രുനശ്ശേഫ*
ഞാനിങ്ങീയശോകത്തിൻ തണലിൽ നിൽക്കാ"-
മെന്നോ-
രാനകമന്ത്രസ്നിഗ്ദ്ധസ്വരമാകിയ സൂക്തം,
പോക്കുവെയിലേശി. സ്വർണ്ണമുരുക്കിയൊഴിച്ചതു
പോലവേ മിന്നും ഹേമകൂടശൈലത്തിൻ പാർശ്വേ,
കശ്യപാശ്രമക്കാട്ടിലൊരിടത്തപരാഹ്ന-
നിശ്ശബ്ദസ്ഥിതി ഭഞ്ജിച്ചുദിച്ചു പണ്ടേകദാ.

നതനാം സ്വശിഷ്യനെയച്ചാ, ത്തപസ്വിയാ-
മതിഥിയശോകത്തിൻതണൽ പൂകുമ്പോഴെയ്തും,
"ഞാൻ കാട്ടിത്തരാമേ മുത്തച്ഛനെ" യെന്നായൊരു
തേൻകൊഞ്ചൽ മുകിപ്പാഞ്ഞു ചെന്നാനങ്ങൊരുബാലൻ.

Mahakavi Vallathol.

ഇത്തങ്കക്കിടാവാര, ക്കശ്യപഭഗവാനെ
മുത്തച്ഛനെന്നു വിളിച്ചിടുവാൻ, ജയന്തനോ?
വൃത്രാരിപുത്രനിത്ര ബാല്യമല്ലല്ലോ പ്രായം;
ക്ഷത്രിയസഭാവമാണിവനിൽക്കാണ്മൊന്നതും.
ആരിതെന്നാരായാനല്ല, വനെച്ചിക്കെന്നു തൻ-
മാറത്തൊന്നണപ്പാനാണിച്ഛരിച്ചതുഷിപ്രൌഢൻ.
സാഹസക്കാരൻ പൈതലാ വിമുക്തനെ വീണ്ടു-
മൈഹികത്തിലേയ്ക്കതാ, വലിച്ചു താഴ്ത്തീക്ഷണാൽ:
കനിഞ്ഞു വാരിയെടുത്തുണ്ണിയെപ്പുണ്യാകാരൻ
കനിഞ്ഞു കെട്ടിപ്പുണ്ടാൻ പെരിയ ബാഹുക്കളാൽ;
ലസിച്ചു, മാതാലോപ്പിട്ട തന്മാറിൽപ്പൊൻകു-
ഞ്ഞ, സിതാകാശോദ്ദേശത്താ തിരത്താരംപോലേ.

തോൾവരെ ഞാന്ന കുറുകുന്തളം ലീലായാസ-
ത്തുവിയപ്പിങ്കൽപ്പതിഞ്ഞിരുന്നതൊരു കയ്യാൽ
സാവധാനമായ് മാടിനീക്കി, യക്കുഞ്ഞിൻ കവിൾ-
പ്പൂവോട് ചേർത്താൻ, താടി നീണ്ട തന്മുഖം ധന്യൻ.
നേത്രരണ്ടുകമായിത്തിളങ്ങീ തമ്മിൽച്ചേന്നാ-
ക്ഷാത്രതേജസ്സിൻക്രൂരം ബ്രാഹ്മതേജസ്സിൻകാന്തം.
അപരിചിതത്തോളിലശംകം തല ചായ്ച്ചാ-
ന, റിയപ്പെടാത്തതോ ചാർച്ചയാൽപ്പോലേ ബാലൻ;
മറെറാരു മുത്തച്ഛന്റെ ലാളനമനുഭവ-
പ്പെട്ടതായിട്ടോ തോന്നീ ഹൃഷ്ടനാമവന്നപ്പോൾ!
അഥവാ, ബാലക്കുണ്ടോ സ്വപരവ്യത്യാസങ്ങൾ?
മൂടുവാം കയ്യെന്നിതാ തലോടാമുപ്പൂകളെ.
ഞാനൊന്നു ചോദിയ്ക്കട്ടേ സാദരം മഹാമുനേ:
ധ്യാനത്തിലുൾച്ചേരുന്നാസ്സച്ചിദാനന്ദംതാനോ,
മാനിച്ചീയിളംപൂമെയ് പുൽകലിലുളവായൊ-
രാനന്ദമിതോ, ഭവാന്നധികം സമാസാദ്യം?

മീലിതാക്ഷനായ് മുനി ബാലസംശ്ലേഷസുഖാൽ;
ബാലനോ, കിഞ്ചിദ്ഭഗാക്ഷനായ്, ച്ചിരി കൂട്ടി,
"അമ്മേ, ഞാനിതാ," എന്നു വിളിച്ചു ചാന്നാൻ പെട്ടെ-
ന്ന, മ്മണിനാദം കേട്ടങ്ങണഞ്ഞാളൊരു തപ്വി:
മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളും, മെടഞ്ഞ വാർകുന്തലും,
മെലിഞ്ഞ ലാവണ്യൈകഭ്രഷ്ടമാടലുമായ്,
അത്തലിൻസ്വരൂപംപോലാ വന്ന യുവതിയെ
സ്നിഗ്ദ്ധമാം നയനത്താൽദ്ദർശിച്ച നിമിഷത്തിൽ,
"മേനകേ, നിനക്കെന്തി മാറ്റ്?" മെന്നേവം ചോദി-
പ്പാനാവാം മുതിർന്നു മുനിതൻ തിരുമുഖം!
പിന്നീടിങ്ങിനെയത്ര ചോദിച്ചു: "സ്ഫുടസ്ഫ്രോട-
ചിഹ്നനാമിജ്ജാലന്റെയമ്മയാം നീയാർ വത്സേ?"
അമ്മകനിതിനിട"യ്യയ്യ, ചായം തേച്ച
മൺമയിലതാ, മാക്കണ്ഡയകുലത്തിനും ചൊല്ലി,
ബ്രഹ്മർഷിവക്ഷസ്സിങ്കൽനിന്നൊരു ചാട്ടം ചാടി,-
യമ്മതൻപിടി വിട്ടുർത്തു, ഴറോടോടിപ്പോയാൻ.

ii

ഉണ്ണിതന്നോട്ടം കണ്ടു നെട്ടോടാം വീർപ്പൊന്നിട്ട,
കണ്ണുനീരൊരുവിധമടക്കി, ക്കയ്യും കൂപ്പി,
ഭക്തിയു, മതിലേറെ സ്നേഹവുമുൾക്കൊണ്ടാ, ത്മ-
വൃത്താന്തമറിയിച്ചാളൃഷിയെസ്സദൃത്തയാൾ:—
"മുക്താത്മൻ, പിറന്നന്നേ വനത്തിൽ മാതാപിതൃ-
ത്യക്ത ഞാൻ, കണ്വർഷിയാലെടുത്തു പോററപ്പെട്ടോൾ,
മന്നനാം ദുഷ്മന്തനാൽഗ്ഗാന്ധർവപരിണീത;-
യെന്നുടെ ജനകനോ, വിശ്വാമിത്രൻ വിശ്വാമിത്രൻ."
"ഞാനോ!" വിസ്മിതനായ്പ്പോയ് താപസൻ: തവ
താതൻ-
താനല്ലോ, മുനിസുതേ, നിന്നോടിസ്സംസാരിപ്പോൻ:-

---

* വിശ്വാമിത്രനാൽ അപമൃത്യുവിൽനിന്നു രക്ഷിയ്ക്കപ്പെട്ട്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യസഹചാരിയായ ശിഷ്യനായിത്തീർന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണയുവാവ്.

"ഹാ, ശാ, യോമ്മിച്ചൻ: നിന്നമ്മ മേനക—"
തീർണ്ണ-
ക്ലേശനാമവിടെയ്ക്കും നീരുറ്റുന്നിതോ കണ്ണിൽ!
"ഞാനനുഗ്രഹീതയായ് താതദർശനത്താലെ—"
ന്നാ, നന്ദാകുലം കാൽക്കൽ വീണ നന്ദിനിയാളെ
സത്വരം പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു നിറുകയിൽ-
പ്പത്തനുരുമ ഗാഢം മുകന്നാൻ മുനിവയ്യൻ;
തുടച്ചാനവളുടെ കണ്ണുനീർ വലംകയ്യാൽ;—
ത്തടവിക്കൊണ്ടോൻ മന്ദം പുറത്തു മറുകയ്യാൽ;
നൃപനാം ജാമാതാവിൻ ക്ഷേമവുമന്വേഷിച്ചാൻ:
അപത്യവാത്സല്യമേ, വശിയും വശഗൻ തേ!
"ഓമനേ, തവ പേരെന്തു?—ണ്ണിതൻ-പേരും ചൊല്ലൂ;
ഭൂമീശമഹിഷി നീ വന്നതെന്തിനിക്കാട്ടിൽ?"
ഉടനേ വീണ്ടും കംബുകണ്ഠിതൻകണ്ഠത്തിൽനി-
ന്നിടറിപ്പുറപ്പെട്ടിതങ്ങൊരു വീണാകാണം:—
"പേരിട്ടാൻ ശകുന്തളയെന്നെനിയ്ക്കുഗ്രൻ കണ്വൻ;
ധാരിതസർവദമനാഭിധൻ ദൈവഹിതൻ തേ.
അമ്മതന്നനുഗ്രഹാലിട്ടിവ്യാശ്രമമല്ലോ,
വന്മാലിലാഴ്ഗമെനിയ്ക്കീറില്ലുമായിത്തീർന്നു:
ആശ്രമാൽ പ്രീത്യാ താതകണ്വനാലയ്ക്കുപ്പെ-
ട്ടാ, ശയാ കൊട്ടാരത്തിൽച്ചെന്ന ഗർഭിണിയാം
ഞാൻ—"
സംകടം പൊറാഞ്ഞവൾ തെല്ലിട തേങ്ങിക്കേണാൾ!
"സംത്യക്തയായേനല്ലോ സൌമ്യനാം കണ്വനാൽ."

പകർന്നു ഭാവം പെട്ടെന്നു, കാലരുദ്രാകാര-
ന്നു; തിർന്നു മിഴിയിൽനിന്നെരിതീപ്പൊരി മേന്മേൽ;
വളഞ്ഞു പുരികങ്ങൾ; മുളിഞ്ഞു വാർനെറ്റിത്ത-
ട്ടി; കിലിലയുമങ്ങടങ്ങി കാറൊമ്പാട്ടം!
"ദുഷ്യന്തനവനാരെ, ന്നാരോമൽക്കുമാരിയെ-
ട്ടിംസഹാവമാനത്തിൽത്തള്ളിയിട്ടുയിർക്കൊൾവാൻ?
ഇക്കരമൊന്നേ പോരും, കാൽക്ഷണാൽ മനുഷ്യരെ
സപ്തിത്തിൽക്കരേറ്റാനും, നരകേ വീഴിപ്പാനും:
പൌരവൻ കേട്ടിട്ടില്ലേ, ത്രിശങുഹരിശ്ചന്ദ്ര-
ന്മാരുടെയനുഭവം, കൌശികപ്രഭാവജം?
ഒരിയ്ക്കൽക്കൂടിയിതാ, കണ്ടുകൊള്ളട്ടേ ലോകം
ശരിയ്ക്കുദ്ധ്യയന്റെ വൻതപഃപ്രതാപത്തെ:
തനിയേ വേട്ടിട്ട, ന്തർവത്നിയാം സാധുസ്ത്രീയെ-
ക്കനിവറ്റഹേതുവായ് ത്യജിച്ച ദുരാത്മാവേ—"
ബ്രഹ്മാവെത്തപശ്ശക്ത്യാ വരുത്തിച്ചാരേ നിർത്തി,
ബ്രഹ്മർഷിപദം ബലാൽ വാങ്ങിയതെന്നാലോ,
ആ വിലംകരം ക്രോധാൽച്ചുരുട്ടി നെഞ്ചിൽച്ചേർത്താ-
ണീ വചസ്സാരംഭിച്ചു, രാജസഭാ വിശ്വാമിത്രൻ;
ആ മുഷ്ടി മുന്നോട്ടെയ്ക്കുന്നെറിയപ്പെട്ടാൽത്തീർന്നു,
പ്രസ്വാമിവംശത്തിന്നൊട്ടുകിടിവാളായ് പ്പോമല്ലോ!
എന്നാലശ്ശാപാസ്ത്രത്തെ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും പിടി-
ച്ചെ, "ന്നെയോർത്തടങ്ങേണമരനിങ്ങെന്നാൾ
മകൾ:—
"ഭർത്തൃനാശിനിയായിത്തീരൊല്ലാ ഭവൽപുത്രി;
നിർഭഗ്ധയായും തീരൊല്ലുഗ്രവൈധവ്യത്തിയ്യാൽ;
അരനമ്മമാർ കാലേ വെടിഞ്ഞ നിർഭാഗ്യയെ
സ്മരന്മുപേക്ഷിച്ചാൻ ഭർത്താവുമെന്നേ വേണ്ടൂ.
സുഖഹിഷ്കൃതമായികൊള്ളട്ടെയെൻജീവിതം;
സുതനും പുത്രായിപ്പോകൊലാ മമ ദോഷാൽ!"

പുത്രിതൻ കണ്ണീർകൊണ്ടു കോപാഗ്നി
ശമിച്ചതി-
ലെത്രയും പ്രസന്നനായഭിനന്ദിച്ചുനന്നരൻ:—
"ഭദ്രം തേ: പിടിച്ചെന്നെക്കരേറി നിൻ സൌശീല്യം;
ഭർത്താവോടചിരേണ ചേർന്നാലും സപുത്ര നീ!"

ഫ സ്വാമി=ഭർത്താവ്.

ct ശാപാസ്ത്രം—ദുഷ്യന്തനെ ശപിപ്പാനായി മുനി പിടിച്ച കൈപ്പടമാകുന്ന ആയുധം.